

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО

ЛИНИЯТА НА БЛЯНОВЕТЕ

Част 1 от „Линията на бляновете“

Превод от руски: Васил Велчев, 2004

chitanka.info

*На Сергей Бережной и Андрей Чертков,
на които е познато пространството на бяновете*

ЧАСТ I
БОГЪТ-БАЩА И БОГЪТ-СИН

Най-малко от всичко Кей обичаше децата. Дали за това бе допринесло собственото му детство — в приюта „Ново поколение“ на Алтос, не се знае. Както и да е, той никога не се бе задържал на една планета повече от девет месеца. На планетите, преминали през фертилна обработка по време на Смутната война и откровено служили като доставчици на пушечно месо за Империята, не се бе застоявал повече от четири месеца и половина.

Освен това Кей не обичаше да бъде убиван. Нещо понякога крайно болезнено и винаги свързано с големи разходи. А парите му бяха необходими. Той обичаше своя хиперкатер — изискващ скъпоструваща поддръжка, жените — изискващи доста по-малко, виното на Империята и Мршанската асоциация, ароматите на произведенията на старите клаконски майстори и онези удоволствия на останалите раси, които е способен да разбере и понесе човекът.

Сега двете му антипатии се бяха събрали накуп. И най-лошото беше не това, че дете се канеше да го убие заради друго дете, и то по един от най-неприятните начини. Проблемът беше, че Кей не бе успял да заплати удължаването на аТана си.

А това, както се знае, е фатално.

Стаята в хотела беше прекалено мизерна, за да заинтересува организираните обирджии, и достатъчно прилична, за да предпази Кей от дребните крадци. Хлапакът, застанал до кревата му, по външност спадаше към втората категория. Откъде е взел електронен ключ, за да отвори вратата, и нулификатор за блокиране на сигнализацията, оставаше загадка. Работата с оръжието в ръката му беше по-проста — алгопистолетите, оръжието на садистите и неудачниците, не струваха скъпо.

— Нека направим следното — предложи Кей, като правеше отчаяни усилия да запази спокойния израз на лицето си. — Ти ще отклониш цевта и ще си поприказваме. Като сериозни хора.

Момчето се усмихна:

— Аз съм несериозен.

Той наистина не изглеждаше особено сериозен — мургав чернокос хлапак на дванайсет-тринайсет години. Копринената риза в крещящо розово и късите бели панталони му придаваха още по-безопасен вид.

— Чуй ме — отново призова Кей. — Дори да изхвърлиш пистолета през прозореца...

Момчето леко се намръщи.

— Дори да изхвърлиш пистолета, няма как да ти направя нещо! Нали виждаш...

— Виждам.

— Аз не мога да разговарям с насочено към мен дуло...

— А за какво ми е да разговарям с теб? — леко се удиви момчето.

Мислено Кей отправи благодарност към всички известни му богове. Колкото повече бъде казано сега, толкова по-малки са шансовете гадинката да натисне спусъка. Да убиеш човека, с когото разговаряш, не е толкова лесно. Вярно, Кей не беше сигурен, че същото правило важи и за децата.

— Каниш се да ме убиеш, нали? — поинтересува се той.

Момчето мълчаливо кимна.

— Смърт от алгопистолет — това е най-страшното, което можеш да си представиш. Повярвай ми, знам това.

— Убивал ли си? — заинтересува се момчето.

— Мен са ме убивали.

Хлапакът присви очи. Явно разбра.

— Виж какво — продължи Кей, придавайки на гласа си най-приятелски и внушаващ доверие тон, — ако ще използваш тази гадост срещу мен, поне кажи защо го правиш. Не е чак толкова голямо благодеяние, нали?

— Вярно — неочаквано лесно се съгласи момчето. Приблужи се към креслото до стената, седна в него, кръстоса крака и нагласи пистолета върху страничната облегалка. За съжаление, той нищо не рискуваше. Кей лежеше на кревата, гол и абсолютно безпомощен. Тънка сребриста паяжина покриваше тялото му, като го приковаваше неподвижно към леглото и стената до него. Момчето бе оставило флакона със спрей на масата — сякаш имаше намерение, в случай на необходимост, да повтори процедурата.

— И така, какво съм ти причинил, приятелче? — попита Кей и предпазливо, за да не се впият тънките нишки в тялото му, обърна глава. — Крадец ли си? Браво, талантлив си. И си късметлия. Ще ти кажа къде са парите и какъв е кодът на картата. Утре отлитам, така че няма да те търся, а пък вашата полиция...

Лицето на момчето трепна.

— Не съм крадец. И ти за никъде не отлиташ. Достатъчно е, че долетя.

За миг в хотелската стая настъпи тишина. После Кей попита — много тихо:

— Каква ти се падаше малката?

— Сестра.

— Приятелче, това беше просто нещастен случай. По време на кацане на космодрума. Приземих се в определената зона...

— Но не го направи в кръга! Ти я уби — нарочно! Знам какво си казал на диспечера — „ненавиждам децата, тези дребни кучки вечно се пъхат под дюзите“. Много хора те видяха как кацна — направи малко рязко завойче над площадката, за да удариш Лъонка с лъча!

Гласът на момчето стана тънък, треперещ — Кей с ужас разбра — той се самонавива. Самонавива се, за да натисне спусъка.

— Не я видях, повярвай ми. Защо би ми било нужно...

— Ама разбира се, ти просто си танцуваше във въздуха — с презрение продължи момчето.

На Кей му приседна подготвената фраза. Как да обясни на това момче от тази затънтена планета, че наистина бе танцувал? Как да предаде с думи и усещането от тежестта на пилотския шлем, и сивата наоколо, и безтегловния кораб, в който си се превърнал? Бученето на гравитационните двигатели, потоците на въздушните течения, опиянението от полета... Да, той бе танцувал. И не беше гледал към бетонната равнина, на която момчето, дало дребен подкуп на охранителите на космическото пристанище, бе чакало неговия кораб — за да се затича първо към люка и да предложи най-евтините на планетата наркотици, себе си като гид или просто себе си...

Той танцуваше. И правилъчът се плъзна по момчето, сплесквайки го върху бетона, превръщайки го в кървав прах, в онова сиво-кафеникаво петно, което бе видял на излизане от кораба.

— Момче, автопилотът ми беше неизправен. Аз поех управлението, но в този момент корабът кривна настрана...

— Лъжеш — безмилостно го уведоми хлапакът. — Всички в пристанището знаят, че катерът ти е съвсем наред.

Той взе пистолета, внимателно свали предпазителя и се доближи до кревата.

— Чуй ме! — усещайки леден хлад по кожата си, каза Кей. — Имам аТан. Не можеш да ме убиеш напълно, не разбираш ли? Ще се върна и ще ти причиня такива неща, че алгопистолетът ще ти се стори просто избавление.

— Лъжеш — едва забележимо се поколеба момчето.

— Не. Виждаш тялото ми — на него няма нито една драскотина. Хората с моята професия не изглеждат така. Аз се съживих преди месец, разбираш ли?

Противно на смътните надежди на Кей, момчето не прояви интерес към неговата професия. Но затова пък оцени края на фразата му.

— Ако си се съживил преди месец, може и още да не си възобновил аТана — замислено произнесе хлапакът. — Ще рискувам.

Кей закрещя. Мислено, разбира се. Беше долетял на Каилис, за да възобнови своето безсмъртие — тук това беше несравнимо по-евтино, отколкото на Сигма-Т, където го бяха убили. Той обичаше парите, които правеха живота приятен. И беше загубил този живот.

— В краен случай — тихо помоли той — можеш да ме убиеш не с алгопистолет. Сестра ти умря мигновено — недей да ме мъчиш. И това ще бъде шанс за теб, защото няма да проявя прекалено усърдие при отмъщението.

Момчето огледа Кей, като с особено внимание оценяваше шийната му мускулатура, и поклати глава:

— Не съм сигурен, че ще успея да те удуша...

— В шкафа, на втория рафт отдолу, има бластер. Десантна „Пчела“, офицерски модел. Там са и парите ми и кредитната карта. Кодът за достъп е тридесет и две, оранжев, „ВЪЛК“. Всичко това ще е твоята награда. Убий ме с бластера.

— Добре.

Момчето се отправи към шкафа, като пхна пистолета в колана си. Кей извърна очи към лявата си ръка. Паяжината не беше легнала

добре върху нея, прихващайки само върховете на пръстите. От рамото до втората фаланга ръката беше свободна.

— Как влезе в хотела? — поинтересува се Кей. Прехапа устни, така че да почувства вкуса на кръв и болка, и изтръгна ръката си. Полимерната нишка равнодушно прие жертвата, отделяйки последните фаланги на четирите пръста. Палецът остана невредим. Добре.

— Представих се за момче на повикване — обясни хлапакът, докато внимателно отваряше шкафа. — Платих на портиер... Ей, тук са само парите, пистолета го няма...

— Ето го — изваждайки ръка изпод възглавницата, съобщи Кей. Кръвта от отсечените пръсти шуртеше на тънки пулсиращи струйки. Ръбестата цев на „Пчелата“ се тресеше. Момчето се обърна, повдигайки пистолета, и замря при вида на заплетените кървави фонтани.

— Мразя децата — прошепна Кей. — Жалко, че не видях сестра ти — щях да я убия нарочно.

Остатъкът от показалеца натисна спусъка. Когато оголените тъкани докоснаха метала, рязкото болезнено убождане принуди Кей да изкрещи. Ръката трепна и тънкият червен лъч се плъзна над рамото на момчето. Сега закрещя то — или от страх, или Кей все пак го бе закачил. Момчето приседна и от алгопистолета разцъфна конус мъждикава зелена светлина. Той удивително сполучливо се съчета с капките кръв.

С оръжие за неудачници е трудно да не уцелиш.

Когато полето на невронния активатор, или както го наричаха — алгопистолета, докосна Кей, той забрави за болката в ръката. Целият се превърна в болка. Това вече се бе случвало — но тогава неговият аТан бе платен. И той можеше поне да вярва, че ще отмъсти...

Кей не крещя дълго — след секунда вече не му останаха сили за вик. След минута и половина непоносими мъки умря — ослепял, оглушал, нарязан на парчета от паяжината, в която се бе блъскал.

Смъртта е последното приключение. Възкръсването не носи в себе си нищо ново — то прилича на най-обикновено пробуждане.

В началото Кей видя светлината, а след това грапава сива кула, издигаща се над него, неподвижна, сякаш даже нежива. Впрочем, спорът дали може да се употреби за силикоидите думата „живот“ продължаваше вече не един век.

— Име... — долетя от сивата повърхност.

Игнорирайки въпроса, Кей се повдигна. Силикоидът не му попречи. Тази раса се движеше неохотно, освен в случаите, когато убиваше.

Помещението, в което се намираше, беше прекрасно познато на Кей. Реанимационният модул на компанията „аТан“, само дето екранът на стената, където би трябвало да свети името на планетата, беше изключен. Кей лежеше на бял диск с двуметров диаметър — молекулярен репликатор, току-що пресъздал неговото тяло — новичко, здравичко, каквото бе записано преди седемнайсет години. Над главата му висеше ажурната решетка на аТан-емитера, вкарал в новия му мозък детските обиди, юношеските глупости, престъпленията му като възрастен — всичко, от което се състоеше личността на Кей. Бяха го съживили. Съживили са го, въпреки че аТанът не е бил платен?

— Име? — търпеливо повтори силикоидът.

— Кей Алтос.

— Поданство?

— Империя на хората.

— Код?

Гласът на силикоида идваше от цялата повърхност на неговото тяло. При липсата на гласни връзки и дихателни пътища той разговаря като напруга силициевата си мускулатура и вибрира с цялата повърхност на тялото си. Това създава странна полифония, обемност на звученето — сякаш цял хор съгласувано прошепва думите.

— Три, девет, шест, три, едно, четири, девет, едно — полугласно изрече Кей. Не си струваше да се афишира личният код. Дори и в

компанията „аТан“, която прекрасно го знаеше. Обръщайки очи, той погледна лявата си ръка — пръстите бяха на мястото си. Да, не са го кърпили хирурзи, наистина са го съживили. Но защо?

— Кодът е правилен — силикоидът се обърна, което беше просто жест на учтивост, и заплува към изхода. При основата на сивата каменна колона працияха сини искрици. Той се задържа за секунда пред отворилата се врата и на Кей му се стори невъзможното — че силикоидът се усмихва.

— И кой ще ми обясни какво означава това? — попита риторично Кей, гледайки покриващите стените барелефи — голи девойки, голи юноши.

— Аз.

Кей се обърна. Зад гърба му, на около два метра от диска на репликатора, седеше човек. Това вече беше нещо. Кей не беше расист, но задушевен разговор със силикоида някак не се побираше в ума му. А човекът изглеждаше дружелюбно настроен. Мъж, към четирийсет-четирийсет и пет годишен, с изнежено лице, не особено развит физически, което не можеше да прикрие дори широкият сив костюм. Чиновник от „аТан“? Не от най-дребните, не от най-главните...

— Благодаря за новия живот — произнесе Кей и свали краката си от диска.

— Няма за какво.

Думите бяха нормални, но тонът, с който бяха произнесени, не се хареса на Кей. Той предпочете да замълчи.

— И така — какви са въпросите ви?

— Аз... — Кей се запъна.

— По-смело, по-смело... — събеседникът явно се наслаждаваше на разговора. — Не сте платили аТана? Аз съм в течение.

— Имам пари. Продължавал съм безсмъртието си шест пъти и...

— Но това няма значение. Правилата на компанията са прости — безсмъртието се заплаща предварително, при това само за един път. Знаете ли защо е прието така?

Кей поклати глава. Мъжът явно бе от хората, способни с часове да разсъждават върху тънкостите на церемониалната гастрономия на бурлатитата, предимствата на интерфазовото задвижване при малките кораби или тактическите грешки на Мршан в Смутната война. Тези разсъждения обикновено са занимателни и почти винаги — неуместни.

— Когато псилонците продадоха на хората, на много далновидни хора, както разбирате, устройството, по-късно наречено аТан, те поставиха само едно условие. Доста странно, ако човек не е запознат с тяхната психология. Поискаха да се предоставя аТан само веднъж в живота. Разбирате ли, Кей? Те безкрайно ценят живота — но се страхуват от безсмъртието. И какво направихме ние?

Кей повдигна рамене.

— Ние им доказахме, след като вече договорът бе подписан, че съживеният човек е нова личност. Правоприемник е предишната, но в същото време нова. И той има пълното право отново да сключи аТан. Добре ли е?

— Прекрасно е — Кей напразно се огледа в търсене на дрехи и се приготви да чака.

Мъжът се засмя.

— Добре, отвлякох се. Какво искате да попитате?

— Къде се намирам? Каилис ли е това?

— Не, не е Каилис. Тера е.

Ако той беше очаквал да види учудване на лицето на Кей, то очакванията му се оправдаха. Кей не считаше за нужно да скрива емоциите си, когато те ласкаеха самолюбието на по-силен противник.

— Но компанията „аТан“ няма отдел на Тера...

— Това не е отдел на компанията. Частен „аТан“ е.

Кей се разсмя насила и разпери ръце:

— Отлично. Нищо не съм чул, а вие нищо не сте казали. Компанията притежава ексклузивно право и частни съживители няма...

— Греша, Кей Алтос. Ексклузивното право бе дадено на частно лице. Частно лице основа компанията „аТан“.

— Знам кой сте — каза Кей. — Вие сте Къртис Ван Къртис, притежателят на компанията „аТан“, най-старият човек в Галактиката.

Къртис кимна.

— Браво, Кей. Сега ще ти донесат дрехи и ще отидем в моя летен кабинет, за да изпием по чаша вино. Страшно ти провървя. Ти се сдоба не само с живот, но и с чудесна работа.

На брега на Женевското езеро, във влажните тропически гори по поречието на Амазонка, в пустините на Прибалтика, в блатистите низини на Китай, в Сибирската тайга има частни владения, закътани зад преливащи във всички цветове на дъгата силови полета и зад името на компанията „аТан“. Всичките са частни имения на Къртис, съединени в едно цяло от тунелни хиперпроходи. Отвън — ако допуснем, че сте се изхитрили да надникнете отвъд обсега на силовото поле — пред вас ще се открият само странни фрагменти от здания, с водещи наникъде парапети и израстващи от въздуха галерии. Отвътре картината ще бъде различна. Ще видите целия дворец — роден от безумна фантазия и от още по-безумни пари. Ако се издигнете с лифта по склона на Еверест, ще можете да се спуснете със ски право в кристалните води на Байкал. След като преплувате десетина метра в леденото сибирско езеро, ще се изкачите на нажежен от слънцето кубински плаж. И ако след разходката ви поканят да посетите притежателя на компанията, пътят към женевския дом-игла, тристаметровата кула, ще отнеме само няколко минути.

Кей стоеше на откритата площадка на върха на сградата. Вятърът разрошваше косите му, сякаш го подканваше да изпита краткотрайната радост от свободното падане. Навярно невидимо поле обкръжаваше този „кабинет“, намиращ се на чист въздух... макар че дали се боеше да падне от своята кула Къртис, владетелят на безкрайно количество животи? При тази мисъл Кей се дръпна от неоградения край. Нужен беше на Къртис за нещо, но цената му можеше да падне заедно с него. На добрия служител не бива да му се завива свят.

— Харесахте ли виното, Кей?

Кей отпи от чашата.

— Да, Ван Къртис. Това е рядък сорт, но аз предпочитам сините сортове мршански вина.

— Може и да сте прав. Но жълтите сортове са далеч по-полезни, те не травмират черния дроб и удължават живота.

Това приличаше на подигравка, но Кей си замълча. Той въртеше в ръцете си старинната кристална чаша, която вероятно струваше не по-малко от безсмъртието, и мълчеше. Господарят на аТан седеше на обикновена дървена маса, със същата чаша в ръка. Креслото на площадката беше само едно — или подчертана небрежност, или пък никой не се удостояваше с честта да седи редом с Къртис на върха на неговата Империя.

— Какво ще кажете за гледката? — полюбопитства Къртис.

— Главозамайваща — измърмори Кей. — Предпочитам да гледам в далечината.

— Калейдоскоп, а? — засмя се с глас Къртис. — Разбирам... Пустини, езера, океани, гори, степи — и всичко това само на едно нищо и никакво късче земя. Не ми трябва много, Кей. Не ми трябва Червено море или целите Хималаи, въпреки че бих могъл да си ги купя. От всичко по малко. Умереност и разнообразие — това е залогът за интереса към дългия живот. Вие още не сте разбрали това, младежо. Съживявали сте се шест пъти, ако не се брои днешният. Но аТанът ви стигаше максимум за пет години. Разточително. Даже при вашата квалификация и доходи, няма да изкарате дълго така.

— Какво ви трябва, Ван Къртис? — уморено попита Кей. — Не си е струвало да ми подарявате живота, за да ми четете наравоучения.

— Нужен сте ми вие, за да умрете за мен. Завинаги, безвъзвратно. Или да се сдобие с вечен живот — в зависимост от това как ще се справите.

— Далеч от Земята, далеч от Каилис, където ви убиха, Кей... — Ван Къртис стоеше на ръба на площадката и гледаше надолу. Към късчето океан, тъмната горска ивица и парченцето нощ, притиснато помежду им. — Там е планетата Граал.

— Не съм чувал за нея.

— Не съм изненадан. Нов, слабоусвоен свят. Моите интереси изискват присъствие на него...

Ван Къртис неочаквано се изплю в пустотата. Кей сподави усмивката си — дотолкова този жест не се връзваше с господаря на „аТан“.

— Добре е, че не се смеете, Кей. Това, което чухте, само по себе си е секретно. А ще ми се наложи да ви разкажа повече... и още повече да ви се доверя. Аз рискувам...

Обръщайки се към Кей, Ван Къртис стисна рамото му.

— Знаете ли какво е да си най-могъщият човек в галактиката? Ненавиждат ме милиарди. Онези, които не могат да си позволят аТан, фалиралите, за да го платят, онези, на които им пресяда от разкоша на тази резиденция. Милиарди мразеци очи, милиони мразеци ръце... Аз плащам не само на охрана срещу потенциални убийци. Но притежавам и сътрудници за психологическа защита от онези недоброжелатели, които могат, без те самите да го знаят, да притежават способности на екстрасенси. Отвъд пределите на тази резиденция, извън Тера, мен не просто ще ме убият, не... Мен ще ме измъчват — с години, докато откача, докато се превърна в напикаващ се идиот. И никакъв аТан няма да ми помогне. Но въпреки това съм готов да рискувам...

— Телохранител ли ви трябва? — попита Кей, без сам да си вярва.

— Не е толкова просто. Ако дори за денонощие изчезна от тази цитадела, за това ще разберат конкурентите, враговете... Стотици мишки ще впият зъбите си в котката, Кей. А аз съм станал много, много тлъст и ленив котарак. Ще ми се наложи да рискувам и да

поверя тази работа на сина си. А вие, Кей Алтос, телохранителят професионалист, ще го съпровождате.

— Аз съм съгласен... ако моето съгласие има значение — каза Кей. — Работата си е работа. Дори да е по-рискована от обикновено. Можехте просто да ме наемете.

— Така ли? За да разберат всички? Всеки, който се озове между тези стени, става обект на съсредоточено внимание от страна на много влиятелни компании и правителства. Излизащият — още повече. Но вие попаднахте тук... как да го кажа... виртуално. И по същия начин ще излезете.

— Ясно — Кей си наложи да се усмихне. — Надявам се, безболезнено?

— Е, значително по-безболезнено от алгопистолет. Според рапорта на полицията на Каилис, вас са ви убили с такъв?

Кей премълча.

— Чаках дълго, Кей. Под наблюдение бяха към сто човека. Опитни пилоти, телохранители, наемни убийци. Необходимо беше някой от тях да загине, без да си е плати удължаването на аТана. Вие, надявам се, знаете, че невронната мрежа, монтирана под вашата дебела черепна кутия, работи винаги. Дали ще платите новия аТан, или не, тя ще изпълни своя дълг — ще изпрати в пространството пълен отчет за изчезналия живот. От компанията зависи само дали ще бъде изтрит този сигнал от блоковете на паметта, или ще бъде изкопиран в новичко тяло. Вие не удължихте безсмъртието си — и в регионалния офис на компанията са изтрили сигнала. Изтрили са и матрицата на тялото. Но аз, в своя единствен в цялата Империя частен съживител, реших друго. И ви върнах към живот, мой злочести млади приятелю. Официално вас вече ви няма. Но вие сте пред мен.

— Благодаря — искрено каза Кей.

— Засега няма за какво. Ще отработите за мен всеки мускул, който ви дадох, всяка жлеза, даже и отпадъчните продукти в червата, които се наложи да се пресъздават за комплекта. Ако вие доставите моя син на Граал, в добавка към новите документи и много добрата банкова сметка, ще получите главната награда. Безсмъртие, Кей! Колкото и пъти да ви убиват, вашият аТан ще се заплаща от компанията. Честна ли е цената?

— Напълно.

— Харесва ми немногословието ви, Кей. Аз съм старец, въпреки че моето тяло е само на петдесет. Имам право да съм бърбърив. А вие сте млад и сте способен на много... с годините. И така, Кей, щеше ми се да ви снабдя с ново тяло, но опитът показва, че в него ще бъдете нискоефективен. Ще се наложи да рискуваме. Тази вечер всички филиали на компанията ще получат матрици на трима души: мистър и мисис Овалд, а също и на техния син.

— Ще отпътуваме и тримата, така ли?

— Не. В катастрофа ще попаднете само двамата с Артур. Вие сте свободен търговец, шляете се из областта около границата. Корабът ви се разбива — очевидно поради диверсия. Всичко ще бъде инсценирано, в сградата има отличен имитатор. Разбирате ли, прегледът на паметта на клиентите е забранен, но винаги се намират любознателни разбирачи. Надявам се, че няма да гледат по-надалеч от два-три часа преди момента на гибелта ви.

— А вие прегледахте ли паметта ми?

— Кей! — Ван Къртис плесна с ръце. — Възможно е и да не разбирате това, но на онези, които въвеждат правилата, им се налага да играят по тях. Прегледът на паметта е забранен! Ако някой от редовите сътрудници на компанията научи, че Ван Къртис, макар и рядко, нарушава собствените си закони, то моята репутация, моята империя — всичко това ще се пропука. Освен това, Кей, на мен хич не ми пука коя кучка или крадец са ви хванали в момент на релаксация. Познато ми е вашето досие. Четири пъти сте умирали, закривайки с тяло клиента си, веднъж — в абсолютно неравен бой, веднъж след падане в реката, били сте пиян...

— Бутнаха ме, Къртис.

— Все едно. Надявам се, че цената ще Ви принуди да бъдете концентриран и да забравите за мъничките радости на живота... заради самия живот.

— Разбира се, Ван Къртис.

— И така, вас ще ви съживят. Не знам къде, Кей. Не знам заради вашата собствена безопасност. Шансът дори и тук да ни наблюдават е дванайсет на сто...

Кей погледна безоблачното небе.

— Младежо, над нас има толкова екрани, че разлика между мазето и покрива на практика няма. И така, вас ще ви съживят. Ще

купите кораб. Кредитът ви ще бъде ограничен — в противен случай това би предизвикало подозрения. Но не ме смятайте за скъперник — в зависимост от разходите, на сметката ще постъпват все нови и нови суми. След това — Граал. След като приземите сина ми на произволно безопасно място, вие сте свободен да правите това, което ви се харесва. А той ще се заеме с нашите семейни дела.

— Звучи просто, Ван Къртис.

— Побеждава само простотата, Кей.

— Тогава за гаранциите.

Ван Къртис сбърчи веждите си.

— Къде са гаранциите, че моят аТан ще бъде продължен? Каква е гаранцията, че след като вдиша от въздуха на вашия скъпоценен Граал, Къртис-младши няма да ми пусне някой лъч в тила? Къде са гаранциите, че десетки килъри няма да се отправят да отстранят Кей Алтос, който е узнал прекалено много?

— Така, така... — Ван Къртис по старчески премлясна с устни. Направи няколко крачки по края на площадката и със съжаление произнесе: — Колко рискувате, Кей...

— Това е професия.

Секунда Къртис разглеждаше събеседника си. Кей, борейки се с желанието си да отмести очи, го гледаше в лицето. Накрая Ван Къртис се засмя:

— Професия, казвате? А за моята професия — да ръководя галактическа корпорация, съдите по филмите, така ли? Знаете ли, че преди двеста години, когато моята фирма беше не по-голяма от свежа новина в раздела за куриозите, най-големият ми враг купи аТан? И скоро след това загина... в неочаквана катастрофа. Тогава няхаме много клиенти, на нас просто още не ни вярваха, а и в света след Тукайския конфликт цената на новия живот изглеждаше прекалено висока. Аз сам ръководех процеса на съживяване. Аз можех... да, можех...

Къртис замълча, загледан някъде много надалеч.

— Ние враждувахме още много години, Кей. Той не забравяше да удължава своя аТан. В края на краищата го разорих. Тогава Шулман скъса договора с фирмата... излетя със своята яхта и я насочи към най-близката звезда.

— Това би могло да бъде жест, предизвикан от обстоятелствата — благо каза Кей.

— Не ставайте глупав. Жест? Разбира се. Но спомнете си дали сред всичките грозни лъжи, с които ме обливат всеки час по всяка инфомрежа, е имало обвинения в некоректност?

Кей поклати глава.

— За мен работят не само заради парите, или даже заради живота. За мен работят по убеждение. Аз не предавам своите.

— Добре — Кей изведнъж почувства, че е уморен от спора. — Последен въпрос. Как ще гарантирате моята лоялност?

— Лоялност? Елементарно, Кей. Чрез невронната мрежа във вашия мозък. Ако ме предадете, рано или късно, в каквато и дупка да се скриете, ще ви застигне смъртта. И ще се съживите, повярвайте ми, именно в този дом. Не по-късно от момента, в който съм извикал при себе си най-добрите палачи, които могат да се купят за пари. Ще ви изтезават вечно, Кей. Това ще бъде вашият персонален ад. Стотици, хиляди години мъчения. Болката ще стане ваш въздух, ваша храна, ваш сън. Ще умирайте и ще се възраждате за още по-силна болка. Ще ви оставят да си почивате, за да нахлуят мъченията с нова сила. Ще събера писатели, способни да измислят нови мъки, и режисьори, способни да ги превърнат в спектакъл. Ще измъкна от каторгите садисти, а от лечебниците — любители на човешко месо. Ще се обърна за помощ към други раси и те ще разровят архивите от времето на войните с хората. А понякога ще ви водят тук — в най-тихото и уютно място на моя дом, и ще ви напомнят за този разговор.

Къртис Ван Къртис, господарят на живота — и смъртта, стоеше пред Кей Алтос от планетата Алтос, сиротният авантюрист, нямащ даже фамилия, и говореше. Много спокойно и уверено. Когато завърши, Кей разпери ръце:

— Убедителен сте, Ван Къртис. Ваш съм навеки.

— Не съм се съмнявал в това и за миг. — Раменете на Къртис потрепераха. — Хладно е, Кей. Да отидем в кабинета, остава и да се простудим.

Подът под тях послушно се спусна надолу. Те плуваха в черната капсула на силовото поле и Ван Къртис с любопитство разглеждаше човека, комуто бе обещал най-голямата награда и най-страшните мъки от сътворението на света насам. Той беше бог — странен бог на

Империята на хората, получил право да наказва и опрощава, да убива и да възвръща живота. Бог, страхуващ се да направи и крачка извън създадения от него Олимп.

— Синът ви умее ли да пилотира малки междузвездни кораби?
— Кей сякаш беше забравил за неотдавнашния разговор.

— Не само малки.

— Как е с оръжията?

— Ръчните ги владее нелошо, корабните — добре. По-зле е с хладното оръжие. Всичките тези плоски мечове и друга подобна екзотика.

— Развит ли е физически?

Къртис се изкиска и се потупа по отпуснатото коремче:

— Несравнимо по-добре от мен. Бих казал, че е развит прекрасно за годините си.

— Какво пък, съвсем поноси... — Кей вдигна очи. — На колко години е, Къртис?

— Роди се преди шестнайсет години — хитро подзе Ван Къртис.

Кей се намръщи, но в гримасата му имаше повече облекчение, отколкото недоволство.

— ... Но биологически е на малко повече от дванайсет.

— Кое не ви устройва, Кей? — Къртис измерваше с крачки кабинета. Дали за да контрастира с „кабинета“ на покрива, дали поради някаква друга причина, но този бе твърде малък. Пет на пет метра, маса с кресло и канапе пред тях. Кей се настани на канапето, но домакинът му не седна в креслото. — Баща с малолетен син — това далеч не е най-подозрителната двойка. Летите към Граал в търсене на нови стоки... наркотици, руди, екзотични зверове. Къде е проблемът?

— Къртис, повтарям ви, никога не ми се е налагало да работя с деца. Просто не ги обичам.

— Да, знам това! И за приюта на Алтос... цялата ваша тълпа малолетни, евакуирани от Трите планети преди десанта на сакрасите. И нравите, и обидите... може би не съм в течение само кой от вашите връстници ви е принуждавал към сексуална близост, и кой просто е тикал главата ви в писоара. Знам, че сте били най-слабият физически. Дълго сте търпели. След това сте заклали през нощта няколко от своите мъчители и сте офейкали. Присъединили сте се към пътуваща циркова група...

Кей се вледени.

— *Казват, вие всички на Втората...*

— *Там имате две плитчини и океан от гнила вода...*

— *А хриле имаш ли? Момчета, да потопим Кей по-надълбоко...*

На него просто не му провървя. Попадна в блок, където живееха само момчета от Третата планета на Трите сестри, трите обитаеми планети на системата Шедар. Грешка в документите... Втората и Третата бяха враждували много години, до деня, в който жадуващите жизнено пространство сакраси не бяха принудили човечеството да се сплоти. Възрастните се бяха сдобрили. Възрастните заедно пилотираха космическите кораби, заедно работеха в заводите, заедно загиваха в планетните десанти. За децата бе останала само тази война — един с друг.

— *Ако бъдеш послушен...*

— *Момчета, кой ще бъде пръв?*

— Кей, казаха ми, чети много здраво...

Той не забеляза как стана и препречи пътя на размишляващия на глас Къртис.

— ...Разбира се, след тези печални години човешкото отношение от страна на възрастните е повлияло на вашата психика. Добър психиатър би могъл да помогне...

— Къртис — той хвана своя работодател за ревера на сакото. — Дори и при положение, че сте бог... или дявол... даже с вашия крастав аТан, купен от наивните псилонци, даже с обещаните хиляди години в ада... Вие не трябва да се ровите в живота ми.

Къртис с недоумение погледна ръцете на Кей, отделили го от пода. Смръщи вежди, вдигайки погледа си...

— Простете, Кей — с треперещ глас произнесе той. — Вие прекалено дълго бяхте за мен просто абстракция, един от кандидатите за най-великото начинание в историята. Аз не можех да не изуча изчерпателно тези, на които възнамерявах да доверя живота на сина си и немалко количество тайни. Това е естествено, Кей. Но аз бях рязък. Забравих, че сте тук с мен, забравих, че изпитвате болка. Моля ви да ме извините.

— Май разбрах, защо сте достигнали такива висини — разтваряйки длани, прошепна Кей. Едва сега осъзна станалото. Той бе вдигнал ръка срещу бога.

И богът му се беше извинил.

— Надявам се, че ще се справите с емоциите — Къртис седна на канапето, приканвайки с жест Кей да седне до него. — Моят син не принадлежи към разреда на малолетната сган.

— Той е дете.

— На шестнайсет е, Кей.

— Той е на дванайсет биологични! Когато се завръщам в това тяло — трийсетгодишно тяло, аз усещам как се променя светът. Психиката е случаен израстък върху жлезите с вътрешна секреция. Синът ви не е изгубил познанията си, но той не е юноша, той отново е момче, сигурен съм. Защо вие, владетелят на „аТан“, толкова рядко сте снемали матрица от неговото тяло?

— А вие помните ли снемането на матрица от вас?

Кей се намръщи.

— Три процента от хората прекъсват снемането на матрица и се отказват от аТана. Отказват се от безсмъртието, Кей! Знаейки, че трябва да изтърпят процедурата само веднъж! Половината от моите инженери се борят с проблема за безболезненото молекулярно сканиране. За двеста години — никакви резултати. Аз обичам своя син. Сканирах тялото му и имплантирах невронната мрежа веднага щом лекарите дадоха съгласие за това. Повторих сканирането на дванайсетгодишна възраст. Не ми достигаше смелост да го накарам да премине през това отново. Договорихме се — ще се сканира на осемнайсет и това тяло ще бъде базово за него. Но не стана така... Океанът, Кей! Той потъна! Схващане на мускула и...

В този момент Кей помисли, че можеш да съжаляваш дори един бог. Даже знаейки, че той не се нуждае от съжаление. Къртис отново гледаше наникъде — в черната дантела на своята дълга памет...

— Знаете ли как се съживяват удавниците, Кей? Те кашлят, за да изкарат водата, която я няма. Дращят гърдите си, защото здравите бели дробове още ги болят...

— Къртис, много съжалявам... струва ли си да се изпраща дете...

— Нямам кого друг да изпратя, Кей. Слугите могат да ме предадат, приятелите — още повече. Моята жена... тя е най-добрата жена, която може да се купи. Би била украшението на всяко парти. Тя е прекрасна майка на Артур. Тя даже ме обича — мен, а не парите ми — и знае за какво може да говори, а за какво — не. Но тя припада при първия изстрел, а половината мъже, които ще срещнете, ще поискат да я обладаят. А и вие може би ще забравите за обещаното наказание и ще ми сложите рога!

Ван Къртис високо се засмя.

— Примирете се, Кей. За съжаление имам само един син. Когато си безсмъртен, не бързаш с наследниците. На него мога да се доверя, а той ще се справи със задачата. Ще имате пълната свобода да го поощрявате или наказвате. Разбрахме ли се?

— Какви са другите подробности на задачата?

— Ще имате три дни на разположение. Ще изучите легендата, ще се вживеете в ролята. Малко ще потренирате. Моите инструктори знаят доста забавни прийоми. Доставяте Артур на Граал — и сме приятели навеки.

— А ако ни хванат същите тези многобройни врагове...

— Тогава, Кей, ще проявите вашите таланти. Ако те се окажат недостатъчни, ще убиете моя син. Той не бива да попада в ръцете на враговете ми.

Кей погледна Къртис и каза:

— Изглежда, че се захващам. А какво ще се случи с мен, ако загина?

— Това изцяло ще зависи от разказа на сина ми.

Кей се наспа отлично. Анфиладата на предоставените му стаи беше безкрайно дълга и го домързя да търси спалнята с обещаното гравитационно легло. Диванът в библиотеката напълно го устройваше, а плодовете в кристалната ваза му послужиха за закуска. За втори път в живота си пробваше тези капризни земни плодове — сливите, и реши, че спокойно могат да се ядат.

Силикоидът, вероятно онзи същият, който бе присъствал при неговото съживяване, му донесе поднос със закуска. Кей допълни плодовата диета с чаша кафе и попита:

— Обещаха ми инструктор. Да не би случайно да си ти?

Сивият каменен стълб игнорира иронията.

— Последвайте ме. Инструкторът ви чака.

Или Ван Къртис обичаше разходките пеша, или силикоидът не счете за нужно да се възползва от комуникациите. Те пое по пустите коридори, като от време на време минаваха през открити участъци. Преминаха през нощна джунгла, където резкият глас на някаква птица се опитваше да разпръсне тишината, за да се озоват на огрян от залез океански бряг. Силикоидът летеше над ивицата на прибоа и капките вода съскаха при допир с каменното му тяло. Разсъбут, Кей се тътреше след него. Светлокосо момченце, играещо с топка до водата, ги проследи с поглед.

— Къртис-младши? — попита Кей силикоида.

— Не.

Океанът свърши с ограда от жив плет. Силикоидът спря при портичката и произнесе:

— Нататък ще продължите сам. Аз не трябва да виждам вашия инструктор, ние се намираме в състояние на война.

Кей превъртя в ума си всичко, което знаеше за силикоидите, и кимна:

— Отлично. Ще отида сам. Имаш ли право да отговаряш на въпросите ми?

— Понякога.

— Защо служиш на Къртис?

— Силикоидите не служат.

— Именно затова, защо...

— Връщам дълг.

— Аха... Ясно.

Сивата кула търпеливо чакаше.

— Можеш ли да ми кажеш нещо за Къртис?

— Какво?

— Каквото и да е.

Неравният камък затрептя. И невидимият хор прошепна:

— Той прилича на дома си.

— Тъжна работа, а? — ухили се Кей, отваряйки портичката. —
Благодаря, камъче...

Той стъпи на пясъка. Жълт пясък до хоризонта, където през обагрената в цветовете на дъгата мъгла на бариерата просветваха нощните женевски улици. Тук слънцето беше в своя зенит и по челото на Кей избиха капки пот. Всъщност причината не беше само в жегата. Той беше видял инструктора.

Бурлатитата бяха една от най-могъщите и опасни раси в нечовешкия космос. Външно те приличаха на мечка с двуметров ръст — само дето нито една мечка не може да се похвали с такава бързина на движенията, здрава като стоманена жица козина и пълноценен разум.

Това бурлати беше старо. Тъмнокафявата козина беше загубила блясъка си и бе започнала да се навива на невинни пръстенчета. Зъбите в разтворената за поздрав паст бяха изтънели наполовина.

— Здравей, Кей. Обличай бронята. Готов ли си?

Гласът му изглеждаше учудващо мелодичен и нежен — случайна особеност на еволюцията, така често подвеждала хората в епохата на Първите контакти.

Бронята лежеше наблизко върху пясъка. Тъмносиня грапава люспа, сгъваща се в странни меки форми. Леки пластични доспехи, предназначени само за ръкопашен бой. Мускулните усилватели бяха свалени, но медицинският блок премигваше със зелената светлинка, показваща състояние на готовност.

— Как да те наричам, старче? — попита Кей, като съединяваше частите на бронята.

Бурлатито изтрака със зъби:

— Името ми не е за теб. Аз съм твоят инструктор. Човеко Кей, цениш ли тялото си?

— То трябва да оцелее три дни... — Кей съедини последните сегменти на бронята и застана в бойна стойка — Готов съм, бурлати.

Удар в корема го отхвърли към плета. Медблокът в бронята му запищя, като напомпваше Кей със стимулатори и обезболяващи.

— Този удар не убива веднага — пристъпвайки към Кей, поясни бурлатито. — След седмица-две черният ти дроб ще престане да функционира. Неприятна изненада за пленените хора, които пускахме на свобода в Смутните дни.

Повдигайки се, Кей удари бурлатито в слабините. Козината смекчи удара, кракът го заболя, но бурлатито се отдръпна.

— Ние обикновено просто кастрирахме пленените — съобщи Кей. — Или стерилизирахме планетите. Нали?

— Бил съм на една от планетите, над която е преминал „Жътваря“ — съобщи инструкторът. — Ударът ти е болезнен, но слабоефективен.

Кей отбягна следващия удар. Бурлатито започна да обикаля около него, като разораваше пясъка с острите нокти на лапите си. След това, внезапно спускайки се на четири крака, се хвърли към Кей.

Подскачайки, Кей прелетя над разтворената паст. Възседна огромното тяло, удари го отстрани — анатомията на бурлатитата беше почти като човешката, а бъбрекът си оставаше уязвим орган при всички раси, и се преметна през глава в пясъка.

Бурлатито се изправи. Прекара лапи по тялото си. Попита спокойно:

— Обикновено на хората и през ум не им минава, че някоя разумна раса може да атакува на четири крака. Външно изглеждаш млад. Воювал ли си с нас?

— Обичам да гледам хрониките.

— Несъвършеното ви зрение улеснява записа на информация... — бурлатито издаде грухтящ звук. — Защо победихте в тази война? Вие сте по-слаби от нас и по-глупави от псилонците. Вие сте посредствени...

— Ние сме посредствени във всяко едно отношение.

— Да... Обидно е, че посредствеността управлява Галактиката...

Тази атака завари Кей неподготвен. Притиснат към пясъка от двестакилограмовото тяло, той не можеше дори да помръдне. Челюстите на бурлатито се разтвориха, облъхвайки Кей със странна, неочаквано приятна миризма, и се насочиха към гърлото му...

Тънкият писък се раздаде в мига, в който Кей почувства допира на зъбите. Бурлатито изрева, отдръпвайки муцуната си. Повдигна дясната си лапа — сред козината проблясваше най-обикновен човешки часовник.

— Провървя ти, човеко — произнесе, вече по-тихо. — Ти издържа пет минути бой без правила. Сега аз нямам право да те убия.

Изправи се с неземна грациозност. Кей лежеше, гледайки бившия си вече палач.

— Стани, Кей. Сега ще те уча как човек може да убие бурлати. — И запомни — тези познания са единствено за теб.

— Може ли един въпрос?

— Казвай.

— Защо дъхът ти мирише толкова приятно? Та нали вие предпочитате да ядете вмирисано месо?

— Това е дезодорант, тъпако. Всяка разумна раса се грижи за хигиената си.

— Логично... — Кей се изправи. Медблокът продължаваше да работи, но човекът чувстваше тъпа болка. — Добре, обясни ми как да те убия?

— Най-уязвимата зона в телата на расата ни е районът на сигмообразната жлеза — глухо започна бурлатито. — Ако прекараш мислена линия от половите ми органи до дясното око, то точно на средата на тази линия ще се окаже участък, незащитен от мускулен слой...

Ван Къртис покани Кей на вечеря. След като изслуша кратките наставления на силикоида относно приетите норми на поведение, Кей, мръщейки се, се надигна от креслото. Без да обръща внимание на неподвижната каменна грамада, съблече дрехите си. Мрачно се огледа в огледалото. Бронята не го бе спасила от синините и кръвоизливите, а също така и от удара в черния дроб, ако можеше да се вярва на инструктора.

— Бурлатитата са най-добрите бойци в Галактиката — глухо произнесе силикоидът.

— По-добри от вас? — Кей докосна рамото си и тихо изстена.

— Вероятно. Те са намерили начин да ни убиват в ръкопашен бой.

— Така ли? И какъв е този начин? — попита Кей.

— Не бих ти казал, дори и да го знаех.

— Трябваше да се поинтересуваш...

— Легни на пода.

Кей погледна учудено силикоида, но не се опита да спори. Протегна се върху тънкия и леко прашен килим, а силикоидът бавно се приближи към него. По тялото му премина тежка вълна.

— Гравитационен масаж — неизвестно защо поясни силикоидът, разклащайки се. — Ще се почувстваш по-добре. Ние можем не само да убиваме с полето си...

Обикновено телохранителят от Алтос не бе измъчван от неприятни спомени. Но по някаква причина сега се сети за космодрума на Каилис и за кървавото петно на петдесетина метра от кораба. Дребните гадинки винаги се навират под дюзата...

— Благодаря, вече съм по-добре — Кей се измъкна изпод силикоида. — Къртис-младши ще присъства ли на вечерята?

— Вероятно.

Кей се облече — скъп костюм, широка вратовръзка в преливащи се цветове, крайно нефункционални обувки от твърда кожа — и тръгна след силикоида. Усещаше леко любопитство, примесено с досада,

както винаги преди запознанство с клиент, на когото не може да откаже. Професионалистът трябва да има право на избор, по дяволите...

— Имаш ли желание да задаваш въпроси?

— Какво? Ами... да, разбира се. Вие носите ли дрехи?

— Аз съм облечен — с достойнство отвърна силикоидът.

Кей се задави, но успя да сдържи смеха си.

— Сега е мой ред да задам въпрос — силикоидът забави движението си, изравнявайки се с Кей. — Ако хората придобият могъщество, какво ще направят?

— Не разбрах — честно отговори Кей. Те излязоха от дома-кула и се насочиха към малък кръгъл павилион в далечината. По пътя си трябваше да пресекат борова гора, да преминат покрай някакви камъни, глупаво разположени в кръг, и малък корвет от времената на Смутната война, вграден в гранитен постамент.

— Да го формулираме по друг начин. Ако могъществото на Империята на хората нарасне неизмеримо, как ще се измени политиката на човечеството?

— Ще престанем да обръщаме внимание на останалите раси. Ще престанем да се съобразяваме с тях. А вие по друг начин ли бихте постъпили?

Силикоидът премълча. После, накланяйки се в посока към корвета, произнесе:

— По време на Смутната война Къртис Ван Къртис е служил в частите на военните изстребители. За тях не е имало устава, заповеди и стратегически задачи. Така и не разбрахме как да се борим с неорганизиран противник.

— Ван Къртис е мъжествен! — високо произнесе Кей.

— Съгласен съм. Но много се говори, че корабчето му доста добре се е запазило. Двигателите са износени, но бронята е цяла. Най-любопитното е, че от последния полет Къртис Ван Къртис се върнал с неработещ компютър... Пристигнахме. Аз не употребявам органична храна, но ви пожелавам приятни вкусови усещания и успешно храносмилане.

Грациозно описвайки полукръг, силикоидът полетя обратно. Кей постоя, разглеждайки древния кораб на Къртис. След това отвори

вратата на павилиона. Той имаше органично тяло, нуждаещо се от храна, и отличен апетит, пробуден от тренировката с бурлатито.

Отвътре дървеният павилион се превърна в каменен замък. Огромната зала напомняше на Кей за Църквата на Единната воля, където го бяха водили в детството му, и предизвикваше объркани чувства на трепет и неприязън. Краката му се оплитаха в сухата тръстика, покрила пода. Сводестият таван превръщаше нейното шумолене и звуците от стъпките в равномерен шум.

Къртис Ван Къртис седеше на кръгла маса и енергично нарязваше парче печено месо. При вида на Кей той се понадигна от мястото си:

— Настанявайте се, Кей! В чест на тазсутрешния ви подвиг ще вечеряме мечешко месо.

Неволно усмихвайки се, Кей седна на масата. Той не се съмняваше, че Къртис е наблюдавал тренировката, интересуваше го само дали на ръката на бурлатито наистина е имало таймер, или Къртис е подал сигнал, предотвратяващ кръвопролитие.

— Хареса ли ви инструкторът ми?

— Никога не съм предполагал, че бурлатито може да умре от удоволствие.

— Сигмообразната жлеза? Да, те умират в екстаз... ако някой има достатъчно сила, за да пробие кожата им. Хормони, хормони... Старият мечок пропусна да ви уведоми, че освен с тлъстина, сигмообразната му жлеза е защитена още и с присадена метална пластинка. Иначе някой от неговите ученици би му видял сметката. А как обича удара в черния дроб! Това си е негово откритие, бог знае колко хора са загинали, докато той усъвършенства майсторството си... Сипвайте си от виното, Кей.

Поглеждайки бутилката с нежно синя течност, Кей поклати глава:

— Позволете да си наляя от вашето, Къртис. Започнах да се отнасям по-внимателно към черния си дроб.

— Направете ми това удоволствие, Кей.

След глътка от гъстата жълта течност Кей поклати глава. Да, това беше добър сорт...

— Къртис, нима инструкторът ми е чак толкова стар?

— Бурлатито? Да, участвал е в Смутната война. Връстник ми е. Религията им забранява да се възползват от аТан, но тази раса и без това не живее малко.

— Знам доста неща за тази война. Те са били в съюз със Сакра. Осигурявали са смазването на нашите планетарни бази. Ако не са били бурлатитата, то Сакра не би доживяла до конфликта на Трите планети.

— Само не ровете из стари рани. Вашия свят са го изпепелили големите бели жаби, а не големите тъмнокафяви мечки. Не искам от вас да обичате моя инструктор, но заниманията с него са ви необходими. Още един ден тренировки — а от утре започвате да репетирате легендата заедно със сина ми. Между другото, ето го и него...

Кей се обърна. От разтворилата се врата, отвъд която имаше море и слънчева светлина, към тях вървеше Артур Ван Къртис, неговият клиент.

Неговата съдба.

Артур беше на дванайсет години... биогодини — коригира се Кей. Той беше мургав, тъмнокос юноша. Лицето му беше познато на Кей до болка.

Много, много силна болка от алгопистолет...

На Кей му провървя — Ван Къртис не гледаше в него. Той се усмихваше, наблюдавайки единствения си наследник. Впрочем, имат ли наследници безсмъртните? Гримасата върху лицето на Кей се запази само за секунда — прекалено дълго се бе учил да оцелява.

— Привет, тате — произнесе Къртис-младши. — Здравейте, Кей. Знам, че вие сте най-якият охранител в света. Ще успеете ли да ме защитите?

Сега, когато Артур Къртис беше до него, приликата леко се разсея. Той беше мъничко по-млад от момчето, убило Кей на Каилис. Съвсем малко, но на такава възраст това е достатъчно. Дрехата му, спортен екип от зелена коприна, бе излязла от ръцете на водещ моделиер, а не фабрикувана на конвейер от пластмаса, предадена за вторични суровини. Независимо от ранната си възраст той беше очевидно по-силен и мускулест, защото зад него стояха парите, а зад

парите — най-добрите в света храна, тренинзи и масажисти. И в очите му се четеше не глухата омраза на преследвано зверче, а непоколебима увереност и властност.

— Разбирам, че не съм в най-добрата си форма, нещата се развиха не съвсем според очакванията — продължи Артур. — Обаче наскоро се удавих, съжалявам. И така, захващате ли се?

Къртис-старши се усмихна накриво. Кей стана, направи крачка към Артур. Да, по-млад е, по-як и с различен поглед. Останалото си е същото.

— Знаеш ли какво е това телохранител? — попита Кей, като се молеше на бога гласът му да е спокоен и безизразен.

— Разбира се.

— Лягай!

Артур продължаваше да стои, гледайки Кей. Последвалият тласък го повали на земята.

— Когато кажа „лягай“ — падаш — каза Кей, надвесен над събореното момче. — Когато кажа „скачай“ — скачаш. Защото никога, освен днес, няма да ти го кажа просто така. Всеки път от това ще зависи животът ти... Скачай!

Къртис-младши скочи на крака. Направо от пода. И застина пред Кей.

— Не бива да удряте сина ми — каза отзад Ван Къртис. И Кей усети, учудващо ясно, че между плешките му е насочено дуло.

— Мистър Ван Къртис — без да се обръща, произнесе Кей. — На вас ви трябва истински телохранител. Готов съм да работя за вас. Но след няколко дни може и да не разполагам със секундите, необходими, за да отхвърля Артур от линията на огъня. Ако имам възможност, ще го прикрия. Но по-добре би било просто да падне, за да ми даде възможност да стрелям. Съгласен ли сте? Между другото, не го ударих. Блъснах го. Това са различни неща.

— Възможно е — спокойно отвърна Къртис. — Сядайте, и двамата.

— Тате, Кей е добър телохранител — каза Артур, сякаш нищо не се е случило, плъосвайки се на масата до баща си и поклащайки крака. — Як е.

— Артур! — с леко учудване произнесе Къртис. Кей изхъмка, заемайки се с мечешкото.

— Днеска здравата половувах — с въодушевление продължи Артур. — Убих оня тигър.

— Поздравявам те — отвърна Къртис кисело.

— Тате, те ядат ли се?

— Кои? Тигрите? Черният дроб... струва ми се.

— Пфу, гадост. Аз няма да го ям. Поръчай още тигри, става ли?

— Добре. Успокой се, Артур!

Кей отпиваше от виното, като искрено се наслаждаваше на случващото се. Харесваше му този замък, скрит в дъсчената беседка. Харесваше му и нервността на Къртис-старши.

— Знаете ли, Кей, според преданието това е замъкът на крал Артур — с излишна припряност изрече Къртис. — А масата, на която седим, е самата Кръгла маса. Подарих замъка на своя Артур за рождения му ден.

— Не съм чувал нито за крал Артур, нито за Кръглата маса — отговори Кей.

— Древна легенда — оживи се Къртис. — Още отпреди първите междузвездни полети...

— Тате, това са измишльотини — прекъсна го Артур. — На такава маса не биха се събрали сто и петдесет бойци, особено пък ако са били в броня. А приказката си е хубава, там има и най-различни други образи. Даже и Кей го има. Второстепенен герой.

За секунда двамата с Кей се гледаха един друг. После Артур стана от масата и целуна Кей по бузата.

— Да тръгвам, а, тате? Не ми се яде...

Кей изчака Артур да излезе и едва след това си позволи да се засмее, гледайки смаяния Къртис.

— Какво има, Кей? — уморено го попита той.

— Синът ви ми хареса, Къртис. Нормален дванайсетгодишен хлапак. Ще се сработим.

— Наистина се надявам, че се шегувате — Къртис си позволи да се отпусне. — Той е умен юноша, но шокът от първата смърт още не е отминал. Освен това... с основание споменахте за хормоните. Консултирах се с лекарите — леката инфантилност в поведението не можеше да не се появи.

Кей кимна. Той вървеше по ръба и знаеше това. Артур Ван Къртис, който според баща си не беше в течение на разговорите им,

издевателстваше над Къртис. Издевателстваше, държейки се като дете, каквото, естествено, вече не беше.

— Ще станем приятели — каза Кей, доливайки си от виното.

Повелителят на безсмъртието посрещна утрото в кабинета си. Не в преднамерено скромния, където уговаряше Кей да работи с Артур, и не в демонстративно незащитения на покрива на кулата.

Този кабинет, скрит в подземните помещения, приличаше на командна зала на крайцер от среден клас. Къртис действително бе копирал строгия стил на военните кораби, на които беше преминала младостта му. Някога той бе мечтал да командва такъв кораб. Много отдавна, преди двеста години...

Това, с което се занимаваше, би се сторило на някого повече от странно. Облегнал се назад в креслото и наклонил глава настрани, Ван Къртис рисуваше. Светлинното перо се плъзгаше по екрана, оставяйки след себе си тънки разноцветни щрихи. Нещо бе започнало да се оформя, нещо смътно познато, напомнящо човешко лице, гледано от странен ракурс. Сякаш мравка се беше опитала да разгледа човек през разноцветна призма...

— Ето така — каза Къртис, оставяйки перото. Прехвърли погледа си върху страничния екран — там, върху жълтия пясък, стояха Кей и бурлатито. Само преди минута бяха приключили спаринга. Сега Кей сваляше бронята си и грижливо, сегмент след сегмент, пускаше частите ѝ върху пясъка. До изображението му светеше червена точка — менталният датчик свидетелстваше за нажежаване на емоциите.

— Увеличи, дай звук! — Къртис, заедно с креслото, се приближи до изображението. Камерите вече бяха запълнили целия екран с лицето на Кей, изхитрявайки се да разшифроват свободната команда на стопанина си. — Какво си замислил, момче? — попита самия себе си Къртис.

— Защо насъскахте нас и Сакра едни срещу други? — попита Кей, хвърляйки долу последния сегмент от бронята. Бурлатито внимателно следеше движенията му. Странните му ромбовидни зеници се свиха в тесни процепи.

— Тактика. Опитавме вашия метод — разделяй и владей.

— Но не успяхте да го усвоите.

— Да.

Също толкова бавно, колкото сваляше и бронята си, Кей смъкна бялата си блуза. Протегна се — под кожата му се очертаха мускулите.

— Бурлати, ти каза, че си бил консултант на сакрасите във войната им за Трите планети. Възможно ли е дори да си участвал в десантите?

— Възможно е... — Бурлатито леко разтвори дланите си. Лявата беше без показалец, което донякъде я доближаваше до размерите на човешка длан.

— Аз съм от Трите планети, бурлати. От Трите сестри, както някога ги наричаха. Това бяха заядливи сестри, но те не хвърляха око на чужди светове. Ние бяхме на границата на сектора и атаката на Сакра се стовари върху нас.

— Забавно — каза бурлатито.

— Бяха прекалено много, смазаха отбраната. Крайцерите от Тера не успяха да дойдат навреме. Качиха децата и част от жените в товарни кораби — ние имаме добър търговски флот. Голяма част се добра до Алтос. Двеста милиона гърла, бурлати! На Алтос ни ненавиждаха, останалите светове не ни приемаха. Бащите ни загинаха в боевете с жабите — не най-приятният вид смърт. Изгориха Трите сестри с мезонни бомби — нямаше друг изход. Сега те не са нужни никому.

— Буферна зона.

Кей замълча. Прекара длан през брадичката си, сякаш проверяваше колко хубаво се е обръснал.

— Знаеш ли, плаках, когато последният свят на Сакра изчезна в огъня. Плаках, защото не бях успял да си отмъстя. Прекалено дълго пораствах...

— Забранено ми е да те убивам — каза бурлатито. — Ти си необходим на Къртис Ван Къртис.

— Знам. Бурлати, майка ти е пасла трева и се е мила с топла вода. Баща ти е бил последният в строя. Децата ти ровят канавки в полето.

От пръстите на бурлатито се подадоха ноктите. Гласът му стана тънък като звук от флейта:

— Рискуваш, човеко. Дори дългът не отменя честта...

— Кузуар буул-рати, к, хаа! К, хаа, буул!

— Хазар, кхомо! — по-скоро пропя, отколкото изговори, бурлатито.

Къртис Ван Къртис скочи от креслото. С два скока достигна центъра на кабинета: това място, където във въздуха се преливаше мъждукане в цветовете на дъгата.

— Аравия, полигона — изкрещя той, изваждайки от джоба на панталоните си малък, подобен на играчка пистолет. Къртис знаеше, че няма да стигне навреме.

И наистина не успя.

Кей седеше край трупа на бурлатито. В смъртта си то бе изгубило и силата, и величието си — от пет крачки би могло да бъде сбъркано с умряла крава от северна порода. Тялото се бе свило, заемайки най-желаната за четириноги същества поза. Озъбената муцуна се бе впила в пясъка. Само двете дълбоки бразди под неподвижните крака не си пасваха с мирния облик.

— Какво се случи, момче? — попита Къртис, скривайки пистолета. Кей леко се обърна към него. До този момент изглеждаше напълно невредим, обаче сега Къртис видя дълга, но не дълбока рана върху корема.

— Струва ми се, че той претърпя спонтанно спиране на сърцето — меко каза Кей. — За щастие, успя да ме научи на всичко, което смяташе за необходимо и което знаеше.

Къртис се наведе, повдигна главата на бурлатито и погледна мъртвото му лице. То изглеждаше малко учудено.

— Спонтанно, казваш? Горкият Аггаш искрено вярваше, че невъоръжен човек може да убие бурлати само по един начин. Все не ми оставаше време да разсея заблудата му. Вземи, Кей.

Той му подхвърли лекото си сиво сако. Кей мълчаливо притисна тъканта към корема си.

— Откъде знаеше за рефлекторните точки?

— Имах приятел, преживял Смутната война.

— Ясно. Аггаш беше ценен сътрудник.

— Значи е достоен за церемониално погребение.

— Бурлати, умряло от човешка ръка? Ти се шегуваш, Кей.

— Нима някой е споменавал за ръка? Или за убийство?

— Май не... Поне знаеш ли какво му каза?

Кей поклати глава.

— Разреши му да си близне от екскрементите ти.

— Само това? — каза Кей, ставайки от пясъка, той хвърли сакоето на Къртис върху трупа и то случайно падна на лицето на Аггаш. Без сам да знае това, Кей се изхитри да унизи бурлатито и след смъртта му.

Каквото и да беше мнението на Къртис за случилото се, той повече не се върна на тази тема. Двама лекари — млади на вид, но прекалено съгласувано работещи — затвориха раната на Кей и му инжектираха няколко ампули с непознати препарати. Тънък слой аерозол довърши работата.

— Ще издържи ли два дни? — полюбопитства Къртис.

— О, поне две години — сви рамене единият от лекарите, фамилиарният тон само затвърди мнението на Кей, че тези „младежи“ неотдавна са преминали през аТан.

Сега Кей почиваше в стаята си. Вечерта зад прозорците се съгъстяваше — ритъмът на живот се определяше от денонощния цикъл на кулата.

Силикоидът се появи, когато Кей вече бе започнал да задрямва.

— В двубоите с органични форми на живот понякога бурлатитата използват отровни нокти — съобщи той вместо поздрав.

— Той нямаше време да отдели отрова, а и лекарите ми инжектираха някакъв токсинопротектор. Но въпреки това — благодаря.

— Ще разрешиш ли? — силикоидът заплува към дивана и преди Кей да успее да се учуди, седна до него, извивайки цялото си тяло. Кей лекичко се отдръпна — от каменното туловище прииждаше горещина. — Нека да помълчим в памет на отишлия си живот — тържествено произнесе силикоидът.

Кей помълча две минути. После попита:

— Трудно ли ти е да създадеш екран?

— На близко разстояние е лесно. За съжаление ти не можеш да се приближиш... Готово, защитени сме от каквото и да било подслушване.

— Дори от това, което осъществява Артур Къртис?

— Да.

— Ти си толкова сигурен, че имам думи, предназначени за теб?

— Да. Говори.

— Бурлатитата са намерили слабото ви място, камъче. Структурите, които генерират силовото ти поле, са неустойчиви. Забавно за раса, побъркана на тема стабилност и баланс на силата, нали? Звук с определена честота и сила влиза в резонанс с тях, а после е достатъчен дори и слаб тласък, за да се превърнете в неподвижни, безпомощни, макар и все още мислещи камъни.

— Какъв е този звук?

— Не мога да го издам. Нужно е гърло на бурлати.

— Може би лъжеш?

— Може би.

— Защо ми разкри тази тайна?

— Хората почти не са воювали с вас. Вие живеете на такива планети, където ние по собствено желание не си пъхаме носа. Империята на хората има едни интереси, Основата на силикоидите — други. Те не се пресичат. А ако все пак започне война, няма да вземем да хвърлим срещу вас тълпа певци-скопци. Лазерният пистолет изравнява шансовете ни, фузионният бластер ще ми даде сто точки преднина. Трябва да си бурлати, побъркан на тема сила, за да търсиш преимущество в ръкопашна схватка със силикоидите.

— Това ни потискаше, Кей — произнесе силикоидът с нещо между шепот и шумолене. — Ние не обичаме неясните ситуации.

— Да, и аз си го помислих. А какво ще ми кажеш ти, силикоиде?

— Къртис Ван Къртис купи от псилонците прототипа на аТан за две хиляди и петстотин кредита.

— Но по онова време тази цена...

— Е била също смайващо ниска. След година и половина псилонците капсулираха своята зона на космоса. Това е всичко. Казах, каквото можех. Дългът ми пред Къртис ще се изплаща още много дълго време.

Въздухът се залюля, когато защитният екран изчезна. Силикоидът се издигна нагоре. От дивана се носеше лек мирис на опърлена кожа.

— Отдадохме дан от тишина за отишлия си. Толкова чиста тишина, колкото той заслужаваше. А сега, Кей, Артур Ван Къртис те очаква. Трябва да поработите.

Влизайки в стаята на Артур, Кей си спомни за приюта. Блокът „Джи“, заедно със своето многоетажно спално помещение, с учебния и възстановителния си модул, би се побрал във всяка от стаите на Къртис-младши. Например в тази — овална зала, декорирана с гоблени в преобладаващи тъмни тонове. Кей не се комплексира по този повод. Алтос му бе дал единственото, което можеше — живота. Кей просто си спомни за детството си.

— Здравсти, тате — каза Артур. Той седеше на пода в стойка „лотос“, затворил очи и отпуснал ръце на коленете си.

— Обърка се, това съм аз — каза Кей, сядайки на пода до Артур.

— Знам, че си ти. Но нали възнамеряваме да свикнем с легендата?

— Правилно. Здравсти, синко.

Без да отваря очи, Артур се намръщи.

— Не мисля, че ще ми викаш „синко“. По-скоро — „малкия“.

— Не си познал.

— Добре, да помислим... Ти си досаден и скучен, доста самодоволен, трепериш над всеки кредит, стараеш се да възпитаеш от мен достоен търговец. Наричаш ме „сине“. Или се обръщаш към мен по име.

— Добре, синко. Как ти е галеното име?

— Какво? — Артур отвори едното си око.

— Когато се съживим, аз трябва да проявя море от емоции. Според легендата това ще е първият ни аТан. Каквато и суха стипца да съм, не върви да кажа „сине мой, Артур“. Как те е наричал баща ти... е, когато ти...

— Сине — Артур се усмихна и отново затвори очите си.

— Аха. Добре, това ще го решим на място. Къде живеем?

— Ендория. Имаме къщичка на брега на океана...

— ...Два етажа, лозе, площадка за флаер...

— ...Оставяш си кораба на държавното пристанище, то се намира по-далеч от Ендория-плюс, но е значително по-евтино...

— ...Ти си преминал задължителния учебен курс в частен колеж от средна ръка, а после съм решил лично да се заема с възпитанието ти...

— ...Майка ми се грижи за финансовите дела на компания „Овалд и син“ и никога не лети с нас. Понякога й изневеряваш, а на

Рух си имаш постоянна любовница. Аз се правя, че не го знам.

— Ще мине — кимна Кей. — Официалната част я знаем. Нека да си поговорим за нещата, които не са отразени в инструкциите.

— Обичаш да се презастраховаш — с явно удоволствие отбеляза Артур.

— Разбира се. Длъжен съм. Каква храна обичаш най-много?

— Тазианско желе.

— Синът на един дребен търговец няма как да го е опитвал.

— Защо? Превозвали сме желе от Тазия на Тера. За самия Къртис Ван Къртис. И сме оплюскали двата процента, които се броят за транспортни разходи.

— Да допуснем. Какво не обичаш?

— Сандвичи с кашкавал.

— Защо? — обърка се Кей.

— Ами просто не ги обичам!

Кей кимна. Стана, с труд изпъна схванатите си нозе. Артур продължаваше да седи като вкаменен.

— Два-три въпроса извън легендата. Що за стая е това?

— Зала за медитация. Защо питаш?

— Просто така. Имаш ли братя?

— Доколкото ми е известно — не.

— Бил ли си извън Тера?

— Това вече е трети въпрос.

— Добре, да продължим.

Кей обиколи Артур.

— Страх ли те е от тъмнината?

— Не.

— От високо?

— Не.

— От смъртта?

Артур обърна глава. Очите им се срещнаха.

— Естествено, че не, тате — с леден глас изрече момчето.

— А от мен страх ли те е?

— Когато се напушиш с треб.

— Никога не съм опитвал.

— Всички търговци пушат треб. Зад завесата, в сандъчето от кост, има един пакет. Вземи го.

Зад завесата имаше много интересни неща. Сандъче с треб, десетина други сандъчета, разопакован, но неработещ, пулт на комуникатор, активиран охранителен робот, чиито обективи непрекъснато следяха Кей. След като сложи плътно натъпкания пакет с наркотика в джоба си, Кей се върна при Артур.

— Често ли го пуша?

— Когато не ти вървят работите. Рядко.

— Обичам ли нравоучителните разговори?

— Естествено.

— Разказвал ли съм ти за разликата между тичинките и плодниците?

Артур се усмихна:

— Да, когато навърших десет, ти ме извика в кабинета си... в капитанската каюта и каза: „Артур, ти вече порастваш и трябва да узнаеш за някои страни от живота на възрастните хора. Когато мъжът и жената се обичат и искат да имат малко бебе, те се занимават с някои неща...“

— Нима трябва да бъдеш такъв идиот? — попита Кей.

— Да. Винаги и във всичко. Ти нали искаш да се държа естествено?

— Добре. Сега ти си наред.

— Бръснеш ли се?

— Всекидневно. Освен в дните, в които се напушвам с треб.

— Хъркаш ли, докато спиш?

— Понякога.

— Неспретнат ли си, когато мислиш, че никой не те вижда?

— Естествено.

Артур се преметна през глава назад, с лекота се изправи.

— Без грешка си, Кей. Искаш ли сок? Или вино?

— Чаша жълто мршанско.

— Чаша жълто мршанско и чаша портокалов сок — повтори неадресирано Артур. — По дяволите, защо нямахме повече време? Щяхме да се сработим.

— Ще се сработим. Нямаме друг изход. Да продължим...

Събудиха Кей на разсъмване. Легнал си беше в три часа през нощта и събуждането не можеше да се нарече приятно.

— Къртис Ван Къртис ви очаква — това бе всичко, което каза дошлият за него човек. Носеше силова броня с активирана защита, а кобурът му с „Пчелата“ бе разкопчан. С такива хора Кей предпочиташе да не спори. Мълчаливо се облече и излезе от стаята. Човекът в броня — затвореният шлем скриваше изражението на лицето му — вървеше отзад и с докосвания с ръце показваше посоката. Два коридора и три локални хиперпрехода — след всеки от тях към двамата се присъединяваше още един спътник в броня — ги отведоха в непознат за Кей кабинет. Помещението напомняше най-много на капитанската каюта на крайцер от среден клас — както по дизайна, така и по количеството прибори. Къртис излезе да ги посрещне.

— Ситуацията се промени, Кей.

— И аз станах излишен?

— Откъде ви хрумна? Ник, не съм нареждал да се води Кей под стража!

— Извинете, Ван Къртис. Ние го охранявахме.

Къртис прегърна Кей през рамо, освобождавайки с кимване охраната.

— Нервите на всички са обтегнати, Кей. Задържахме шпионин... един от сътрудниците ми. Възможно е вече да е предал нещо, не знам. Наложил се да го убием.

— Разпитайте го.

— Мъртъв е.

— Мислех, че всичките ви хора имат аТан.

— Разбира се. Но той не беше човек.

— Неприятно — съгласи се Кей.

— Операцията започва незабавно. Свърхте ли легендата?

— Сякаш не знаете, Къртис! — не издържа Кей.

— По-тихо, момче, по-тихо! — Гласът на Къртис веднага загуби дружелюбието си. — Наех те за много важна операция и искам добре

свършена работа. Ти ще отведеш сина ми на Граал. Жив и невредим. Не искам и косъмче да падне от главата му. В краен случай самият ти ще го убиеш. И запомни Кей — безсмъртие! Вечни удоволствия или вечни мъки. Не го забравяй!

— Татко?

И двамата се обърнаха. Кей се вживя в легендата. Артур Ван Къртис вече не беше син на бога. Пред тях стоеше момче, облечено с износени сини дънки, прекалено голяма карирана риза, поочукани маратонки. Върху ризата проблясваха десетина значки с гербове на планети — вечната детска мода. Кей си спомни, че когато преди година си позволи пътешествието с „Южна звезда“, хлапакът стюард си закачваше подобна значка след всяка нова планета.

— Доверяваш ли се на Кей, сине?

— Общо взето, да... — Артур замълча и добави: — Да, тате. Той ще се старее.

„Гадинка“ — спокойно си помисли Кей. Пристъпи към Артур и го потупа по главата:

— Тръгваме ли, сине?

— Тръгваме, тате.

— Браво — кисело произнесе Къртис. — Звучи убедително.

— Всичко ще е наред, мистър Ван Къртис — обеща Артур, хващайки Кей за ръката.

— Мене, Артур и Кей — в имитатора.

Ван Къртис не се опита да скрие раздразнението в гласа си. Светът около тях примигна, променяйки се. Вместо в пълна с пултове зала, те се озоваха в малка празна стая. Стени от груб камък и единадесетинствена стоманена врата.

— Напред — Къртис побутна Кей към вратата. — Не знам колко време ще имате. Но всичко ще се случи напълно реално.

Когато Кей докосна вратата, тя се отвори. Озова се в шлюз — малка цилиндрична кабина с още два люка. Така... десният води към товарния трюм и двигателния отсек, левият — към жилищния модул. Малък товарен кораб със сто-сто и петдесет тона полезна маса. Един от стотиците хиляди, сновящи из Галактиката. Чифт скафандри в калъфи, снимка, залепена за стената... Симпатична жена, заканваща се с пръст и надпис по дължината на снимката: „Когато излизате, първо погледнете дали там има планета!“

Да, поздрав от грижовната мисис Овалд към лекомисления съпруг и непослушния син. Старият мошеник Ван Къртис беше поработил както трябва.

Кей погледна през отворения „външен“ люк. Къртис Ван Къртис, сложил ръка на рамото на сина си, обясняваше нещо. До Кей достигнаха откъслечни фрази:

— ...И помни — аз винаги съм с теб. Ако ситуацията излезе от контрол, връщай се. Обичам те, Артур, и вярвам в силите ти. Пред нас е вечността...

...Вечни мъки...

Кей се обърна и разгледа опакованите скафандри. Малкият скафандър беше почти нов. По-големият — доста поразмъкнат, но в добро състояние.

Люкът измляска, затваряйки се.

— Чудя се дали да не се охарча за нов скафандър, сине? — попита Кей, без да се обръща. — Ако курсът бъде успешен.

— Разбира се, тате.

Очите на Артур бяха сухи. Но Кей беше виждал прекалено много сълзи, които текат някъде там вътре.

— Нещо си се натъжил, Артур. Какво ще правим?

— Да легнем да поспим, а? Стоката я проверихме...

Кей кимна. Много новаци смятат, че смъртта насън е най-леката. Напразно. Обикновено успяваш да се събудиш.

Той спеше, по-точно — спокойно си доспиваше. Седем пъти смърт зад гърба са напълно достатъчен опит. Освен това Кей беше сигурен, че Къртис Ван Къртис няма да им позволи да загинат толкова тривиално.

Артур, изглежда, не беше разбрал това.

— Татко, ставай...

Проклинайки всичко на света, Кей отлепи клепащи. Няма нищо по-изморително от прекъснатия сън, особено пък ако се спи в очакване на смъртта. А, според разбиранията на Кей за живота, смъртта идваше напълно естествено.

— Пак ли ще ме будиш за дреболии — изръмжа той. — Какво е станало?

Жилищният модул на товарния кораб беше малък. Две пилотски кресла пред подковообразния пулт за управление и подвижни легла отстрани на стените. Предната стена бе направена във вид на екран, което според Кей бе глупаво. Да се гледат звездите през „прозорец“ е тъпо, а да се управлява чрез него кацането, си е просто самоубийство.

— Нещо става с двигателите — виновно отвърна Артур.

Кей се надигна с неподправена бързина и осъзна, че е започнал да вярва в „полета“ на стоящия на земята „кораб“. Това беше добре.

С двигателите наистина „ставаше нещо“. На контролния екран на интерфазовата трансмисия — каквато уж имаше на кораба — хаотично пробягваха цифрите, показващи мощността на фокусиращото поле. Тревожната светлинка на индикатора на автопилота ту се наливаше с червено, ту позеленяваше. Кей почука с пръсти по дисплея и колкото и да е странно, цифрите послушно застинаха в нормалните си стойности.

— Дяволска работа — възмутено каза Кей.

— Дали да не легнем в дрейф? — попита зад гърба му Артур.

— И да загубим денонощие за пресмятане на координатите? По-добре веднага да викаме пътната служба и Патрула! — със сарказъм отвърна Кей.

Мощността на полето отново се промени — до максималните стойности. Корабът леко се разтrese. Артур тъжно се усмихна.

Той какво, да не го е страх?

— Така... Или повреда в генераторите, или контролният блок лъже — Кей се обърна. Шкафчето с техническите средства... детекторите... резервните схеми... — Артур, смени централния процесор в контролния щит на трансмисията. Аз ще те контролирам от пулта.

Артур не помръдна.

Страх ли го е?

— Какво ти става, синко?! — изкрещя Кей.

— Да, тате — Артур измъкна от ръцете на Кей пластмасовата кутийка на процесора и се метна към шлюза.

— И престани да трепериш, нали сме си купили аТан! — извика след него Кей.

Това ли е обещаната от Къртис катастрофа? Хуманно. Внезапен взрив... Но няма излезлият от режим интерфазовик е способен да взриви целия кораб?

Какво си намислил, Къртис Ван Къртис?

Артур притича през шлюза и разтвори вратата към двигателния отсек.

Цифрите върху пулта, показващи мощността, паднаха до нула. Сирената зави в синхрон с тихото изплющяване на взрива.

Лицето на Кей се заби в пулта. Чу се още един пукот. Излизащият в пустотата въздух засвистя.

„Кучи син“ — без каквато и да било злоба си каза Кей, повдигайки лице. От разцепеното му чело течеше кръв. Почувства тъпа болка в черния дроб — поздрав от бурлатито. Започнаха да му заглъхват ушите.

После видя Артур — това, което бе останало от него. Кървави късове от дрехите и още нещо. Не му се искаше да се вглежда. За сина си Къртис-старши бе избрал бърза смърт.

А за Кей — реалистична.

Аз съм пилот, аз не вярвам в аТан, аз съм длъжен да се боря...

С подвиващи се крака Кей се насочи към шлюза. Все още имаше гравитация. Той беше длъжен да направи опит — безуспешен — да се напъха в скафандъра...

Такова нещо Кей не бе очаквал дори от Къртис. Шлюзът беше разкъсан на две и през дупката надничаше откритият космос. Чернота, пронизана от звезди, и аеродинамичното туловище на товарния отсек, бавно отплуващо в далечината. По двигателните конзоли танцуваха сини светлинки.

„Кучи син, кучи син, кучи син...“ — безпомощно повтаряше Кей, чувствайки как очите му започват да се издуват. После светът се скри зад кървава пелена.

ЧАСТ II

ТЕЛОХРАНИТЕЛЯТ

В отделението на „аТан“ на Инцедиос дежуреше Владимир Чен. Бе най-младият от всички — още не беше навършил трийсет. Освен това не беше умирал нито веднъж.

Настъпваше нощта — пиршеството на смъртта. Течеше третият час на дежурството. Старци умираха от болестите си, младежи — от раните си, невротичи си уреждаха сметките с живота, сякаш забравили за купеното безсмъртие. На всяка планета това беше времето на най-интересната работа. Ала Инцедиос беше прекалено беден свят. А през последния месец твърде много притежатели на аТан бяха изчерпали безсмъртието си.

— Сигнал — произнесе Чен, натискайки бутона за обща готовност. Редовете на екрана пред него просветваха. Невронната мрежа предаваше информацията моментално, докато разшифроването ѝ изискваше време. Колежката на Владимир, Анна Хорн, откъсна поглед от списанието.

— Гертруда Кхай... човек... жена...

— Нима? — осведоми се Хорн.

— Поданство — Инцедиос. Реални години — четирийсет и две, матрицата е свалена на четирийсет и една, съживявана е веднъж... Отбой, аТанът не е платен.

С натискане на бутон Чен изтри полуразшифрвания сигнал.

— Пригответи рапорт — каза Хорн и отново се захвана с четенето.

— Приготвям — пръстите на Владимир затанцуваха по клавиатурата. — Тъжно, нали? Имало е човек — вече го няма.

— Мнозина вече ги няма.

Подобни разговори отдавна бяха престанали да уморяват Анна. Тялото ѝ притежаваше зрелостта на жена, едва прехвърлила третото си десетилетие. Но тя беше на почти деветдесет години и бе свикнала да приема философстването на новациите като лек, неизбежен шум.

— След такива дежурства се отнасяш по друг начин към живота, любовта, красотата... — Владимир я погледна накриво. Анна въздъхна и праметна крак върху крак. Ниското кресло я демонстрираше в най-

съблазнителния ракурс. За съжаление Чен все още не беше разбрал, че отношението на Анна към него беше дори не майчинско. Най-големият ѝ внук би могъл да бъде баща на Владимир, освен това в последните години тя предпочиташе секса с жени. — Знаеш ли, за мен нашата работа не е просто аТана с отстъпка и хубавите гаджета — продължаваше Чен, окуражен от мълчанието на Хорн. — Започваш да разбираш живота. Сприятелих се с много хора, запознах се с теб...

Хорн остави списанието. Изведнъж ѝ хрумна, че единственият начин да усмири хлапака е да му се отдаде. Вероятно това би било не чак толкова уморително.

На Чен не му провървя.

— При теб идва сигнал — съобщи Анна, ставайки от креслото. — Ето и втори...

Владимир се обърна към екрана. Работата все още му беше интересна и лекото раздразнение моментално изчезна.

— Артур Овалд... човек... мъж... поданство — Ендория. Ендория!

— Ама че далеч се е озовал! — Анна седна на паралелния пулт. — Сигурно е драскач. Журналист.

— Доста лешояди се навъдиха — с готовност се съгласи Чен. — Реална възраст — дванайсет...

— Дете — Хорн си позволи лека усмивка.

— Матрицата е свалена... ха! На дванайсет... Съживявания не е имало, аТанът е платен.

— Късметлийче — Хорн дори измляска с устни. — Дали да не си отрежа някоя негова къдрица? За късмет?

Чен се напрегна и отправи вулгарна забележка. Хорн се намръщи. На Владимир не му отиваше да говори цинизми. Особено пък за деца.

— Втори сигнал — занарежда Чен, почувствал, че шансовете му за среднощен секс са намалели. — Кей Овалд... човек... мъж... поданство — Ендория. Ще се обзаложим ли на чаша кафе, че му е брат?

— Кафето е от теб. Реална възраст — трийсет и пет. Матрицата е свалена на трийсет и пет. Съживявания не е имало, аТанът е платен. Очевидно са им улучили кораба. Това е неговият татко, Чен.

— Не е задължително — без особена убеденост отвърна Владимир. — Анна, ще се заемеш ли с реаниматорите?

Хорн го погледна, възнамерявайки да му напомни за безотговорните сътрудници, рискуващи да загубят и аТана с отстъпка, и хубавите гаджета. И си замълча. Владимир беше толкова млад... и толкова глупав...

— Любопитството убило котката, Влад — каза тя, ставайки. По-късно, докато вървеше по коридора към блока на молекулярните репликатори, Анна си помисли, че през този етап са минали всички. Първите хиляда смърти са достатъчно интересни за наблюдение. После разбираш — всички те си приличат...

Когато остана сам, Чен измъкна от джоба си малък чип. След като си игра половин минута, успя да го включи към централния компютър. Оставаше да реши с кого ще започне преглеждането...

Технологията, във всеки случай тази, която му бе достъпна, позволяваше да се снемат данните от зрителния и слуховия анализатор на загиналия. Получаваше се филм — малко странен, но увлекателен. Съвестта никога не измъчваше Владимир. Той, в края на краищата, съживяваше тези хора! Защо пък да не споделят с него част от спомените си?

— Ще започнем с таткото — реши той.

...Въпреки мнението на Къртис Ван Къртис служителите му практикуваха широко „надзъртанката“ — стари невинен термин. Понякога ги интересуваха не само последните три минути на клиента.

Чен отдели от общия масив информация последните три дни от живота на Кей Овалд. После включи екрана на произволно избран момент.

Изображението беше хаотично, както обикновено. Отделни детайли бяха изключително ярки и контрастни, всичко останало — статично и размито. Капризите на паметта...

Кей Овалд крачеше заедно с някой друг из гората. После, доста рязко, излезе на брега на морето. Сетне се приближи до плет от гъст храсталак. Доста разнообразна планета е тази Ендория... Спътникът на Кей бе извън зрителното му поле, те почти не разговаряха, така че

Владимир превключи на последното денонощие. Двубоят с бурлатито, както и множество други събития, останаха неизвестни за него.

— Да легнем да поспим, а? Стоката я проверихме... — каза, гледайки в лицето на Кей, тъмнокосо момче. Синът, естествено. При мисълта за дългите часове, запълнени с инвентаризацията на кутии и контейнери, на Чен му се прииска да изключи екрана. Обаче той добросъвестно продължи наблюдението, за да види дали мъжът и момчето ще легнат в различни легла, след което, гризейки ноктите си, включи възпроизвеждането на последните няколко минути.

Тук любопитството му получи богата храна. Режисьорите на Къртис можеха да са доволни: Владимир Чен изгледа зрелището на космическата катастрофа три пъти поред. На бис видя двукратно същите събития и от очите на Артур. Този запис обаче беше малко по-кратък и следователно — значително по-безинтересен...

След като се замисли за момент за ужасите на космоса, Владимир реши да запази лентата с последните три дни на Кей Овалд. Смъртта в пустотата бе впечатляващо зрелище, а и на Ендория си заслужаваше да хвърли още един поглед. Не копира паметта на Артур.

Любопитството е убило не само котката. Владимир Чен уверено вървеше към същата съдба.

Кей възкръсна с ясната мисъл, че няма да прости тази смърт на Къртис. Работата не беше в болката — алго-пистолетът убиваше доста по-болезнено. Просто това беше отвратителна смърт. Отвратителна, и великолепно изпълнена.

— Име? — попита мек женски глас.

Това е първият ми аТан...

— Какво? Къде съм? — Кей се размърда върху познатия и ободряващо твърд диск на репликатора. Таблото на стената съобщаваше: „Инцедиос“.

— Всичко е наред, мистър. Жив сте. Как се казвате?

— Кей... Кей Овалд. Къде съм?

— Поданство?

— Ендория. Гражданин на Ендория съм, изисквам... това „аТан“ ли е?

— Да. Вие сте спасен. Подарен ви е нов живот. Кажете кода си.

Жената беше страшно търпелива — стара жена с младо лице. Кей й каза кода. Смути се, когато забеляза, че е разсъблечен. Намъкна безплатната аТанска дреха, подходяща само за миене на подове и възкликна:

— Боже мой, синът ми! Той загина!

— Артур Овалд е тук, с вас — успокой го жената. — И двамата бяхте съживени.

Върху лицето на Кей цъфна усмивка, той полушепнешком произнесе:

— Този аТан се оказа изгодна покупка, нали?

— Надяваме се да ви бъдем постоянни партньори.

Радостта върху лицето на жената изглеждаше почти искрена. Зад гърба на Кей дежурният лекар тихичко отстъпи в ъгъла, криейки в юмрука си спрея с транквилизатор.

— Държете се добре за новак — отбеляза жената.

Магаре.

— Ние, Овалдовите, не излизаме толкова лесно от равновесие — увери я Кей. — Мис, а мога ли да видя синчето?

Тя се поколеба.

— Според правилата... какви ги говоря... Елате с мен.

— А къде сме, няма ли да ми подскажите?

— Инцедиос.

— Слушал съм нещо...

— Да, в момента доста се говори за планетата. Оттук, мистър Овалд. Влезте.

Артур седеше на края на репликатора. Вече беше намъкнал безплатните панталони, сега бе ред на тениската. Ако се съди по забавените движения, тук лекарят не беше останал без работа.

Интересно, играеше ли Артур или наистина беше паникьосан?

— Старият пръч Къртис не е лъгал в рекламите си! — извика Кей. — Артур, ние сме живи!

Артур Къртис повдигна очи. Не беше станал по-млад — във всеки случай толкова, че да е забележимо. Но приликата с момчето, убило Кей на Каилис, леко се бе разсеяла.

— Татко — с треперещ глас произнесе детето.

— Мъничкият... — Кей повдигна Артур и го прегърна.

Напълно неочаквано Къртис-младши реши да заплаче.

Дже стоейки с детето в ръце, с полузатворени очи, Кей продължаваше да наблюдава обстановката. В реанимационната се забелязваха седем души — явно целият дежурен персонал. Две жени в бели престилки — операторки на репликаторите, двама мъже с тъмnozелени екипи — лекари. Някакво младо същество с неясен пол, мургаво и златокосо, по-скоро момиче. Двама много здрави мъже — охраната.

Сътрудниците на „аТан“ бяха дошли да получат морално удовлетворение.

Да, отстрани всичко това трябва да изглежда трогателно. Самодоволен провинциален търговец и неговият син тийнейджър. Едва сключили договор за безсмъртие — и катастрофирали.

Хип-хип ура!

Кой клевети „аТан“? Обикновените хора, опората на Империята, въстават от прахта за нов живот! Само най-опасните престъпници са

лишени от правото на аТан. Работи за безсмъртието си, работи за себе си, работи за Къртис Ван Къртис!

Само за три раси в Галактиката е достъпен аТан. Само хората не са наложили ограничение върху безсмъртието. Плати и живеи...

И изведнъж, за един кратък миг, Кей Алтос се видя през очите на аТанците. Видя човека, комуто е провървяло. Видя досадния търговец, омекнал при вида на съживения си син.

За миг Кей Алтос се порадва на самия себе си.

Младото същество се приближи към него и с кадифен глас каза:

— Аз съм танатолог от компанията. Позволете ми да ви поздравя с първия аТан и да ви дам няколко напътствия.

Кей кимна. Артур продължаваше да виси, вкопчил се в него.

— Имате право на денонощиие рекреационни мероприятия. Препоръчвам ви да се възползвате от нашето обслужване. Спомнете си, нали — докато сте в помещенията на компанията, вие притежавате временен аТан. Починете си и помислете върху възможността да възобновите безсмъртието си.

Кей послушно кимна.

— Магазинът и барът са на вашите услуги. Имахте ли кредит в „аТан“?

— Да, карта... Ама тя остана там!

— Не се безпокойте, ще ви издадем нова.

Младото същество понижи гласа си:

— Готови сме да ви предоставим всякакви услуги, които ще ви помогнат да преодолеете стреса.

Кей посочи с поглед Артур. Танатологът с неясния пол кимна с разбиране.

— Ще разрешите ли да дадем информация за вас във вестника? Изумителен случай...

— Тате, не бива, мама ще се въ-ълнува! — със заплитащ се език произнесе Артур.

— Да, правилно, не си струва... — Кей се направи на дълбоко разтревожен.

— Както пожелаете — танатологът беше самата любезност. — Ако поискате да си поговорите с някого, да разкажете за случилото се, да свалите тежестта от душата си, аз винаги съм на вашите услуги.

— Аха... Заради интерфазовика беше, дявол да го вземе. Там има фокусиращо поле, за да не възникне област от делта-пространство в пределите на кораба. Не знам дали от старост или заради програмен срыв, но полето започна да прескача...

Личицето на танатолога посърна.

За трети път през последното денонощие Кей се подготви да спи. Къртис Ван Къртис го уверяваше, че рекреационните стаи на „аТан“ не са снабдени със система за наблюдения. Но Кей, проснат на пода, половин час благодари на Единната воля за върналия се живот. После няколко минути обяснява на полузадрямалия Артур, че случилото се е важен жизнен урок.

Накрая позволи на момчето и на себе си да легнат да се наспят.

Ако се съди по часовниците, утрото бе настъпило, но прозорците бяха затворени със силово поле. Кей потърси откъде да го изключи, не намери и отиде в банята. Изчегърта четината си с бръснарско ножче за еднократно ползване и взе душ. После изкара от леглото пробудилия се Артур и го изпрати да се мие.

Донесоха им закуска: кренвирши с картофено пюре, салатата, по две препечени филийки, конфитюр в малки бурканчета и кафе. Те похапнаха мълчаливо — комедията бе свършила, предстоеше им работа.

— Нещо не е наред... — каза Артур, докато допиваше кафето си. Кей го погледна строго и момчето замълча.

В магазинчето на „аТан“, на два етажа под рекреационната стая, те си купиха нормални дрехи. Добродушно усмихвайки се, Кей позволи на „сина си“ да се сдобие със скъпи дънки и маратонки, но при избора на риза, чорапи и бельо се спря на най-евтините варианти. Костюм за себе си Кей избира около половин час. Не го устройваше цената, фасонът, платът, планетата производител...

— Навън е студено. Дъждовно. Тук сега е есен — отбеляза продавачката, виждала какви ли не типове.

Кей махна с ръка и купи на Артур хубаво яке. За себе си избра тъмен шлифер и типичен за планетата каскет. После угоднически се усмихна:

— Понякога употребявам треб...

— Официално регистриран потребител на наркотици ли сте?

— Разбира се! — възмути се мистър Овалд.

— Тогава имате право на двайсетпроцентна отстъпка. От зеления или черния сорт?

— Зеления — реши Кей.

Артур се навъси.

— Така... ами и оръжие... — Кей се отправи към витрината, която отдавна си бе харесал.

— Избирайте в границите на жълтия сектор — предупреди го продавачката. — Червеният е за сътрудниците на имперските служби и професионалните охранители.

Кей, който вече си бе набелязал обичайната „Пчела“, застина. Съвсем бе забравил за тази подробност.

Жълтият сектор съдържаше нискоенергийни оръжия, подходящи само за самозащита от хулигани. Десетина модификации на станери, отличаващи се помежду си само по дизайна, иглени пистолети, неспособни да пробият броня, гравипалки, ултразвукови шокови гранати...

Артур и Кей се спогледаха. Това приличаше на провал. Професионалистът владее всички видове оръжия, но достига съвършенство само с два-три любими вида.

— Извинете, а в кой сектор е „Конвой“? — предпазливо се поинтересува Кей.

„Конвой“ беше лазерен пистолет с малка мощност. Изстрелът с него причиняваше болезнено, но повърхностно изгаряне, позволяващо да се спре противника. Законът деликатно не отчиташе факта, че пистолетът има приличен енергиен запас и висока скорострелност. В режим на автоматичен огън поредицата лазерни импулси можеше да изгори човек открай-докрай само за две секунди.

— „Конвой“? — Момичето погледна в списъка. — Жълтият сектор.

Купиха два „Конвоя“, пълнители, няколко шокови гранати, иглен пистолет за Артур, гравипалка за Кей. Неизвестно защо продавачът не се учуди от неочакваната им войнственост.

На изхода към града ги достигна младото същество-танатолог.

— Ще продължите ли аТана?

— Засега не, финансите... — Кей разпери ръце.

— Сигурен ли сте?

— Уви...

— Документите и ориентационните брошури ще получите от охраната — сухо обяви съществото, изоставайки. — Езици за общуване на планетата: стандарт, руски, немски, корейски. Фирмата „аТан“ ви пожелава здраве и щастие.

Взеха новите си документи и тънките сиви брошури с описанието на планетата. Охраната отвори бронираните врати и Кай и Артур излязоха в дълъг тъмен коридор, водещ от подземните помещения на компанията към повърхността на планетата. В далечината едва се забелязваше слънчевата светлина.

— Разбрах кое не беше наред — неочаквано каза Артур. — Закуската трябва да бъде от местни продукти. Освен...

— Освен какво?

— Случаите, когато това е опасно.

— Погледни в брошурата! — Кей измъкна „Конвоя“ и превключи предпазителя на автоматична стрелба. — Не знам почти нищо за Инцедиос.

— Аз знам — Артур се спря. — Трябваше да ме попиташ, тате. Тук вече трети месец се води гражданска война. И се използва биологично оръжие.

Тунелът излизаше на гладко каменно плато. Бетонната площадка за флаери беше празна, по нисичката декоративна ограда около нея се бяха налепили мокри листа, отворената врата към диспечерската кабинка бавно и безшумно се люлееше от вятъра. Пръскаше лек дъждец. Бледожълтото слънце над хоризонта почти не грееше. В далечината се редяха разположени на голямо разстояние една от друга вили; не изглеждаха добре, имаха вид на изоставени.

— Добро утро — каза Кей на дъжда. Държеше „Конвоя“ до бедрото си. — Защо тия нещастници не ни предупредиха?

— Нима си ги попитал? — Артур си сложи качулката на якето, мушна ръце в джобовете. — Обидиха се, че имаме куп пари, а не продължихме аТана си. Дадоха ни брошури с информация, нахраниха ни. А и какво щеше да се промени? Ние и сега можем да се върнем и да продължим договора. Те на това и разчитат.

— Само че на нас не ни трябва подобно нещо... — Кей шумно издиша. — Всичко изглежда спокойно. Прочети ми последния раздел от брошурата.

— Веднага, татко — леко превземайки се, отвърна Артур. — Планетология, икономика, политология, култура... Ето. Оперативна обстановка. Конфликт между две групи от населението на Великорусия... тя заема целия този континент. Едната страна е за връщане със сила на Лазурните острови, наричани също островите Джен Ши, окупирани преди седемнайсет години от княжество Сегун. Другата страна е за продължаване на мирните преговори по териториалните спорове. Първите ги поддържа Кайзерленд, вторите — естествено, Сегун. Войната се води по цялата територия. Преди месец двете страни са започнали да прилагат дум-вирус и биотерминатор. Приблизително количество на жертвите — четири милиона. Прогнозите са неясни. Имперските власти спазват неутралитет. В настоящия момент основните сблъсъци са за контрола над Китеж... това е столицата.

— Поздравявам те, Артур — Кей извади от брошурата си карта и я разгъна. — Ние сме съвсем близо. На трийсет километра от града.

— А космическото пристанище на Империята?

— Симетрично на нас от другата страна на Китеж.

— Аха...

Те се спогледаха и Кей почувства секундна симпатия към Къртис-младши. Момчето далеч не бе от най-лошите му клиенти. Половината от възрастните мъже сега биха проклинали целия свят и щяха да изискват да се осигури, гарантира, създаде безопасност.

— Е, и накъде ще поемем? По правата или по дъгата?

— Само Бог знае — Кей отново се огледа — Китеж е някъде там, колко ще ни се наложи да изминем по дъгата?

— Деветдесет и четири километра — след секундна пауза отвърна Артур.

— Математик... Смятай ги сто. Прибави още петдесет процента заради липсата на пътища.

Кей пусна пистолета в джоба на шлифера си и отметна назад глава. Въздухът ухаеше само на дъжд и на изгнили листа, но това нищо не значеше — всъщност дум-вирусът нямаше никаква миризма.

— Все едно, по-безопасно е да се заобиколи градът — каза Артур.

— Естествено. Ще вървим поне три дни. Храна нямаме. Ваксиниран ли си срещу дум-вируса?

— То се знае.

— Аз също съм се ваксинирал... — Кей направи пауза — Но не в това тяло.

Артур сви рамене — това не бе негов проблем — и попита:

— Така че накъде тръгваме? По дъгата?

— Накъдето ни излезе късметът... Залегни!

Къртис-младши падна толкова рязко, сякаш са му подкосили краката. Кей, приклепнал над него, измъкна пистолета си и застина.

Артур лежа неподвижно цяла минута, после извърна изцапаното си лице и с недоумение погледна Кей.

— Сторило ми се е — без да сваля пистолета, съобщи Кей.

— Ти, малоумник такъв... — закрещя Артур, загубил самообладание от яд.

— Не, не ми се е сторило — каза Кей с облекчение. Над гърба на Къртис-младши премина ветрило от виолетови избухвания, което го накара отново да се притисне към земята. В следващия момент двамата се отдалечаваха с нещо средно между търкаляне и пълзене на четири крака, съпроводени от звучно цопващи в локвите куршуми. Най-накрая Кей натика Артур в бетонната канавка на водостока, скочи след него и се закикоти.

— Какво ти става? — повдигайки се на лакти, попита Артур. Лежеше в мътна застояла вода, беше мокър до кости и леко трепереше от студ. Само побъркан телохранител му липсваше сега.

Кей, продължавайки да се хили, превключи пистолета на единична стрелба. И обясни:

— Ясно беше, че има засада. Реших, че ако малко постоим там, нервите им няма да издържат и ще започнат да се приближават. Елементът изненада пропадна.

— А аз реших, че си ги избил всичките.

— Не, какви ги говориш. Никого не съм убивал. Две-три изгаряния.

Кей свали каскета си, нахлупи го на Артур и пропълзя на няколко метра по-нататък по канавката. Обърна се към Артур и направи странен жест — махна с дланта си нагоре и бързо я дръпна обратно.

Артур разбра жеста еднозначно. Обърна се по корем, застана на колене и моментално се подаде навън от канавката.

Запукаха куршуми. В този момент, след като хвърли на Артур мълниеносен злобен поглед, навън изскочи Кей. Пистолетът му изплю две огнени струи и наред с изстрелите се чуха и нечийи викове. Преди още стрелците да променят посоката на стрелба, Кей вече бе изчезнал в бетонния окоп. Веднага запълзя към Артур.

— Какви ги вършиш, момче?

— Но ти...

— Помолих те да сложиш каскета върху цевта на пистолета или върху пръстите на ръката си и да го повдигнеш. Запомни, никога няма да те накарам да си рискуваш живота. За подобни неща съм тук аз. Разбираш ли?

— Ще го имам предвид — тежко дишайки, обеща Артур.

Кей мълчаливо му нахлупи каскета върху очите и му обърна гръб. Обаче Артур продължаваше да го вижда — през идеално кръгла

дупка от куршум.

Стрелбата утихна.

— Хей! — събирайки длани пред устата си, извика Кей. — Кой е старшият при вас?

Изплющя самотен изстрел. После някой отговори:

— Аз съм старшият. Какво искаш?

— Може би ще сключим временно примирие и ще поговорим?

— Какво примирие, по дяволите? Излизайте с вдигнати ръце! Ние тук сме трийсет души!

— И ти искаш да рискуваш живота на половината от тях?

— Какво предлагаш? — вече по-спокойно отвърна събеседникът му.

— Ще стана и ще направя десет крачки напред. В ръцете ми няма да има оръжие. Приблужи се — и да поговорим.

— Ставай!

— Дай ми дума, че в мен няма да стрелят.

— Добре — чу се след кратка пауза.

Кей се порови из джоба си и измъкна малък металически конус — шокова граната. Подаде я на Артур.

— Умееш ли да я използваш?

— Да.

— Ако ме застрелят, притисни я към челото си и я активирай. Какво, не ти ли е ясно? С „Конвоя“ няма да можеш да се застреляш. Да се измъкнеш без мен — също.

— Добре — Артур взе гранатата.

— Поздрави баща си — Кей се изправи.

Постоя секунда, очаквайки изстрела. После сви рамене и направи няколко крачки напред. На вратата на диспечерската кабина се появи силует.

Срещнаха се на средата на пътя — Кей и невисок мъж в лека броня. Оценяващо се огледаха един друг.

— Кои сте вие?

— Търговци от Ендория. Летях със сина си, корабът ни се взриви.

— И накъде бяхте тръгнали?

— Към Каилис.

— Не ви е провървяло.

— И още как.

Мъжът явно се чувстваше неудобно. Кей се държеше твърде свободно и прекалено дружелюбно.

— Какво мислите за нашите проблеми?

— Честно? Не ни пука за тях.

— Руснак ли си? — поинтересува се мъжът.

— Съвсем малко.

— Ще дойдете ли с нас?

— Трябва да се доберем до космическото пристанище. Ние не воюваме.

— Видях как не воюваш. Добре, давайте оръжието, документите, парите и изчезвайте.

— Картите на „аТан“ няма да ви дадат нищо. Имперските документи не могат да се подправят.

— Тук се води война, търгаш. Сърди се на съдбата си, че коритото ти се е разбило наблизко. Давайте оръжието.

— Няма да се справим без него. Вземете единия пистолет и единия станер.

— Ти, какво, и тук ли си решил да търгуваш? — Мъжът в бронята беше смаян.

— Имаш дващсет и двама-дващсет и трима души — започна Кей. — С броня са двама, ако броим и теб. Оръжията ви са ловджийски винтовки с обикновени куршуми и с дум-дум, две пушки със сачми, три станера, от които дори не стреляха. Заряди ли няма?

Предводителят на бандитите мълчеше.

— На четири от твоите момчета леко им подпалих ръцете, а на един — корема. Още един, страхувам се, няма да може да вижда с дясното око. И имай предвид — не стрелях да ги нараня. Просто охлаждах страстите. Всички заедно ще успеете да се справите с нас, но половината от вас, не по-малко, няма да узнаят за това.

Мъжът разтвори юмрука си. Късата тръбичка можеше да е пистолет за еднократно ползване... а можеше и да не е.

— Щом си толкова печен, какво ще направиш с куршум в корема?

— Ще те наплюя в лицето и ще ти кажа, че руснаците никога не са убивали своите.

— Надяваш се на аТана си?

— Моето безсмъртие приключи. Но синът ми има. Той ще се върне и ще отмъсти.

Мъжът погледна към канавката. Тя беше близо, а той беше на открито място. Сви юмрука си, скривайки пистолета.

— Как предлагаш да се уреди всичко?

— Много просто. Вземи станера от кобура ми. Сам го вземи — не ми трябва куршум в гърба. Пистолетът е в джоба на шлифера. Там са и наличните пари. Не са много, но за никого няма да са излишни. Аз ще се върна при сина си. Когато си отидете — така, че да ви видим — ние бързо-бързо ще се изнесем оттук.

Мъжът изхъмка, извади пистолета и парите и бързо ги пусна под гръдния щит на бронята си.

— Ако не беше руснак... Да не ме лъжеш?

— Провери! — Кей беше самата любезност.

— *А говориш ли нашия език?*

— *Говоря лошо, но всичко разбирам* — с леко забавяне отвърна Кей.

— Върни се в канавката си...

Останаха в канавката още половин час, докато не утихнаха шумовете и подсвиркванията и малките групи не си тръгнаха към вилите.

— Как успя да ги навиеш? — попита Артур, който още лежеше по гръб, без да обръща внимание на водата — вероятно му се струваше топла.

— От всичко по малко. Ласкателство, заплахи, блъфове, подкуп, национализъм.

— Какво?

— Е, имам малко руска кръв. И заложих на това — „руснаците никога не убиват своите“.

— Истина ли е?

— Това са празни приказки. Даже е обратното. Но ласкае и помага да се запази достойнството. Изговарял съм тази фраза поне двайсетина пъти, като само съм променял националността. Обикновено върши работа, ако противникът иска да има повод за отстъпление. Разбираш ли, национализмът винаги е само повод. И той може да бъде използван във всяка страна. „Ние сме мирни“ — „ние сме мъжествени“. „Ние сме трудолюбиви“ — „ние сме мързеливи“. Обясняваш всяко нещо с националния или расовия характер — и неприятностите ти се разминават.

— Забавно — реши Артур, след като помисли малко.

— Да, бе, страшно забавно. Дай ми пистолета си, в теб ще остане станера. Прикривай ме отзад.

Кей се изправи и с бърза крачка, с пистолета в отпуснатата си ръка, тръгна в противоположната на селището посока. Артур, озъртайки се, го последва.

Но никой не стреля в тях.

След три часа излязоха на хубав бетониран път и повървяха по него — за кратко, докато съвпаднаше с тяхната посока. Към този

момент дъждът бе измил от тях мръсотията и голяма част от въодушевлението от победата.

— На трийсет километра от столицата им е пълна пустиня — тихо ругаеше Кей, — а те воюват за правото да воюват за някакви острови! Ти видя ли тези острови на картата, Артур?

— Не...

Кей се обърна и поклати глава.

— Трябва да си починем. Но не тук. Напред, Артур, чака те Граал. Какво сте забравили там?

— Монета от половин кредит — намусено отвърна Къртис-младши.

...След още час, докато се промъкваха през засято, но необрано поле (дъждът и разкисната почва явно не вредяха на местните житни растения), те попаднаха на оградена с метална мрежа къща. Сградата беше ниска, сива, почти без прозорци, явно необитаема.

— Ежедневието на фермера — изрече Кей, разглеждайки зданието. — Свинарник или хамбар. Обичаш ли бекон?

— Какво се развесели?

— Аз работя, Артур. Да вървим.

През прегънат участък от мрежата се вмъкнаха в двора. Намериха входа — желязна врата, плъзгаща се на колелца.

— Чук-чук! — силно се обади Кей, докато отместваше вратата. От тъмнината проблесна лъч.

Те отскочиха от двете страни на вратата. Други изстрели не последваха. Кей леко махна с ръка — вдясно и веднага назад. Артур послушно свали каскета, закачи го на дулото на пистолета си и го подаде през отвора на вратата. От изстрела нещастната премяна за глава пламна. И в този момент Кей се шумугна в тъмнината.

Не се наложи Артур да чака дълго. Поредица избухвания на виолетови мълнии осветиха плевнята.

— Влизайте, сър Артур, всичко е наред. Справедливостта е възстановена. Силата послужи на Истината.

Пристъпвайки след Кей, Артур възкликна:

— Хей! Ти знаеш легендата за Артур и Кръглата маса!

— Не ми се полага да споря с вас — отвърна Кей, измъквайки от плевнята тялото. Леко приведен, той теглеше убития за краката. Миризмата на изгоряло месо накара Артур да се отдръпне.

— Поне проблемът с прехраната е решен — спирайки до вратата, каза Кей.

— Аз няма да ям — бързо отвърна Артур.

— Там до стената има торба, тъпчо. Виж какво има вътре, аз сега се връщам.

Кей продължи движението си. Убитият беше старец, дългите му побелели коси се влачеха през мръсотията, а по тях се лепяха боклуци.

Когато Кей се върна, Артур отваряше бурканите с консерва.

— Тук има само ядене и две бутилки бира — обяви той.

— Покойният искаше да оцелее, но и ние искаме същото — направи равносметка Кей. — Не е лошо местенцето, а?

Плевнята се оказа фермерски хангар. До стената бяха наредени тромави големи машини, в ъгъла бе сивият куб на зарядното устройство. Кей го проучи и поклати глава. Влезе в една от машините, после в друга...

— Ще ядеш ли, Кей?

— Разбира се.

Изядоха по консерва месо и изпиха бутилка бира. После Кей разпали огън с безмилостно изтръгнатата от стената декоративна дървена ламперия. През това време Артур закрепил до огъня металните решетки с неизвестно предназначение и закачил на тях мокрите дрехи. Кей последва примера му.

— С какво стреля той? — попита Артур, гледайки в огъня.

— Лазерно оръжие. Богат беше фермерът... по местните стандарти.

— Надявам се, че е имал аТан — сериозно каза Къртис-младши.

Кей тихичко се засмя, но нищо не каза. Седяха дълго, бавно се затопляха. По затворената врата потропваше дъждът, под тавана бе увиснало сиво-синкавото одеяло на дима.

— Артур.

— Какво, Кей?

— Ще ти задам един въпрос... не, не сега.

— Защо не, питай.

— Не. Ще излъжеш, а аз искам да знам истината.

— Не си струва да се знае цялата истина, Кей.

— Брей, какъв умник... Ще нощуваме тук. Не си струва да вървим в тъмнината.

Артур не го разбра, но си замълча. Кей намъкна полувлажната дреха, качи се в най-близкия комбайн и започна да изучава пулта за управление. Артур наблюдаваше отдолу неговия люлеещ се силует, потрепващ от пламъците на огъня, гротескно изкривен от стъкления мехур на кабината.

— Забележително — с удоволствие произнесе Кей. — Ето защо дядката не е палил огньовете...

— Слушай, татко...

— Какво?

— Защо мразиш децата? Знам, че си имал тежко детство, но това не е повод.

Кей седна на пода на кабината и провеси краката си през отворената врата.

— Откровеност за откровеност?

— Като със силикоида? Добре.

— Всъщност аз никога не съм бил дете. Винаги съм бил на четирийсет, Артур. Много е тежко — да не помниш нито един момент, в който си бил безгрижно дете и си гледал да приличаш на връстниците си, завиждал си им... Прекалено хубавото детство превръща детето във възрастен още по-бързо от лошото.

— А ти хубаво детство ли имаше?

— Баща ми беше сенатор на Втората планета на Шедар. Имах много хубаво детство. В деня на евакуацията навърших седем... и вече не бях дете. Видях как десантните капсули се изсипват по крайбрежието, само над космодрума последната база удържаше небето. Баща ми остана с групата, която ни прикриваше — те още вярваха в помощта на Империята. Може и да са били живи, когато император Грей е наредил планетата да бъде изпепелена... Не казвам, че не е бил прав. Щурмът би взел много повече жертви, отколкото бе броят на шепата хора, останали да водят партизанска война на окупираната планета... на най-послушната планета на Империята. Нас ни прие Алтос и оцеляхме. Не ни оставиха фамилиите, аз престанах да бъда Кей Лацилис. Станахме деца на Империята. Но аз вече не можех да бъда дете. И това всички го чувстваха. Такива деца ги обичат родителите им, но те нямат приятели. Аз се стараех, Артур, много се стараех. Възпитателят на нашия блок „Джи“ беше добър човек. Разностранно развита личност, автор на детски сериали, които се

излъчваха по телевизионната мрежа на Алтос. Не беше от садистите и извратените, които страшно си падат по подобна работа. Той искрено смяташе, че децата трябва да бъдат закриляни от възрастните. Винаги говореше за приятелството и добротата и, изглежда, не можеше да разбере защо сплотените му възпитаници не обичат малкия Кей. За него аз си оставах дете с трогателно тънък врат...

Артур неволно се усмихна.

— ...И тъжни очи. Връстниците ми разбираха, че всъщност аз съм различен. И се защитаваха от мен — както можеха. Когато разбрах, че вече няма да мога да бъда дете, станах възрастен. През нощта... но това вече не е важно. Присъединих се към пътуващ цирк. Това също не беше райско кътче, но те се отнесоха към мен почти човешки. Миех подовете, продавах билети, асистирах на клоуните, цяла година бях мишена на Редгар Ред, човекът-пистолет...

— И него ли го уби?

— Какви ги говориш, Артур? Редгар ме научи на всичко. Да стрелям, да хвърлям ножове, да не затварям очите си, когато стрелят в мен. После ми каза, че за мен циркът е само един етап. И ме накара да се уча на въздушна гимнастика с приятелката му Диана. Хареса ми... докато тя не си строши врата. Работих с всичките артисти — с някои само за малко, но с абсолютно всички. Клоуните ни Яцек и Нарик ми дадоха повече, отколкото десетки психолози. И при това нито веднъж не ме вкараха в двойното си легло, въпреки че по-обратни от тях никога не съм виждал. Знам как изглеждат зверовете, готвещи се да атакуват, и как мога да се предпазвам от пси-мутирал тигър. За това съм благодарен на Джассан, нашият единствен мршанец. От него научих и всичко, което знам за виното...

Кей замълча.

— Ти не обичаш децата, защото не си имал детство — безмилостно каза Артур. — Завиждаш им. Смяташ, че завистта на детето към възрастния е по-голяма, отколкото завистта на жената към мъжа. И постоянно се чувстваш обект на омраза.

— Да.

— Сега питай ти.

— Трудно ли е да се опитваш да си възрастен, но да си оставаш дете?

— Разбира се, Кей.

— Хайде да спим, Артур Ван Къртис — Кей скочи на земята. —
Влизай в кабината и затвори вратата. Креслото е широко, включил съм
климатика.

— А ти?

— Аз ще си потърся друг комбайн. Лека нощ.

Когато Артур се събуди, Кей вече бе стоплил закуската. Освен това бе задвижил един от комбайните в редицата и го бе преместил срещу вратата. Артур скептично погледна нелепия агрегат — барабанната фреза отпред, четирите огромни колела, устройството за опаковане отзад. Корпус на практика не съществуваше — всички агрегати бяха открити. За клатещата се върху тънките опори кабина можеше да се каже всичко друго, но не и това, че е надеждна.

— Не бих казал, че идеята е добра — отбеляза Артур, докато взимаше порцията си.

— С по-добра не разполагаме... — Кей внимателно оглеждаше колелетата. — Скоростта е до четирийсет и пет километра в час — и то в работен режим. Енергийният запас е почти непокътнат. Добре ли спа?

— Като у дома.

— А аз измръзнах. Май има някакъв проблем с климата.

Те довършиха закуската си и хвърлиха торбичката с остатъците от консервите в кабината. Кей връчи на Артур лазерната винтовка — никелиран агрегат с грамаден странично разположен пълнител — и нареди:

— Влизай в кабината.

От стъкления мехур Артур проследи как Кей отвори вратата, постоя малко и на висок глас каза:

— Каква красота! Дъждът е спрял, росата се е слегнала... Да не вземе да се спари стърнището, синко!

— Кей, помолих те да не ми викаш „синко“.

— Добре, сине — рече Кей, качвайки се в кабината. — Време е да се вършее, нали? Направи ми място.

Очите му проблясваха възбудено. Артур объркано се смъкна от седалката и седна на пода на кабината. Кей сложи ръце върху лостовите.

— Учи се, не се знае какво ще ти потрябва в живота...

Комбайнът изрева и изскочи от хамбара, разпръсквайки локвите. Кей се разсмя. Бодливата растителна покривка се простираше до хоризонта.

— Застояло се е житото, не намираш ли?

— Това не е пшеница, Кей.

— Знам, Артур — възг्लупавото изражение веднага изчезна от лицето на Кей. — Тръпки, еуфория... по-късно ще дойдат и халюцинациите. Това е дум-вирус. Да тръгваме!

Фрезата нададе вой, спускайки се към земята; пробивайки дупка в оградата, комбайнът пое през полето. Отзад замляска механизмът за опаковане, ритмично изхвърляйки найлоновите чували с пресованата трева.

— Колко време ти остава? — тихо попита Артур.

— Три часа. После ще последва период на немотивирана агресия и парализа на сърцето. Ще се опитам да те откарам, малкия.

Почти час се движиха в мълчание. Артур гледаше през прозореца, държейки винтовката върху коленете си, Кей си тананикаше фриволни песнички, после попита:

— Какво искаха те?

— Кои?

— Тези хора... на конете... с шапките със сини звезди...

— Никого не съм виждал — каза Артур, избягвайки погледа му.

— А... Ако те нарека Льошка, стреляй. Става ли?

— Обещавам.

На два пъти Артур видя в далечината димни стълбове. От време на време Кей заобикаляше нещо невидимо или пък се впускаше да преследва някакъв въображаем враг. Артур мълчеше.

После се опитаха да ги спрат. Неголяма група въоръжени мъже — може би същите, които бяха срещнали на изхода — откриха огън по комбайна.

— Градушка — сухо отбеляза Кей. Артур така и не разбра остроумничи ли той, или съзнанието му вече възприема изкривено реалността. Комбайнът описа вираж и се насочи към тълпата. Артур открихна вратата и започна да стреля по нападателите с винтовката — тя имаше отлична скорострелност и обемен пълнител.

— Лошото време няма да ми попречи да събера последната си реколта — заяви Кей, когато куршумите защракаха по кабината.

Стъклото се престори на бронирано — покри се с пукнатини, но не капитулира. Кей довърши жътвата си, след което се върна на предишния курс. Найлоновите чували в контейнера отдавна бяха свършили и смесената с тревата плът бликаше от комбайна във вид на чудовищна людоедска кайма.

— Твърде показателно е, че дори не ти се повдига — отбеляза Кей, поглеждайки Артур. — Струваше си да убия татко ти, но това е невъзможно.

Артур не го разбра.

Префучаха през покрайнините на Китеж, покрай горяща дървена църква, смлени от артилерията къщи и грижливо покрити с калъфи паметници. Страшно много паметници.

— Народ, който не помни миналото си, е обречен — изкоментира този факт Кей. — Нашият народ е безсмъртен.

Когато пред тях се показаха кулите на космодрума, Кей приглушено попита:

— Да прескочим ли реката, как мислиш?

— Да я прескочим — съгласи се Артур, гледайки приближаващата се лента на шосето. Те форсираха преградата и подкараха срещу дъгоцветната бариера на силовото поле. Две коли на имперската пехота лениво се измъкнаха през вратите и развъртяха кулите на излъчвателите в тяхна посока.

— Ще загинем заедно, Лъшка — примижавайки, изрече Кей. — Не е най-добрият вариант, нали?

Артур извади станера, прицели се внимателно в слепоочието на Кей и стреля. После смъкна вцепененото тяло от седалката и спря комбайна. По-трудно се оказа намирането на управлението на фреза — докато Артур не го изключи, пехотата не бързаше да се приближава.

Къртис-младши изскочи от комбайна и се затича към охранителите. Той беше само на дванайсет години и те не стреляха по него.

— Помогнете на татко ми! — извика Артур. — Помогнете му! Той има дум-треска, но аз го обездвжих! Помогнете ни, ще ви платим! Ние сме от Ендория, родината на императора! Помогнете!

Той плачеше прекалено естествено, а лейтенантът от Имперските войски също имаше деца. Лейтенантът кимна на войниците и двама от

тях, спуснали предпазителите на шлемовете си, тръгнаха към
разнебитения, опръскан с кръв и надупчен от куршуми комбайн.

Идвайки на себе си — в редките минути, когато инжекцията вирофаг понижаваше равнището на токсин в кръвта, — Кей размишляваше в стерилната чистота на празната болнична стая. Бълнуванията спряха, съзнанието беше ясно, макар и посърнало. Сега той можеше само да оздравява — или да умре, ако вкарваният в него на огромни дози вирофаг мутира и реши, че плътта му е вирус. Меките лапи на манипулаторите го миеха, сменяха чаршафите му и вкарваха във вените му лекарства и мътна хранителна течност.

Когато в стаята влезе жена, облечена в зелен лекарски екип, но с отворен шлем, Кей разбра, че е оцелял.

— Казвам се Изабела — сядайки на ръба на леглото, каза тя.

— Прекрасно име — съобщи Кей, с труд изговаряйки думите. — Вие сте русокос ангел...

— Как се казва жена ви?

— Карина.

— Също много мило — кимна жената. — Аз съм вашият лекар. Не усещате ли празнини в паметта си?

В небесносините очи на жената имаше студенина. Дълъг живот и многогодишно служене на императора. В известен смисъл тя беше и лекар-хирург, отрязващ ненужните клетки на социалния организъм.

— Не... струва ми се... мога ли да загубя паметта си, мис?

— Ще проверим.

И те провериха. Кей й разказа за своето детство, за чичо си Раул, който му бе оставил неголямо наследство, за климата на Ендория, за това как понякога бе избягвал да си плаща данъците, за запознанството си с Карина и раждането на Артур.

— Той общо взето е добро момче. Не изостави баща си. Всичко ли е наред с него, мис?

— Императорът не изоставя своите поданици в беда — с достойнство съобщи Изабела. — Как загина корабът ви?

— Излетяхме от Ендория на тринайсети вечерта, в шестата декада на източните ветрове...

— Интерфазовиците обикновено не капризничат, но очевидно...

— Артур беше разкъсан на парчета, да не дава Бог да видите подобна гледка...

Лицето на Изабела си оставаше безизразно. Тя беше виждала много по-страшни неща от разкъсано на парченца момче.

— ...аТанът сработи, а аз никога не повярвах напълно... Влязохме в тази плевня, а там — мъртъв старец и всякакви трактори...

Изабела положи длан върху гърлото на Кей. И без каквито и да било емоции каза:

— Не е хубаво да се лъжат слугите на императора. Трябва ни истината, самата истина, Кей. Животът ви все още е толкова крехък... а вие лъжете.

— Мис — заговори с пресипнал глас Кей, — той стреля в нас, какво можех да направя? Боже, всички тук са откачили...

Изабела избърса ръката си в чаршафа и се усмихна.

— Сега е по-добре. Императорът не се безпокои от смъртта на метежници и бандити, но обича искреността.

Кей припряно закима.

— Вие ловко сте се измъкнали от неприятностите, Кей Овалд. Този комбайн е в кръв от гумите до кабината, сякаш е бил в кланица.

— Мис, имах проблеми със съобразяването, докато карах комбайна. Опитаха се да ни спрат... нали не съм ранил хора на императора, мис?!

— За ваше щастие, не — студено отвърна Изабела — Вие сте много голям късметлия. Обикновен търговец... и такава ловкост. Винаги са ме смущавали хората, излизащи от рамките на професията си. Вашата работа е търговията, а не военските подвизи.

— Ние, Овалдовите, винаги честно сме служили на император Грей! — повишавайки глас, каза Кей. — Дядо ми, Артур, на когото кръстих сина си, по време на Смутната война...

— Недейте, Кей. За подвизите на дядо ви вече чух достатъчно от детето. Те нямат отношение към вас.

Вече при вратата Изабела добави:

— Ще съобщим на Ендория за вашето чудодейно спасение. Какво да предадем на жена ви?

— Че я обичам... и я моля да не се притеснява.

— Последното засега е преждевременно.

Вратата се затвори и Кей отпусна глава върху възглавницата. Оставаше му само да се надява, че старият хитър лисан Къртис е предвидил всичко. Че е по-умен от стариците от Службата за имперска безопасност.

В кабинета си, обзаведен семпло, както и подобава на слугите на императора, Изабела Кал съставяше седмичния отчет. Рутинната работа, по традиция вършена от заместника на регионалния командващ, ѝ доставяше удоволствие. Обикновени цифри — за загубите сред мирното население, разходите на Службата, броя на вербуваните агенти. Но колко работа се крие зад тях, колко животи — и още повече смърти.

Колко власт!

Съобщението от Ендория дойде чак вечерта. Изабела прелисти официалната справка и изгледа филма, заснет от агента в дома на Овалдови. Високата слаба жена, Карина Овалд, се разплака, щом видя снимката на Кей — с отслабнало, полубезумно лице. Но веднага дойде на себе си и нападна агента с въпроси: Как да се свърже? Защо не са ѝ съобщили по-рано? Ние не сме последните хора на Ендория! Няма ли да плати Службата полета ѝ до Инцедиос?

— Мършава мръсница — заключи Изабела, изключвайки записа. Този търговец нямаше вкус. Жената трябва да притежава и други неща, освен красивото личице. Но сега беше ясно на кого се е метнал синът му... — Артур Овалд, наблюдение — нареди тя.

Екранът отново оживя, но Артур го нямаше в малката стаичка.

— Търсене.

Артур Овалд беше под душа. Изабела наклони глава настрани, разглеждайки момчето. Красиво хлапе. Бащата също си го биваше, но бе по-груб, по-обикновен...

Междувременно момчето седна на дъното на ваната и се зае с онова занимание на пуберите, за което душът е най-удобното прикритие.

Кал почувства, че започва да се възбужда. От работата рядко ѝ оставаше време за секс.

След като включи екранирането, Изабела извади от долното чекмедже на бюрото вибратор. Без да откъсва поглед от екрана, качи

краката си върху бюрото.

Артур се къпа достатъчно дълго, за да получи Изабела Кал всички желани емоции. След като се приведе в нормален външен вид, тя включи автоматичния секретар и каза:

— Семейство Овалд. Червеният режим се отменя. Жълт режим за една седмица. Оперативна работа — Луис Номачи. Видеоконтрол... с видеоконтрола ще продължа да се занимавам аз.

Неотдавнашното усещане ѝ хареса. Това, което ѝ се налагаше да върши с директора на Службата Кърт, носеше малко удоволствие.

На следващия ден разрешиха на Артур Овалд да посети баща си. Кей, полулегнал в кревата, ядеше рядка овесена каша. Вкусът ѝ беше божествен в сравнение с топлата минерална вода, която му бяха позволили да пие предишния ден.

— Татко?

Кей мълчаливо подаде чинията на медицинската сестра — червенокоса девойка с крехко телосложение. Двамата с Артур се гледаха един друг.

— Радвам се, че не посрами името на дядо си — каза Кей.

Артур се усмихна.

— Тате, изглеждаш значително по-добре.

— В това няма нищо чудно.

Артур погледна накриво медицинската сестра. Съобщи:

— Те се свързаха с мама... тя говори с мен. Казах ѝ, че няма нужда да идва. Защото след три дни ще те изпишат и ще излетим към къщи. Нали?

Старият хитрец Ван Къртис. Все пак изигра Службата. Аз наистина имам къща на Ендория и жена с име Карина...

— Ще се наложи да излетим, сине. Някой в нашето космическо пристанище има нужда от един хубав скандал. Ще си платят за всичко — и за кораба, и за тези мъчения.

Червенокосата медицинска сестра се усмихна, извърщайки се. Този търговец здравеняк бе ужасно самонадеян. Техническите служби на космическите пристанища бяха свикнали с подобни скандали.

Впрочем, ендорианецът беше дяволски упорит и голям късметлия. Възможно бе и да вземе някаква сума... след две-три години.

— Артур, донеси ми нормален сандвич — прошепна зад гърба ѝ Кей Овалд. Да, винаги става така. Достатъчно е пациентът да започне да шава и веднага се опитва да наруши режима...

Луис Номачи беше човек с измамна външност. Пухкав и топчест като питка, жизнерадостен, сякаш всичко случващо се му доставя удоволствие. Способността му да се издига бързо в службата изумяваше колегите му. Смятаха го за доносник, говореше се, че има покровители на най-високо място. Но истината беше съвсем различна. Просто Луис умееше да приема всякакви правила на играта. Такива като него оцеляваха на окупирани планети, преживяваха смяната на всеки началник и вървяха нагоре — бавно, но сигурно. Преди максимумът на издигането им се ограничаваше от продължителността на живота. Но сега бе настъпило тяхното време, техният шанс. Способни да се приспособяват към всичко, да приемат и победите, и пораженията, те подобно на бодливи плевели растяха върху тялото на Империята на хората. Не можеше дори да се каже, че са аморални. Те просто бяха рожби на своето време.

Сега Номачи имаше доста проста задача — да контролира двама ендорианци, поставени в жълт режим. Баща и син. Добрали се до космическото пристанище от регионалното отделение на „аТан“ — провървяло им е. Кал беше провела първичната проверка и бе прехвърлила работата на него. Пасивно наблюдение, проверка на данните — няма нищо по-лесно от това...

Но защо Изабела Кал лично се занимаваше с ендорианците? Защо ги беше държала цяла седмица на червен режим, докато не поговори с Овалд-старши и не изпрати запитване в родината им? Номачи не притежаваше животинския нюх на Изабела и нейния седемдесетгодишен опит. Затова пък умееше да вярва на чуждия опит, а упоритостта му беше от типа, присъщ по-скоро на механизмите, отколкото на хората.

Приведен пред терминала на компютъра, Луис дъвчеше сухи бисквити и отваряше поред файловете по случая на ендорианците. Рапортът на лейтенанта от външната охрана, лекарското заключение, протоколите от първоначалните разпити на момчето, записът на разговора между Изабела и Кей, докладът на Службата от Ендория... Оценка на общата достоверност на информацията — осемдесет и шест процента. Прекрасно. Златната среда — не прекалено малко, но не и толкова много, че да предизвика подозрения. За някои неща лъжеха, както се полага на всеки порядъчен човек. Но Изабела Кал се съмняваше в тях. Луис се върна към оперативната информация.

Снимките на Кей и Артур... стоп. Не си приличат кой знае колко. Карина Овалд е слагала рога на мъжа си? Възможно. Луис извика файла с кратката информация за Карина. Портретът... Е, ако тя е майка на момчето, а Кей — негов баща... Луис пусна програмата за физиономичен анализ.

Петдесет и два процента. Артур би могъл да е син на тях двамата, баща му да е друг или да е успешно осиновен. Отново среден резултат. Да опитаме по друг начин. Вероятността Артур да е син на Карина, вероятността Артур да е син на Кей...

Двайсет процента. Шест процента. Прекрасно. На програмата нещо не й харесваше. Момчето, което беше син на Карина и Кей, не би могло да е син на Карина или Кей. Колко необичайно...

Програмата може и да се е объркала. Карина би могла да изневерява на мъжа си. В бюрото за осиновяване при избора на дете биха могли да използват същата техника и да предлагат дете, подходящо за двойката, а не за Карина и Кей поотделно. Не си струваше дори да помисля за разследване.

Но човекът-механизъм не умееше да спира по средата на пътя. Имало е проверка на Ендория, имало е проверка на място. Какво остава? „аТан“? Вечният трън в очите на всевиждащата Служба. Вечният позор. Те използваша аТан на общо основание и след взаимно успешна престрелка понякога се съживяваха заедно със своите убийци. Империята на Къртис Ван Къртис, държава в държавата. Колко е унизително да се знае, че всички тайни на спецслужбите могат да бъдат извлечени от загиналия и великодушно съживен сътрудник. Независимо от уверенията, които Къртис беше дал на самия император, независимо от показното дружелюбие и тарифите с отстъпка, „аТан“ пазеше своите тайни...

Но и най-здравата броня си има своите слаби места.

Луис изпрати официално запитване за разконсервиране на агента, вербуван сред редовете на „аТан“. Изпрати го без мотивация, леко надявайки се, че запитването ще бъде отхвърлено. Не искаше да се занимава с тази работа, но и не умееше да отстъпва.

Запитването беше прието.

— Така да бъде — каза Номачи на компютърния терминал. — Ще ви дадем да се разберете, както се полага. Нали не си плащате напразно данъците...

Кей тренираше. Тялото му не беше отслабнало много, очевидно бяха стимулирали изкуствено мускулите му по време на болестта. Много повече грижи му доставяше възможното наблюдение — налагаше му се да използва половината си сила. Във великолепно оборудваната спортна зала на малката болница това бе дяволски обидно.

След като със съжаление изостави поредния тренажор, Кей потърси с поглед Артур. Той седеше на конструкция, напомняща работното място на палач. Удържаше с ръцете си хидравлични пружини.

— Само така — ободри сина си мистър Овалд. — След като вече сме платили толкова пари, тренирай до изнемога.

— Аха — бавно разпервайки ръце, обеща Артур.

Кей отиде в сауната. Легна на дървения нар и почувства как изсъхва потта върху кожата му. Не е по правилата, но как си почива тялото... После той отново се изпоти и зачака търпеливо да се изпари и тази влага.

Дойде Артур и се настани на долния нар. Полежа малко и каза:

— Мама сигурно се вълнува. Скоро ли ще полетим към къщи?

Това беше предварително уговорена фраза. Артур се страхуваше от нещо. Или просто бързаше за своя Граал?

— След три дни има курс към Илион. От там до вкъщи е една ръка разстояние.

— А утре вечер тръгва лайнер за Епсилон Волантис. Можем и оттам — аз пресметнах, по-бързо се стига.

— Сине, трябва да се отчитат и разходите — наставнически произнесе Кей. — Сам знаеш в каква ситуация се намираме. Докато не си изстискаме паричките от нашите кождери... Аз отивам в басейна, а ти се изпоти както трябва.

На разстояние шейсет километра от Имперския космодрум, до сградата на империята „аТан“, Луис Номачи разговаряше с агента си.

— Вие... вие сигурен ли сте в безопасността на срещата?

— Екранът е надежден — с презрение произнесе Луис.

— Вие не знаете какви са възможностите на нашата охранителна служба...

— Затова пък вие знаете нашите!

Златокосото същество с неясен пол плачливо криеше ангелското си лице.

— Такива обширни изисквания... Аз съм готов да служа на императора, но...

— Ти имаш „но“ по отношение на императора? — интересува се Луис. — Още не бях чувал такова нещо!

Съществото притихна.

— Не ми пука за твоите проблеми. Сигурен съм, че се чукаш с половината мъже и жени във вашия змиярник. И съм още по-сигурен, че филмът, в който милваш гениталиите на бурлати, ще ги развесели.

— Ч-чуите ме, вие трябва да ме р-разберете, като мъж-мъж...

Луис избухна в добродушен смях.

— Ама че майтапчия. Да се беше родил като безразмерен презерватив за многократно ползване, щеше да си на мястото си.

— Тъкмо започвам да си уреждам спокоен сексуален живот... — обречено каза танатологът.

— Уреждай си. И помни — колкото повече данни за Овалдови ни дадеш, за толкова по-дълго време ще те оставят на мира. Поздрави любимия.

Луис тръгна към флаера. Не се боеше да се обръща с гръб към хора от подобен тип. Прекрасно е, че мнозинството не приема междурасовия секс. Това прави малцинството полезно за спецслужбите...

Сядайки в кабината, той си помисли, че ако междурасовите контакти се легализират, обществото трябва да бъде настроено против нещо друго. Дали против мазохизма, хомосексуализма или целувката уста в уста — това вече са подробности.

Не бива да се губи такъв удобен слой информатори.

Върху бетонната гладка повърхност на площадката за кацане двестаметровият лайнер не изглеждаше голям. Звукът почти не проникваше през дебелото стъкло. Сновящите от зданието към лайнера и в обратна посока коли изглеждаха като детски играчки на богат малчуган.

„Такъв като Артур Къртис, например“ — помисли си Кей. Но не усещаше в съзнанието си предишната неприязън към момчето. Все пак я беше преодолял. Независимо поради каква причина, но я бе преодолял.

Покрай тях в чакалнята премина още една група пътници. Най-осигурените граждани на Великорусия предпочитаха да емигрират не в Кайзерленд или Сигун, а направо на друга планета. Както винаги се случваше, вероятно именно най-осигурените бяха започнали войната. Жени в кожени палта, мъже в скромни на вид костюми, но само ако ги гледаш отдалече, охранени, наконтени деца. Много водеха на поводи кучета, а грозновата тъмнокожа девойка носеше в ръцете си котка.

— Много ми е мъчно за мама — каза Артур.

— Не мрънкай, сине — спокойно отвърна Кей.

— Много ми е мъчно!

Кей приседна и погледна Артур в очите. Момчето явно беше на границата на нервен срив.

Защо?

Тъжеше за несъществуващата майка? Или за онази, реалната, която Кей не бе успял да види?

— Момче, я да се стегнеш... — Кей прекара длан през лицето на Артур. Усети влага. — Какво ти става?

Артур мълчеше.

Къртис Ван Къртис беше завоювал положението си не само с късмета си, здравия си гръб и правилния подход към хората. Той имаше и добра интуиция, като милата дама Изабела от местното отделение на Службата. Напълно възможно бе Артур да е наследил тази интуиция.

— Хайде да видим какво можем да направим, сине.

Кей хвана Артур за ръката и двамата се приближиха към касата.

— Има места — отзивчиво съобщи момичето със старомодни очила. — Лукс, първа класа, бизнес класа...

— А... извинете, във втора класа...

— На такива разстояния не летят кораби с места втора класа — лицето на касиерката веднага придоби суров израз. Но после тя погледна умоляващото лице на Артур и малко поомекна. — Финансови затруднения ли имате, мистър?

— Да, разбирате ли, трябва да се доберем до Ендория, а нашият кораб... нали и аз самият съм пилот, търгувам... търгувах...

— Хайде да видим какво можем да направим за вас... — Пръстите на момичето запрепускаха по клавиатурата. — Възраст на момчето?

Луис повъртя в ръце дискетата. Браво на танатолога. Нищожество е, ама браво на него. Тридневен запис на паметта на Кей Овалд! Каквито и безсмислици да има там, само факта, че съществува подобен запис, е сензация. Ето какви са нравите в аТан! Ето каква е цената на безсмъртието!

Сложи дискетата в компютъра и се зае да избира програма видеоадаптер. Проклетите аТанци използваха собствени компютри, програми и кодирания...

— И така, като вземем предвид отстъпката заради възрастта на детето, отсъствието на багаж и ненатоварения курс, пътуването ви до Волантис с кораба на нашата компания... цената е четирийсет и осем процента от първоначалната! — Девойката-касиер сви рамене, сякаш самата тя е изненадана от получения резултат.

— Тате... — прошепна Артур.

— Побързайте с решението, до приключването на кацането има петнайсет минути.

— Е, такъв шанс не бива да се изпуска! — махна с ръка Кей. — Оформяйте документите.

Той промуши под прозрачното стъкло на касата документите и сложи кредитната си карта върху панела на интерфейса. Попита:

— Приемате ли карти „аТан“?

— Разбира се...

„Да, лошо се е размазало хлапето“ — помисли си Луис, наблюдавайки кървавите парцали върху стените на каютата. После изображението се покри с розова мътилка — очите на Овалд-старши бяха на път да се пръснат.

Номачи извади от бюрото пакет бисквити. Скъса найлоновата обвивка. Хубаво бе порботил и не му пукаше за наднорменото тегло.

— Върни два дни назад — предложи той на машината. Дисциплинираната обслужваща програма го разбра.

На екрана се появи озъбената муцуна на бурлати.

Луис се задави с бисквитите.

— *Кузуар буул-рати, к, хаа! К, хаа, буул!* — произнесе гласът на Кей Овалд.

— *Хазар, кхомо!* — с фалцет отвърна бурлатито.

От отворената уста на Луис върху клавиатурата се посипаха недосдъвканите парчета бисквити.

Малкият автобус спря под дъното на лайнера. Последните пътници припряно се вмъкваха в асансьорната тръба.

Охранителят, нервно вслушващ се в бученето на нагряващите се генератори, прекара детектора по документите на Кей. Индикаторът светна в жълто. Пасивно наблюдение? Е, това не е пречка да се напусне планетата. Вървящото отзад момче също беше под наблюдение. Тия в оперативния отдел всичките са откачили.

След като плесна по потеглящия нагоре към корпуса на кораба асансьор — за на добър път, охранителят побърза да се отдалечи към нетърпеливо сигнализиращия асансьор. Да се стои близо до стартиращ кораб с гравитационни двигатели, е опасно.

Когато Кей извърна погледа си от мъртвия бурлати — как ли го беше убил? с едно докосване? — Луис го очакваше нов шок.

Всички познаваха лицето на този човек. Къртис Ван Къртис. И той много напомняше за... сина на Кей Овалд, по-точно Артур Овалд приличаше на него.

— Портрет на Артур Ван Къртис! — изкрещя Номачи. Машината се сражава с неочакваната задача петнайсет секунди. През цялото това време Луис нервно потропваше с крак.

— Единствената достъпна снимка е направена на възраст пет години — любезно съобщи компютърът.

От екрана на Луис се усмихваше закръглено детенце.

— Вероятен външен вид в настоящия момент! — изрева Луис.

От екрана го гледаше седемнайсетгодишен юноша, плътно стиснал тънките си устни.

— А на дванайсет?

На дисплея се появи Артур „Овалд“, почти такъв, какъвто изглеждаше същата сутрин.

— Ух — каза Луис. — Ух.

— Данните са недостатъчни — обезпокои се компютърът.

— Изключи се, бракма! — извика Номачи, докато изхвърчаше от кабинета. По коридора... покрай охранителите... през приемната...

Луис нахлу в кабинета на Изабела Кал. Шокът беше толкова голям, че Номачи дори бе изгубил способността да мисли.

— Включете екрана — помоли той вместо поздрав.

Изабела мълчаливо включи екрана и личното си записващо устройство. Попита:

— От какво е предизвикано вашето оживление?

— В ръцете ни — приближавайки се към бюрото, произнесе Номачи, — в ръцете ни е Артур Ван Къртис.

— И кой още? — попита Кал, без да се опитва да скрие презрението си.

— Очевидно телохранителят му. Човекът, смлял с комбайна двайсет метежници.

Лицето на Изабела пребледня.

— Задържахте ли ги, Луис?

— Аз... не... аз бързах... — Номачи с ужас усети в гласа си ревливата интонация на извратеняка-танатолог.

— Артур и Кей Овалд. Търсене! — Изабела се хвърли към екрана.

— Изпълнявам... изпълнявам... Артур Овалд — зарадвано съобщи компютърът — е напуснал планетата с лайнера „Волантис-пътнически“ на компанията „Стар Трек“ преди десет минути. Кей Овалд е напуснал планетата с лайнера „Волантис-пътнически“ преди единайсет минути.

За щастие на Номачи той се въздържа от задаването на самоубийствения въпрос как е възможно един и същ кораб да стартира в два различни момента.

— Връзка с диспечера на космическото пристанище — нареди Изабела, след като дари Луис с пълен с ненавист поглед. — Аз съм Изабела Кал, заместник-командващият на планетарния филиал на Службата за имперска безопасност — изговори тя на един дъх срещу появилия се на екрана мъж. Никога досега титлата ѝ не ѝ се беше струвала толкова дълга и ненужна. — Изисквам връщането на лайнера „Волантис-пътнически“ на планетата. Случаят е от особена важност. В името на императора.

Тя разкъса яката на блузата си, измъкна личния си жетон, окачен на верижка, и го напъха направо в обектива на камерата. Луис, опулил очи, гледаше оголилите ѝ се гърди, покрити с яркочервени петна от изгаряния и малки прорези. И през ум не му бе минавало, че Кал може да има мазохистични наклонности.

— Късно е — съобщи диспечерът, след като погледна в някакъв екран. — Лайнерът току-що направи хиперскок. Какво се е случило? Терористи? Бомба?

Изабела изключи връзката. Отпусна се в креслото и уморено попита:

— Та кой е бил в ръцете ни? И откъде дойде тази смайваща догадка?

Поглеждайки гърдите си, тя с досада ги прикри с блузата. И Луис разбра, че шансовете му за кариера — и изобщо за запазване на живота му — рязко са намалели.

Лайнерите от класа на „Волантис-пътнически“ стартираха меко. Артур и Кей се закрепиха неподвижно на креслата, но това не бе нищо повече от отдаване дан на традицията. Последваха десет минути леки колебания в гравитацията, но при лайнер с такива размери и най-съвършените машини не успяваха да компенсират всичките натоварвания.

После нещо неуловимо се промени. Подът стана стабилен, сякаш се намираха на повърхността на планета, далечният шум на двигателите, достигащ до тях през стените, измени своята тоналност.

— Направихме хиперскок — каза Кей, сваляйки обезопасяващите колани. — Е, какво ще кажеш?

Артур повдигна лицето си, мокро от сълзи. Едва доловимият му шепот премина в беззвучен вик:

— Не искам... Не искам... пак...

Кей се отпусна на колене до него. Попита:

— Помниш ли, че на планетата исках да ти задам един въпрос? Ето, задавам го.

Артур млъкна и кимна.

— Колко пъти си умирал, момчето ми?

Лицето на Къртис-младши потрепери.

— Колко пъти? — безмилостно повтори Кей.

— Седемдесет и три пъти.

Очите на Артур се изцъклиха. Кей го побиха тръпки.

Седемдесет и три. Скокове от крехкия мост на живота, увиснал над тъмата на вселенското нищо. Болката на отиващото си съзнание, студеният дъх на вечността — и рязкото дръпване на невронната мрежа, която те връща обратно. Не възкресението е ужасно, а смъртта. Никой в Галактиката не е минавал през аТан толкова пъти — никой не би могъл да си позволи подобно разточителство. Освен Ван Къртис и неговият син. Момчето, умирало постоянно по време на живота си.

— О, Боже! — Кей почувства, че му се завива свят. — На шестнайсет ли си?

Артур кимна.

— За пръв път умря...

— На дванайсет.

Къртис-младши бе умираше всеки месец. Даже по-често — веднъж на всеки три седмици. Какво са в сравнение с това вечните мъчения, обещани на Кей, в случай на неуспех — единственият син на Къртис преживяваше тези мъчения доброволно. Те бяха неговият въздух, неговият хляб, училище... живот. Това момче бе на „ти“ със смъртта.

То вече не можеше да стане възрастен.

— Ти си трийсет и седмият — прошепна Артур. — Водеха ме мъже, жени, юноши, мръшанец, десетгодишно момиче. Познавам ви — всички вас. Всичките съм ви виждал в гроба. Отначало всичките сте голяма работа. След вас се лее кръв и никой не може да ви устои. Всичките сте голяма работа... бяхте.

— Аз ще те отведа до края.

— Всичките така казваха. У всички беше и камшикът, и наградата. Вече започнах да усещам, когато нещо се прецака... като сега. Разкриха ни.

— Но ние им избягахме, Артур.

— Ще ни догонят.

— Защо не си успял да се добереш до целта по-рано?

— Не знам. Сякаш нещо се опитва да ми попречи.

— Граалът се дава на достойните. Нали помниш?

Артур леко се усмихна. Отметна глава в отчаян опит да отърси сълзите. Каза:

— Вече не останаха достойни, мой верен слуга. И аз последен имам право да докосна Граала. Защото аз ви изпратих всички вас... знаейки, че само аз съм безсмъртен. Защото аз... аз...

Кей нежно прегърна Артур. За пръв път в живота си прегръщаше дете, което бе по-нещастно от него самия. Бяха се събрали в пространството и времето — две осакатени души: възрастният, който не е бил дете, и детето, което не може да стане възрастен.

— Ще те отведа — повтори Кей. — Аз не съм твой слуга, сър Артур. Аз съм ти доведен брат, малки кралю. Ти ще видиш Граал.

Артур тихо плачеше на гърдите на Кей. Лайнерът се носеше през пространството — стоманено вместилище на хиляди човешки

страдания.

— Какво има там, на Граал? — попита Кей.

— Бог — прошепна Артур, без да откъсва лице от мократа риза на възрастния.

— Какво?!

— Бог. Богът от машината.

Пръстите на Артур, вкопчени в раменете на Кей, се разтрепериха и телохранителят не се реши да попита отново.

В този момент пропя звънецът на вратата. Кей се поколеба за секунда, после отстрани Артур. Извади от джоба си носна кърпа и я даде на момчето. Сетне отвори вратата.

На прага стоеше малко момиче с бродирана рокля без ръкави и с къси дебели плитки.

— Добър ден, господине — тя непохватно направи реверанс. — Ние сме ви съседни. Ще се съгласи ли вашият син да ме разведе из кораба? За пръв път летя.

От вратата на съседната каюта ги наблюдаваше русокоса жена. Тя махна с ръка на Кей и каза:

— Здравейте!

— Здравейте! — отвърна добродушно мистър Овалд. Обърна се и попита сина си: — Искаш ли да покажеш на младата дама кораба, Артур?

— Искам, татко — отвърна послушният син. — Здравейте, госпожо.

Изабела Кал гледаше портрета на Артур Ван Къртис. Момчето се усмихваше, надеждно скрито в недрата на компютъра, в отдалечаващия се през хиперпространството кораб. Колко пари, предателства, героизъм струваше тази единствена негова снимка... Колко по-лесно бе в ръцете им да попадне живият Артур.

— Трябваше да се досетя — каза Изабела. — Той страшно прилича на Къртис-старши.

— Разполагаме със записа на паметта на мъжа — опита се да я утеши Луис. — Пребиваването му в резиденцията на Ван Къртис... това не е малко.

Кал му отговори с поглед, който не се нуждаеше от разшифроване. Бяха разполагали с много повече от това „не малко“, а сега цялата слава щеше да остане за сътрудниците на Службата на Волантис.

Номачи реши да играе ва-банк.

— Никой освен нас не знае кои са Овалдови — произнесе той, вперил поглед някъде в пространството. — Можем да изискаме депортирането им от Волантис... или да ги хванем там.

— Ти говориш за измяна — отбеляза Кал със спокоен тон.

— Говоря за довеждане на операцията до успешен край. Длъжни сме сами да задържим Къртис-младши.

— Двама са прекалено много, за да ръководят операция от такава величина.

— Аз имам аТан — побърза да каже Луис.

— Разбирам. Аз също... — Изабела се поколеба. — Ако стане известно, че сме рискували интересите на Службата заради личната си кариера...

— Но ако ние хванем Артур...

— Кой знае за записите на паметта?

— Информаторът ми в „аТан“ и човекът, направил записите. Той едва ли ги е гледал изцяло... само последните минути.

— Унищожаването им възможно ли е?

— На хора от „аТан“? — Луис беше смаян. — Та те всичките са безсмъртни!

— На записите!

— Бандите са станали съвсем нагли, досаждат дори на Имперското космическо пристанище. Защо да не атакуват „аТан“?

— Добре. Ако метежниците освен това вземат и двама пленници и ги подържат между живота и смъртта...

— Всичко ще бъде направено.

— Луис — Изабела почти нежно го привлече към себе си и погледна в очите му, — ако вървиш с мен... до края... ще се издигнем по-високо, отколкото някога си мечтал. Но ако издърпаш одеялото към себе си, ще издействам обявяването ти за „лице с един живот“.

Номачи кимна. Той вярваше, че Изабела е в състояние да издейства от командващия на Службата на Инцедиос Кърт Рокхайм такава присъда. Кърт беше шумен, приказлив исполин, необременен нито от прекален ум, нито от глупост. При разпитите на жени той обичаше да гаси пури в гърдите им.

Любовницата, позволяваща му да прави същото, би могла да получи много.

— Ще вземем най-добрите си хора. И най-добрите от останалите раси — продължаваше да говори Изабела — Извикай Ахар и Т/сан. Аз ще отзова Кадар и Маржан от операцията, в която участват в момента.

— Струва ли си да вземаме същества от други раси?

— Луис, струва си да вземем всеки, който не използва аТан. Ахар, Т/сан, Кадар, който вечно е затънал в дългове, Маржан, която вярва в древния си бог. Разбра ли? И научи кой е този Кей Овалд. Ако трябва, провери всичките поданици на Империята, но узнай кой е.

Отправяйки благодарности към съдбата за навреме удължения аТан, Луис на бегом напусна кабинета. Кал гледаше след него. Трябва да има начин да се убие безсмъртен, трябва, иначе трудолюбивите глупаци ще изпълнят целия свят.

И Артур Ван Къртис ще й каже какъв е този начин.

— Как стана така, че не успях да те разгледам по-добре, момче? — с мъркащ глас каза Кал. — Успя да ме излъжеш, хлапе.

Артур Ван Къртис й се усмихваше от екрана.

В бара (огромен екран с фалшив изглед към космоса, три масички, учтив младеж зад бара) Кей си позволи чаша земно вино. Виното беше прекалено слабо и кисело за неговия вкус, но той изпи чашата до дъно.

Кей възнамеряваше да прекара в бара доста време — там беше полутъмно и се разнасяше тиха музика. Но след няколко минути при него седнаха двама емигранти от Инцедиос: млада съпружеска двойка или просто влюбени. Имаха нужда да общуват с някого и след като разпознаха в Кей човек, дошъл отдалече, се плъоснаха на неговата маса. Първите десет минути разговорът беше даже интересен. После на Кей му стана скучно и той си тръгна. Остана със смътното усещане, че двамата искаха да завършат запознанството си с него чрез тройка в леглото, но така и не се решиха да изложат директно желанието си.

В магазинчето на лайнера Кей купи обемист сак, дрехи за себе си и Артур, станер и „Конвой“ — за да заменят конфискуваните от Службата на планетата оръжия. Разбира се, не му ги връчиха — можеше да си ги вземе едва на излизане от кораба. Кей разбираше, че ако предчувствията на Артур са верни, то на изхода от хиперскока лайнерът ще бъде посрещнат от рояк патрули и чифтът детски играчки няма да помогне кой знае колко. Но без оръжие се чувстваше сякаш е гол.

Настроението му започна да се разваля. Кей отдавна бе престанал да се вълнува заради бъдещи неприятности, но в момента бе изнервен поради някаква причина. Чак като се приближаваше към каютата, разбра къде е проблемът.

Отношението му към Артур вече не беше като към клиент. Основно правило — никога не охранявай приятели.

Кей Алтос си бе позволил да изпита симпатия към момчето. Той мислеше не за камшика и наградата — просто не искаше Къртис-младши да умре за пореден път. Това беше катастрофа...

По телевизионната мрежа на кораба вървеше някакъв местен сериал. Героинята — млада девойка от бедно, но честно семейство,

крадеше плодове от градината на богат търговец на торове. След като я хвана на местопрестъплението, търговецът изпадна в екстаз от нейната красота и уреди на момичето работа в магазин. Собственикът на магазина, поразен до дъното на душата си, ѝ помогна да започне работа на пътнически кораб. Капитанът на кораба...

Най-неприятното бе дори не това, че многобройните любовни сцени бяха учудващо еднообразни и безвкусни. Гледайки широкото личице на младата сапунена звезда с прекалено раздалечени очи, Кей не можеше да проумее кой би ѝ хвърлил око, освен излежал десетгодишна присъда каторжник. Нима това бе идеалът за красота на Инцедиос?

Кей поръча последната, деветдесет и шеста серия и след две-три минути напълно вникна в смисъла на случващото се. Хубавицата работеше в централния офис на „аТан“, на Тера, като същевременно търсеше малолетния си син, роден в десета серия и откраднат в единайсетата. Когато Артур се върна в каютата, Кей с удоволствие съобщи:

— Виж, това е Къртис Ван Къртис.

— Така ли? — заинтересува се Артур и се загледа в стройния светлокос момък, безуспешно опитващ се да омае красавицата. След малко момчето попита: — Кой беше първият ѝ любовник?

— Търговец на торове.

— Значи тя ще се върне при него.

Хубавицата се върна на Инцедиос, като по пътя разпозна в храбър лейтенант от Имперските войски изчезналия си син. Търговецът, който някъде в средата на сериала беше изгубил паметта и богатството си, веднага щом видя приятелката си от младежките години, се излекува. Най-вероятно от уплаха.

— Проумях що за народ е това — каза Кей, изключвайки телевизора. — Те са безнадеждни. И абсолютно неуязвими.

— Зарежи тая работа — оправяйки леглото си, каза Артур. — Този филм е платен от „аТан“. Всички филми, в които Къртис Ван Къртис е светлокос юноша склеротик, влюбен в безнадеждна глупачка, се плащат от „аТан“. По този начин се намаляват завистта и агресията.

Кей не можа да разбере дали Артур говори сериозно. Ако се съди по тона — да.

— Показа ли на дамата кораба?

— Разведох я навсякъде, където ни пуснаха. После майка ѝ ме черпи чай.

— Мила жена.

— Кей... — Артур седна на кревата и се зае да развързва маратонките си. — Днес ти наговорих куп глупости, забрави за всичко. Или не, не всичко. Защото искам да те помоля...

— Казвай.

— Не ме убивай. Никога не ме убивай, каквото и да се случи. Иначе няма да мога да ти бъда приятел.

— Мислиш ли, че това е по-важно за мен, отколкото нареждането на Къртис?

— Да.

Вечни мъки.

— Няма да те убивам.

— Благодаря.

Кей седна на леглото си. Изключи осветлението.

*Какъв може да стане човек, започнал да убива още като дете?
Телохранител. Какъв може да стане човек, започнал да умира още като дете?*

— Лека нощ, Арти.

Артур дълго мълча. После каза:

— Лека нощ, Кей. И не забравяй какво си ми обещал.

ЧАСТ III
ХЛЪЗГАВИТЕ ПРИЯТЕЛИ

Занизаха се дни, забележителни само с едно — покоя. Лайнерът се носеше през хиперпространството, затворен в себе си. Можеше да започне междувъздушна война, можеше да изгорят всички планети до една — тук, в крехката метална черупка, си течеше свой живот.

Артур, както подобава на едно възпитано момче, разхождаше момичето от съседната каюта. Кей отново попадна в бара на двойката младоженци, но те и този път не събраха достатъчно кураж. Нищо нямаше да му струва да им помогне малко, но не му излизаха от главата хората от Службата, чакащи го от другата страна на пътя. Той не усети кога повярва в тази мисъл и свикна с нея. Тя сега просто беше с него — кратката схватка в края на полета. Кей не искаше да увеличава броя на хората, които ще се огорчат от смъртта му.

В края на краищата, намери утеха при момиче от обслужващия персонал на лайнера. Тя не се нуждаеше от нищо, освен от малко здрави инстинкти и значително повече пари. А парите Кей харчеше без никакво съжаление.

От вцепенението го извади Артур.

— Майката на Вера Андреевна ми благодари — изтърси той, втурвайки се в каютата. Кей разглеждаше рекламния проспект на „Волантис-пътнически“ и за пореден път се чудеше дали ще може да превземе сам лайнера. По всичко изглеждаше, че не...

— Заради това ли си толкова развълнуван?

— Взеха си довиждане с мен. Довечера слизат от кораба.

До Волантис имаше още три денонощия полет. Не се планираше излизане от хиперпространството. Кей съобщи това на Артур, който тържествуващо се усмихна:

— Лайнерът ще хвърли една совалка за системата на Догар. За там има куп пътници.

Ругаейки се, Кей изхвърча от каютата. Длъжен беше да предвиди подобна възможност, а не да се готви за неизбежна смърт.

Кей намери на товарната палуба третия пилот, отговарящ за качването и слизането на пътниците. Невзрачният човечец, комуто

даже помпозната униформа не придаваше никаква внушителност, търпеливо го изслуша. Попита го:

— Знаете ли, че при кацането със совалка съществува определен риск?

— Разбира се.

Кей гледаше човека, който бе вперил поглед в уискито си, и се чудеше накъде бие.

— Имате ли аТан?

— Да, но не е платен.

Колкото и да е странно, този отговор задоволи пилота. Той измъкна от джоба си разграфен лист хартия и каза:

— Има само едно свободно място. Можете да полетите вие или да изпратите сина си.

— Дайте ми списъка — помоли го Кей.

В края на краищата той уговори някоя си Гертруда Тефер да продължи пътя си до Волантис. Описа ѝ разкоша на магазините и непринудените нрави на младежите и ѝ даде достатъчно пари, за да ѝ стигнат и за двете неща. Гертруда се отказа от мястото си в полза на Кей...

Може да се каже, че я пазеше самият Бог. Впрочем, втората сутрин на Волантис Гертруда посрещна разсъблечена и завързана върху каменна маса в градината на разкошна вила. Гостоприемният домакин стоеше до нея с нож в ръка и чакаше изгрева. Младежта на Волантис беше още по-непринудена, отколкото смяташе Кей, а култът към Слънцето Покровител бе станал особено популярен през последните години.

Когато Слънцето изгря, Бог изостави Гертруда Тефер.

Патрулният кораб на Службата за имперска безопасност беше слабо въоръжен, но скоростта му бе страшно висока. Той изскочи от хиперпространството в системата на Волантис в момента, в който оживено разговарящите пътници на лайнера се качваха в совалката.

На борда на корвета имаше двама извънземни — естествено, ако не се брои Т/сан за човек; нещо, за което той от време на време настояваше въпреки логиката. И четирима човеци, ако се прибави и Маржан, чиято принадлежност към човешката раса се оспорваше на редица планети.

— Лайнерът още е на път — каза Луис, докато преглеждаше оперативната сводка. — В Империята всичко е спокойно.

Планетата се въртеше под тях — идеален глобус, абсолютно лишен от облаци и почти напълно — от вода. Ажурната мрежа на слънчевия щит дрейфуваше между планетата и звездата, понижавайки смъртоносната радиация.

— Не се приближавай до щита, Кадар — напомни на пилота Изабела. — Ще ни изпепелят без предупреждение.

— Знам, високопоставена — без особена почитателност отвърна Кадар. Той беше дори по-стар от Изабела, възобновяваше аТана си от време на време и дългият му живот можеше да бъде обяснен само с късмет. На Кадар не му пукаше за уставите, почитането на по-висшите чинове и кариерата. Той участваше в най-рискованите авантюри и оставаше невредим. Кал го бе взела със себе си отчасти именно заради този негов късмет. Човекът, оцелял в Тукайския конфликт, без да получи нито една драскотина, бе достоен противник за Кей Овалд, любителя на разходки с комбайн.

— Получи ли отговор, Луис? — малко по-меко попита Кал. По време на полета двамата бяха преспали заедно и в отношенията им се появи лека симпатия. Но и без това имаше достатъчно интимност — Артур Къртис спояваше съюза им.

— Получих — Номачи не изглеждаше въодушевен. — В нито една картотека, включително и в гражданската, няма такъв човек.

Възможно е да са променили тялото му...

— Не — отсече Изабела.

— Но Кей Овалд не фигурира между живите!

— Тогава потърси сред мъртвите.

След този съвет Кал излезе от командната зала. Харесваше й да работи с Номачи — той се нуждаеше само от най-общи указания, след което с търпението на силикоид довеждаше работата до край. На самата Изабела никога не й бе достигала упоритост... Жалко, че щеше да й се наложи да ликвидира Луис.

Совалката беше изхвърлена в реалния космос. Леко потрепване на корпуса, рязка промяна в гравитацията и пилотът весело обяви от своята кабина:

— Граждани на Империята, ние сме в пространството на Догар. Полетът до орбиталната станция ще отнеме шест-седем часа. Отпуснете се и се наслаждавайте на пейзажа.

Всъщност нямаше на какво да се наслаждават, освен на оранжевия диск на звездата върху екрана. Но Кей и Артур седяха в края на салона, така че дори от това съмнително удоволствие бяха отделени с двайсет реда кресла.

— Сега всичко наред ли е, сине? — попита Кей. Артур поклати глава.

Совалката намаляваше скоростта, доближавайки се до планетата. Някои от пътниците станаха и се насочиха към бар-автомата, за да си вземат напитки. Кей разглеждаше вратичките на сейфа, разположен до входа на шлюзовата камера. Там се съхраняваше оръжието на пътниците, засега все още недостъпно. Сейфът изглеждаше достатъчно обикновен.

Кей Овалд потупа Артур по рамото и се приближи към сейфа. Няколко души посрещнаха маневрата му с учудени погледи, но си замълчаха. Единственият пилот беше в кабината си и бе твърде зает с управлението, за да наблюдава салона.

— Намерих го — каза Номачи. — Казва се Кей... Кей Алтос. Професионален телохранител е, притежавал е патент и имперско

гражданство. Загинал е преди две седмици на Каилис. Не е успял да продължи аТана си и някой го е пречукал в хотелската му стая.

— Не впечатлява особено.

— Влизал е в първата стотица преди две години. После малко е поизостанал...

— Странно. Ван Къртис би могъл да намери и по-добър охранител за сина си. А защо има имперско гражданство? Особени заслуги?

— Не, Алтос е от Трите сестри.

— Скитник значи...

Изабела се разходи из каютата си и седна на кревата.

— Нещо ни убягва, Номачи. Или с Кей, или с Артур нещата не са толкова обикновени.

— Хлапето на Ван Къртис не би могло да е обикновено.

— Искан ми се да го видя, когато порасне — Кал се усмихна. — Жалко, че при него това няма да се случи... — Тя прехвърли погледа си върху Луис. — Ела при мен.

Сейфът наистина се оказа най-обикновен. Само Кей да имаше „Конвой“ или поне бормашина... Но той не разполагаше с нищо по-внушително от дадената му в комплект със закуската клечка за зъби. След като си взе от автомата чаша джин с тоник, Кей се върна на мястото си.

— Скоро ще пристигнем — обеща той на Артур. И в този момент високоговорителите отново оживяха:

— Граждани на Империята, към нас се приближава карантинен кораб на Догар. Дребни формалности... кацането малко ще се забави.

Пилотът старателно се опитваше да скрие смайването си и успя. Само някакво малко дете на първите редове се разплака — за него все още тонът бе по-важен от думите. Кей сложи ръка върху рамото на Артур и затвори очи.

Големите неприятности често започваха с дребни формалности.

Маржан бе коленичила и се молеше. Изабела се спря на прага на каютата, наблюдавайки ритуала — нейният служебен жетон ѝ позволяваше да отвори вратата без сигнал.

Гледана в гръб и както бе облечена, старшият оперативен сътрудник на Службата Маржан Мухаммади с нищо не се различаваше от човек. Тъмните разпуснати коси закриваха шията, сложените върху гърдите ръце не се виждаха. Само лекият шум, съпровождащ всяко движение, наемкваше за нещо нечовешко.

— ...Защото плътта е слаба и няма друг път, и нашият път за теб... — Маржан млъкна. — С какво мога да ви бъда полезна, заместник-командващ Кал?

— Преди да постъпите в Службата, вие сте били телохранител, Маржан?

Мухаммади се повдигна с плавно движение, едновременно обръщайки се, сякаш е гъвкав винт, измъкващ се от резбата.

— Да.

Сега тя вече престана да изглежда като човек. Китката на ръката бе прекалено голяма и в черно-зелените пръсти имаше не повече плът, отколкото в тефлонов тиган. Лицето — изсечена маска от сребро и кристал... неясно защо механистите винаги започваха преработването на тялото от лицето. Шията — пръстени от тъмен метал, под които се забелязваше пластмасовата основа.

— Маржан, какво ви говори името Кей Алтос?

— Страшно много.

Меките човешки устни върху сребърното лице леко се отвориха. Мухаммади още не беше сменила гръкляна си с речев синтезатор.

Кал се почувства въодушевена. Да има съратник, познаващ противника, бе голям късмет. Понякога вършеше по-голяма работа, отколкото цял взвод от имперската пехота.

— Той е обектът на нашата операция — Кал реши засега да не споменава за момчето.

— Разбирам — дори Маржан да бе учудена, сребърната маска скри емоциите.

— Какво ще кажете за него?

Кристалните лещи потъмняха, оставяйки Маржан насаме с паметта ѝ.

— Кей Алтос... той беше доста интересен... виждала съм го три пъти. Добри физически данни, великолепно владее синтез-йодо и пауъркилинг, отлична реакция, постоянен самоконтрол. Дарба... изключителна дарба за овладяване на чужди езици, включително и езиците на други раси. Като следствие — умение да създава контакти, когато има интерес от това. Пси-силата му е близка до нула. Потаен, не афишира възможностите си, но понякога се разкрива и споделя подробности за себе си.

— Като изключим пси-способностите — данните му са великолепни.

— Пси-силата не е необходима на един телохранител — с презрение отвърна Мухаммади. — Особените, но нестабилни възможности само пречат.

— Смяташ ли Алтос за сериозен противник? — продължаваше разпита Кал.

— Не! — Лещите върху лицето на Маржан увеличиха блясъка си. — В него има обреченост.

— Какво?

— Чувство за поражение, обреченост — търпеливо повтори Мухаммади. — Това е характерно за хората, чиято планета е загинала. Усъвършенстването на тялото би му помогнало, но той предпочита аТана.

— Благодаря, Марж. Представи съображенията си в рапорт. Вечерта ще разкажеш на всички това, което си спомняш за Кей.

Излизайки от каютата, Изабела сви рамене. На нея Овалд не ѝ изглеждаше обречен. Ни най-малко.

Може би той бе забравил за планетата си?

Совалката потрепери в обятията на площадката за скачване. Гравитацията леко се промени — притегляше ги карантинният кораб. На екрана продължаваше да се вижда космосът, великолепен и

равнодушен. В салона бе настанало напрегнато мълчание — хората си спомняха прегрешенията си. Кей Овалд мислеше за Ван Къртис и обещаната му вечност.

Къртис Ван Къртис умееше да държи на думата си.

— Артур...

— Не — дори без да се обръща, отвърна момчето. Отдръпна рамото си, отхвърляйки ръката на Кей. — Не. Ти ми обеща.

От люка към шлюзовата камера се разнесе грохот. Момченцето от предните кресла отново се разплака. Вратата на пилотската кабина се отвори и между креслата и шлюза притича млад човек, насила усмихвайки се и придържайки ръка върху кобура на колана си.

— Какво става? — истерично извика тъмнокожата девойка. Но на пилота не му беше до нея. Шлюзът вече се бе отворил и двама мъже влязоха в совалката. Противно на очакванията на Кей, емблемите на Службата не украсяваха броните им. Само трицветните нашивки на Карантинната служба: бял кръг, заобиколен от червено-черен пръстен. Единият от мъжете изглеждаше невъоръжен, другият държеше в ръката си „Пчела“.

— Карантинни служители? — тихо попита Артур. Кей сви рамене. Карантинната служба би могла да спре совалката от Инцедиос, но защо тогава влезлите бяха с вдигнати предпазители на шлемовете?

Пилотът тихо разговаряше с посетителите. Показаха му някакъв документ. Той се обърна и каза на висок глас:

— Лицата с действащ аТан, станете!

По редовете премина движение, но никой не се изправи. Пилотът заспори за нещо с карантинните служители. Този, който не носеше оръжие, с небрежен жест игнорира пилота и обръщайки се към спътника си, каза:

— Съобщи на командващия — *тисс-ал арах, зей жисал...*

И Артур Къртис видя как лицето на телохранителя му за миг направи гримаса — като от неприятен и неочакван спомен.

— Някои формални процедури за общото благо — гръмогласно обяви карантинният служител с пистолета. — Всички да останат на местата си до ново нареждане.

Кей стана от креслото и вадейки от джоба си документите, се отпрати към шлюза.

— Господа, тук при мен е написано, погледнете... Спирания не се планираха...

Без да обръща внимание на насочения пистолет, той започна да тика документите в ръцете на пилота.

— Какво общо имам аз? — отдръпна се пилотът. — Нямам никаква власт над Карантинната служба.

Кей прехвърли вниманието си върху влезлите. Документите се озоваха в ръцете на невъоръжения карантинен служител, който ги прегледа с недоумение и каза:

— Вие сте Кей Овалд от Ендория. Е, и какво означава това?

— Означава, че си труп.

Пистолетът на пилота, неизвестно как озовал се в ръцете на Кей, издаде свистящ звук. Оранжев пламък обхвана доспехите на карантинния служител и те изщракаха, надувайки се. Охранителят нададе тънък, нечовешки писък и направи крачка напред. От разкъсаната броня бликаше кипяща кръв.

За да попадне плазменият заряд в процепа между сегментите и да накара човек да закипи в собствената си броня, се изискваха изключителни умения. Карантинният служител с „Пчелата“ разбираше това и реши да не се съревновава с Кей по скорост на стрелба. Той мълчаливо хвърли пистолета си на пода и вдигна ръце.

— Разумно — Кей обърна дулото към опипващия празния си кобур пилот, който се хвърли встрани, опитвайки се да се скрие зад облегалките на креслата.

— Совалката не може да се разкачи от крайцера — съобщи обезоръженият карантинен служител.

— Разбирам — равнодушно отвърна Кей. — *Заар-со, свисс? Дарлок ши церо?*

— *Заа Дар? Мери сич хуман?*

— Не — поклати глава Кей. — Тук сгреши, не работя за вас.

Карантинният служител се хвърли към шлюза. Първият изстрел го догони, докато още беше във въздуха, разкъса доспехите му, остави в гърба му димяща дупка и го хвърли на пода.

Човекът със счупен гръбнак се повдигна от пода и леко клатушкайки се, се затътри към шлюза. В салона закрещя жена, последва я и друга. Кей стреля още веднъж и отнесе половината глава

на карантинния служител. Но чак третият изстрел, попаднал между плешките, го спря и събори на пода.

От виковете ушите заглъхваха. Най-досетливите се свиха зад креслата, няколко души седяха вцепенени, без да имат сили да откъснат поглед от случващото се. Подреденият допреди малко салон сега приличаше на месарски магазин, над който е извършен погром. Бежовата облицовка беше залята с кръв, от миризмата на пърлено на всички им се повдигаше. Невъзмутим от предизвикания от него ураган, Кей вървеше през салона към Артур, държейки пистолета до бедрото си. Момчето, притиснало се към креслото, с ужас гледаше телохранителя си.

— Нямаме друг изход, Арти! — Кей почти крещеше. — Кажете ми, че мога да го направя!

Артур заклати глава.

— Момче, това не е Службата, а нещо още по-лошо!

Къртис-младши гледаше в блестящата дупка на дулото. От пистолета прииждаше равномерна топлина, която се усещаше дори от половин метър.

— Артур... — Кей погледна назад и с един изстрел изпрати пилота в компанията на сътрудниците на Карантинната служба. Повдигнатата от пилота „Пчела“ отново падна на пода. Мъжът, стоящ до шлюза, привеждайки се, скочи през люка. Кей не стреля в него.

— Момче, повярвай ми! — Кей приседна на креслото си, без да отменява дулото на пистолета от Артур. — Не бива да им се даваме живи... Това е дарлоксианин, Дарлок!

Артур млъкна. Телохранителят му все пак бе превъртял — тъй като расата „Дарлок“ имаше сходство с хората само по броя на крайниците. Убитите от Кей карантинни служители приличаха на дарлоксиани не повече, отколкото на силикоиди.

— Арти... — Пръстът на Кей легна върху спусъка. И Артур видя в очите му своята стара позната — смъртта. Сега Кей беше нейният пълномощен посланик, безмилостен и неукротим. Трите сестри, смазани от сакрасите и изпепелени от човешките бомби, малолетните мъчители на малкия Кей, не умеещ да бъде дете, дваисетте години работа с пистолет в ръцете, самият Артур, разкъсан от взрива на интерфазовия двигател, метежниците от Инцедиос — всичко това

присъстваше в погледа на Кей. Там оставаше достатъчно място и за смъртта на Артур Ван Къртис, който беше безсмъртен.

— Не ме убивай — каза момчето, което не можеше да стане възрастен.

Кей Алтос закрещя, изправяйки се. Пистолетът в ръката му с охота оживя, посявайки в салона огнена смърт. В мъчителното си вцепенение Артур разбра, че Кей избива първо децата. Той бе успял да стреля три пъти, преди писъкът на стан-бомбата, хвърлена от шлюза, да изпълни совалката.

Лайнерът „Волантис-пътнически“ изскочи от хиперпространството в района на родната планета. По обвивката преминаха припламванията на статичните разряди и угаснаха, абсорбирани от метала. Лайнерът направи плавен завой, излизайки на траекторията за спиране.

В този момент локаторите му попаднаха на приближаващ се малък кораб.

— Службата на Инцедиос?... — Вторият пилот недоверчиво погледна декодираните отличителни сигнали. — Ей, господа, кой е ограбил Инцедиос? И какво се е изхитрил да отмъкне?

Без да дочака нарежданията, лайнерът отвори съоръжението си за акостиране на кораби. Траекторията на посетителите беше достатъчно недвусмислена.

— Ахар, запомни, момчето ни трябва живо! — Кал, вече опакована в силовата си броня, даваше последните наставления. — Той може да се опита да сложи край на живота си — не го допускай.

Наемникът бурлати, един от малкото извънземни, работещи в Службата на Инцедиос, кимна. Той не признаваше бронята и единствената му дреха беше късата пола от твърда сребриста тъкан. Обаче Ахар все пак беше взел оръжие. Десетилетията на Смутната война бяха отучили бурлатитата да разчитат само на физическата си сила.

— Маржан, Т/сан, вие ще осъществите огневата поддръжка. Аз, Луис и Кадар ще ви прикриваме.

Изабела Кал беше преживяла достатъчно, за да не се притеснява, че някой ще я обвини, че е страхливка. А да загине в мига на своя триумф, изобщо не ѝ се искаше. Двамата с Номачи бяха единствените, облечени с тежки силови брони — те рязко намаляваха подвижността, но можеха да издържат два-три изстрела от бластер.

— Напред.

Със станер в лявата си ръка — дясната бурлатитата винаги оставяха свободна за двубои — Ахар скочи в късия тунел на съединителния шлюз. След него, с грациозността на добре работещ механизъм, се хвърли Маржан. Т/сан, полулегнал на пода в позата за почивка, изчака три секунди и също започна да се движи. Просветна огледалното противолазерно покритие на металното му тяло, което за Мухаммади бе недостижим пример за съвършенство. Членестите крака се изправиха, хвърляйки Т/сан напред, и едновременно с това дъгоцветният ореол на силовото поле обкръжи главата — най-уязвимото място в тялото на мелконец. Неговите прадеди са били органични същества и в изопнатата муцуна на влечугото се бяха запазили уязвими тъкани.

Капитанът на лайнера сам влезе в шлюза. Тялото му бе прекалено младо за такъв пост — безпогрешен признак за използване на аТан. Сложната татуировка на лявата буза и дългите червени коси с не по-малка сигурност свидетелстваха за неговата принадлежност към елита на Волантис. Службата рядко спираше кораби от класа на „Волантис-пътнически“ и капитанът реши, че е негов дълг да приключи колкото се може по-бързо с недоразумението. Няколко свободни от вахта членове на екипажа стояха зад гърба му, еднакво готови както за рутинна проверка, така и за цялостен оглед на лайнера. Почти всеки бе взел от Инцедиос вещи, които попадаха в категорията на контрабандните стоки, но в огромния кораб имаше доста закътани местенца.

Когато от съединителния тунел изскочи огромният бурлати — с озъбена в очакване на битката паст и станер, изглеждащ като играчка в косматата лапа, капитанът се отдръпна. Древните страхове отново оживяха, през ума му неволно се мярна мисълта, че най-страшните противници на човека отново са излезли на пътеката на войната.

Акар удостои събралите се само с един поглед и, след като не откри нито Артур, нито Кей, застина в бойна стойка. Значката на Службата, проблясваща през гъстата козина, спря протегналите се към оръжието ръце.

След него в кораба нахлуха още две същества — едното беше киборг-мелконец в бойна трансформация, а другото, изглеждащо като

негова пародия, някога се бе родило като човешко същество от женски пол. Сетне се появиха двама човеци — мъже, смайващо различни един от друг. Единият — невисок, добродушно усмихващ се дебеланко, окован в сивата ризница на силова броня, размахващ някаква „Пчела“, сякаш е стик за голф; другият — костелив, жилест, подобен на ходеща поставка към своя „Довод-36“.

Последна в шлюза влезе светлокоса жена, също в силова броня. Върху бронята, на верижка, висеше златистият медальон на Службата — жената принадлежеше към висшия команден състав.

— Трябват ни хората, познати ви под имената Кей и Артур Овалд — произнесе тя.

Кей дойде на себе си. Стан-бомбата беше задействана в зашеметяващ режим и той не помнеше как са го хванали.

Но пистолетът му вече не беше у него, а еластичната лента на белезниците бе оковала китките му зад гърба.

Той лежеше на пода в голямо помещение — очевидно фитнес залата на крайцера. Наоколо се търкаляха хора, също с оковани ръце. Кей не забелязваше никъде Артур. Затова пък събуждането му беше очаквано от слаб, светлокос човек с тънки устни, облечен във военната униформа на Догар. Спринцовката в ръката му явно бе ускорила пробуждането на Кей.

— Ти извърши престъпление — съобщи мъжът с тънките устни.

— Причиних ви щети, *ресс тис-ал* — отвърна Кей, трудно произнасяйки звуците от чуждата реч.

Мъжът замълча. После попита:

— Откъде знаеш езика на Дарлок до втория слой на истината?

— Това не е твоя работа, няма и да бъде.

Кей сви коленете си пред корема и се поизправи — в неудобна поза, но все пак полуседнал.

— Ще ти се наложи да умреш — съобщи догарецът.

— И ще отнеса със себе си знанията си — съгласи се Кей.

Догарецът стана, оглеждайки залата, пълна със зашеметени, бавно идващи в съзнание хора. Каза:

— Тук има много знания, които няма да станат наши. Защо твоето трябва да бъде по-ценно, *илис*?

— Защото аз зная речта на Дарлок до третия слой на истината, *нес цик*.

Мъжът се поколеба. Кей дори се разсмя — с тежкия, нерадостен смях на обречен. И попита:

— Ще помогне ли това, което ще кажа сега? *Тищ-Дарлок, зенс аал фоз*.

Мъжът с тънките устни се замисли. Поклати глава:

— Не. Паднал си прекалено дълбоко, за да се изкачиш по стрък трева.

— А ако не бях започнал да стрелям в совалката?

— Все едно — не.

— Благодаря. Тази мисъл започваше да ме тревожи.

Догарецът бавно размърда глава — странно движение, сякаш не го устройваше подвижността на собствената му шия. Поинтересува се:

— С кого ще бъдеш откровен?

— Наричаха го Барт Паолини, беше осъден за шпионаж на Рилус.

— Данните са малко.

— Аз го наричах *Езсанти Кри Чесциафо*.

Мъжът се намръщи:

— Повтори.

Кей повтори.

— Ще опитаме — реши догарецът. — Имаш ли молби, ненадхвърлящи разумните граници?

— Синът ми... бяхме заедно, когато превзехте совалката. Съдбата ни трябва да е преплетена.

— Добре.

Догарецът се обърна и закричи към изхода, старателно прекрачвайки мятащите се, стенещи хора. Кей дочака вратата зад него да се затвори, след което, трудно запазвайки равновесие, се изправи на крака. Тялото го болеше, а в ушите му продължаваше да звучи тънък звън — последствие от стан-удара. Но той броди из залата, докато не видя Артур, легнал по гръб на пода.

— Здравсти — каза Артур.

— Здравсти — съгласи се Кей, сядайки до него. — Защо се усмихваш, глупчо?

— Ти не ме уби.

— Ако този, който може да бъде наречен крал Пендрагон, се добере до мен, няма да мога да намеря оправдание. Дори за пред самия себе си нямам оправдание. — Кей легна на пода и си поигра малко, докато намери по-удобна поза. — Масажирай си пръстите, Арти, за да не ти се подуят китките.

— Добре.

Лежащата на метър от тях жена отвори очи. Едната ѝ буза беше яркочервена, обгорена. Когато започна да проумява какво вижда, тя направи рязко движение и закрещя:

— Кучи син! Ти уби Рики, животно!

Вързаните ръце ѝ пречеха да се добере до Кей. Тогава тя го наплю в лицето. Кей извърна глава, изтривайки плюнката о пода, и каза:

— Тепърва ще разбереш колко много съм направил за него. А сега млъкни, инак ще убия и теб.

Но думите му не успокоиха жената. Тя продължаваше да се мята в истерия, докато под тавана не проблесна изстрел от станер.

След това даже стоновете станаха по-тихи.

— Дали сте им да се измъкнат — каза Изабела. За тези, които добре я познаваха, този спокоен тон беше предвестник на надигащата се буря. Ахар се приближи.

— Позволих на пътници, пуснати от вас от планетата, да заемат свободните места в совалката. — Капитанът на лайнера не възнамеряваше да се разкайва за несъществуващи грехове. — Това е мое право.

Ахар направи леко движение и капитанът, превит на две, отлетя в краката на своите хора.

— Ето вашето право — обяви Кал. — Защо не съобщихте на Инцедиос за совалката?

Изпадналият в пристъп на кашлица капитан вече не изгаряше от желание да разговаря.

— Казвай! — изрева бурлатито. Той обожаваше своята работа — тя му даваше възможност да дава нареждания на хора. Понякога на същите ония, които бяха съкрушили цивилизацията му през годините на Смутната война.

— Това... уставът не го изисква...

Изабела се наведе над задъхващия се човек:

— Старче, ти нали не си онзи наивен юноша, какъвто си бил за пръв път в това тяло? Научил си се да се застраховаш, недей да ми пискаш за уставите.

Моторите на бронята нададоха вой, когато тя повдигна капитана във въздуха. Държейки го в протегнатата си ръка, жената огледа екипажа.

Той се бе събрал плътно до стената. Предстоеше му да стане изкупителна жертва за аристократа, унижен в присъствието на плебеи.

— Аз... аз ще се обърна към властите — с хриптящ глас каза капитанът. — Вие не сте на Инцедиос...

— Службата изразява волята на императора на всички планети — включи се в разговора Номачи. — Имаме право...

— Млъкни! — Изабела хвана капитана за чатала със свободната си ръка. — Искаш ли да бъдеш мъж за своите жени или евнух в чужд харем?

Облечените в метал пръсти леко го стиснаха.

— Рад е виновен, Рад Гарч! — закрещя капитанът, правейки несложен избор между обикновеното унижение и унижението, умножено с болка. — Той ми плати, за да пазя тайна!

Преди капитанът да довърши думите си, невзрачно човече, стоящо в задните редове на екипажа, се метна към услужливо отворената врата.

— Хванете го! — със закъснение извика Кал. Маржан и Т/сан вече се бяха хвърлили след него, като дори изпревариха Ахар. Изабела с погнуса пусна капитана, погледна към останалите с нея хора и попита: — Кадар, я напомни какво наказание се полага за роботърговците?

— Според законите на планетата, високопоставена.

Жилавият мъж, поглаждащ цевта на своя „Довод-36“, явно се забавляваше от случващото се.

— Тогава този хитрец ще изгори само с неплатените данъци — със съжаление произнесе Кал.

Капитанът се превиваше на пода, опипвайки по чудо оцелелите си органи. Животът му висеше на косъм и всичко това заради една мръсна кучка, намесила се в малкия добре разработен бизнес.

Запука мачкаща се пластмаса — бързащата да се върне Маржан не беше доволна от скоростта на сервомоторите и с голи ръце натикваше вратата в страничните улеи.

— Той се самоуби, Кал!

Изабела се намръщи. Роботърговците, които от време на време продават по няколкостотин беззащитни бежанци, не бяха склонни към самоубийство, а Танът е прекалено скъп, а законите на Волантис удрят само по джоба...

— Госпожо заместник-директор... — Маржан се приближи до Изабела. — Когато пускаше лъча си в слепоочието, той изкрещя една дума...

Кал мълчаливо чакаше.

— Дарлок!

Само агентите на Дарлок, древна и затворена раса, имаха тази странна особеност — пред смъртта да афишират на кого служат. По друго време Кал би почувствала щастие — разкриването на заговор на чужда раса гарантираше и слава, и ново стъпало в кариерата. Но сега Изабела бе обзета само от отчаяние. От ръцете ѝ се измъкваше аТанът, измъкваше се тайната на безсмъртието... и смъртта на безсмъртните.

— Маржан, изцеди от къдравото копеле всичко, което знае. Изцедете всичко от всички... ние с Т/сан отиваме в командната зала, ще сложим кораба в дрейф.

Мухаммади кимна и обърна сребристата маска на лицето си към капитана. Гласът ѝ стана игрив, сякаш отново се е превърнала в човек:

— Агънце, сигурна съм, че още не си имал такава като мен...

Капитанът закрещя, вече без да мисли нито за честта си, нито за бизнеса. Имаше богато въображение.

И то не го подведе.

Два пъти на ден ги хранеха. На малки групи, като развързваха ръцете им и внимателно наблюдаваха всяко движение. Храната беше максимално проста и балансирана — догарците (впрочем, Кей упорито ги наричаше хората на Дарлок) се интересуваха само от здравето на пленниците, а не от гастрономическите им пристрастия. Три пъти на ден ги водеха до тоалетна, където ги наблюдаваха не по-малко внимателно. Отначало това предизвикваше у няколко момичета истерия и най-странния възможен вид стачка. Но още вечерта те вече се справяха без излишни писъци.

Не пречеа на пленниците да разговарят помежду си. Но двата опита за бой — и в двата случая обект на агресията бе Кей — бяха пресичани с изстрели от станер. Кей не отдаваше това на някаква своя особена значимост — по същия начин биха пресекли какъвто и да било безпорядък. Но за пътниците на совалката имаше само един вътрешен враг — той. Неговата постъпка бе довела всички тях до мъчителен плен, неговите изстрели бяха убили три невинни деца, да не говорим пък за пилота и карантинните служители — така смятаха всички. Той трябваше да умре.

Обаче догарците, дежурещи на люка под тавана, не споделяха общото мнение. Вечерта, когато загасиха светлината и към Кей запълзяха неколцина души с намерение да го линчуват, надзирателите с два-три изстрела напомниха за съществуването на нощните очи. След това ненавистта към Кей се изразяваше само словесно.

Но Кей не забелязваше оскърбленията. Сега го вълнуваше състоянието на Артур. Момчето разговаряше с него, ако Кей започнеше разговор, и се извъръщаше — ако някой от пътниците започнеше да проклина убиеца и неговия син. И мислеше за някакви свои си неща.

— Можеш ли да се самоубиеш? — попита го веднъж Кей.

Артур кимна, както и очакваше Кей. Окованите ръце никога не са били пречка за самоубийство.

— Направи го, Артур.

Момчето поклати глава. Това също не беше изненада за Кей. Той замълча, гледайки в покрития с меки плочки таван, усещайки — с цялото си тяло — как се носи през пространството крайцерът. Обикновен човешки крайцер, с екипаж от обикновени хора... знаещи езика на Дарлок.

Вечерта на третия ден от полета към него припълзя, клатушкайки се, млад мъж. Костюмът му все още изглеждаше изгладен — скъпата тъкан се съпротивляваше на заточението с всичките си сили. Но небръснатото лице и измъкналата се от панталоните риза не оставяха дори малък намек за елегантност.

— Казвам се Вячеслав — с шепот започна той. — Аз съм лекар, съдебен експерт. Не изглеждате болен.

— Здрав съм — съгласи се Кей.

— Защо започнахте да стреляте? Чух какво казахте на сина си за Дарлок...

— Плениха ни наемници на Дарлок.

— Да допуснем. Но защо?

— Помните ли Смутната война?

— Родил съм се значително по-късно.

— А учил ли сте история? Хората воювали с Дарлок само две години — след което императорът сключил мир. Не много изгоден, ние дори сме изгубили две-три планети. Но по-нататъшната война щяла да ни струва доста скъпо. Саботажи в заводите и ракетните бази, постоянен шпионаж със загуби на най-новите технологии. Агентите на Дарлок били навсякъде — нито една раса от останалите не е успявала да вербува толкова много предатели. Когато ги разобличавали, те умирали с вик „Дарлок!“

Вячеслав се намръщи:

— Юди са се срещали винаги във всяка раса...

— Но не в такива количества и не толкова фанатични. На разпитите те се самоубивали, без да кажат нито дума. А аутопсиите...

Лекарят енергично закима с глава — в легнало положение това изглеждаше дори забавно:

— Спомням си! Синдромът на нервната деструкция! Мозъците им изгнивали за броени минути след смъртта.

— Аха — с мрачно удоволствие потвърди Кей. — Те владеят техники за психичен контрол, превръщащи човека в марионетка.

Необходими са само пленници и Дарлок ги получава. Когато онези двамата влязоха в совалката, единият се обърна към другия с фраза на дарлок. Знаете ли каква? „Съобщи, че имаме стотина полуфабрикати.“

Цяла минута Вячеслав лежа мълчаливо. Кей не можеше да разбере дали лекарят му е повярвал, или не, докато онзи не попита:

— Така че вие заради това започнахте да убивате децата?

— Реших да започна с тях. Детето, работещо за Дарлок, е по-опасно от възрастния — вашата емигрантска тълпа вече няма да достигне до високи постове. А детето ще се стреми нагоре, с подкрепата на цялата раса ще направи кариера в армията, Службата, планетарните администрации.

— Говорите така, сякаш децата предварително са виновни.

— Разбира се — съгласи се Кей. — Знаете ли, вие сте хладнокръвен човек.

— Аз съм съдебен експерт на Инцедиос, а ролята на полуфабрикат играя от детството си.

— За мен също не е нещо ново.

Дежурният на по-горната палуба догарец дълго наблюдава разговарящите мъже. Люкът за контрол над пленниците беше направен без никакви удобства — просто дупка в пода на коридора. От неудобната поза цялото тяло на дежурния се бе схванало. Когато мъжете започнаха да се кикотят, той изпрати на всеки от тях по заряд от станера.

Не му харесваше да слуша човешкия смях, който самият той вече дълги години имитираше.

Между Кал и представителите на Службата на Волантис не възникнаха никакви проблеми. Тя им даде прекалено апетитен кокал — съучастниците на Дарлок — и никой не се интересува от дребните нарушения.

Номачи смяташе, че Изабела не е права. Щом като Къртис-младши им се беше изплъзнал, си струваше те да се заемат с шайката роботърговци. Това също би им гарантирало нови звания и големи премии. Но Кал сякаш бе обезумяла и Луис реши да не споделя съображенията си с нея.

Подчинявайки се на нареждането на Изабела, корабът извърши скок към Догар. Там вече се бе задействала тежката машина на Службата, мачкайки продажните чиновници и многобройните пионки. „Волантис-пътнически“ редовно бе хвърлял в системата на Догар совалки с пътници. И понякога те долитаха до планетата с учудваща скорост — за месец-два. Сега Службата ловеше из цялата Империя хора, били в плен на Дарлок. Не най-приятното занимание, но двайсет години по-рано такава операция вече се бе провеждала.

Кал посети директората на Службата на Догар. Приеха я учтиво — колкото и да е странно, Изабела се бе превърнала в героиня на деня. С разкриването на шпионската мрежа и отказа от участие в подялбата на паричното възнаграждение Кал неволно бе допринесла за увеличаването на популярността си.

Обаче разговорите за престъпниците, намиращи се на совалката, будеха у събеседниците ѝ само недоумение. По какъвто и начин Дарлок да промиваше мозъците на своите жертви, от първоначалната личност оставаха само руини.

Изабела кимаше, съгласявайки се. И продължаваше да чака завръщането на отвличената совалка. Тя се подготвяше да плени дарлокските агенти и дори невъзмутимият Т/сан гледаше да не се мярка пред очите ѝ.

Събудиха ги посред нощ. Догарците вдигаха пленниците от пода и ги мъкнеха по коридора, без излишна грубост, но и без капка снизхождение. Потокът от препъващи се, падащи един върху друг хора премина през коридорите и се струпа в огромния товарен хангар.

Тълпата раздели Артур и Кей. Вячеслав успя да се задържи близо до Алтос. Догарците обкръжиха тълпата, очаквайки отварянето на люка.

— Сега ще видим дали си бил прав — каза лекарят, надвиквайки детския плач и женските вопли.

— Харесва ми стилът ти — с труд запазвайки равновесие, отвърна Кей.

Люкът се спусна в дупката в пода. Слънчевата светлина, ослепителна след корабните лампи, ги удари в очите. Въздухът на чуждия свят, напоен с остър пикантен аромат, опияняваше като леко вино. Искрящата, подобна на стъкло маса, върху която стоеше корабът, се простираше до хоризонта. Малко встрани се виждаха няколко коли с необичайна форма. От тях се отдели прегърбена фигура, загърната в огромен плащ.

— Едно на нула в твоя полза, Кей — каза лекарят, свивайки се.

Дарлоксианинът бавно влезе в шлюза. Кей погледна с периферното си зрение охранителите, очаквайки да види по лицата им поне сянка на уплаха, отвращение или почтителност. Но агентите на Дарлок се държаха, сякаш са равни на влезлия.

По някаква причина това не се хареса на Кей.

Телосложението на извънземния приличаше на човешкото. Само че раменете бяха прекалено тесни, а положените върху корема ръце се извиваха в неестествено плавна дъга. Тънки ръкавици скриваха пръстите, а под качулката можеха да се видят само проблясващите очи.

Настъпи пълна тишина. Млъкнаха даже децата, лутащи се в тълпата в търсене на родителите си.

— Хора на Империята — тихо каза дарлоксианинът, — добре дошли в пространството на Единството на Дарлок.

Някой отвърна с ругатня. Но съществото в плаща не обърна внимание на това.

— Ще ви бъде даден шанс да се приобщите към идеите на Дарлок — продължи влезлият. — Вие ще служите на бъдещето на Галактиката, бъдеще, където има място и за хората. *Биссе*.

Охранителите с побутвания насочиха тълпата към изхода покрай отстъпилата Встрани фигура в плаща.

— Кей Овалд, приближете се към мен.

Тъмната яма на качулката се обърна към Кей. Той спря, позволявайки на хората да преминават покрай него. Вячеслав, олюлявайки се, леко го докосна по рамото — сякаш му пожелаваше късмет.

Двамата останаха сами.

— Кей Овалд, вие лишихте Дарлок от шестима слуги.

— Вървах по своя път.

— Но не ви провървя.

— Не ми провървя — съгласи се Кей.

— Под какво име ви познаваше *Езсанти Кри Чесциафо*?

— Кей Алтос.

— Добре. Той ще дойде да разговаряте, но това няма да промени съдбата ти.

Подчинявайки се на жеста на дарлоксианина, Кей излезе от кораба. Хвърли поглед на ниския конус — обикновен карантинен крайцер, поразен от проказата на предателството. Дарлоксианинът остана в шлюза, разговаряйки с един от офицерите догарци.

Натовариха пленените на открита платформа, висяща във въздуха. Охранителите догарци бяха сменени от дарлоксиани. Платформата започна да се плъзга над стъкленото поле, към бавно израстващите в далечината здания. Малкото бяло слънце печеше с пълна сила и насрещният вятър не носеше облекчение. Кей намери в тълпата Артур и позволи на момчето да се облегне на него.

— Ще умрем ли? — попита Артур.

— Ще изчезнем като свободни личности — отвърна Кей. — Това е още по-лошо, Арти. Дори аТанът няма да ни помогне — невронната мрежа няма да има повод да се активира.

Артур се замисли и каза:

— Значи нямаме никакви шансове?

— Един на милион — Кей не се опита да го щади.

— Точно това очаквах.

И Артур Ван Къртис се усмихна.

Карантинният кораб на Догар излезе от хиперпространството. Петдесет души, които знаеха дарлок, но не умееха да се смеят, се готвеха да се върнат у дома. Всичко беше минало успешно, совалката, пълна с полуфабрикати, бе доставена в базата, трябваше да се намери подходящо обяснение само за двама загинали. Но космосът е жесток и хората гинат често.

Корабът се движеше към Догар. Десетки кораби обикаляха в орбита около планетата: търговски и пътнически лайнери, частни яхти и военни крайцери... Пограничната планета често се посещаваше от Имперските сили.

Но сега те бяха повече от обикновено.

Орбиталната база чакаше кораба.

Чакаха десетки офицери и стотици войници, оковани в брони. Чакаха сътрудниците на Службата и оборудваните на бърза ръка камери за разпити. Чакаха наизвадените автомати и десетки наемници бурлатита.

Коригирайки курса си, корабът се приближаваше до възела за скачване.

Подчинявайки се на жеста на офицера от Имперските сили, диспечерът на базата (задълбочена проверка преди три дни, надеждност — 0,93; достъп до операцията — одобрен) включи микрофона. Намигна на офицера и каза:

— „Ка Ес“, очакват ви на втора палуба за кацане.

— Втора палуба, прието — отвърна корабът.

— Как върви работата?

— Както плащат, така работим.

— И правилно. *Ачи!*

Офицерът повдигна станера.

Диспечерът на базата (надеждност — 0,93; 1,00 има само императорът) изскочи от креслото. Претърколи се по пода и се изправи, оказвайки се пред войник в силова броня.

Рефлексите изпревариха разума. Войникът вдигна лявата си ръка и закрепеният под лакътя му „Страж“ проби в диспечера дупка с диаметър десет сантиметра.

— Дарло... — прошепна диспечерът, падайки в краката на войника.

Карантинният кораб започна тронаво да завива, отдалечавайки се от базата. Но към него вече се приближаваха катерът на Службата, абордажните капсули на Имперските сили, дребните фигури в мобилни скафандри. Защитните системи на базата откриха огън, превръщайки резонаторите на хипердвигателя в паяжина от разтопен метал.

Службата не изпускаше заподозрени.

Агентите на Дарлок не се предаваха.

Сивият корпус на карантинния кораб потрепери, губейки очертанията си. Пламъкът близна приближаващите се десантчици и спадна, разкривайки разлетелия се рояк отломки.

Дори някой от бившите карантинни служители да бе успял да извика „Дарлок!“, нямаше кой да го чуе.

Вкараха ги в тунел, през поредица от люкове-диафрагми. Водиха ги дълго в мекия жълт полумрак, който им се струваше чудесен след изгарящото бяло слънце. Вячеслав се оглеждаше встрани — той приличаше по-скоро на турист по време на екскурзия, отколкото на пленник, обречен на смърт.

Временно ги оставиха на мира в малка зала, разделена на две части чрез решетка. Вече никой не обръщаше внимание на Кей — даже родителите на убитите от него деца. Някои се молеха, други мълчаливо стояха до решетката, разглеждайки дарлоксианите. Един от тях, който заради своя плащ много приличаше на древен монах, стоеше до пулт за управление при стената. Трима тихо разговаряха — дори когато напрегна слуха си, Кей не успя да долови нито дума.

— Как мислиш, още сега ли ще се започне? — попита докторът Кей.

— Не знам — Кей погледна в лицето Вячеслав. — Знаещ ли, а Танът се задейства, когато човек умре. А нас засега ни пазят живи.

Лекарят пресилено се усмихна:

— Преминал съм през училището за самоконтрол „Джен“.

— Дори със спряло сърце ще останеш жив още три-четири минути. По-добре си тръгни оттук, докато тълпата те прикрива.

Човекът, който имаше платен аТан, се поколеба:

— Колкото повече видя...

— Не мисли за награди — посъветва го Кей.

— Мисля за Империята.

— Направи й услуга, не рискувай.

Лекарят млчеше. Владеейки аТан и гарантирано самоубийство, той се чувстваше неуязвим.

Решетката се прегъна, образувайки малък проход в средата на залата. В края му просветна полето на локалния хипертунел.

— Преминавайте един по един — заповяда някой от конвоя. Хората не се помръднаха от мястото си. Дарлоксианинът вдигна оръжието си и през тълпата премина болезнен спазъм. — Ще увеличавам интензивността — каза съществото под тъмния плащ.

Един от хората, клатушкайки се, се затътри по прохода. Скочи в полето и изчезна. Това сломи останалите. Тълпата започна да се вмъква в тунела, водещ към неизвестното.

— Беше ни обещано съдбите ни да се преплетат! — извика Кей, прегръщайки Артур.

— Съдбата на всички ви ще е една и съща — отвърна дарлоксианинът.

Кей никога не беше виждал толкова странно място. Затворът на дарлоксианите беше стъклен.

Малките прозрачни камери — кубове със страна два метра — го обграждаха от всички страни. Някои бяха празни, в други стояха, разхождаха се, лежаха на пода хора — неотдавнашните спътници на Кей. Във всяка камера имаше малка порцеланова клозетна чиния — прозрачна, малък умивалник — също прозрачен, и ни най-малък намек за врата. Очевидно, всички комуникации се осъществяваха чрез хиперпреход. Далеч долу, през няколко етажа стъклени камери, тъмнееше подът. Светлината се изливаше някъде отгоре — равномерна, студена, бледожълта.

Кей хвърли поглед нагоре, после се завъртя, разглеждайки съседите си. Над него, гледайки го с безумни очи, лежеше млада тъмнокожа девойка. Две от съседните му камери бяха празни, а в третата, замислено оглеждайки се, стоеше лекарят от Инцедиос. Той помахаше с ръка на Кей, който му отговори. В четвъртата камера на пода седеше Артур.

Кей бавно се приближи до стъклената стена и притисна челото си към нея. Артур го гледаше, без да се помръдне.

Изглежда, момчето се беше пречупило...

Лентата на белезниците внезапно отпусна хватката си и те се измъкнаха и паднаха на пода — очевидно се контролираха от разстояние. Кей потърка китките си — широката червена ивица нямаше да изчезне скоро. Отпусна се на колене и сложи длани върху стъклото. Артур протегна ръцете си откъм своята страна.

— Какво очакваш, момче... — каза Кей сам на себе си.

— Чудо — тихо отговори Къртис-младши. „Стъклото“ пропускаше звука прекрасно.

Изабела Кал стоеше пред адмирал Лемак. Адмиралът отдавна бе прехвърлил сто и петдесет, но първият му аТан, купен в незапомнени

времена, все още не бе използван. За него казваха, че е късметлия. Кал без колебание би сменила характеристиката на „предпазлив“.

— Вашето усърдие ви прави чест.

Лемак направи няколко крачки из каютата, прекалено разкошна, прекалено открояваща се сред строгите помещения на орбиталната база на имперските сили. Спря пред панорамното стъкло, което вероятно дори бе истинско. Погледна плаващия под тях Догар — бяло на син фон, сняг и океани.

— Постъпих в службата, за да работя — отвърна Кал.

— А ние безделничим... — Адмиралът разпери ръце. — Изпълняваме заповедта на Императора: не се поддаваме на провокации.

— Ваше благородие...

— Недейте, Кал. Аз не изисквам учтивост от своите капитани, а вие нали сте им равна по звание. Да оставим взаимните обиди... засега. Какво искате?

— Да накажа Дарлок.

— А още кого? Дарлок е в алианс с Алкарис, които пък имат пакт за взаимопомощ с Псилон. Единствената възможна война е до пълно изстребване, а чуждите раси още не са ни простили за Сакра.

— Аз не говоря за война... още по-малко пък за геноцид — внимателно започна Кал.

— А с какво ще завърши рейдът на редовните Имперски сили в пространството на Дарлок? — Адмиралът се извърна от прозореца. Дребен и сух, той изглеждаше като пародия на храбрия офицер, когото Кал помнеше още от детството си — от предаванията на Си Ен Би, от обложките на списанията и патриотичните плакати по стените на къщите. Можеше ли тогава тя да си представи, че ще седи в неговата каюта, все така млада... на външен вид... и ще притиска, притиска, притиска героя от Тукайския конфликт.

— Рейдът не е необходим, адмирале. Империята не е отговорна за постъпките на отделни граждани, които решават например да спасят роднините и приятелите си.

— Искате да съберете щурмова група от граждани? — поинтересува се Лемак. — Свежа идея... плодотворна...

— Аз имам щурмова група. Ще атакуваме с морт-бомби и от загиналите няма да останат дори молекули. Никакви доказателства.

— Да допуснем. А какво се иска от мен?

— Кораб с детектори „гореща следа“.

Изабела затаи дъх. Тя играеше ва-банк.

Адмиралът артистично се хвана за главата:

— Какви са тези работи, мис? Службата даже и нас ли следи?

— Естествено, че не, Лемак. Във всеки случай на мен подобно нещо не ми е известно. — Кал се усмихна възможно най-дружелюбно.
— Но ние контролираме военните разработки и беше логично да допуснем, че прославен флот, като вашия, не може да не е получил новите технологии.

— Прославен... — Лемак изсумтя и Кал разбра, че е напипала болното му място. — Сега това не е флот, а голяма тълпа чиновници и момчета за парад. „Гореща следа“, какво друго?

Изабела сви рамене:

— Ами... малко тежко въоръжение. „Ултиматум“, „Блиц-Д“, „Шанс“, „Кондор“...

— Може би и „Ескалибур“? — с ирония попита Лемак.

— Този модел ми е непознат — твърдо каза Изабела — Но ако го препоръчвате, адмирале, ще го вземем.

Лемак си затрая.

— Още — кораб за електронна поддръжка — продължи Кал. — Нещо от типа „Кръг от тишина“, с нулификатор от планетарен тип. Без заглушаване на планетарни бази, няма да можем да се справим.

— Да, вие сте напълно сериозна — Лемак седна в креслото си. Подпря с ръце брадичката си и заразглежда Кал. — Вие сте мило момиче...

— На ваше разположение съм.

Адмиралът избухна в сух, подобен на кашлица смях.

— Оставете, Кал. Не си правя никакви илюзии. Е, когато ме повали последният инсулт — тогава може да ме поканите на гости. Ще бъда здрав, петдесетгодишен — като на снимките, които в детството си сте окачвали над леглото си. Окачвали сте ги, нали? Кал, какво ви мотивира?

Изабела не отговори — впрочем, от това нямаше нужда. Лемак разсъждаваше на глас:

— Патриотизъм? Глупости, вие не сте такъв човек. Стремез към служебно издигане? Дори целият ви Инцедиос не си заслужава риска.

Дарлоксианите са способни да пленят хора с аТан и вие го знаете. Отмъщение? Възможно е, но защо да се отмъщава на мъртвите? Любов?... А, Кал? На совалката е имало някой... Нима сте толкова романтична?

— Да — произнесе Изабела и се изненада от това колко искрено звучат думите ѝ.

— Ще ви дам кораб с „гореща следа“, „Кръг от тишина“, конвой от два ескадрени миноносеца, тежко въоръжение — Лемак потри длани — и десетина-двайсет доброволци. Такива, на които вярвам като на себе си. Не се щурмува планета с шестчленен екип, Кал. Вас са ви учили на други работи, а това е нещо, което аз знам.

Изабела се повдигна от креслото и леко се поклони.

— Още нещо, Кал. Бурлатито и мелконецът са отлична добавка към щурмовата група. Но струва ли си да се вземат за подобна акция?

— Те не практикуват аТан, адмирале — простичко отвърна Кал.

Вечерта изгасиха светлината. Кей легеше на пода и сега, когато ръцете му не бяха оковани, това изглеждаше удобно и почти естествено. Зад тънката прозрачна преграда се търкаляше Артур, над главата си Кей чуваше шума от движенията на момичето. Едва сега, в тъмнината, тя бе решила да се възползва от санитарните удобства.

— Какво чудо чака кралят? — тихо попита Кей.

Артур мълча толкова дълго, като че ли не е чул въпроса. После каза:

— Трийсет и седем пъти... би трябвало да стигна дотам, дори и случайно.

— Съгласен съм.

— Кей, уморих се. Не искам да се блъскам в тази врата безкрайно. Ако нещо в самия мен ми пречи да достигна — нека пътят ми свърши. А ако наистина мога — нека да има някакъв знак. Чудо. Нека да се спасим.

— Арти, попаднахме във верига от случайности. Нека да опитаме отново — и аз ще те отведа.

— Не! — отсече Артур. След минута, вече по-меко, добави: — За теб са случайности, Кей. А аз вече съм свикнал с тях.

Стъкленият мравуняк утихваше. Стеснителните бяха приключили с вечерния си тоалет, вярващите бяха се помолили, отчаяните се умориха да плачат. Кей Алтос и Артур Къртис разговаряха, отделени един от друг с тънка студена стена.

— Арти, кажи, Бог добър ли е, или лош?

— Той е Бог.

— А ако е от машина?

Добре през стъклото Кей почувства как момчето се напрегна.

— Още повече, Кей.

— Това е добре...

В далечината, отвъд много редици стъклени клетки, някой закрещя — страшно и безнадеждно. Кей се напрегна, но викът все не спираше и не спираше — вик, роден не от болка, а от самота и

отчаяние. След това проблесна изригването на стан-излъчвателя и викът утихна. Затова пък заплака дете — толкова тихо, сякаш плачът му бе част от сън.

— Разкажи ми приказка, татко — неочаквано помоли Артур.

— Какво?

— Родителите винаги разказват на децата приказки за лека нощ — не много уверено каза Артур. — Разкажи ми нещо.

— Не съм имал деца... сред познатите си.

— Но сега имаш син.

Алтос мълчеше.

— Кей!

— Много отдавна... — Кей с изненада чу собствения си глас. Той не се боеше от неизбежното подслушване — просто не му се искаше да изглежда като идиот.

Обаче на децата винаги им разказват приказки преди сън. Защо само никой не разказва приказка на момичето, което плаче самотно в клетката си?

— ...Когато хората живеели само на Тера и я наричали Земя, когато още не умеели да летят към звездите, на малък остров живеело момче, което трябвало да стане крал... — Кей продължаваше да говори, затворил очи. Беше се уморил да гледа тъмнината.

Но тъмнината не изчезна.

— ...И той изпратил своите рицари на път — не за да намери Бога, а за да открие най-добрите сред тях. Но никой никога не попитал краля защо той самият не е потеглил на път. И той се радвал, че е така, защото знаел: онзи, който ръководи добрите, не задължително е най-добрият. Той просто трябва да бъде крал...

...Върнали се всички, освен най-лошите, които загинали по пътя, и освен най-добрите, които намерили Бога. И кралят, който просто искал да разбере кой кой е, съжалил, че е крал. Той свалил короната и в тъмната нощ, когато дори стражата била повалена от умората, излязъл от двореца.

— Не е станало така — сънено каза Артур.

— В приказката е така. Кралят излязъл от своя дворец, оседлал коня си, препасал древния си меч и поел на път. Той препускал и не срещал опасности, защото рицарите му били минали оттам триста

пъти. Мечът му зараснал в ножницата, а конят му започнал да се препъва от старост. И тогава кралят намерил Бога.

Застанал пред Него, без да извърща поглед, и Бог не издържал. Той попитал: „Какво искаш? Твоите рицари дойдоха при мен и аз ги приех. Защо довтаса и ти самият?“ И кралят отвърнал, свеждайки поглед, защото така или иначе бил ослепял: „Исках само да знам има ли Бог за кралете“. Бог се разсмял, защото тогава боговете все още приличали на хората и попитал: „Сега знаеш ли?“

Кралят поклатил глава и отвърнал: „Не, все така не знам. Защото, когато бях крал, не видях Бога. А сега, когато го видях, престанах да съм крал“.

— Освен това е престанал да вижда — неочаквано ясно каза Артур.

— А имало ли вече какво да гледа?

На сутринта ги събуди светлината, преплитаща се в стъклените плоскости. Кей лежеше по гръб и гледаше как Артур се мие на няколко крачки от него. От крана течеше ледена вода, но той все пак се бе съблякъл до кръста и се обливаше, доколкото бе възможно. След като приключи, се обърна към Кей и потропа с пръсти по стената:

— Разбрах какво в приказката ти е неправилно.

— Е?

— Кралят съвсем не е престанал да е крал, виждайки Бога. Той е видял Бога, когато вече не е бил крал.

Кей само разтвори ръце. Артур се усмихна... после наведе поглед и каза:

— Но в приказката ти не се казва как е престанал да бъде крал.

По пладне на пода на всяка кабина се появи контейнер с храна — стандартната дажба на Имперските войски. Кей си похапна с апетит и само с един строг поглед накара Артур също да се храни.

После в няколко от камерите се появиха фигури в плащове. Те отведоха трима мъже, една жена, приятелката на Артур — Вера, и девойката, която бе плакала през цялата нощ.

Никой от тях не се върна обратно.

На екипажа на ескадрения миноносец не бе известна целта на полета. Дори и на капитаните. Те следваха „Хрътката“ — малък съд с нелепо голям агрегатен отсек. „Хрътката“, от своя страна, се движеше по хиперпространствената следа, оставена в системата на Догар от кораба на Карантинната служба. По какъв начин го правеше, си оставаше тайна за персонала, обслужващ механизма „гореща следа“. Но след всяка вахта им се налагаше да сверяват часовника и да уточняват коя дата е днес.

Зад тях се движеше корветът на Службата за имперска безопасност, чийто екипаж бе допълнен с петнайсет десантчици.

„Кръг от тишина“ бе най-отзад в малката ескадра. Този кораб беше построен като танкер и изглеждаше учудващо лесна мишена. Огромната товароподемност, някога служила за превозване на течни продукти, сега бе запълнена с километри електронни схеми и допълнителни енергийни блокове. Половинкилометровият корпус на антената, изнесена на решетъчни подпори встрани, трябваше да има собствен двигателен механизъм — иначе корабът би се разпаднал при първата си маневра.

Траекторията, надушена от „Хрътката“ в океана на изминалото време, водеше ескадрата към пространството на Дарлок. Към малката бяла звезда Лайън, за която преди сто години Империята на хората три пъти бе водила безрезултатни сражения.

Кал бродеше из корвета, безмълвна и щастлива. Номачи гледаше да я избягва — дори неговият темперамент в последно време беше на изчерпване.

Безкрайният кошмар продължи през целия ден. От време на време дарлоксианите извеждаха от камерите хора — по двойки и по тройки. Това сломи пленниците. Кей видя как възрастен мъж се опита да си разбие главата в стената. Прозрачният материал пружинираше,

но след третия удар се обагри в червено. Тогава от тавана изсвистя лъча на станера, след което изнесоха парализирания човек.

Кей, Артур и лекаря от Инцедиос засега не ги закачаха. Те дочакаха вечерта, когато ги нахраниха още веднъж и изгасиха светлината.

— Лека нощ, Кей — каза Артур през стената. Той продължаваше да чака чудото — малкият крал, търсещ Бога.

— Лека нощ — съгласи се Кей. За щастие този път Артур не пожела приказка. Нервите на Алтос бяха пред срыв.

Той полежа няколко часа, напразно опитвайки се да заспи. Тишината го потискаше — мъртвата тишина на дарлоксианския затвор. Мъчение чрез тишина — имало ли е такова при хората? Сигурно. Човешката раса винаги се е славил с находчивостта си при унизяването на себеподобните.

За разлика от хората Дарлок не беше жесток. Може ли да се нарече жестокост обработката на потенциалните врагове? Бившият човек, служещ на Дарлок, бе нарекъл пленниците „полуфабрикати“. Полуфабрикатът няма защо да бъде мразен.

Кей Алтос също не изпитваше ненавист към дарлоксианите. Той би бил напълно удовлетворен от мъчителната смърт на всички представители на тази раса.

В дълбините на душата си Кей се надяваше, че когато му дойде времето, точно така ще стане.

Когато Кей Алтос все пак започна да се унася, в центъра на камерата се появи тъмна, по-скоро доловима, отколкото различима фигура. Бяха дошли за него.

— Кей? — кой знае защо попита посетителят и произнесе на дарлок: — Върви след мен и не се опитвай да прилагаш насилие.

Произношението беше безупречно — никой човек не е в състояние да имитира свистящия глас на дарлоксианите. Но нещо в структурата на фразата изглеждаше познато. Кей мълчаливо се изправи и хвърли поглед към Артур. После скочи в хипертунела.

Преходът от тъмнина към светлина беше неприятен. Те се озоваха в малка кръгла стая — дарлоксианинът в своя тъмен плащ и Кей Алтос — небръснат, в смачкан мръсен костюм. Тук имаше два стола, еднакво удобни и за човек, и за представител на чужда раса, и ниска масичка с ваза, пълна с остро миришещи плодове.

— На мен и сина ми ни беше обещано съдбите ни да се преплетат — каза Кей.

— Това е просто разговор, Кей — премина на стандарт дарлоксианинът. — Ти нали искаше да разговаряш?

— Ще говоря само с Барт Паолини... *Езсанти Кри Чесциафо* е името му на дарлок.

— Тогава говори.

Кей се засмя. Продължително и искрено. После произнесе:

— На какво се надяваш, извънземни? Барт работеше за вас, но беше човек. Свали качулката си!

Дарлоксианинът махна бавно тъканта от главата си. Показа се нещо, подобно на буца сиво-синкави пипалца, леко потрепващи, помръдващи тънките си връхчета. Сред пипалцата проблясваха две кръгли, немигащи очи.

— Кей, това съм аз — каза дарлоксианинът. Гласът извираше от сплетените пипалца, от невидима уста или нещо, което я заменяше. — Най-важното не може да се види с очите. Помниш ли, че ми разказва тази история?

Алтос се отпусна на стола и извънземното последва примера му. Пипалцата замърдаха по-бързо — една част от тях се протегнаха към човека, а друга — към вазата. Извънземният взе малък плод и го поднесе към пипалцата. Тънките жила обгърнаха плода, впиха се в него и той веднага започна да изсхва.

— Това е невъзможно... — бе единственото, което успя да промълви Кей. — Барт беше човек...

— Истината ще се окаже по-неприятна от догадките ти — отвърна дарлоксианинът. — Как да те накарам да повярваш? Ние добивахме дзот-кристали и се налагаше да работим нощем. Ти ме измъкна под срутените камъни... аз разцепих главата на дебелака Хем, когато беше решил да ти види сметката. Леглата ни бяха съседни. Когато ме беше хванала треската, ти изхвърляше кофата, в която ходех по нужда, въпреки че можеше да се заразиш. Ти излежаваше присъда за превишени права на телохранител и аТанът ти не беше платен...

— Ти беше човек! — каза Кей.

— *Езсанти Кри Чесциафо* беше в тялото на Барт Паолини — търпеливо каза извънземният. — Какво те учудва? Оттеглих се от оперативна работа. Вече не ми е нужен човешки облик.

— Значи вие приспивате съзнанието напълно?

— Може да се каже — отвърна извънземният след кратко колебание. — Остават части от предишната памет, но те са малко. Този, който заеме тялото ти, няма да научи много за теб. Затова и дойдох аз — да науча.

— Само затова?

— Главно затова, Кей Алтос.

— Ясно — Кей разпери ръце. — Аз съм глупак, Кри.

— Ти мислеше, че в твоя разум ще набият любов към Дарлок, ще ти дадат наше име и ще те пратят обратно? Не, Кей. Не е толкова просто — меко отвърна извънземният.

— Помниш ли, Кри, когато ми каза, че работиш за Дарлок, ти ми обеща защита.

— Ти знаеш прекалено много истини, Кей.

— Ясно — Кей се опита да се усмихне. — А синът ми? Можеш ли да го спасиш? Той не е видял много и едва ли е разбрал нещо.

— Взимай си от плодовете, Кей. Те не са опасни за човешкото тяло.

— Ясно — повтори Кей.

Човекът и извънземният седяха един срещу друг. *Езсанти Кри Чесциафо* търпеливо чакаше.

— Как ще стане? — попита Кей.

— Безболезнено. Ще ви лишат от съзнание преди процедурата.

— Мога ли да помоля да не се прави това с мен?

— Защо?

— Любопитство, Кри.

— В такъв случай ще почувстваш болка.

— Не ми пука.

— Ще изглежда изключително неприятно за човек.

— Досещам се.

— Ще ти направя тази услуга, Кей.

— Благодаря и за това — Кей се прозина. — Предполагам, че сега няма да протакате?

— Всичко ще свърши утре. Искаш ли да ми разкажеш нещо?

— Не, не искам.

— Разбирам. Дадено ми е разрешение за изтезания, но няма да се възползвам от него, Кей. Ти прекалено добре понасяш болката.

— Отведи ме обратно, Кри. Спи ми се.

Дарлоксианинът се изправи, но не побърза да включи хипертунела.

— Кей Алтос, защо искаш да останеш в съзнание до края?

Алтос си взе от вазата най-големия плод. Приблужи се до извънземния, който отстъпи крачка назад. Кей поднесе плода към масата от пипалца, затрептели в очакване на храната.

— Интересно ми е да видя истинския облик на дарлоксианите, Кри.

— Как се досети? — Гласът на извънземния за пръв път се повиши с един тон. Алтос внимателно остави плода на пипалцата и гнусливо избърса длан в панталона си.

— Тези тела винаги са ми изглеждали прекалено самостоятелни, прекалено непосредствени. Разумните нямат толкова инстинкти. Ако вие присаждате съзнанията изцяло, изводът е очевиден.

— Ти знаеш прекалено много, Кей! — Съществото, чиито пипалца възбудено разкъсваха неочакваното подаяние, вдигна ръка, с усилие изтръгна плода и го хвърли на пода. — Съжалявам, че разумът ти ще загине, но представи си как би постъпила Империята, ако научи истината за нас?

— Тя и без това ще постъпи така, Кри. Няма да ни се размине второто обвинение в геноцид.

Дарлоксианинът се приближи към Кей и положи ръка на рамото му. Алтос не се отдръпна.

— Ти ми спаси живота, Кей, когато бях в човешко тяло. На нас ни е недостъпен аТанът и аз съм ти благодарен.

— И аз на теб...

— Даваш ли ми дума, че ако останеш в съзнание, няма да се съпротивляваш? Ти вече ни причини вреда.

— Давам ти дума, до седмия слой на истината, че няма да се съпротивлявам — обеща Кей, гледайки извънземния в лицето.

— Върви.

Кей Алтос проспа остатъка от нощта. Но сънят не му донесе нито почивка, нито сила. Разбуден от включилото се осветление, Кей се изми и седна до стената, гледайки Артур, който продължаваше да спи.

Мисълта, че няма да умре сам, не утешаваше особено Кей.

Маржан Мухаммади и Имперските десантчици се разбираха прекрасно. Може би защото в своята работа десантчиците бяха свикнали да разчитат на полуразумни механизми, а и много от тях можеха да се похвалят с части от тялото, които не са им били дадени по рождение.

Изабела Кал гледаше на това спокойно. Тя не обичаше механистите, а проповедите за пълна кибернетизация на човечеството я довеждаха до бяс. Но сега това не беше важно, защото всички участници в рейда, освен нея и Луис, бяха смъртници. Десантчиците може и да вярваха в платения аТан и да предчувстваха юнашка битка, но Кал вече беше решила съдбата им. Артур Къртис и тайните на безсмъртието щяха да станат нейният коз по пътя нагоре. Тя нямаше намерение да дели с никого дори частица от тайната.

Най-важното бе да успее. Дарлок, във вечния си стремеж да вербува нови агенти, би могъл да разруши разума на Артур, употребявайки един скъпоценен камък за павиране на улиците. Никога преди Кал не бе изпитвала такава омраза към чужди раси. Щеше да ги превърне в прах, да ги изрита от Галактиката... ако Артур Ван Къртис ѝ дадеше възможност да се изкачи по пирамидата на властта.

Империята отдавна се нуждаеше от здраво разтърсване.

Първо дойдоха за Вячеслав. Той криво се усмихна на Кей и изчезна заедно с конвоя. После, почти едновременно, дарлоксианите се появиха в камерите на Кей и Артур.

Дарлок се отнасяше доста сериозно към термина „преплитане на съдбите“.

Хипертунелът ги отведе в просторна зала. Белите пластмасови стени изглеждаха току-що измити, въздухът бе напоен с аромата на химикали и свежа кръв. Четирите маси в центъра на залата сякаш бяха взети от операционна.

Но Кей по-скоро би нарекъл мястото морга.

Един дарлоксианин с оръжие, напомнящо по дизайн станер, стоеше в далечния ъгъл, покрай голям пластмасов контейнер. Контейнерът не бе затворен напълно и от него се подаваше ръкав на пуловер. Ръкавът бе малък — свалили бяха дрехата от жена или от дете.

Четиримата дарлоксиани, които ги бяха довели тук, изглеждаха невъоръжени. Двама стояха до Кей и Вячеслав, един придържаше за рамото Артур, в ръцете на четвъртия бе увиснала млада червенокоса девойка. Очите ѝ бяха безумни, не можеше да се държи на краката си.

— Кей Алтос, още ли държиш да видиш всичко? — попита дарлоксианинът със станера. Гласът му звучеше познато.

— Да, *Езсанти Кри Чесциафо* — отвърна Кей.

Дарлоксианинът, който държеше девойката, започна да я разсъблича. Тя не се съпротивяваше. Кей стоеше, слушайки равномерния шум от дишането на извънземния зад гърба си. Случващото се напомняше калпав стар филм — извънземни се канят да обезчестят девойка.

Но нейната участ щеше да е значително по-неприятна.

— Ти сам пожела да видиш всичко — каза онзи, когато Кей Алтос познаваше под името Барт Паолини, след като сложиха разсъблеченото момиче да легне по корем върху масата. Кей мълчеше. Той се опитваше да разбере къде е скрита апаратурата, прехвърляща съзнанието. Едва когато през отворилата се врата влезе още един дарлоксианин, Кей разбра, че няма никаква апаратура и никога не е имало. В ръцете си извънземният държеше дребно отвратително същество.

Змия. Просто половинметрова змия, тънка, покрита със зеленикави люспи. Дребната тясна главичка завършваше с венец от къси пипалца. Това беше истинският облик на дарлоксианската раса. Малкото тяло, разбира се, не можеше да съдържа пълноценен мозък. Дарлоксианите не го притежаваха. Раждащи се като паразити, те се развиваха в други същества, използвайки не само тялото, но и съзнанието им. Както шпионските микросхеми превръщат компютрите в нещо твърде далечно от замисъла на създателите им.

— Расата ви трябва да умре — каза Кей. Извънземният зад гърба му се напрегна, но отговор не последва. Дарлоксианите бяха прекалено заети със случващото се.

Влезият пусна змията върху гърба на девойката. Момичето потрепери, но не се помръдна. То се беше потопило в страха си, в единственото убежище, оставено ѝ от съдбата. Змията направи мълниеносно движение — и венецът от пипалца се впи в кожата на девойката между плешките. Бликна кръв.

Артур закрещя, извъръщайки се, изтръгвайки се от ръцете на дарлоксианина. И в този миг, когато погледът на *Езсанти Кри Чесциафо* се плъзна към момчето, Кей скочи.

В движение успя да събори своя пазач, но той самият също падна. Търкулна се към краката на Кри и в мига, когато дулото на станера се насочи към него, ритна дарлоксианина в гърдите. Лъчът се плъзна по пода.

— Кей! — закрещя Артур. Неговият пазач го притискаше към пода и той стоеше в покорна поза, която не си пасваше нито с тона, нито с поведението му. Без да освободи рамене си от ръцете на извънземния, Артур направи рязко движение с глава и удари дарлоксианина в слабините.

В това отношение анатомията на хората и на съществата, които дарлоксианите обикновено използваха, си приличаха. Извънземният изпищя и пусна Артур.

Докато се бореше с *Езсанти Кри Чесциафо*, Кей за част от секундата се огледа. Неговият охранител още не се беше изправил. Пазачът на момичето и извънземният, донесъл змията, не се бяха включили в битката. Те бяха застинали пред масата, на която лежеше девойката, наведени над нея, като не ѝ даваха да се обърне и да смаже впилия се в тялото ѝ паразит. Пазачът на Вячеслав си имаше достатъчно свои проблеми. Лекарят от Инцедиос му нанасяше късите точни удари, характерни за професионалистите. За секунди се счупиха няколко от костите на извънземния, но той продължаваше да се съпротивява.

Най-накрая Кей успя да изтръгне станера и да скочи. *Езсанти Кри Чесциафо* се протегна към него. Качулката се смъкна от отвратителната глава, откривайки потрепващите пипалца. Двете

кръгли очи, покрити с кафява мрежа от кръвоносни съдове, се подадоха извън преплетените пипалца.

— Ти обеща! — изкрещя бившият приятел на Кей Алтос.

— Смятай ме за гнусен лъжец — съгласи се Кей, натискайки спусъка.

Тялото на извънземния омекна. Артур изрита онова, което обикновено се наричаше глава. Пипалцата се оказаха доста меки — те се пръснаха от удара с мляскащ звук. Без да вади крака си от лепкавата маса, Кей се обърна.

Противникът на Вячеслав лежеше на пода — потрепваща, безформена буца, покрита с плащ. Лекарят вече се занимаваше с пазача на Артур — с едната ръка го държеше за пипалцата, а с другата го млатеше в гърдите. След всеки удар извънземният се гърчеше в спазми. Кей стреля по дарлоксианите, държащи момичето. Те паднаха на пода, но жертвата им бе престанала да се движи. Змията върху гърба ѝ вече я нямаше — само празната ѝ, сгърчена обвивка се клатеше между окървавените плешки. Това, което бе тялото на истинския дарлоксианин, вече бе влязло в момичето, беше се промъкнало в гръбнака и се бе смесило с човешките тъкани.

Олюлявайки се, Артур се изправи. Погледна момичето и се преви, повръщайки. Кей не пристъпи към него, а продължи да следи вратите, от които излизат хипертунелите, готов да стреля със станера.

— Значи така го правят — каза Вячеслав, навеждайки се над разсъблеченото тяло.

— Кой си ти? — попита Кей, плюейки кръв. Разбитите в боя устни го боляха.

— „Щит“. Спецгрупата на императора. — „Лекарят“ изглежда изпитателно Кей. — Имате ли аТан?

— Да.

— Радвам се. Прикривайте ме четири минути, важно е, за да успее мозъкът да загине. Надявам се, че пак ще се срещнем.

Веднага лицето на Вячеслав стана съсредоточено, погледът му бе насочен някъде навътре. После той с плавно движение седна на пода. Техниката „Джен“ позволява на човек да се самоубие практически моментално.

С две крачки Кей се приближи към Артур. Хвана го под мишниците, без да обръща внимание на факта, че на момчето още му

се повдигаше. Отстъпвайки назад, достигна до ъгъла, откъдето се виждаше цялото помещение. Неговият пазач най-после се размърда и Кей му пусна един заряд от станера.

— Кей... — произнесе Артур с нещо средно между шепот и стон.

— Доволен ли си? — прекарвайки прицела на оръжието през помещението, се поинтересува Кей. — Това може ли да мине за чудо?

— Не... но все едно... — Артур не успя да довърши фразата.

Кей положи ръце върху тънката, веднага напрегнала се шия. Той нямаше оръжие, следователно нямаше и особен избор за вида убийство. Момичето на масата внезапно се протегна, повдигна глава и огледа мястото на сражението. Кей стреля в нея.

— Кей, по-бързо! — Артур плачеше. — Не искам да ми се случи такова нещо, Кей!

Артур леко сви пръстите си, докосвайки горещите, пулсиращи артерии, и отдръпна ръката си.

— Почакай, Арти. Почакай.

— Какво?

— Нас вече три пъти можеха да ни пленят. Тук трябва да има монитори и стационарен станер.

— Е, и какво?!

— Млъкни за малко — меко каза Кей. — Помълчи. Започнах да вярвам в чудото.

Артур утихна, притискайки се към Кей. И в настъпилата тишина те почувстваха как подът леко трепери. На вълни до тях достигна далечен грохот — сякаш без определен източник, а прииждащ от всички посоки.

— Това е орбитална бомбардировка, Арти — все още не вярвайки на себе си, изрече Кей. — Някой дълбае планетата на концентрични окръжности, около това място. Не знаех, че Дарлок воюва с някого...

Той замълча, разрошвайки косата на момчето — със същата ръка, с която едва не бе стиснал гърлото му. Станерът продължаваше да сочи напред.

— Единственото, което не разбирам, е дали си струва да се радваме на това — заключи Кей.

ЧАСТ IV

КАМЕННИТЕ ГОСТИ

Осветлението изгасна след десет минути. През цялото това време далечният грохот не преставаше — бяха се заели сериозно с изравняването на повърхността на Лайън. Първата мисъл на Кей бе, че все пак са решили да се заемат с тях.

Но щурм не последва. Те седяха в ъгъла, Артур се притискаше към Алтос, който не отделяше пръста си от спусъка. Понякога парализираните дарлоксиани се размърдваха и тогава Кей стреляше в тъмнината, щедро дарявайки извънземните с нова порция излъчване.

— Защо никой не знаеше за това, Кей? — попита Артур след поредния изстрел.

— Защото те не се предаваха в плен, а тъканите им се разлагаха веднага след смъртта на носителя. Синдром на мозъчната деструкция — така го наричаха. Смяташе се, че е предизвикан от психотронна обработка на съзнанието.

— И никой не знаеше?

— Тези, които са научавали, вече не са били хора.

— Тогава това е чудо — сериозно изрече Артур. Той като че ли отдавна бе престанал да хлипа, но притиснатото до Кей лице си оставаше мокро.

— За да е чудо, трябва и да успеем да се измъкнем — Кей отстрани Артур и се изправи. — Върви след мен и гледай да не изоставащ.

Тръгнаха покрай стената. Когато под краката му попадеше тяло на дарлоксианин, Кей го настъпваше, стараяйки се да причини максимум вреда.

Най-накрая Алтос напипа тънък процеп в стената. След минута търсене откри и грапава пластинка — явно сензорна ключалка.

— Стой тук! — Кей тръгна обратно през стаята. Този път не си направи труда да стъпче дарлоксианина, а натискайки с крак сухата тънка ръка, се зае с чупенето на един от пръстите ѝ. Липсата дори на най-обикновен нож го подлудяваше. С човешко тяло би било по-лесно, но Кей не искаше да хапе плътта на извънземното. Той се труди

няколко минути, разчленявайки ставата. Дарлоксианинът започна да хрипти — болката проникваше в него, въпреки че беше зашеметен.

— По-лесно ще е да го домъкнеш тук целия — обади се от тъмнината Артур. Не беше трудно да се досети какво върши Кей.

— Така е по-интересно — отговори Кей, приключвайки мръсната си работа. Приблужи се до Артур и притисна откъснатия пръст към сензорната пластина. Чу се изщракване — ключалката имаше независимо хранване, но отварящите вратата мотори се управляваха от централната мрежа. С известно усилие Кей избута двете половини на вратата в страничните отвори.

Оранжевите лампи не осветяваха кой знае колко дългия нисък коридор. Неизвестно защо, на Кей му хрумна, че това не е аварийно осветление — тук беше необходима именно такава светлина. Стените на коридора бяха прозрачни и от другата им страна цареше същият мъждив сумрак.

Това беше терариум. Тънък слой жълт пясък, разхвърляни по него плоски черни камъни, редки бодливи храстчета и змии, стотици змии. Някои лежаха неподвижно — печаха се? — а други се бяха струпали около полуизядени късове месо. За разлика от своите носители-симбионти, толкова дълго смятани за дарлоксиани, змиите бяха месоядни.

— Те... разумни ли са? — попита иззад гърба му Артур.

— Не мисля — каза Кей, без да откъсва поглед от дарлоксианите, отделени от тях от стъклото. — Сами по себе си — едва ли... Да вървим, Артур, не съм биолог.

Втората врата, отворена със същия „ключ“, им даде значително повече. Тук нямаше независимо осветление, но имаше прозорец към терариума, през който влизаше ярка светлина. Просторната зала приличаше на нещо средно между универсален магазин и реквизиторска стая в театър. Редове закачалки с грижливо изпрани и изгладени дрехи, под закачалките — най-различни по размери обувки. По дълъг рафт беше наредено оръжие.

— Колко непредпазливо — отбеляза Кей, слагайки настрана станера. Избра си „Ултиматум“ — човешкото оръжие, останало непроменено още от времето на Смутната война. Премятащият се през рамото ремък помагаше да се удържа десеткилограмовият агрегат, върху чиито две къси странични дръжки бяха разположени всичките

управляващи елементи. — Обърни се на другата страна — нареди Кей, насочвайки „Ултиматума“ към прозореца на терариума. Дарлоксианите, припичащи се върху тънкия слой пясък, се размърдаха неспокойно. Колкото и слаб да беше собственият им разум, те разбираха какво е това оръжие.

„Фух!“ — въздъхна „Ултиматумът“, изпускайки тънък бял лъч. Това всъщност не беше точно изстрел — импулсният лазер изгори молекулите въздух по линията на огъня, освобождавайки пътя за сноп античастици.

Стъклото се пръсна и огнена градушка се изля във вътрешността на терариума. Вместо него кипеше стена от небесносин пламък — древните създатели на „Ултиматума“ не вярваха в точността на наскоро обучените войници. Тежкия, широкообхватен дезинтегратор изгаряше всичко в равнината на попадението.

— Сега съм готов за тесни контакти — каза Кей, отдръпвайки се от вълните задушлива жегата. Артур си взе от стелажа „Пчела“ и се отмести след него.

Не намериха други врати, а начинът, по който се активираха хипертунелите, не им бе известен. Тогава Кей прогори дупка в една от стените — при краткото припламване пред очите им се откри тъмна, губеща се в далечината зала. Преди да излязат, Алтос взе пистолета от Артур и разчлени всичките парализирани тела.

Несъмнено помещенията бяха подземни. Нито един прозорец... и потискащо усещане за камъни над главата. Дватамат пресякоха абсолютно празната зала с неизвестно предназначение. Светейки си с припламванията на „Пчелата“, откриха два коридора: единият — с неприятно нисък таван и влажен пръстен под; другият — с настилка от каменни плочки, по-подходящ за хора. Тръгнаха по него, постоянно удряйки се в стените — коридорът криволичеше в своенравни ъгли.

— Обичате ли миши дупки? — мърмореше Кей, придвижвайки се напред. — Такива едни уютни, теснички. Глупак!

Явно беше отправил последната реплика към самия себе си. Спря, превключи нещо в „Ултиматума“ и Артур видя бледосиньо сияние над оръжието.

— Та тук има блок за нощно виждане — поясни Кей. — Рядко съм работил с това оръжие, всичко бях забравил...

Артур не се поинтересува къде Кей е работил с „Ултиматум“ — оръжие, разрешено само за Имперските десантчици. Цялото напрежение от последните дни се беше събрало сега в него. За да не изостане, той се вкопчи в колана на охранителя. Коридорът плавно се повдигаше нагоре, но те не знаеха на каква дълбочина ги е спуснал хипертунелът.

— Кей, защо се отказа да ме убиваш?

— Хареса ми мисълта за чудото — без да спира, отвърна Алтос.

— И все пак?

— Нали знаеш за камшика и наградата, които ми обеща баща ти?

— Ясно.

— Е, освен това не ми се искаше да губя приятелството ти — добави Кей.

— Нима то се е проявило в нещо?

— А нима това е необходимо?

Вървяха още половин час. Кей започна да диша тежко — „Ултиматумът“ не беше от леките оръжия. После телохранителят спря — толкова рязко, че Артур се блъсна в гърба му. В слабия отблясък на

екранчето за нощно виждане Къртис-младши видя колко напрегнато е лицето на Алтос. Той беше забелязал нещо. Но не бързаше да стреля.

— Стойте на място! — изкрещя Кей в тъмнината. Отговори му тих глас, звучащ като многогласен хор:

— Аз съм неподвижен. Кой сте вие?

На Артур не му трябваше да поглежда в екрана. Той знаеше коя е расата, говореща с цялото тяло.

— Кей Алтос и Артур Ван Къртис! — без колебание отвърна телохранителят му.

— Това е добре — с тътен произнесе силикоидът. Не счете за необходимо да имитира човешки емоции — сигурен признак, че е имал достатъчно истински преживявания. — Изпратени сме за вас. Мога ли да се приближа?

— Да. Запази хоризонтално положение на тялото. Отклонението по оста ще бъде сметнато за атака.

Силикоидът заплува към тях — тъмен стълб с танцуващи под основата му искри. Попита:

— Мога ли да създам светлина?

— Стига да не е ярка.

Над силикоида се появи малко огнено кълбо. То можеше да послужи и за оръжие, но Кей не възрази.

— Искаме да ви вземем от Лайън — повтори силикоидът.

— Защо? Вие не воювате с Дарлок и не поддържате хората.

Кей не отпускате „Ултиматума“.

— Интереси на Основата.

— Ние нямаме нищо общо с интересите на Основата на разума.

Кей разглеждаше силикоида. Той беше неприлично ярък — каменното тяло бе покрито със златист слой, на места заменен от черни, овъглени петна.

— Какво ще стане с нас, камъче?

Силикоидът изобщо не се опита да хитрува:

— Разговор на кораба. Последван вероятно от смърт.

— Да вървим — Кей отмести дулото от извънземния.

— Вървете по коридора, ще ви посрещнат. Аз оставам.

— Защо?

— Усещам присъствието на дарлоксиански симбионти, които ви следват. Побързайте.

— Аха, ето как ни намерихте — със задоволство заяви Кей. — Весела битка и лека смърт.

— Тялото ми не е подходящо за симбиоза с дарлоксиани и смъртта ми ще бъде лека — с достойнство отвърна силикоидът. — Тръгвайте.

Те продължиха пътя си, оставяйки силикоида зад гърба си. Златистият стълб висеше неподвижно наред коридора. Когато хората изчезнаха зад завоя, силикоидът угаси осветлението си. След пет минути ги застигна лекият тласък на ударна вълна.

Кей изрецитира:

*Легни в Основата и си почивай —
за размисъл ще имаш време.
Бил си един, сега си много,
и заздравил се е светът...*

Артур не разбра тези думи. Но силикоидът би бил доволен — почти толкова, колкото и смаян. Прощалното пожелание на Основата на разума никога не бе превеждано от езика на електромагнитните трептения на звукова реч.

После към тях се присъединиха още три силикоида, овъглени почти до черно. Само тук-там проблясваха остатъците от златистата броня. Артур предположи, че миризмата на изгоряло идва от тях, но сгреши. Тя идваше някъде отгоре.

В тази компания излязоха на повърхността — в черното пладнe на Лайън. Цареше полумрак, макар че слънцето се опитваше да свети през облаците от пепел. Въздухът беше наситен със задушлив дим. Тук-там се виеше пушек от руините на сградите, между които плуваха силикоидите, отивайки до големия кораб и връщайки се от него. Зоната беше сравнително запазена — тук не беше използвано тежко въоръжение.

— Здравата сте поработили — каза Кей. Артур беше започнал да кашля, едва ходеше. Кей метна „Ултиматума“ на рамото си и взе момчето на ръце.

Кой знае защо, Кей се замисли за Трите сестри. Втората планета на Шедар не изглеждаше така след земната бомбардировка — там

имаше прекалено много вода и мястото на дима бе заето от пара.
Обаче Кей все пак си спомни за изпепеления си дом.

— Това е невъзможно! — прошепна Кал. Тя се бе навела над оперативната маса, разглеждайки холограмата, създадена от бойния компютър. На нея Лайън изглеждаше като овъглено черно кълбо, само тук-там се бяха запазили зелено-бели участъци. Там, където бяха разположени планетарните бази, зееха кратери с трикилометрова дълбочина. Впрочем, да се разгледа всичко, беше достатъчно трудно — сребристите точки на корабите, обикалящи в орбита около Лайън, закриваха голяма част от гледката.

— Почти трийсет и две хиляди кораба! — Капитанът на миноносеца гледаше Кал от екрана. — Смазали са съпротивата за два-три часа. Навярно целият им флот е тук.

— Нима Основата на силикоидите воюва с Единството на Дарлок? — риторично попита Кал.

— Сега вече да — с явно удоволствие отвърна капитанът.

Т/сан, лежащ в ъгъла на каютата, избухна в дрезгав смях, имитиращ човешкия. Мелкон си имаше свои сметки за уреждане и с Дарлок, и със силикоидите.

Всъщност имаше ли раса в Галактиката, която да няма претенции към някоя друга?

Силикоидите превеждаха Артур и Кей през коридорите на десантния си кораб почти половин час. Тук ги нямаше асансьорите или транспортъорите, от които расата изобщо не се нуждаеше, и обикновеното пътуване се превърна в поредица от набирания на ръце и скокове. Съпровождащите ги силикоиди периодично се сменяха, някои изчезваха в страничните разклонения, други заемаха местата им. Те общуваха помежду си на недостъпни за хората честоти и действията им изглеждаха абсолютно спонтанни.

При поредната врата конвоиращите спряха. Кей почувства как ремъкът на „Ултиматума“ започва да се изплъзва от рамото му и вдигна ръка, за да позволи на силовото поле да го обезоръжи. Другият

силикоид със същата виртуозност измъкна пистолета от колана на Артур. Единствената разумна раса, нямаща дори подобие на ръце, не изпитваше никакви неудобства от този факт.

— Да влизаме ли? — попита Кей. Не му отговори — вероятно тези десантчици просто не знаеха каква е стандартната процедура. Кей ритна вратата и тя, послушно нагъвайки се на хармоника, запълзя към тавана.

Каютата, в която влязоха, беше специално пригодена за хора. В нея имаше две кресла — тронави, но снабдени със защитни колани. До стената, над подаващ се от пода решетест диск, се рееше силикоид. Без да му обръща внимание, Кей настани Артур в едно от креслата и затегна колана му, след което сам се настани в другото кресло.

Явно чакаха само тях. Почти веднага корабът се разтресе. Последва рязък тласък и ускорение, притиснало ги към креслата — корабите на силикоидите не разполагаха с гравикомпенсатори.

— Мога ли да попитам какво правите? — попита Кей силикоида.

— Участвам в ускоряването на кораба — пропя силикоидът.

— Аа... вярно ли е, че по-рано сте летели в корпуси без никакво оборудване, а идеята за самостоятелни двигатели сте заимствали от нас?

— Да. Идеята за външни двигатели, както и идеята за външно оръжие, възприехме от хората.

— Всъщност имах предвид нещо друго. Какво правите на Лайън?

— Спасяваме Галактиката — лаконично съобщи силикоидът.

За минута претоварването се увеличи толкова, че Алтос бе принуден да млъкне. Но веднага щом натискът на невидимата преса намаля, заговори отново:

— Способни ли сте да общувате в момента?

— Да. Тези функции се осъществяват автономно.

— Прекрасно. Мога ли да попитам за името ви?

— За хората то звучи като Седмин.

Кей затвори очи. Каза:

— Интересно. Винаги съм смятал, че имената ви са неразривно свързани с общественото ви положение. И Седмин може да се нарича само Подножието на Основата.

— Прав си. В обществото ни аз заемам пост, аналогичен на императорския при хората.

— Аз съм поласкан — бе единственото, което успя да каже Кей.

— Смъртта винаги е смърт, независимо от кого я получаваме — от императора или от обикновения войник — не се съгласи с него Седмин.

— Те си тръгват — каза Кал, без да се обръща конкретно към някого. В каютата на кораба бяха всички хора и представители на други раси, а също така и сержантите от десантната група, предоставена от Лемак. Погледите на всички бяха вперени в оперативната холограма. Сребристите точки над планетата трептяха, изчезвайки една след друга — рояк железни пеперуди, които са се събрали около светещата лампа и са я угасили.

— Планетата не е стратегически важна за силикоидите — отбеляза Номачи. — Безсмислено беше да я унищожават.

— Освен ако работата е не в планетата, а в нещо друго... — небрежно се обади Кадар.

— В какво по-точно? — Кал се обърна към него. Кадар издържа погледа й.

— Мисля, че много добре знаете, високопоставена.

Сега всички гледаха в Изабела. Всички, освен Номачи, който криво се усмихна и се отдръпна встрани.

— Глупости! — рязко произнесе Изабела — Целта ни е да върнем пленниците. Силикоидите нямат нищо общо с тях... Т/сан, имаш ли някакви предположения?

Мелконецът изпъна крайниците си, заемайки поза, напомняща стойката на куче. Издължената гущерова муцуна не показваше никакви емоции.

— Мнението за близостта ни със силикоидите е погрешно — съобщи той. — Ние никога не сме преставали да бъдем органични същества и не можахме да разберем каменната раса.

— Но вие три пъти сте воювали с тях?

— Бурлатитата са във война с тях и до момента — с тези думи Т/сан премина от поза за разговор в поза за почивка. Добави: — Що се отнася лично до мен, то аз притежавам прекалено много детайли,

направени от човешки ръце. Според решението на Мелкон, аз не съм пълноценен представител на своята раса. Психиката ми е по-близо до психиката на уважаемата Маржан Мухаммади...

— Ахар?

Бурлатито повдигна тежкия си поглед. Неохотно изрече:

— Силикоидите ни атакуваха в периода на най-големия ни разцвет, в дните, когато флотата ни се готвеше за покоряването на Империята на хората. Тяхната политика се диктува от закона на Основата на разума — да се поддържа равновесие на силите. Вероятно силикоидите са решили, че Дарлок е станал прекалено могъщ.

— И са атакували периферна планета, която не се отличава с нищо от останалите?

— Кой може да каже сега какво е имало там? — Бурлатито тикна лапата си в холограмата — черно овъглено кълбо.

Претоварването изчезна след половин час, когато десантният крайцер осъществи хиперскок. Седмин продължаваше да се рее над своя диск — вероятно общуваше с другите силикоиди.

— Разбирам, че въпросът ми е наивен — започна Кей, — но все пак не ви ли се намира някаква органична храна? Или поне вода?

— Има — отговори кратко Седмин. Отвори се ниша в стената. Кей се откопча, измъкна от нея два пакета и разгледа опаковката.

Две хиляди двеста трийсет и втора година. Храната беше произведена преди повече от век. От какъв кораб или от какви лаборатории силикоидите се бяха сдобили с тези пакетирани в найлон продукти?

Поне не възнамеряваха да ги убиват веднага. Пакетираната храна щеше да стигне за седмица — стига да не беше развалена.

Кей отпечата пакетите — консервиращият газ засъска, отделяйки се. Всяко ястие беше опаковано в отделни канчета, на които трябваше да се отвият активаторите. Технологиата беше практически същата като съвременната.

Когато канчетата се нагряха, Кей подаде единия пакет на Артур, другия остави за себе си. Отвори най-голямото канче. Грах с месо и... малко листче полимерна хартия върху храната, изцапано от соса, свило се от топлината. Отначало Кей реши, че това е салфетка. После видя буквите...

„Скъпи войнико! Мачкай извънземните гадина,
защитавай Земята! Позвъни ми след войната: 09453376н76.
Анна.“

Артур гледаше с любопитство Кей, който му подаде листчето и попита:

— Знаеш ли какво е това Земя?

— Старото име на Тера. А защо номерът е толкова странен?

— Също стара система за кодиране. Подобни бележки често са били изпращани на десантните части по време на Смутната война и Тукайската касапница. В заводите са работили предимно жени.

Седмин сякаш не забелязваше разговора им. Подчинявайки се на неосъзнато чувство на протест, Артур внимателно сгъна листчето и го пусна в джоба си. Двамата ядоха мълчаливо няколко минути.

— Сега вече можем да поговорим.

Не стана ясно дали силикоидът ги моли, или ги уведомява.

— Можем — допивайки кафето си, каза Кей. Кафето беше отлично — може би истинско. — Защо атакувахте Дарлок?

— За да си поговорим с вас.

— И това си струва междוזвездната война?

— Все още не знам. Но война няма да има. Дарлок няма възможност да осъществява диверсии против нас, а това е главният му коз.

— Тогава нека да си поговорим.

— Кей Алтос, ти си бил възкресен и си получил задача да охраняваш Артур Ван Къртис. Така ли е?

— Да допуснем.

— Какво на Граал е необходимо на Къртис?

— Не знам.

— Вероятно това е истината — реши Седмин и направи пауза. — Тя не засенчва фактите. Кей Алтос, знаеш ли, че Артур Ван Къртис вече пета година се опитва да се добере до Граал?

Кей не отговори.

— Знаеш. Къртис Ван Къртис стана това, което е, давайки на света аТан. Тази техника промени баланса на силите — сега в Галактиката властва човешката империя.

— Мршанците също използват аТан, както и Псилон, който го е изобретил — възрази Кей.

— Псилон не е изобретил невронната мрежа и молекулярния репликатор.

Кей погледна Артур, който извърна поглед.

— Нито една раса не е създавала технология, способна да повтори аТан. Принципът на неговото действие излиза отвъд рамките на базовата картина на света. — Хорът започна да звучи печално. — Кей Алтос, според нашите сведения, в годините на Смутната война

Къртис Ван Къртис е посетил планетата, по-късно наречена Граал. Върнал се е оттам с аТан. Оттогава насам всеки създаден аТан преминава през последен стадий на монтиране, ръководен лично от Къртис Ван Къртис. Без този последен стадий, аТанът е просто комплект от неработещи агрегати.

— Това не го знаех — призна си Кей.

— Сега го знаеш. Именно затова императорът на хората прие особеното положение на Къртис, което фактически го поставя над закона.

— Защо ми разказваш всичко това? — рязко попита Кей.

— За да си помислиш хубаво на чия страна си.

— Не виждам никакво престъпление, Седмин. Откъдето и да се е сдобил Къртис с аТана — той служи само на доброто. И не само на човешката раса, а и на мршанците и...

— Кей! Човечеството винаги е било силна раса. То е устояло на Смутната война, когато всички цивилизации в Галактиката са били срещу хората. Но тогава вас са ви ограничавали кратката продължителност на живота и голямото количество личности без особена ценност. С появата на аТан всичко се промени. Най-талантливите и силни индивиди получиха безсмъртие. Не просто удължаване на живота до безкрайност, а и възкресение след нещастни случаи и болести. Науката ви напредна — учените не са ограничени от продължителността на живота. Военните ви винаги са готови да умрат — те знаят, че ще възкръснат. А най-важното е, че при вас възникна нов еволюционен фактор. Не отрицателен — неудачните индивиди да не дават потомство, а положителен — най-добрите екземпляри да се възпроизвеждат отново и отново...

Артур се сви в креслото. Седмин не го удостои дори с една дума — той говореше само с Алтос.

— И все пак от какво точно се страхувате? — Кей сви рамене. — Да, ние започнахме да живеем по-дълго, но вие винаги сте притежавали това предимство. Империята вече отдавна не воюва. Имаме си достатъчно свои проблеми, а отвъд пределите на проучените зони ще се намери място за експанзия за всяка раса.

— Да, вие намалихте някогашната агресия — съгласи се Седмин. — Затова и ние не предприемахме никакви действия. Чакахме.

Основата на разума беше разколебана, но хората издържаха изпитанието на безсмъртието.

— Тогава защо...

— Новият фактор, Кей. Какво на планетата Граал е нужно на Къртис? Още един аТан? Още една технология, недостъпна за останалите разумни раси?

— Този въпрос не трябва да го задаваш на мен... дори не и на Артур.

— Кей Алтос, хората унищожиха Сакра, чийто грях беше само неконтролируемото размножаване. Сега е ред на Дарлок, чийто метод за самозащита е неприемлив за вас. Кои са следващите? Агресивните бурлатита, високомерният Алкарис, импулсивните мршанци? Основата на силикоидите, която се ръководи от идеята за баланса на силите?

— Нашата политика...

— Тя се диктува от разума. Империята на хората е по-силна от всяка друга раса, но няма да издържи обединения натиск на осем цивилизации. Ако Къртис подари на хората Сила? Ако всеки човек стане способен да унищожи цял звезден флот?

— Това е безумие! Вие допускате...

— Ние допускаме всичко. Технологията аТан противоречи на логиката. Следващият аТан може да донесе на Галактиката не безсмъртие, а смърт.

— И откъде ще дойде този следващ аТан? Предтечите? — Кей си позволи да се усмихне.

— В Галактиката не е имало предтечи. Най-древните раси сме ние и Дарлок. И не е ли все едно откъде ще дойде бедата, ако сме в състояние просто да затворим пътя ѝ?

— Тогава не сте изпепелили правилната планета — тихо каза Кей.

— Граал ни е недостъпен — Седмин неочаквано се залюля, изплува извън зоната над диска си и се приближи до Кей. — Корабите на Основата, тръгнали да щурмуват Граал, не се връщат. Шепата хора, живеещи на Граал, дори не са ги виждали. Корабите не излизат от хиперскока.

Алтос подсвирна. Обърна се към Артур:

— Дали татенцето ти не се е погрижило за това, Арти?

— За съжаление, Къртис няма нищо общо тук — Седмин продължаваше да игнорира Артур. — В настоящия момент към Граал се придвижва ескадра бомбардировачи, летяща с релативистична скорост. Но пътят ще ѝ отнеме още четирийсет и шест години. Освен това, аз не вярвам в успеха на мисията им. Те ще изчезнат.

— Тогава какво искате? — уморено попита Кей. — Да ни убиете? Но аТанът няма да го позволи. По-лесно беше да се доверите на Дарлок. Или Основата е в състояние да победи технологията, която не се знае на кого е? Да изтрие паметта ни, без да активира невронната мрежа, да екранира пси-полето... О! Има и друг вариант! Да ни държите пожизнено в плен. Да направите живота ни страшно дълъг и да не ни дадете шанс за самоубийство. Колко давате за тази идея?

— Нула. Всичко, изброено от теб, вече сме го правили. Няма ефект.

Кей погледна силикоида с недоумение:

— Какво сте правили? Как да ви разбирам?

— Мисля, че спътникът ти ще може да ти обясни — небрежно подхвърли Седмин. — Засега ми повярвай, че тези методи не дават резултат. Все още най-добрият метод си остава обикновеното убийство, което връща Къртис на Тера и позволява да се печели време. Но не бива да се рискува до безкрайност. Трябва да се вземе решение, а то може да бъде единствено тотална война с хората. В края на краищата ще стигнем и дотам.

— До геноцид? До унищожението на още три-четири раси, до които можем да се доберем? Готови ли сте за това?

— Не. Все още не. Именно затова говоря с вас.

— Засега говориш само с мен.

— Уморих се да разговарям с Къртис. Кей Алтос, ти си различен от предишните придружители. Дори смъртта, която те отведе на Тера, беше необичайна... Разбираш ме, нали? Кей Алтос, ще ви бъде дадено време за размисъл. Доста дълго време. Ако Къртис реши да ни разкаже истината, ако научим какво представлява Граал, то решението на Основата на разума ще бъде взето.

Вратата се отвори и Кей видя двама силикоиди. Златистият слой върху телата им блестеше ярко.

— Ще ви отведат в специално подготвено за вас помещение — съобщи Седмин. — Аз ще чакам... умея да чакам. Вървете, трябва да

отделим излишния кислород от атмосферата на кораба.

Алтос хвана Артур за рамото и го повдигна от креслото. Съдовете и канчетата с недоядена храна се посипаха на пода. Кей каза:

— Да вървим, сине, трябва да си поговорим за много неща. Ти вече си почти голям човек и трябва да разбереш как се появяват на бял свят идиотите.

Седмин стоеше, без да се помръдва. Хората излязоха от камерата му, но той още дълго време продължи да слуша гласа на Кей:

— Когато на големите хора им трябва идиот, те взимат първия им попаднал човек и му казват мъничка част от истината...

Подножието на Основата издаде лек звук, който би могъл да се долови само от добър радиоприемник. Колкото и да е странно, той би прозвучал съвсем правилно — като въздишка. Седмин не можеше да разбере защо е нужно да се използват цветисти изрази за описване на обикновени претенции.

Не му беше ясно и защо биополето на Кей изразяваше такава ярост, а биополето на Артур — смут и обърканост.

Приготвили им бяха хубаво помещение. Креслата, креватите и масата вероятно бяха взети от някой кораб, земно производство. Силикоидите се бяха погрижили дори за естетиката — цветното пано на стената изобразяваше гора на планета от земен тип; няколко животни, наподобяващи мечки, лудуваха около повалени дървета.

— Какво ти става, Кей! — извика Артур, когато двамата останаха насаме. Алтос го пусна.

— Омръзна ми да бъда идиот, Арти. Телохранителят не може да работи на сляпо. Ти или баща ти, без значение кой, трябваше да ме предупредите.

— За какво?

— За силикоидите. Как да разбирам думите на Седмин?

— Не знам!

— Не ме лъжи, Арти! — Кей отново хвана Артур за раменете. — Ти си пътувал към Граал трийсет и шест пъти. Кой те е спирал?

— Не е твоя работа!

— Моя е, момченце. Пред мен е вечността.

— Ти как мислиш? — Артур се усмихна. Усмивката излезе крива — пръстите на Кей го стискаха прекалено здраво. — Пусни ме, кучи син!

Кей го пусна и го удари по лицето. Веднъж, втори, трети път. Главата на Артур отскачаше при всеки удар, бузата му пламна. Той се опита да ритне Кей в слабините, но Алтос отби удара му с едно движение. Артур с вик падна на пода.

— Не ме смятай за глупак, момче! — Кей се наведе над него. — Ти не рискуваш нищо, а аз предварително съм записан в разходите. Подобен подход към работата не ми харесва.

— Психопат — тихо каза Артур.

— Затова пък ти си ангел. Момченце, какво струва кръвта по ръцете ми? Аз съм само инструмент за теб... както и тези, които са те охранявали преди мен.

— А аз съм инструмент за Ван Къртис — отвърна Артур, без да става от пода.

— Ти си негов син.

Лицето на Артур потрепери.

— Глупак... Аз не съм син на Ван Къртис.

Кей седна на пода. Замълча, гледайки в лицето момчето. После извърна поглед.

— Къртис Ван Къртис няма деца — каза Артур.

Кей мълчеше.

— На него не му трябва деца. Той е безсмъртен, а Граал ще приеме само него.

Гласът на Артур се разтрепери — той плачеше.

— Аз... аз съм клонинг. Същият инструмент като теб... или като тях...

— Прости ми — каза Кей.

— Аз именно затова бях създаден — за да измина този път...

— Прости ми — повтори Кей.

— Аз съм клонинг. По законите на Империята нямам никакви права.

— Здравсти, Арти.

Момчето повдигна поглед.

— Здравсти, Арти — повтори Кей. — Аз съм Кей Дач от Втората планета на Шедар. Този свят не признаваше Генетичния мораториум на Империята. Аз съм супер трето поколение. По закон подлежа на филтрация и поредица операции за премахване на допълнителните функции на организма ми. Жената на сенатора на Латицис ми даде документите на сина си, загинал при първата атака на Сакра. Но ме лишиха и от това име.

Артур изхлипа, размазвайки сълзите си. После попита:

— А в какво си супер?

— Зрителна памет, лингвистика, скорост на реакцията.

— Здравсти, Кей Дач — каза Артур.

Подножието на Основата на силикоидите, Седмин, дълго наблюдава Артур, плачещ на гърдите на Кей. После пренесе

възприятието си към Запомнящите и нареди да се снее наблюдението от хората.

И без това знаеше какво ще разкаже Къртис на Кей.

— Винаги съм го знаел, откакто се помня — каза Артур. Той седеше на леглото, свил крака под себе си. Вече не плачеше. Кей Дач-Алтос тършуваше из шкафа. Намирайки тристенен кристален флакон, той погледна етикета, кимна със задоволство и седна в креслото.

— Това... това беше нормално. Обичайно. Официално аз съм син на Ван Къртис. А всъщност — точно биологично копие.

— А паметта? Разума? — Кей отпуши флакона, отпи. Кафявата течност изгори гърлото му — градусите на хайгарското бренди бяха почти шейсет.

— Паметта си е моя — сухо отвърна Артур.

— Е, не го вземай толкова навътре. Какво ти пука колко от гените ти съвпадат с гените на Ван Къртис — петдесет или сто процента?

— За мен е без значение. Но за Империята...

— Майната ѝ на Империята. Какво му трябва на Къртис-старши на Граал?

— „Линията на бляновете“.

Кей отпи още веднъж. Погледна въпросително към Артур.

— Не знам какво е това. Знам само пътя.

— Лъжеш. Това също ли е чужда технология?

— Да.

— Чия?

— Кей, не си струва да научаваш това.

— Прав ли е Седмин по отношение на Предтечите?

— Никакви предтечи не е имало, Кей, остави това... — Устните на Артур се разтрепериха.

— Отпий! — Кей му подаде флакона. — Само не прекалявай.

Артур послушно сръбна и се намръщи.

— Какво имаше предвид Седмин, като говореше за връщането ти на Тера?

— Мога само да предположа.

— Давай!

— Знаеш ли как работи аТан?

Кей не отговори, смятайки въпроса за риторичен. Но Артур търпеливо чакаше. Алтос въздъхна и започна:

— Молекулярният репликатор копира произволни биологически обекти. Но те си остават мъртви, неодушевени, което така зарадва Църквата на Единната воля. Само в случай на гибел на оригинала, когато невронната мрежа изхвърли информационното психополе, то може да бъде уловено от новото тяло...

— Не е така. Невронната мрежа не е в състояние мигновено да прехвърли подобен обем информация. Тя работи в режим на реално време.

— А...

— Информацията се натрупва в компютрите на компанията постоянно. Прекратяването на работата на невронната мрежа се смята за смърт на човека. Така че екранирането на психополето ще доведе само до едно — до създаването на нова личност.

— Пълноценна?

— Не. Човек-растение... Човек-автомат, по-точно казано. Той е в състояние да яде, да пие, да отговаря на въпроси, да изпълнява заповеди. Но не е личност. Човекът не е просто съвкупност от тялото и паметта.

— Думите ти биха зарадвали патриарха.

— След което църквата би благословила аТан, не мислиш ли? Ние доказахме съществуването на душата.

Кей отпи още глътка бренди. Тихо каза:

— Това означава, че силикоидите...

— Не. Те не са способни да ни унищожат. Ако се екранира психополето, което не е невъзможно, то на Тера ще бъдат създадени две зомбита — Артур и Кей. Но щом загинем наистина, зомбитата веднага ще придобият съзнание. Нещо, стоящо над психополето, без помощта на никакъв аТан ще намери новите тела. Ние го наричаме „факторът пси“. Именно той отсъства в расите на Дарлок, Алкарис и Клакон, правейки аТана безполезен за тях.

— Ясно.

Лицето на Артур почервения, той започна да говори по-бързо:

— Силикоидите не могат да ни унищожат напълно. Екранирането на психополето ще доведе само до едно — за известно време на Тера ще живеят зомбита. Щом намерим начин да се

самоубием, тези зомбита ще се сдобият със съзнание. Изтриването на паметта ще доведе до същия резултат. Не съм сигурен, но е възможно и дарлокската симбиоза да доведе до освобождаване на пси-фактора.

Кей не повярва на последното. Артур беше прекалено изплашен на Лайън. Обаче Алтос реши, че не си струва да изказва подобни догадки на глас.

— Преминавал ли си вече през подобно нещо?

— Да... — Артур се запъна. — Преди година и половина ме хванаха на Хентар-2. Група хора... после към тях се присъедини силикоид. Сложиха ме в камера — вероятно там имаше екраниращи системи, а Танът се задейства. Два месеца бях... не на себе си. После съзнанието ми се върна. Вероятно съм се самоубил.

— Или са изтрили личността ти — предпазливо предположи Кей.

— Личността ми я изтриха преди година. Сигма-Т. — Артур потрепери и се засмя насила. — Помня как ме сложиха под антените... усетих рязка болка в слепоочията... И това беше всичко. Там имаше само хора. Подозирахме корпорацията „Рамдс“... силикоидите оставаха в сянка...

— Те ще се опитат да вдигнат срещу Империята всички раси в Галактиката! — Кей легна на леглото си. Главата го болеше, но мислите му оставаха ясни. Не се чувстваше опиянен от брендито. — Нима Граал си струва всичко това?

— Граал не струва нищо. „Линията на бляновете“ — всичко.

— Ще поспя, Арти... — Кей затвори очи.

— Поспи — съгласи се Артур.

Алтос почти беше заспал, когато Артур попита:

— Не се ли отвращаваш от факта, че съм клонинг?

— А ти не се ли отвращаваш от факта, че са сглобявали ембриона ми под микроскоп?

— Лека нощ, Дач — Артур започва да се намества на леглото. — Ще помисля какво можем да направим.

— Благодаря ти, кралю — каза Кей, закривайки очите си с ръка. Силикоидите не се бяха досетили да монтират превключватели за светлина в стаята... или не бяха сметнали за необходимо да го правят.

— Моля ви, Лемак — каза Изабела. Адмиралът, полуизлегнал се в креслото, я гледаше от екрана. Гледаше я мълчаливо и уморено, сякаш видимо бе остарял за последните дни — Разрешете да продължа акцията, адмирале.

— Задават се промени, Кал... — тихо каза Лемак. — Големи промени. Не мога да се доверя на хипервръзката, но ако нещо не е необходимо на Империята, то това е конфликт с Основата на силикоидите.

— Конфликт няма да има.

— Така ли? Какво пък, не мога да давам заповеди на офицер от Службата. Действайте както намерите за добре.

— Без вашите кораби съм безсилна... — не можа да не си признае Изабела.

— Всички линейни кораби трябва да се върнат в базата. Това не е моя заповед, Кал. Аз не мога да я оспоря.

— Но „Гореща следа“ не е боен кораб.

Лемак измъчено разпери ръце.

— Кал, вие ме смайвате... напълно ме смайвате. Какво става?

— Не мога да доверя това на хипервръзката.

— Добре — неочаквано се съгласи Лемак. — Конвойт се връща, спомагателните кораби остават под ваше подчинение. Но имам една молба: ако някое чудо ви помогне да постигнете успех, първо посетете мен.

Кал кимна.

— За всеки случай ще съобщя това на десантната група на кораба ви — добави Лемак. — Желая ви успех.

Екранът угасна. Изабела обхвана главата си с ръце, гледайки в мъртвото стъкло.

— За какво им е на силикоидите Артур Къртис? — попита Номачи. В командната зала бяха само двамата — единствените, знаещи истината за целта на полета. — Защо реши, че той е при тях?

— Не знам — призна си Кал. — Но това е единственият вариант, който ме устройва.

Номачи изруга наум. Омръзнала му бе тясната каюта, която делеше с мълчаливия Кадар, станала му бе противна сублимираната храна, не му харесваше безумният, изтощителен секс с Изабела. В дъното на душата си проклинаше мига, в който бе решил да сравни портретите на Артур Овалд и Артур Къртис.

Той искрено се надяваше хлапето да е загинало в лапите на дарлоксианите или при бомбардировките на Лайън.

— Трябва да поговоря със Седмин — каза Артур.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

— Тогава повтаряй тези думи постоянно на висок глас — посъветва го Кей, бършейки лицето си със салфетка-депилатор. Едноседмичната брада, превърнала се в сив прах, се смъкваше от страните му.

— Трябва да говоря със Седмин — произнесе Артур, гледайки в празното пространство. Той все още се търкаляше в леглото, очевидно бе спал с дрехите. — Трябва да говоря със Седмин...

Кей приключи с бръсненето и отвори чаша кафе. Но не тръгна да го пие, а изплакна гърлото си и се изплю върху пода. Тихо пропя:

— Аааа...

— Какво ти става? — поинтересува се Артур.

— Искам да си сменя професията — съобщи Кей. — Постъпвам в Имперската опера... Аааа... Как ти се струва гласът ми?

— Гласът ти е като на простреляно бурлати.

— Това е прекрасно.

Артур повтаряше желанието си да говори със Седмин още два часа. Кей не спираше с вокалните си упражнения. В края на краищата вратата се отвори и на прага застана силикоид.

— Подножието на Основата Седмин чака Къртис за разговор.

Артур скочи от леглото и пристъпи към силикоида. Подхвърли към Кей:

— Това ще е разговор на четири очи.

— Ааа... — пропя Кей. — Ако откриеш поне едно око у силикоидите, кажи ми. Ааа...

Къртис-младши вървеше след силикоида с ясното усещане, че телохранителят му полудява.

Малката ескадра се раздели на две в системата на Лайън. Миноносците направиха хиперскок към Догар, а „Кръг от тишина“, „Гореща следа“ и безименният корвет на Службата се отправиха по следите на армадата на силикоидите. Това не беше трудно — трийсет и двете хиляди кораба бяха оставили силни смущения в пространството.

Кал не знаеше с какво ще ѝ помогне планетарният нулификатор. Но тя беше свикнала да използва всичко, което ѝ попаднеше под ръка, и това не се отнасяше само за хората, но и за корабите.

— Върви след мен — каза силикоидът.

Артур отсъства два часа. Когато вратата се отвори, Кей очакваше да види него, но това беше само конвоирацият.

— Сигурно дойде и моят ред? — попита Кей, излизайки от каютата. Силикоидът не счете за нужно да отговори. Те тръгнаха по коридора, където цареше тъмнина — само светещото кълбо, създадено от извънземното, помагаше да се различава пътят. Въздухът изглеждаше прекалено свеж, нежив — бяха го обогатили с кислород съвсем неотдавна. На силикоидите им бяха достатъчни три-четири процента, а заради пленниците им се налагаше да променят състава на атмосферата.

Този път Седмин не беше сам. Три силикоида висяха в центъра на каютата — не беше ясно дали разговарят в своя радиодиапазон, или размишляват за нещо. Артур седеше в креслото, напрегнат, приличащ на уловено зверче.

— Здравей, Подножие на Основата — каза Кей, приближавайки се към повереното на неговите грижи дете. — Нали не си се държал прекалено строго с момчето?

— Той сам реши да бъде откровен — избуча силикоидът, реещ се в центъра на малката група.

— И доволен ли си?

— Да. Сега ще питам аз, а ти ще отговаряш. Какво е „Линията на бляновете“?

— Уви, с мен Артур не е толкова откровен — Кей приседна на страничната облегалка на свободното кресло. — Очевидно тази информация е само за кралските особи.

— Той не знае — бързо изрече Артур. — Няма необходимост от това.

— Вярвам — съгласи се Седмин, приближавайки се към тях. — Ние усещаме кога думите са истина и кога не са.

— Ти обеща... — започна Къртис-младши.

— Помня. Кей Алтос, ние получихме ценна информация от Артур Къртис. Тя промени представите ни за Граал.

— И решихте да ни пуснете? — Кей леко се поклони. — Благодаря, древна и мъдра раса.

— И почти решихме да ви пуснем — каза силикоидът, без да обръща внимание на тона на човека. Кей се запъна. Погледна въпросително Артур, който кимна.

— Ситуацията не е еднозначна — произнесе Седмин. — Приобщаването на Империята на хората към технологията, наречена от Къртис „Линията на бляновете“, би трябвало да намали опасността за Основата на разума. Възможността за агресия от човешка страна приблизително е равна на нула.

— Може би аз самият трябва да те спра? — обърна се Кей към Артур.

— Обаче — продължи силикоидът — отслабването на човечеството може да провокира реакция на останалите млади раси. Равновесието ще бъде нарушено при всички случаи. Ние сме в затруднение.

— А имате ли избор? — полюбопитства Кей.

— Да. Можем да ви задържим... задълго. Ще бъдете живи, но никога няма да напуснете пространството на силикоидите. Това ще ни даде време — време за вземане на решение.

— Да ни задържите? Едва ли... — Кей се потупа по гърдите. — Мога да спра малкото си моторче когато си поискам. Мога да престана да дишам. Артур също е способен да направи такъв фокус.

— Няма да имате нито сърце, нито дробове — без ни най-малка сянка на заплахата произнесе Седмин. — Само мозък. И той ще живее... дълго, много дълго.

— Блъф — изрече Кей, чувствайки как гърдите му изстиват.

— Не, Кей Алтос, роден като Кей Дач. Ние сме се научили да съхраняваме биологически обекти в разединено състояние. Стига да дам заповед, телата ви ще бъдат разчленени за три минути. Мозъкът няма да успее да загине, а Танът няма да се задейства.

— Това е блъф — произнесе Кей, вече разбиращ, че Седмин говори истината.

— Искаш ли да провериш?

В гласа на силикоида нямаше заплаха. Дори и най-заклетите врагове на тази раса не бяха я обвинявали в безпричинна жестокост.

— Не — предаде се Кей. — Вярвам ти.

— И правилно постъпваш.

Нотката на съчувствие в гласа на Седмин можеше да е и фалшива. Но би могла и да предава истинските му чувства, онзи еквивалент на симпатия, който силикоидите можеха да изпитват към хората.

— Какво чакате? — Кей огледа тримата извънземни. Състоящи се от кремък и кристална структура, използващи силови полета вместо крайници, те бяха абсолютно неуязвими за невъоръжен човек.

Такова беше всеобщото мнение.

— Ние вземаме решение, Кей Алтос. Къртис-младши ни каза истината — или част от нея. Пускайки ви, ние освобождаваме Галактиката от заплахата, която носи човечеството. Но съществуват прекалено много неуточнени фактори. Ако просто ви задържим, това ще ни даде време. За съжаление не много. Ван Къртис ще създаде нов клонинг. И плановите му могат да се променят.

Артур потрепери, но не се обади.

— Решавайте — каза Кей. — Нека Основата не потрепне, когато разумът се задейства.

— Ти знаеш много — Седмин не беше учуден. — Ти си човек, опитващ се да разбере другите раси, при това — ненавиждайки ги.

— Отношението ми към вас е неутрално.

— Ние сме прекалено различни, Кей Дач, какво ще ни посъветваш да направим? Ти не знаеш истината за „Линията на бляновете“, тя няма да повлияе на решението ти. Кажи.

— И вие ще ме послушате?

— Не непременно.

— Добре! — Кей разтърси тялото си, неясно дали раздвижвайки се, или просто вземайки решение. — Седмин, когато застана в Подножието на Основата, ти смени на този пост Гранид.

— Така беше.

— Твоят път като по-правилен за Основата ли беше признат?

— Не, по онова време това още беше неясно. Ние заложихме на стабилността на мирозданието.

— С други думи — бихте се — заключи Кей. Беше му интересно — съвсем малко — дали силикоидът изпитва някакви емоции, спомняйки си за своето издигане (или спускане?) към властта.

— Предположението ти е абсурдно — Седмин леко люшна тялото си и Кей почувства как нещо невидимо премина опасно близо до краката му. — Сред нас няма привърженици на едно или друго решение. Няма кой да си изяснява истината в двубои.

— А предложението ми е още по-абсурдно, камъче. Ще се бия с един от вас. Решението ще е на победителя.

Изглеждаше, сякаш Седмин не е в състояние да разбере чутото. Той направи обиколка около Кей, сканирайки го по всички достъпни му начини, след което попита:

— И какво оръжие искаш да ни противопоставиш?

— Никакво. Ръкопашен бой, както се и полага при проверка на непознаваемата истина.

Артур се извърна. Да се говори с невменяем беше глупаво.

Силикоидите мълчаха.

— Предлагам проверка на стабилността на мирозданието — произнесе Кей.

— Планът ти е наивен, Кей Алтос. Ти няма да загинеш, ние ще запазим мозъка ти.

Седмин очевидно смяташе предложението на Кей за уловка.

— Кой ще излезе срещу мен?

Седмин плавно се отмести встрани. Навярно даде някакво нареждане — още един силикоид го последва. Против Кей остана само един извънземен — реещ се във въздуха камък с тегло половин тон.

— Кей Дач, Втората планета на Шедар — каза Кей и се поклони. — Нямам нищо лично против теб.

Силикоидът с карикатурна грация изви тялото си. Пропя:

— Мизаар, една трийсет и девета от Основата. Нямам нищо лично против теб.

Артур Къртис погледна телохранителя си. Знаеше какво ще се случи с Кей след малко и какво ги очаква и двамата след това. Да се биеш със силикоид без оръжие, е по-глупаво, отколкото да излезеш въоръжен с нож срещу танк. Но Дач-Алтос вече заемаше бойна стойка.

Момчето притисна длани към главата си, сякаш това можеше да го защити от силикоидите хирурзи, готвещи се в момента за

трепанация на двата черепа, и затвори очи.

Мизаар се придвижи стремително към Кей, който, отскачайки, издаде пронизващ вопъл, напомнящ най-вече за писък на котка в пролетна нощ.

Артур Ван Къртис, който умееше да разпознава смъртта във всеки неин облик, този път сгрещи. Той реши, че Кей Дач е мъртъв.

Силикоидът беше на почти същото мнение. Основата на каменния стълб описа дъга и невидима стена удари Кей. Той падна, чувствайки как дъхът му спира. Силикоидът се приближаваше, безстрастен и смъртоносен като планинско срутване.

Скачайки, Кей Дач нанесе удар по каменното тяло. В натъртената и изгорена ръка избухна болка.

Мизаар, без да издаде нито звук, рухна на пода. Колоната на тялото му беше почти кръгла. Бавно, тракайки, той се търкулна към Седмин. Но към това движение разумът му вече нямаше никакво отношение.

Лишен от възможността да генерира силово поле, силикоидът се бе превърнал просто в мислещ камък.

— Впечатляващо. Доста — ясно произнесе Седмин. Прихванатият от полето му Мизаар се спря.

Кей, без да слуша, се приближи до Артур. Хвана го за китките, отстранявайки от главата му побелелите от напрежение ръце.

Къртис-младши, примигвайки, зяпаше телохранителя си.

— Какво реши, Кей? — попита Седмин. Някъде отвъд границите на човешкото възприятие сега кипеше буря. Информацията циркулираше из огромния кораб: хората бяха научили фокуса на бурлатитата. Хората можеха да убиват силикоидите с голи ръце.

Кей Дач гледаше Артур. Зад момчето стоеше загадъчната „Линия на бляновете“, която щеше да направи човечеството мирно, безопасно, ненарушаващо равновесието на силите. Такова, каквото искат да го видят останалите раси.

— Решавай, Кей.

Зад Седмин стоеше разчленяване на тялото и съхранение на мозъка в специален съд. Възможно бе да си запази и очите.

— Да си гледа работата човечеството — рече Кей и разроши косата на Артур. — Седмин, пусни ни. Моля те, пусни ни.

Някога използването на експрес-капсулите е било широко разпространено. Изхвърлят се в хиперпространството от кораби, изчислили курса си така, че капсулата да излезе в реалния космос при самата планета. Двигателят за еднократна употреба позволява да се намали скоростта, парашутната система позволява да се осигури кацането. В товарния отсек на кораба се събира около тон багаж — или петима-шестима души, страдащи от излишен оптимизъм.

Капсулите не осигуряваха единствено надеждност. В сплесканото керамично кълбо нямаше място за втори двигател — и капсулите изгаряха в атмосферата. Нямаше място за резервни парашути — и капсулите се разбиваха при кацането. Нямаше място за дублираща навигационна система — и капсулите преминаваха покрай планетата, понасяйки се в безкраен дрейф.

— Ако го закъсаме, ще се върнем на Тера — каза Кей, настанявайки се в креслото. Тонът му не се хареса на Артур. Той предпочете да смени темата:

— Бил ли си на Таури?

— Налагало ми се е.

— И как е там?

— Хубава планета. Ще ти хареса.

— Аха — със съмнение измърмори Артур.

Малкият, не даващ дори обемност на образа, екран на комуникатора светна. Те видяха силикоид.

— Кей Алтос, Основата взе решение.

— О, богове... Е, говори.

— Основата на силикоидите на може да направи окончателен избор. Тя предоставя съдбата ви на стабилността на мирозданието. Нито един силикоид няма да предприеме действия, с които да ви помага или да ви пречи — с изключение на настоящия момент. Достигането на Къртис до „Линията на бляновете“ ще бъде прието доброжелателно. Недостигането — също. Поверяваме ви на съдбата.

Капсулата се разтресе, ударът на претоварването изби от гърлото сподадения вик.

— Защо трябва толкова грубо... да ни поверявате на съдбата...
— прошепна Кей.

Капсулата вибрираше като автомобил на междуселски път. Изображението върху екрана изчезна — в хиперпространството не съществува връзка между корабите.

— Ако попаднем в килватерна следа, ще изскочим на два-три парсека от звездата — съобщи Кей.

— Като че ли не го знам...

Вибрациите престанаха. На екрана се засменяха цифри — навигационната система ориентираще капсулата. Кей примижа, гледайки дребните редове.

— Е?

— Дяволите да ги вземат!

Пръстите на Кей пробягаха по пулта за управление. Гравитацията изчезна за миг. После капсулата се преобърна и в отсека прозвуча тънко свистене.

— Какво става? — закрещя Артур.

— Ако двигателят не се е повредил при форсажа — отвърна Кей, отдръпвайки ръце от пулта — и гравикомпенсаторът успее да издържи всичките натоварвания, след седем минути ще сме на повърхността.

Операторите на „Гореща следа“ засякоха изхвърлянето на капсула в системата на Таури. Това беше доста странно, но стандартната инструкция изискваше да се следва основната група. Да се направи избор между трийсет и двете хиляди кораба и малката капсула, не бе трудно — те не знаеха кого всъщност преследват.

Трите земни кораба продължиха пътя си.

Експрес-капсулата нямаше външни камери, нито пък илюминатори. Тишината означаваше край на спирането, моментната безтегловност — изхвърлянето на гравикомпенсатора, обръщането — отварянето на парашута. После продължиха просто да се люлеят сред въздушните течения.

— Май ще се приземим — смаяно каза Кей. — Арти, ако искаш чудо — ето че е на път да се случи.

— Нищо не искам...

— Лош признак. Арти, не искаш ли да ми разкажеш за „Линията на бляновете“?

— Не, не искам.

— Ще се наложи — обеща Кей.

Капсулата се разтресе още веднъж.

— Честито кацане — каза Кей, сваляйки защитния колан. Капсулата беше паднала накриво, така че им се наложи да се катерят до тавана, за да се доберат до люка. Обаче тази възможност беше предвидена и няколко скоби ги улесниха. — Знаеш ли, че по време на Смутната война са използвали такива капсули при десантите?

— Не вярвам — отвърна Артур, измъквайки се от колана. Погледна дисплея и със съмнение в гласа попита: — Сигурен ли си, че тази планета ще ми хареса?

— А защо не? — Кей свали последния блокаж и отвори люка. В отсека нахлуха едри снежни парцали и леден вятър.

— Минус двайсет и три — съобщи Артур, закопчавайки якето си.

Кей, вцепенен, гледаше през отвора на люка. Отвъд него имаше тъмнина, изпълнена от виелица.

— Това е невъзможно — тихо каза той. — Таури е планета градина.

Седна на отбора на люка и запримигва, привиквайки с тъмнината. Наоколо се виждаше само дълбок, недокоснат сняг, разтопен непосредствено около кораба.

— Да не си сбъркал Таури с някаква друга планета? — попита Артур, измъквайки се след него. Студът дружелюбно обгърна момчето и то настръхна.

— Живях тук две години... след каторгата. На Таури няма зима, климатът е категория „Едем“...

За пръв път Артур видя Кей объркан, даже изплашен. Телохранителят не се страхуваше от реална опасност — боеше се от неизвестността.

— Каква е тази светлина, Кей?

През падащия сняг проблясваше слабо виолетово сияние. Далечна стена от светлина, издигаща се към небето...

— О, по дяволите! — Кей се закиска. — По случайност сме попаднали в компенсатора, Арти! — Оптимизмът му се върна удивително бързо. Той хвана Артур за кръста и скочи в снега.

— Какво ти става?

— Познай от три пъти!

Изпод капсулата долиташе пращане. Обгорялото кълбо потрепваше.

— Разбрах — кимна Артур, побягвайки. Спряха на десетина метра, наблюдавайки как експрес-капсулата пропада сред ледовете. Черната вода в отвора се разлюля и моментално замръзна. Снегът се зае с почистването на новопоявилия се лед.

— Ще можеш ли да извървиш пет километра? — попита Кей.

— Да тръгваме! — отговори Артур, криейки измръзналите си ръце в джобовете. Той не се нуждаеше от обяснения — компенсаторните зони на планетарните климатизатори имаха десеткилометров диаметър. Вечното лято, което по думите на Кей цареше на Таури, се осигуряваше от стотина-двеста зони на вечна зима.

Отначало вървяха бързо. Пречеше им само снегът, понякога достигащ до кръста на Артур. Кей се движеше отпред, проправяйки път като булдозер. Шокът от поредицата бързо променящи се събития засега не им позволяваше да усетят напълно студа.

— Ти хубаво видя сметката на силикоида — каза Артур.

— Мълчи и дишай през носа — отрязва го Кей. Фигурата му отпред ставаше все по-ясна с привикването на очите на момчето към тъмнината, а по сивата тъкан на костюма му се бе налепил сняг.

После им провървя: излязоха на участък, в който нямаше сняг, а само гладък като стъкло лед. Очевидно неотдавна бяха почиствали този участък на компенсаторната зона, премахвайки излишъка от замразена вода в оросителните системи. Кей падна два, а Артур — три пъти. Размахвайки ръце, Къртис-младши постепенно свикна да пази равновесие. Но, все пак, да се върви по леда, беше по-лесно.

Когато отново излязоха на заснежен участък, Артур почувства, че омекналите му пръсти не го слушат. Държането на ръцете в

джобовете изискваше немалки усилия, но не помагаше особено. После той падна — кой знае защо, краката му не искаха да се прегъват.

— Кей, скоро ще се предам — каза Артур, ставайки от пухкавото снежно одеало. То изглеждаше толкова меко, съблазнително, уютно.

— По моите изчисления трябваше да си се пречупил на средата на пътя — сухо изрече Кей, обръщайки се. Лицето му беше бяло, студено като лед.

— Ще се видим на Тера? — сядайки в снега, попита Артур.

— Вероятно.

Кей Алтос погледна към затворилото очите си момче, сетне към светлолилавото сияние, обгръщащо зоната на компенсация. Оставаха още три километра път.

Артур отвори очи. Над него имаше таван — бял, с паяжини в ъглите и кръгъл абажур, окачен на шнур. Момчето лежеше в легло, беше разсъблечено и завито с тънко одеяло, а слънчев лъч като топла длан галеше лицето му.

— Кей? — прошепна Артур.

Стаята бе доста малка. Стените бяха облепени с небесносини хартиени тапети, единственият прозорец беше полуотворен и от него появяваше хладен въздух. Единствените мебели бяха това легло, твърд стол с висока облегалка и широк нисък шкаф, полиран в тъмен цвят. Естественото дърво не се връзваше с общата семпла обстановка, но Артур беше виждал и много по-странни места.

— Кей? — отхвърляйки одеялото, повтори Артур, вече на по-висок глас. Стана, погледна през прозореца, отмествайки тънката завеса. Стаята бе на втория етаж и той не видя нищо, освен дървета. Тъмнозелени листа, подобни на ябълки плодове, жълта слънчева светлина между клоните... Артур настръхна — не знаеше дали от студения вятър или заради лошото предчувствие. Мястото прекалено приличаше на Тера.

Дрехите му лежаха върху стола. Артур намъкна дънките си и се приближи до вратата. Докосна крилата — също дървени — и те се отместиха. Поне не беше заключен. Много внимателно Артур откряна вратата и застина, дочул непознат глас — дрезгав, старчески.

— Марета никак не ми хареса... Сняг и само сняг, как да живее човек там? Миналата година снегът тук не се стопи цели две седмици. Разправят, че е заради новата база, дето я разположиха в планините. Мислехме, че е дошъл краят, но се излъгахме... Градините измръзнаха, първата реколта дори не направихме опит да я събираме, прекопахме земята заедно с нея...

— Какво говорите! Ужасно...

Артур се усмихна и се облегна на касата на вратата. Той позна гласа на Кей.

— За вас очевидно това е нещо обикновено. Щом сте се измъкнали от утаителя, за какво говорим? А при вас май нищо не расте?

— Как да не расте? Лишеи, снежно грозде... доставяме ги на самия император.

— И това е нещо — не особено уверено се съгласи събеседникът на Кей. — Разбира се, истинските плодове...

— А рибката ни къде ли не я изпращаме — с въодушевление продължи Кей. — Ако имате късмет, и вие ще опитате.

— Ще опитаме — без особен ентусиазъм обеща притежателят на старческия глас. — Вие да бяхте предложили нашите ябълки на Марета...

— Освен това през този сезон събрахме много планктон! — прекъсна тази тирада Кей. — И не само от онзи по повърхността на водата... той е подобен на малки червейчета. През горещия период се беше развъдил и доста от дълбоководния. Той е подобен на... хлебарки, но живеещи във водата. И което е най-приятното — дори когато изсъхнат, не умират. Хвърлиш ли ги в чаша с вода, те се навлажняват и отново оживяват, дяволчетата!

Артур захапа ръката си, за да не се закикоти. Зад вратата настъпи пауза, после непознатият се изкашля и плахо започна:

— А пък в моите градини...

— Извинете, време е за поемане на храна — неочаквано строго произнесе Кей. — Религията ми не ми позволява да извърша този позорен акт в чуждо присъствие.

— Ъ... е, приятен апетит.

— Унижението не може да бъде приятно — мрачно съобщи Кей.

Дочуха се бързи стъпки. После гласът се обади отново:

— Ако синчето ви се разболе, го разтрийте с оцет. Най-доброто средство против висока температура, повяравайте...

— Ще го мариновам — мрачно обеща Кей. Вратата плахо се затвори. Артур се тресеше в пристъп на сподавен смях.

— Влизай — достигна до него гласът на Кей. — Да похапнем заедно, докато храната не е изстинала.

Артур побутна вратата. Тази стая беше значително по-просторна, с мек килим върху целия под, дълъг диван покрай стената, стъклен шкаф, отрупан със съдове. На кръгла маса наред стаята седеше Кей.

— Разкара ли дядката? — попита Артур.

— Бабата. Не може толкова лесно да я разкара човек, много войнствена бабка. Служила е като акушерка в Имперския десант.

— Като каква?

— Акушерка, синко. Там са имали нужда от жени. Добро утро.

— Добро утро, татко! — Артур погледна през прозореца. Дървета, слънчева светлина, чисто светлосиньо небе. — Къде сме?

— На Таури, както го бяхме планирали. Главният доставчик на плодове в този сектор. Ние сме от Марета, търгуваме с риба и планктон.

— Вече разбрах.

Артур понечи да седне на масата, но Кей поклати глава:

— Ей оная врата. За маретанина хигиената е над всичко. Зад нея има още една врата. Тиганът е върху печката, а приборите — в шкафа.

Артур бързо се изми, сетне отиде в кухнята (прозорците бяха широко отворени — градини до хоризонта) и свали от печката внушителния по размери тиган. Печката беше или прекалено луксозна, или твърде древна — с открит огън.

— Донеси и хляб! — извика от стаята Кей.

След като постави тигана пред Кей, Артур отново се опита да седне.

— Възпитаните юноши са задължени да прислужват на бащите си по време на ядене — спря го Кей. Махна капака от тигана и се оказа, че вътре има пържена риба. Страшно вкусна, ако се вярва на миризмата ѝ. — При това трябва да стоят отзад, за да не виждат отвратителния акт на храненето. После им се позволява да доядат остатъка, без да пренебрегват парчетата с кости...

Къртис послушно застана зад гърба на Кей. Чувстваше се добре. Беше готов дори да не пренебрегва парчетата с кости.

— Сядай — меко изрече Кей. — Можем да забравим за възпитанието — така или иначе, не ядем пред външни лица.

— Непременно ли трябваше да бъдем от Марета? — попита Артур, хващайки парче от рибата.

— Можеше да сме долетели и от Бутис. Но, уверявам те, задълженията ти щяха да ти харесат още по-малко.

Те разчупиха пресния самун хляб и похапнаха набързо, като разреждаха яденето с възсолена вода от каната на масата.

— Кей, смътно си спомням как ме носеше... — Артур се поколеба, но все пак завърши: — Благодаря ти, че ме спаси, но защо ми свали якето?

— За да мога да го облека аз, под самото — спокойно отвърна Кей. — Синтетичните дрехи почти нямат размери, това е доста удобно. Артур мълчеше.

— Момче... — Кей го хвана за брадичката. — Романтичните книжки, в които героите дават на слабите топли дрехи, а самите те се увиват в дрипи, са доста красиви. Но аз бях длъжен да измина пътя до края и да те домъкна със себе си. Лекото измръзване не беше опасно за теб — лекарите те позакърпиха за двайсет минути, докато още беше в безсъзнание. Важното беше да запазя способността си да се движа, иначе щяхме да се върнем на Тера. Съгласен ли си?

— Какво ще правим сега? — отговори с въпрос Артур.

— Ти ще почиаш. А аз ще отлеля до столицата да купя кораб. Недей да ми правиш гримаси, транспортната им мрежа е добра, за половин ден ще свърши работата.

— Не знам нищо за Марета...

— Вода, лед, риба, риболовни кораби. Прилича на компенсатора, в който цопнахме вчера. Преобладаващите националности са казаци и монголци. Това са азиатски типове, доста многочислени. Там живеят също литовци и латвийци. Изобщо нямам представа какви са те. Има малък анклав, населен от мелконци — те се занимават с ремонт на риболовни кораби. Религията е местен вариант на Единната воля, с отделянето на пророка Насар като божество.

— И това е всичко?

— Терминалът е в моята стая, пожертвай пет минути от времето си, проучи въпроса. Чао засега.

Кей стана, потупа Артур по гърба. Отправи се към вратата, подхвърляйки в движение:

— Не се отдалечавай много от къщата, тук навсякъде има градини, ще се изгубиш.

— Ти какво, тръгваш ли? — възкликна Артур с лека паника в гласа. Кей му се усмихна от вратата:

— Арти, това е най-безопасната планета в Империята. Ще ти разкажа всичко довечера, засега просто ми повярвай.

— Безопасни планети няма! — каза намръщено Артур на затворилата се врата.

Артур Къртис добросъвестно изгледа научнопопулярен филм за Марета. Това му отне половин час, но сега вече знаеше някои неща за временната си родина. Планетата не му хареса — тук наистина нямаше нищо, освен лед и вода. На такива светове обикновено мигрираха народи, продали предишната си територия или лишили се от нея, в резултат на екологична катастрофа. Забавна беше само онази част от филма, където се показваше градчето на мелконците, които, според Тройния алианс, бяха получили право да живеят на човешки планети. Киборгите, дори след хилядолетията изкуствена еволюция, продължаваха да приличат на двуметрови влечуги. Сред снега те изглеждаха нелепо, а очевидното им вълнение при вида на студеното море предизвикваше неволно съжаление. След претърпяното съкрушително поражение в годините на Смутната война мелконците бяха станали най-горещите поклонници на човешката раса. Заменяйки механичните си части с прибори имперско производство, те вярваха, че се сливат с хората — странна, но поощрявана от императора практика.

Изключвайки терминала, Артур се приближи до прозореца. От стаята на Кей се виждаше не само безкрайната панорама от градини, но и мъждукащата бариера около компенсаторната зона. Момчето настръхна.

Той смътно си спомняше как Кей го бе взел в ръце и го беше носил през виелицата. За него, замръзващия, това бе кратък миг. За Кей сигурно са били безкрайни часове. После бе станало топло — но сякаш топлината вече беше ненужна, предизвикваща само раздразнение. Ругатните на Кей, нечий объркани лица, убождания от инжекции, вана с възстановяващ гел... После още едно убождане — очевидно сънотворно.

Кей го беше измъкнал. Наистина, без колебание бе взел якето му. Кой знае защо, това ядосваше Артур.

— Моля за извинение...

Артур се обърна. На вратата стоеше старица — висока, костелива, с къса розова пола и сребрист потник. Топлият климат

диктуваше модата за всички възрасти. Побелелите коси — прекалено буйни, за да са истински — бяха украсени с кокетно цвете.

— Добър ден — каза Артур Овалд, примерният син на търговеца от Марета.

— Е, сега видът ти е съвсем друг — със задоволство отбеляза старицата. — През нощта те донесоха полужив... Аз съм Хенриета Фискалочи, мъжът ми дава дежурства на климатизатора. Но ти ме наричай леля Фискалочи.

— Благодаря, лельо Фискалочи. Аз съм Артур.

Бившата акушерка на Имперския десант разглеждаше Артур с откровено старческо любопитство.

— Мъжът ми, естествено, е виновен — продължаваше Фискалочи. — Длъжен е да контролира пространството над зоната, но кой е предполагал, че ще попаднете право в утаителя? Всичките тези експрес-капсули отдавна трябваше да ги забранят. Не си спомням по-неудачно техническо решение. Освен „Иглата“... да, нея я извадиха от употреба половин година след вкарването ѝ в експлоатация. Както и да е, всичко е добре, щом завършва добре. Нахрани ли се, момче?

Артур кимна. Старицата предизвика у него неясно безпокойство, примесено с любопитство.

— Ако ти се дояде, аз ще съм на третия етаж. Ще приготвя храната, ще я донеса, ще си изляза — знам за вашите обичаи. Строга ви е планетата, а, Арчи?

— Съвсем обикновена. Само че аз не съм Арчи. Казвам се Артур. Старицата плесна с ръце.

— Паметта, паметта... Почти на сто и петдесет съм, момче. Време ми е вече, а все продължавам да се вкопчвам в живота... — Тя се обърна, възнамерявайки да излезе.

— Извинявайте, лельо Фискалочи, мога ли да се разходя? — бързо попита Артур.

— Разхождай се, разхождай се... Набери си плодове, сигурно не си опитвал направо от клона? Вие сте ни гости, пък и старецът ми е допуснал грешка. Ако се изгубиш, иди до утаителя, от него до къщи е прокарана пътека...

Продължавайки да мърмори нещо, Хенриета Фискалочи излезе. Артур намръщено гледаше след нея. Много неща не му харесаха. На първо място фактът, че старицата не се нахвърли върху новия и

беззащитен слушател с разкази за таурийските градини. На второ — споменаването на „Иглата“. Артур се увличаше по модели на стари кораби още от времето, когато не бяха започнали пътешествията му към Граал. Малкият разузнавателен катер „Игла“, изумително красив и още по-крехък, никога не бе влизал във въоръжението на десантните части.

Артур отиде в стаята си и облече ризата. После, сякаш в знак на непонятен протест, навлече и якето. То още пазеше формата на тялото на Кей и започна бавно да се стеснява в раменете, нагаждайки се към фигурата на момчето.

Къщата беше от дърво — цялата, навсякъде, и на трите етажа. Това би поразило всеки преселник от Тера. Но Артур Къртис беше свикнал и с по-голям разкош.

Той се спусна на първия етаж, в просторен хол. Оказа се, че там няма никого — мъжът на Хенриета, изглежда, беше доста увлечен от работата си... или от компанията, която се събираше в помещенията на климатизатора. Само в едно от широките ниски кресла дремеше черен котарак. На тихичкото „пис-пис“ той реагира с презрителен поглед.

Масичката с прозрачен плот беше отрупана с купчина списания — градинарство, светският живот в Империята и на Таури, мода. Нормалният комплект за една осигурена таурийска жена, разчитаща на скорошен аТан. Само неотдавнашният брой на „Имперски военен преглед“, подаващ се под „Клюки“, не си пасваше с общата картина. На Артур му се прииска да прелисти списанието, но кой знае защо, се притесни от желанието си. В края на краищата, щеше да има достатъчно време за това. Отваряйки вратата (незаклучена!), Артур излезе от къщата.

И попадна в безкрайна градина.

Таури беше рай изначално. Мек климат, плодородна земя, изобилие на спокойни реки и малки езера — при наличието на два неголеми океана. Планетата бе колонизирана след Смутната война — стотиците милиони демобилизирани военни не се стремяха особено да се върнат в изоставените заводи, изтощени от безкрайното производство, отровени от отпадъчните вещества на световите. Те заселиха рая и го подобриха според собствения си вкус.

Градини, разделени от символични огради, фамилни имения, неголеми селища и градове, служещи за центрове на културата и образованието — ето какво беше Таури. Службата за имперска безопасност на планетата беше комплектувана само от местни жители. Имперското космическо пристанище изглеждаше като жалка пародия на планетарния транспортен център, откъдето непрекъснато излитаха товарни кораби с пресни плодове, замразени плодове, конфитюри,

вина — с всичко, което можеше да се продаде. На нито една от останалите планети в Империята нямаше толкова свободи, нито един свят не вземаше толкова малко участие в общоимперските проекти и не плащаше такива символични данъци.

Император Грей добре помнеше на чи рамене е дошъл на власт и кой е сломил армиите на останалите раси. Той бе наградил военния елит, оцелял след Смутната война, беше ги наградил пожизнено. И тези, които служеха в Имперските сили понастоящем, знаеха за това.

Артур тръгна по павираната алея, покрай лека с непознати цветя, и огледа къщата. Дървените стени бяха почти бели, с лек кехлибарен оттенък — като че ли сградата бе построена съвсем скоро. Лек вятър шумолеше в клоните на дърветата, не се чуваха никакви други звуци. Въздухът бе изпълнен със сладък, траен аромат.

— Хей, маретанино!

Той се огледа. Към него с бързи крачки се приближаваше момиче на неговите години... поне на външен вид. Мургава, с хваната на тънка опашка коса на тила, с къса пола и бяла момчешка тениска. През рамото ѝ бе прехвърлен ремък, на който висеше тежък метален диск.

— Здравсти! — каза момичето, приближавайки се. — Ти ли си този, дето снощи е попаднал в утаителя?

В тона ѝ нямаше никаква подигравка. По-скоро лека завист заради приключението, преживяно от Артур. Той не се зае да спори.

— Да.

— Казвам се Рашел. А ти си Артур, вече знам.

— Откъде?

— Баща ми е бил в климатизатора вечерта, когато са те донесли.

— Той там ли работи? — поинтересува се Артур.

— Не, защо? Те си правят там всяка вечер седенки, с ябълково вино и виртуалка. Компютрите на станцията са най-мощните, използват ги... — Рашел направи пауза, разглеждайки Артур. После, явно взимайки решение, тръсна кичурите си: — Ще дойдеш ли с мен?

— Къде?

— Ще видиш. Да вървим, ще ти бъде интересно!

Къртис-младши се поколеба. Не заради евентуална уловка — момичето не изглеждаше опасно, пък и Кей беше сигурен в безопасността на Артур. Просто момчето имаше порядъчен опит от екскурзии с връстнички. Винаги се налагаше да изслушва досадни

брътвежи за местните забележителности. Нерядко — да отговаря на лигави и неумели целувки.

Впрочем, Рашел се държеше напълно свободно. Или не възнамеряваше да се упражнява в кокетство пред „маретанина“, или целувката ѝ можеше да се окаже и не чак толкова противна.

— Да вървим — съгласи се Артур.

Рашел го водеше, ориентирайки се чрез някакво шесто чувство. За Артур още след две-три минути всякакви посоки изчезнаха. Безоблачно небе над главата му, светлосиньо като на Тера, дървета, растящи на равни разстояния едно от друго, почва, мека заради ронещите се листа. И тишина, тишина отвсякъде, дори шумоленето на тревата под краката им се връзваше в слуха.

Таури никога не беше виждала войни и ако се вярва на Кей, дори престъпленията тук бяха редки и незначителни. Може би защото планетата бе населена от хора, уморили се да убиват?

— Дълго ли ще бъдете при нас? — попита Рашел.

Артур поклати глава.

— Жалко — момичето наистина изглеждаше разочаровано. — Малко приятели имам тук — и всичките живеят далеч.

Изглеждаше, че тя изобщо не се съмнява в неизбежността на дружбата им. Впрочем, разочарованото ѝ изражение не се запази дълго време.

— Разрешиха ли ти да береш плодове?

— Да.

— Откъсни ми ябълка. Ето онази, жълтата.

Артур подскочи, навеждайки надолу клона. Пречупи гъвката дръжка и мълчаливо подаде ябълката на момичето.

— Тук не е прието да се късат плодове от чуждите градини, без да се попита — поясни Рашел, отхапвайки парче от ябълката. — Благодаря.

— А да се вдигат от земята? — Артур предизвикателно подритна ябълка, която на вид с нищо не отстъпваше на откъснатата от него. Рашел се засмя:

— Е... може... само че кой ще тръгне да прави подобно нещо? Тях не ги събират дори за продажба. Артур, а защо си с яке?

— Не съм се затоплил след климатизатора — измърмори Артур. Дори на Тера не се отнасяха толкова варварски с натуралните

продукти. Военните поръчки бяха нанесли вреда на екологията на Старите планети.

— Почти пристигнахме — без да забелязва тона му, съобщи Рашел. — Чуваш ли?

Артур наистина чуваше шум — равномерно бучене на течаща вода.

— Искях да се изкъпя — уведоми го Рашел. — А не мога сама. Трябва ми някой, който да ме държи на „каишка“.

Едва сега Къртис-младши съобрази що за диск виси на рамото на девойката. „Каишката“ бе неинерционен генератор на „еластично“ поле. Невидимата и свръхздрава силова нишка, появяваща се при натискането на бутона, закрепваше човека за „каишката“. Използваше се от строители, с него алпинистите се катереха из планините, понякога родителите караха децата си да се къпят с „каишка“. Но Артур все още не беше срещал нормален дванайсетгодишен човек, макар и да е момиче, който би си сложил „каишка“ доброволно.

— Умееш ли да работиш с него? — попита Рашел и му подаде металния диск. Бученето на водата се беше усилило, между дърветата проблясваше небесносиня ивица.

— Да — намръщено си призна Артур. Потомците на героите от Смутната война бяха доста деградирали, щом и на собствената си топличка планета не се къпеха без „каишка“.

— Само не ме подвеждай — сериозно каза Рашел, в движение смъквайки тениската. Тя беше с оранжев бански — здраво ремъче и малко плат (защото засега не беше необходимо по-голямо количество). Отзад върху ремъчето проблясваше халка, за която се закрепваше „каишката“.

Те излязоха на открито при реката и Артур застина. Бреговете бяха бетонирани — водата бързо би отнесла почвата. Реката извираше от люляковото сияние на компенсационната зона. Леденият, навяващ студ, изпълнен с водовъртежи поток ревеше на десет метра под тях.

— Днес има малко вода — угрижено каза Рашел. — Сигурно е плитко...

— Ти какво, тук ли искаш? — Артур поклати глава.

— А къде другаде? В отходния канал с торовете ли? — Рашел смъкна полата си. — Сто метра по течението — и следва плитчина.

Артур видя плитчината. Плавно издигаща се от водата към градините бетонна плоскост. На това място реката се стесняваше; следваше водовъртеж, където тя изчезваше под земята. Около тази точка, на петдесет метра, се забелязваха други канали — сякаш небесносини спици в огромно колело. Водата в тях беше спокойна и мътна. Каналите се губеха сред градините.

— Закачи „каишката“ — помоли го Рашел, обръщайки се с гръб към него.

— А можеш ли да тръгнеш от самия климатизатор? — без да помръдва, попита Артур.

— Ти какво, да не си тъп? Та нали водата е ледена, повече от минута не може да се издържи. Закачи ме.

Артур измъкна малката никелирана закопчалка. После решително мушна ръката си под ремъка на банския.

— Сега ще ти фрасна един! — спокойно му обеща момичето.

— Глупачка! — Артур подръпна ремъка — Сигурна ли си, че ще издържи?

— Не се къпя за пръв път.

Артур щракна закопчалката за халката. Рашел наблюдаваше как вади „каишката“ от предпазителите и включва захранването.

— Зарядът е малко...

— Ще стигне за две-три изопвания. Ще пробвам да изплувам на плитчината, но ако ме повлече водовъртежът — включвай. Добре ли виждаш?

— По-добре от алкарисианин.

— Тогава гледай...

Засилвайки се, момичето с вик скочи от бетонния бряг.

— Ох, глупачка — прошепна Артур, вглеждайки се в пенливата вода.

Рашел вече бе успяла да изсъхне, когато Артур внимателно се спусна при нея по бетонната плоча. Само краката ѝ бяха покрити с капки вода от ревящия водовъртеж.

— Ще се печеш ли? — попита тя.

Къртис-младши започна да се разсъблича. Попита:

— Поне имаш ли аТан?

— Ти си смешен. Че кой сменя матрица за аТан от деца?

— Къртис Ван Къртис.

— Още не сме се запознали с него — засмя се Рашел. — Ти искаш ли да поплуваш?

— А за какво ще закрепя „каишката“? За ухото?

— За езика! Ще измислим нещо... — Рашел изведнъж захлупи лице върху топлата плоча и през смях попита: — Искаш ли да ти дам назаем...

— Ама че наглост! — възмутено заяви Артур.

В края на краищата те решиха, че добре стегнатият на гърдите колан от дънките ще издържи опъването на „каишката“. След час Артур се убеди, че наистина е така. Но раменете го боляха до вечерта.

Формално това беше свободна зона в космоса. Отвъд границата на звездната система Силак земните кораби можеха да бъдат атакувани от силикоидите, но самото им присъствие не беше враждебен акт. Такива бяха законите в Галактиката след Смутната война.

Засега силикоидите не обръщаха никакво внимание на неканените гости.

— Ескадрата се прегрупира — доложи капитанът на „Гореща следа“. — Ще пратят корабите си към различни бази. Кого ще преследваме?

Той не се вълнуваше особено от плановите на Кал. Инструкцията, получена от Лемак, му позволяваше да се отклони от битката. Капитанът нямаше намерение да участва в самоубийството, което, изглежда, беше замислила жената от Службата за имперска безопасност.

Изабела мълчеше. Ако нападението над Лайън все пак имаше някакви шансове за успех, то щурмът на планетата — прародина на силикоидите, беше пълно безумие. Прекалено много бяха защитните станции, планетарните бази, военните кораби.

— Всички ли са тук? — попита Кал.

— На практика — да.

— Тоест?

— В района на Таури ескадрата изхвърли в пространството някакво корабче. Разузнавателна сонда или патрулен катер.

— По-точно!

— Ако това бяха земни кораби, бих предположил изхвърляне на експрес-капсула.

Капитанът започваше да се нервира. За негово учудване Кал беше доволна от отговора.

— Връщаме се обратно. Цел — Таури. Тази капсула ми трябва.

С нито една от думите си тя не показва никакви емоции. Загубено време? Нека. Какво да се прави, при положение че връзката в

хиперпространството е невъзможна. Шанс едно към трийсет и две хиляди? Не е беда. Тук, на Силак, шансовете бяха равни на нула.

Кал често се измъкваше от затруднени положения благодарение на качеството, което не би могло да се нарече иначе, освен нюх. Тя беше изразходвала прекалено много сили и нерви в преследването, за да позволи Артур Къртис да загине в лапите на дарлоксианите или в стаите за разпит на силикоидите. Тя щеше да го хване — него, момчето, което знае прекалено много.

Нито подчинените й, нито десантчиците се учудиха, когато трите кораба отново предприеха хиперскок. Те бяха започнали да свикват с преследването заради самото преследване.

Флаерът се спусна на поляната — прозрачен овал, прикрепен към диска на гравитационния двигател. Кей отвори кабината и скочи на тревата. На стотина крачки сред дърветата жълтееше къщата. От безкрайните градини прииждаше нежен, сладък аромат. Беше топло — но в границите на нормалното, без никакъв намек за жегата.

Ако Кей Дач беше способен да обикне някоя планета, то това щеше да е Таури. Може би именно затова я беше напуснал преди двайсет години.

В града Кей посети два-три магазина и сега беше облечен по местната мода. Разбираше, че нито шортите с изрисувани цветчета, нито незагащената риза щяха да му помогнат да заприлича на местен — нямаше нито необходимия тип лице, нито нужното телосложение. Но поне престана да се облива в пот в своя официален костюм. А ризата прекрасно прикриваше наличието на кобура с „Пчелата“.

Фалшиво подсвирквайки си мелодия, която всеки роден на Втората планета на Шедар би разпознал, Кей тръгна към къщата. Жизнерадостният химн на загиналата планета бе за него една от последните нишки на паметта.

Обикновено си спомняше за родината си, когато имаше големи неприятности.

Артур сякаш го чакаше. Той седеше горе, на перилата на верандата, и Кей забеляза, че е бос и без риза. Таури умееше да предразполага хората към разпускане, независимо от това какви бяха

— търговци на риба от Марета или съсобственици на империята „аТан“.

— Здравсти! — извика Артур.

Кей неволно се усмихна. Къртис-младши сега беше дете повече от всякога, но Кей Дач почти обичаше това дете. Още не разбираше защо — често беше имал своеобразни клиенти, — но вече започваше да осъзнава чувството си.

Не го плашеше дори неизбежната загуба на професионализма му.

— Кей, виждал ли си каналите им? — попита Артур. Той беше пълен с впечатления и жадуваше за общуване.

— Имаме проблеми, момче.

Кей предпочиташе да не протака със съобщаването на неприятните новини. Усмивката на Артур посърна, но не докрай.

— Какво се е случило?

— Намерих кораб на пристанището... нелош и на съвсем прилична цена.

— Е?

— Не можах да го купя. Похарчихме прекалено много пари на Инцедиос — дрехи, оръжие, лечението ми, билетите за Волантис...

Артур се намръщи.

— Картата „аТан“ не е попълнена с пари. Нито едно постъпление от момента на нашето... хм... отлитане от Тера. Ние, естествено, сме далеч от нищетата. Но не сме в състояние да си купим приличен кораб.

— Парите би трябвало...

— Не е постъпило нищичко. Можеш сам да провериш картата, ако не вярваш. Артур, обсъждали ли сте с Ван Къртис подобна ситуация? Например като сигнал за отстъпление?

— Не! — Артур с лекота скочи от перилата. — Сигналят за връщане беше друг. Честна дума, Кей!

— Общо взето ти вярвам. Тогава пред нас стои въпросът: какво означава това?

Къртис-младши гледаше под краката си, човъркайки тревата с върха на обувката си. После вдигна поглед:

— Това означава, че договорът ти с Къртис Ван Къртис е прекратен. Така ли е?

— Така е — сурово потвърди Кей.

Артур отмести погледа си от телохранителя. Попита:

— Мога ли да претендирам за част от парите? За да се добера с някой пътнически кораб до Граал?

— Почакай! — Кей сложи ръка върху рамото му. — Аз съм сключил договор не само с Къртис-старши. И на теб ти обещах някои неща, нали?

Артур мълчеше.

— Момче, ще те отведа на Граал. Но ако Ван Къртис е променил плановете си, ще се наложи да уговорим нови условия на договора. Това е почтено предложение.

— Какво искаш, Дач? — уморено попита Артур. — Какво мога да ти дам? Безсмъртните нямат наследници. Никога няма да притежавам „аТан“. Така и ще си остана вечно момче, дори и да ми порасне брада.

— Искам три неща, Арти — Кей застана на колене и погледна Артур отдолу нагоре. — Информация, гаранция и обещание. При това ще изпълниш обещанието само ако имаш възможност.

— Слушам те.

— Искам да знам какво представляват богът от машината и „Линията на бляновете“. Поне в най-общи линии. Искам да съм сигурен, че ако загинем, Ван Къртис ще удържи на обещанието си...

Артур поклати глава.

— ...И ще ме съживи. Макар и за да ме подложи на вечни изтезания в резиденцията си. Можеш ли да опишеш поведението ми по такъв начин, че да реши да си отмъсти?

— Ти какво, да не си мазохист?

— Искам да ми обещаеш: веднага щом ти се представи възможност, да ми помогнеш да избягам. По-нататък всичко си е моя работа. С това твоите задължения свършват.

— Кей, думите за изтезанията не бяха празна заплаха. Двама от предишните ми спътници вече я имат тази вечност.

— Вярвам ти. Това прави нещата още по-лесни за теб.

— Кей, не искам да те измъчват — сериозно каза момчето.

— Прекрасно. Значи ще ми помогнеш да избягам. Не бих получил наградата в никакъв случай, нали?

Артур протегна ръката си към Кей и каза:

— Информацията ще бъде най-обща. Съгласен ли си?

Стиснаха си ръцете.

— Разправяй.

Къртис-младши се огледа. Седна в тревата до Кей.

— На планетата Граал има изход към друго пространство. Кей чакаше.

— Там се намира нещо, което може да се нарече бог.

— Защо „нещо“?

— То не е жив организъм. Нали ти казах: бог от машината.

— Защо „бог“?

— Той... то... е създало нашия свят.

— По-конкретно, Арти.

— Стига толкова — отсече Къртис-младши. — Не съм ти обещавал пълна информация.

— И това не е малко... Добре. Какво е „Линията на бляновете“? Защо силикоидите са решили, че тя ще навреди на човечеството?

— Няма да му навреди. Просто ще насочи развитието му по други пътища.

— Какво представлява тя?

— Техническо устройство... — Артур замълча и прехапа устни.

— Кей, от най-обикновено любопитство ли искаш да научиш това?

— Не, разбира се. Не обичам кой знае колко децата, Арти. Но извънземните ги обичам още по-малко. Ако „Линията на бляновете“ отслаби Империята, ще скъсам нашия договор.

— И ще ме убиеш.

— Обещах ти да не правя това. А и убийството няма да помогне, нали? Какво е това „Линия на бляновете“?

Момчето затвори очи. Помоли:

— Кей, хайде да го направим по друг начин. Ако успеем да достигнем до Граал, ще ти разкажа всичко. И ти ще решиш...

— Какво ще промени това?

— Освобождавам те от обещанието ти. Когато узнаеш истината, ще можеш да ме убиеш.

— Не обичам неизвестността — сериозно каза Кей. — Да те защитавам и да не знам дали си струва да го правя, не е най-приятното занимание.

— Животът по принцип си е пълна неизвестност.

Кей Дач кимна:

— Добре. Да смятаме, че сме се договорили. Ако ми се наложи да направя това...

— То ти ще го направиш безболезнено за мен — Артур се усмихна.

— Както се получи, момче. Но при всички случаи ще ми липсваш.

— Наистина ли?

Кей стана и помогна на Артур да се изправи. Те стояха и се гледаха един друг: суперът от унищожената планета и клонингът от древната родина на човечеството. Мъжът, свикнал да убива, и момчето, родено, за да умира.

— Да вървим да ми покажеш каналите — каза Кей. — И да се похвалиш как си се научил да се гмуркаш.

— Ти също ли си се къпал в тях, когато си живял тук?

— На Таури няма други водоизточници. Цялата планета е преустроена. Градини, компенсатори, канали... четири града...

— Отначало е страшно, нали? И водата е ледена...

— Отначало всичко е страшно.

...Хенриета Фискалочи дълго гледа след тях от прозореца на стаята си. Тя харесваше силните личности, а тези двамата бяха много силни. Такива хора не търгуват с риба от замръзнали планети, а в патриархално-клановите общества не се възпитават подобни момчета.

Легендата трябва на първо място да съответства на личността, а едва след това на външната правдоподобност. Така я бяха учили... преди много, много години...

ЧАСТ V
ДОВОДИ И ШАНСОВЕ

Следващото утро беше ясно и топло, както всяко утро на Таури. Артур се събуди с лека болка в гърба — дори мекото тукашно слънце можеше да изгаря момчетата, които не са се пекли. Но този факт не помрачи настроението му.

Хенриета им приготви закуска. Истинска таурийска закуска — сладка плодова каша, тостове с конфитюр, рохко яйце и тонизиращ чай.

— Те вегетарианци ли са? — обърна се Артур към Кей.

— Не, просто по традиция употребяват месо два пъти седмично. Освен това, то е скъпо.

— Още дълго ли ще сме тук?

— Три денонощия. Днес ще взема билети за Каилис.

Артур остави върху масата чашата с чай.

— Къде?

— Каилис.

— Планетата, където са те убили?

Кей кимна.

— Това не ми харесва — Артур поклати глава. — Ако си решил по пътя да си уреждаш сметките...

— Корабът ми остана на Каилис.

Артур скептично изглежда Кей.

— Това е корабът на Алтос, който е мъртъв. Как смяташ да го получиш?

— Винаги оставям кораба си на анонимна стоянка. Понякога се налага да излитам под друго име, нали разбираш? За да се влезе в кораба, е достатъчно да се въведе кодът.

— Кей, ти искаш да кажеш, че няма да отмъщаваш на убиеца си?

— Да.

Артур се поколеба.

— И на теб ще ти е полезно да отидеш на Каилис — подхвърли Кей. — Ще видиш.

— Добре — предаде се момчето. — Само че провери сметката, когато отидеш в града. Ако са постъпили пари, Каилис отпада.

— Ще проверя — Кей се изправи. — Как са предчувствията ти? Не се ли интересува от нас местната Служба?

— Вече не знам дали ни подозираха на Инцедиос или не, Кей, но виж, Хенриета...

— Бабката е умна — съгласи се Кей. — Но на нея не й пука за Службата. Всичките й догадки са гимнастика за ума.

— Тя знае какво е това „Игла“!

— Аз също знам, макар и да не съм членувал в терор-групите. Арти, ако човек е водил бурен живот, а после се е заселил на Таури, значи са му омръзнали интригите и престрелките. Не се страхувай. Хенриета с нищо няма да ни изненада.

На Кей му оставаха още три часа заблуда. На Артур — значително по-малко.

— Трябва ли ти пистолет? — попита Дач вече от самата врата.

Артур поклати глава.

— Разпускай максимално — посъветва го Кей, излизайки. — Таури е идеалното място за тази цел.

Почти час Къртис-младши тренира на „своята“ веранда. Просто така — той нямаше никакви предчувствия. Изпълни четири комплекса синтез-йодо — тези, които бяха ориентирани към отбрана. Йодо не изискваше голяма физическа сила и беше идеалният боен стил за тийнейджъри.

— Маретанино!

Артур се подаде през прозореца. Рашел, с праметнатия през рамо диск на „кайшката“, стоеше до външния вход на къщата. Когато видя Артур, тя грейна и махна с ръка:

— Хайде на разходка!

— Къде?

— Ще ти хареса!

Притваряйки прозореца, Артур намъкна маратонките си. Не беше свикнал да ходи бос и предишния ден порядъчно си бе набил краката.

...На пет метра от него — ако смятаме по права линия — Рашел почувства на рамото ѝ да ляга тежка ръка. Тя се обърна.

Кристална маска със сребърни лещи на мястото на очите се усмихваше на момичето. Розовите човешки устни се помръднаха:

— Тихо, малката.

Студена пластмасова длан задуши вика ѝ. Маржан Мухаммади добре знаеше как реагират хората на външността ѝ. С две крачки тя отмъкна Рашел до близкото ябълково дърво. Без да маха дланта си, насочи срещу момичето станера си.

Общо взето, на сътрудниците на СИБ — Службата за имперска безопасност — не се препоръчваше да използват оръжия срещу деца. Но Кал беше дала да се разбере, че днес всичките закони се отменят.

— Бай-бай — каза Маржан, насочвайки се към къщата. Кадар вече отваряше вратата и насочваше своя „Довод-36“ към тесния процепа.

„Чисто е“ — реши Кадар, влизайки в къщата. Маржан побърза да се присъедини към него — зад гърба ѝ вече се дочуваше учестеното дишане на бурлатито. Тя не искаше да закъснява за началото на мелето.

В този момент Артур Къртис започна да се спуска по стълбата от втория етаж, а Хенриета Фискалочи, дремеща в хола, вдигна поглед от списанието „Жените на Таури“. Тя видя мършав, висок мъж с интелектуален полизарядник последна модификация и момиче-механистка, зад гърба им се мярна и бурлати.

— Дявол да го вземе! — гръмогласно възкликна Фискалочи.

Дулото на „Довода“ се насочи към челото ѝ.

— Млъкни, дъртачко! — Механистката пристъпи към нея. — Служба за имперска безопасност. Къде са мъжът и момчето?

Хенриета Фискалочи погледна към стълбите, където, невидим за Маржан, бе застинал Артур. Погледът ѝ беше чист и безгрижен.

— Момиче, кой е старши в отряда ви?

— Аз.

Отстранявайки бурлатито, в стаята влезе светлокоса жена в силова броня.

— Вън! — каза Хенриета Фискалочи. — Аз съм полковник от СИБ в оставка. Домът ми е екстериториален.

Артур Къртис с усилие преодоля желанието да седне на стъпалото.

Изабела се поколеба за част от секундата:

— Ахар, подхвани старицата, тя блънува.

Бурлатито положи дланта си с остриите нокти върху лицето на Хенриета и старателно изобрази човешка усмивка.

— Проверете всичко! — нареди Кал. Гласът ѝ трепереше — тя почувства, че победата е близка.

Маржан мълниеносно пресече хола. Хвърли бърз поглед по стълбите, водещи нагоре — там не се забелязваше никой. Едва доловим дори за механоид звук я накара да промени плановете си.

— Вторият етаж, Кадар.

Маржан се обърна с гръб към стълбите и спря погледа си на вратата от оцветено стъкло, водеща вън от хола. Звукът се повтори. Маржан Мухаммади излезе през вратата, без да си прави труда да я отваря.

Зад нея имаше дълга светла стая. Стените бяха запълнени от стелажи с книги, набиваше се в очи прозрачна въртяща се стойка с оптични дискове. На екрана на плейъра беззвучно се сменяха пейзажи от Тера — очевидно някаква учебна програма. В дълбоко кресло, гледайки в екрана, седеше голям черен котарак.

Маржан насочи станера към него.

Котаракът изсъска и скочи към отворения прозорец, подобно на негатив на мълния. При това той се изхитри да удари с лапа по превключвателя на плейъра и екранът угасна.

Мухаммади се ухили. Старата вещица се развличаше с невростимулации на животни? Какво пък, законите на Империята бяха безпощадни по този въпрос. Едва ли бившата сътрудничка на Службата щеше да рискува да подаде жалба срещу действията на колегите си.

Тя прекоси стаята и се насочи към още една врата. Парчета от цветно стъкло се посипаха от рамене ѝ на пода.

В къщата влезе Луис Номачи. Смаяно погледна бурлатито, запушило устата на седящата в креслото старица.

— Смени Ахар — нареди Кал. — Домакинята блънува. Струва ѝ се, че е полковник от СИБ в оставка.

Луис се намръщи. Не обичаше да влиза в конфликти с колеги — дори и такива от други планети, дори и в оставка. Но още по-малко му се искаше да спори с Кал. Той се приближи към старицата.

Ахар, пускайки Хенриета, се хвърли към стълбите.

— Това няма да остане безнаказано — студено съобщи старицата.

Кадар се качи на втория етаж. Ръбестата цев на „Довода“ в ръцете му нервно потрепваше. Кадар надникна в една от стаите, после в следващата... Не видя нито Кей, нито Артур.

Дали не са на третия етаж? През отворената врата той видя веранда — празна и тиха. Поколебавайки се, Кадар реши да провери етажа до края. Премина покрай маса с неразтребени прибори за двама (тук са, тук са келешите), излезе на верандата. И веднага видя на кревата, под одеялото, очертанията на малка фигура. „Довод-36“, открил мишената, наведе надолу цевта си.

Артур Овалд. Един по-малко. Кадар насочи полизарядника към главата на момчето. „Доводът“ потрепери в знак на протест. Някакви блокиращи мрежи, вградени от яйцеглави хуманисти? Кадар не знаеше, още не му се беше налагало да стреля в деца. С две движения той изключи интелектуалния блок и приведе „Довода“ в режим станер-излъчване. Полизарядникът се втвърди, моментално губейки илюзията за живот.

Кадар натисна спусъка. Включи с брадичката си нагръдния комуникатор.

— Високопоставена, единият е хванат.

— Кой?

— Момчето. Или спеше, или беше решил, че под одеялото нищо не го заплашва.

— Провери в какво състояние е! — Гласът на Кал звучеше триумфално.

Кадар се наведе над леглото, издърпвайки одеялото. Видя навито на руло яке, кристална ваза и десетина едри оранжеви ябълки. Гледката на обикновения натюрморт му оказа странно въздействие — той се вцепени. Досега никой не го беше прекарвал толкова лесно.

Удар в капачката на крака убеди Кадар, че неприятностите му още не са свършили. Той падна и изпъззелият изпод кревата Артур осъществи несложна болезнена атака. Преди Кадар да успее да откъсне ръцете си от слабините, Артур издърпа полизарядника му.

Най-трагичното за Кадар бе това, че е изключил интелектуалния блок на „Довод-36“. Сега оръжието се подчиняваше на всеки — сякаш е обикновен пистолет.

— Аз ви трябва жив — каза момчето и с обезпокояваща ловкост превключи полизарядника на плазмен режим. — А вие на мен — не.

Кадар изскимтя. Дори не беше страшно, а просто унижително. Сякаш в отговор на това скимтене, стъклото зад Артур се пръсна. Т/сан, претъркулвайки се, падна на верандата. Огромното му тяло веднага направи помещението тясно и чупливо. Единият гъвкав многочленест крайник измъкна „Довода“ от Артур, другият го хвана здраво около кръста, придръпвайки го към металното тяло.

— Сополанко — прошепна Кадар, изправяйки се. Преживяното унижение го бе разтреперило. Дори не си и помисли да благодари на мелконеца. Замахна и удари силно момчето по лицето.

— Напразно, Кадар — студено каза Изабела зад гърба му. До нея стоеше Ахар, озъбен в зловещата усмивка на хищник. — Просто не трябваше да се превръщаш в лапнишаран.

Артур ги гледаше, прехапал устни. Бузата му бе пламнала, но в очите му нямаше нито една сълза.

— Къде е Кей? — с абсолютно друг тон попита Изабела.

Момчето млчеше.

— Да го разпитам ли? — с готовност попита Кадар, вдигайки полизарядника.

— Вече се потруди — отрязва го Кал. — Т/сан, обездвижи момчето.

Мелконецът не се нуждаеше от външни оръжия. Люспите броня на гърдите му се разтвориха, проблесна светлосиня светлина. Артур омекна.

— Търсете възрастния — каза Изабела, поемайки в ръце момчето. В силовата си броня тя бе почти с размерите на мелконеца, в ръцете ѝ Артур изглеждаше крехък и лек. — Това се отнася за всички.

Градовете на Таури бяха малки и патриархални. Кей прекара два-три часа в тихо кафене, което обичаше да посещава преди много години. То изобщо не се бе променило. Тук продължаваха да сервират отлично кафе, великолепно пиле на грил и двайсетина вида плодов сладолед. На Кей дори му се стори, че е познал няколко от редовните посетители.

После поръча два билета първа класа за Каилис. Сега не беше необходимо да се прави на търговец скъперник. Оставаше му още да купи и „Конвой“ за Артур — на Кей не му харесваше мисълта, че момчето е невъоръжено.

— Очакват ви неприятности — каза Изабела. — Укривали сте опасни престъпници.

— А вие нарушихте границите на частно имение, момиче — студено съобщи Хенриета.

— Аз не съм по-млада от тебе, кучко! — избухна Кал.

— Затова пък с възрастта не си поумняла.

Изабела и Мухаммади се спогледаха.

— А какво ще кажеш за котарака? — с хитро изражение попита Кал. — Черният котарак, който обича да гледа учебни програми?

— Глупости — сухо отвърна старицата.

— Нима? А ако помоля мелконеца да намери котарака? И да му отвори черепа, за да видим мозъка му?

— Гадна подла мръсница! Да преследваш деца и животни не е голямо геройство!

— Т/сан!

— Не е необходимо! — Гласът на Хенриета трепереше. — Оттеглям претенциите си.

Кал тържествуващо огледа подчинените си. Кадар раболепно се усмихваше. Луис, който държеше неподвижното тяло на Артур, кимна одобрително.

— Къде е Кей Овалд? — Изабела отново се обърна към старицата.

Хенриета мълчеше.

— Ах. Така няма да се разберем.

— В града е. Не знам кога ще се върне.

Старицата извърна поглед.

Кал се замисли за момент.

— Тръгваме си. Кей не ни е толкова необходим... провървя му.

— Изабела! — Луис бе единственият, който остана недоволен от решението. — Само няколко часа... това няма да промени нищо... операцията трябва да бъде завършена!

Кал се готвеше да постави на място самозабравилия се неин помощник, когато ѝ хрумна блестяща идея.

— Сигурно си прав. Ахар и Кадар! Ще дочакате Кей Овалд. Хванете го жив, а ако не стане, го убийте.

Муцуната на бурлатито не изрази никакви емоции. Кадар изглеждаше смаян.

— Това е шансът ти да се реабилитираш — любезно го уведоми Кал. — Ахар ще контролира действията ти, той е старши.

Сега вече бурлатито не можа да се сдържи и със задоволство се усмихна. В Тукайския конфликт, където някога се бе отличил Кадар, бурлатитата бяха понесли огромни загуби. Мигът на триумф бе сладък като къс изгнило месо.

— Ще ви чакаме на кораба едно стандартно денонощие — подхвърли Кал на излизане. Тя не удостои старицата дори с поглед — отломките чуждо самолюбие не я интересуваха. След нея излязоха и останалите.

Когато преминаваха покрай парализираната Рашел, по тялото на която се суетяха мравки, Маржан попита:

— Струва ли си да се рискува? Кей Алтос, за разлика от Кей Овалд, е професионалист.

— Кадар е боклук. Но бурлатито ще се справи... с Кей Овалд.

Маржан се спря:

— Трябва да махнем момичето оттук...

— Сами ще се досетят — отговори Кал с недопускащ възражения тон. Беше дошло време да се съкрати броят на помощниците ѝ.

След сто метра попаднаха на десантчиците на Лемак, които бяха блокирали целия район около къщата. Десантчиците също бяха проблем, но засега Изабела предпочиташе да не мисли за него.

Чакаха мълчаливо — Ахар при прозореца, Хенриета в креслото си, Кадар — нервно разхождайки се из стаята.

— Ти, страхливецо! — неочаквано се обади старицата.

Кадар яростно се обърна към нея:

— Кого нарече страхливец?

— Този, който отговори. Ти си страхливец и боклук. Кей скоро ще ти види сметката, пригответи се.

Ахар издаде хриптящ звук. Без да се откъсва от прозореца, попита:

— А на мен, стара жено?

— На теб — не — безгрижно отговори Хенриета.

Под дървото седеше мургаво момиче с остър нос. Отстрани изглеждаше, че си почива. Само дето неуверените движения на ръцете, които изобщо не можеха да достигнат до лицето, издаваха истината.

Кей се наведе над момичето. Беше му провървяло — той отново предпочете да приземи флаера на поляната. На Таури рядко стреляха в деца със станер, така че не беше трудно да си направи изводите.

— Не се опитвай да говориш — каза той. — Висшите функции ще се възстановят по-късно.

С едната си ръка оправи полата на момичето, а с другата махна от лицето ѝ няколко едри мравки. Движението му беше почти нежно.

— Ти приятелката на Арти ли си?

Момичето кимна.

— Отвялякоха ли го?

Отново леко кимване.

— Има ли засада в къщата?

Неуверен жест — нещо средно между „да“ и „не“. Кей смъкна от рамото на момичето металния диск. Неинерционна силова „каишка“...

— Искаш ли да ми помогнеш?

Момичето енергично закима.

— Когато вляза в къщата, преброй бавно до десет и включи „каишката“. Разбра ли?

Кей сложи ръката на момичето върху бутона, свали устройството с предпазителя и закачи за колана си закопчалката на „каишката“. Оставаше му да се надява, че коланът наистина е направен от естествена кожа и ще издържи рязкото дръпване.

— Не се страхувай — каза той на момичето, изправяйки се. — Те нямат нищо против тебе. Само натисни бутона, става ли?

В тишината на безкрайните градини Кей Дач тръгна към къщата — за да убива.

— Пригответи се — каза Ахар. Метализираната му пола иззвънтя, когато зае позиция при вратата. Кадар зае позиция срещу входа. „Доводът“, почувствал вълнението на стопанина си, се разтрепери.

— Интелектуалното оръжие е само за глупаците — каза Хенриета Фискалочи.

Вратата се отвори и Кей влезе в хола. Той видя мършавия мъж с полизарядника, насочен в челото му, собственичката на къщата, седяща мирно в креслото си, и бурлатито, застинало от страни.

— Не мърдай — каза мъжът с полизарядника.

— Предавам се — каза Кей. — Не ме бийте.

Хенриета смаяно повдигна вежди. Кадар се ухили. Бурлатито изръмжа разочаровано.

— Къде е оръжието ти, човеко? — попита бурлатито.

— На колана, отзад.

Ахар плавно заобиколи Кей. Опипа колана му.

— Тук няма оръжие.

— Има, има — успокояващо изрече Кей. Бурлатито, почувствало клопката, застина с протегнатата лапа.

— Има нещо в джоба на шортите и под мишницата — съобщи Кадар, гледайки в екранчето на „Довода“. Но бурлатито се бавеше.

— На колана ти има метална закопчалка — каза накрая извънземният. — Какво представлява?

— Сега ще разбереш! — Кей жизнерадостно се усмихна на мъжа с полизарядника, чиито нерви явно бяха обтегнати и това можеше да се окаже фатално. Също както и необяснимото закъснение на момичето.

Напразно се бе доверил на детето.

...Рашел за трети път се опитваше да натисне бутона. Мускулите не й се подчиняваха напълно, пръстът й се плъзгаше по гладката повърхност. Тя прехапа устната си до кръв и рязката болка задейства притъпените нерви.

„Каишката“ затрептя, генерирайки тънката нишка на силовото поле.

— Стреляй! — нареди бурлатито. Кадар натисна спусъка.

В този миг невидимото въже достигна Кей и така го дръпна, че той се преви на две. Да закачи „каишката“ за колана си беше рисковано, разбира се.

Но рискът беше оправдан. „Каишката“ не само че можеше да задържи падащ алпинист, тя също така генерираше силов щит, способен да предпази човека от падащите камъни. Бурлатито, стоящо зад гърба на Кей, почувства удар — сякаш, бягайки, се беше врязал в бетонна стена. Той се повлече пред Кей, блъскайки се във всеки ъгъл, срещнат по пътя. Зашеметяващият лъч, пуснат от полизарядника, не достигна целта си.

Хенриета Фискалочи, полковник от СИБ в оставка, се кикотеше, наблюдавайки изчезването на Кей и извънземния. Кадар ѝ хвърли безумен поглед и се хвърли към вратата.

— Не... не ме бийте... — повтори старицата думите на Кей. Отново избухна в смях. Стана и заситни към прозореца.

„Каишката“ най-добросъвестно докара Кей и бурлатито при краката на Рашел. Момичето направи рязко движение, опитвайки се да се измъкне, когато косматата грамада, разоравайки земята, се натъкна на дървото. Кей, който по пътя беше предпазван от щита, скочи пръв. „Пчелата“ се бе измъкнала от кобура някъде при вратата на къщата, но „Конвойт“, купен за Артур, колкото и да е странно, беше оцелял. Кей насочи пистолета към бурлатито.

Ахар, дори и полузашеметен, си оставаше бурлати — най-страшният боец от всички органични форми на живот. Преди Кей да успее да стреля, Ахар грабна с лапата си Рашел за талията. Там, където ноктите бяха докоснали тялото, бликна кръв. Бурлатито държеше момичето пред себе си, прикривайки най-уязвимите точки на тялото си.

Кей, стискайки „Конвоя“ с протегнатите си напред ръце, бързо насочваше дулото към органите, чието поразяване би довело до незабавна смърт. Бурлатито, без да откъсва ромбовидните си зеници от него, в синхрон местеше безволевото тяло на момичето. Този странен дуел продължи не повече от три секунди, казвайки на двамата всичко, което може да се каже за противника.

— *Хаей, буул* — произнесе Кей. — *Уронх-а, буул? Мат Кей.*

По лицето на бурлатито плъзна сянка на смайване.

— *Сич, кхомо? Аххар мит, кхомо.*

— *Аххар? Жет? Дорт Аххар, Вел Аххар, Шивукум Аххар? Мит Кей Дач, Шедар-нек.*

Бурлатито се надигна от земята, като продължаваше да не пуска момичето.

— *Шивуким Ахар, Урса. Кхаа нит.*

— Пусни момичето — каза Кей. — Аз ще хвърля пистолета и ще продължим.

— Хвърли го — съгласи се бурлатито.

— *Шивуким Аххар, дин Урса.*

— Кълна се — каза бурлатито.

— Хур?

— *Мит дин Урса, кхомо!* — В тънкия глас на бурлатито зазвъня ярост. Кей със замах хвърли „Конвоя“ в тревата. Бурлатито със същата ловкост запокити момичето на земята.

— А това вече не биваше да го правиш — каза Кей.

Кадар не повярва на очите си. Кей Алтос и Ахар вървяха един до друг между дърветата. Излязоха на малка полянка, застанаха на няколко метра един от друг...

— Единна воля! — прошепна Кадар. — Дай му само да се бие!

Той повдигна „Довода“ си. Полизарядникът започна опити да се прицели в полускритата от дърветата фигура.

— Аз ще ти видя сметката — обеща Кадар на Кей. — Аз на теб, а не ти на мен.

— Да, аз сгрехих — отговори му старицата от прозореца. — Кей ще убие бурлатито, а не теб. А искаш ли да видиш как ще умреш ти?

Тонът ѝ беше по-убедителен от думите. Кадар се обърна, опитвайки се да насочи полизарядника към Хенриета. Уви, интелектуалният блок, едва успял да се прицели в Кей, не го разбра. „Доводът“ упорито извиваше цевта си, проследявайки предишната мишена.

— Ето така! — заключи старицата. Нещо, което стискаше в пръстите, подобно на къс молив, тихо изщрака. Тънка струя пламък удари лицето на Кадар.

Той крещя, докато все още имаше гръклян. Но това не продължи дълго.

— Оръжието не трябва да е по-умно от човека — замислено каза Хенриета, въртейки в ръцете си горещия пиропатрон — древния

инструмент на терор-групите на Империята. — Впрочем да е по-умно от този човек, не беше трудно.

Тя хвърли пиропатрона върху обезглавеното тяло на Кадар, към мятания се в истерия „Довод“. В огнемета за еднократна употреба нямаше нищо ценно — тънък керамичен корпус, пирогел, фокусираща дюза и детонатор. Някога ги произвеждаха дори във фабриките за макарони — когато за Империята оръжието ставаше по-важно от макароните.

— Преди да те убия — каза бурлатито, — кой си ти, Кей Дач от Втората планета на Шедар?

— Супер.

Бурлатито се озъби.

— Това усложнява...

Без да довърши, извънземният се хвърли напред. Право напред, без никакви лъжливи движения и нападения — четвърт тон мускули, твърда козина и шлифовани от еволюцията инстинкти.

Също така леко и безгрижно Кей вкара кратка серия удари в тялото на противника си, обръщайки внимание не на ефективността, а на скоростта. Два от ударите достигнаха целта си — бурлатито не им обърна внимание.

Но Кей и не разчиташе на това.

— *Ктар* — каза бурлатито. То бавно изтласкваше човека от поляната. Сред дърветата, независимо от внушителните си размери, извънземният би получил решаващо предимство — неговите предшественици бяха живели в горите.

Кей Дач се спря. По всичко изглеждаше, че крайното оскърбление го беше извадило от равновесие. Бурлатито се озъби и се хвърли в атака. Предсмъртните удари, които би могъл да нанесе самоувереният човек, не го притесняваха.

Ударът беше един-единствен, между ребрата и корема. Бурлатито направи още една крачка и спря. Разтворените за смъртоносна прегръдка лапи започнаха леко да потрепват.

— Оооо... — От бурлатито се изтръгна нещо средно между стон и песен.

Кей го изгледа за секунда, после леко го бутна в гърдите. Бурлатито тежко се строполи по гръб. Тялото му бе обхванато от конвулсии.

— Хубаво ли ти е? — поинтересува се Кей, присядайки до повредения си противник.

— *Лим...* — прошепна бурлатито.

— За кого работиш?

— *Нран-по.*

Кей не знаеше какви са тези „Бдящи денем“, но не беше трудно да се досети. За всеки случай той уточни:

— Кой отведе Артур?

— Изабела Кал... СИБ — Инцедиос...

Кей подсвирна. Русокосата мръсница ги беше последвала на разстояние петдесет парсека, въпреки дарлоксианския плен и десанта на силикоидите.

Избягалите от пасивно наблюдение не ги преследват толкова енергично.

— Браво, Кей, браво.

Той се обърна. Старицата одобрително кимна:

— Отдавна не бях виждала такова мило отношение към чужди раси. А за шоките точки знаеш ли?

— Знам — Кей се изправи, защото потрепванията на бурлатито бяха станали прекалено бурни — Къде е другият?

— Или в „аТан“, или никъде. Не знам защо, но ми се струва, че „никъде“.

Бурлатито застина.

— Не аз ги доведох, Кей — каза Хенриета. — Нямам нищо общо с извънземните... и с хората, които ги взимат в отрядите си.

— Имаше ли още някой?

— Мелконец. Момиче-механистка, порядъчно трансформирана. Твърдоглав дебелак. И русокоса девойка в ролята на командир... Ще режеш ли ушите?

— Какво? — не разбра Кей.

— Ушите. Ушите на мечока. Законен трофей... ценен талисман. Разправят, че увеличава потентността при мъжете.

— Имам си достатъчно. По дяволите!

Кей подритна бурлатито и се затича към мястото, където лежеше Рашел.

— Потърпи — каза Кей на момичето. Той държеше главата ѝ на коленете си, а Хенриета се суетеше, сваляйки дрехите ѝ и слагайки превръзки върху раните ѝ. Диванът, върху който бяха сложили момичето, се покри с ръждивокафяви петна.

— Ама че звяр, извънземна твар... — мърмореше Хенриета. — Как е изподрал детето... не се притеснявай, малката. Няма от какво да се страхуваш. Бурлатито умря, напълно. Чичо Кей го уби, да им бъде за урок.

— Леличката също не е дремела — отбеляза Кей, гледайки овъглената каса на вратата. Отмъкнаха трупа до рамата с органична тор и го хвърлиха вътре, но неприятната миризма си оставаше.

— Добре, добре — продължаваше да гука Хенриета. — Раните не са дълбоки, само на външен вид са страшни. Ще ги превържем, за седмица ще заздравеят, после ще разкараме и отоците. Леля Фискалочи умее да лекува, пак ще станеш красавица като преди.

— Това задължително ли е? — попита Кей. — Фъфленето? Забелязал съм, че можете да говорите и по друг начин.

— Чичо Кей е груб — съобщи Хенриета. — Груб, макар и добър. Нашата планета е тихичка, страх ни е от такива хора. Ние сме едни такива мирни... старци, дечица...

— Да, защото младежите обикновено служат в Имперските сили — уточни Кей. Намигна на момичето, което търпеливо понасяше както превързването, така и бърборенето на старицата. Рашел му намигна в отговор, почти с лекота. Вцепенението ѝ бе започнало да отминава.

— И последният пластир... — въздъхна Хенриета. — Ех, да имаше целебни билки... обаче не знам дали ще помогнат при такива рани.

Кей само поклати глава. Попита момичето:

— Пробва ли да говориш?

Тя облиза устни. Прошепна:

— Рашел.

— Какво?

— Рашел. Така се казвам.

— Аз съм Кей. Благодаря за „кайшката“.

— Вие ще отървете Артур, нали? Ох!

Хенриета виновно отдръпна ръката си. Поклати глава:

— Нима и реброто ти е счупено? И търпиш?

— Търпя — призна си Рашел. — Вие не бързайте с лекарите, ако трябва да се печели време. Аз ви разбирам.

Кей и Фискалочи се спогледаха.

— Ето такива ни се раждаха между рейдовете — каза Хенриета. — Защото на Империята ѝ трябваха войници. А после се хвърляха под куршумите.

Дребните кучки винаги се хвърлят под дюзите...

Кей Дач тръсна глава, сякаш се опитваше да изтръска паметта си.

Каза:

— Трябва да тръгвам. А вие повикайте лекар.

Хенриета се поколеба.

— Рашел, скъпа моя, ще изтърпиш ли петнайсет минути?

— Поне час.

— Само четвърт час. Кей, трябва да пийнеш едно кафе.

— Е, щом трябва... — Кей отпусна главата на момичето върху възглавницата и каза: — А Артур ще го спася. Не се съмнявай.

— Там има една такава... със сребърно лице.

— Ще направя от него обеци и ще ти ги изпратя.

— По-добре пръстенче — отвърна момичето, след като помисли малко. — Мама не ми разрешава да си продупча ушите. И... така е по-интересно. А вие ще дойдете ли пак при нас?

— Разбира се. Да си ближем раните. Или да вербуваме доброволци за малка война.

— Аз съм първата в списъка — без сянка на ирония каза Рашел.

Кафето беше, според местните традиции, с леденостудена сметана, с кубчета лед и почти без захар. Хенриета щедро пръсна в чашите някаква подправка с остър аромат. Кей не се беше сблъсквал по-рано с подобна волност, но не се зае да спори.

Честно казано, той не би се отказал от половин чаша коняк. Но Фискалочи не му предложи, въпреки че барът в стаята беше пълен с

напитки. Стаята подхождаше по-скоро на наемник терорист, отколкото на старица градинарка.

— Спомени за трудни раждания? — Кей кимна към окачените по стената оръжия. Тук имаше дори и „Ултиматум“ — и Дач му се усмихна като на стар познат.

— Напразно иронизирате — Хенриета остави чашката. Погали черното коте, настанило се на коленете ѝ. — Бях и акушерка в десанта.

— Грижели сте се и за живота, и за смъртта?

— Не беше трудно. Войната продължи седемдесет години, ако не си спомняте.

— Тогава още не съм бил роден.

— Нима? Толкова лесно го уцелихте в сигмовидната...

— Учителят ми беше добър.

— Защо „беше“?

— Умря. И на него не му отрязах ушите.

— Кей, Кей — Фискалочи поклати глава — Грубо момче.

— Защо ми помогнахте? — попита я Кей директно.

— Бях полковник в терор-група при СИБ. Домът ми е неприкосновен за Службата. Това е привилегия, подарена от императора, и нито една подмладила се глупачка няма право да ми я отнема.

Кей знаеше как са наричали единствената жена-полковник в кратката и мрачна история на терористичните отряди. Но предпочете да не споделя тази информация. Жената, пратила на оня свят петстотин извънземни и стотина-двеста хора, имаше право да живее под каквото си иска име.

Освен това, под собственото си име тя не би оцеляла дълго. Сключвайки Тройния алианс, Мелкон и Бурлати бяха успели да уговорят списък с хора, с които си остават в състояние на война. Старицата, наричаща се Фискалочи, присъстваше в този списък.

А казаното от нея беше признак за немалко доверие... или порция отрова в кафето.

— Преследването на хора с помощта на извънземни никак не ми харесва — невъзмутимо продължаваше старицата. — А и освен всичко останало, вие и момчето, което твърдите, че ви е син, кой знае защо сте ми симпатични.

— Време е да тръгвам — каза Кей.

Хенриета пусна котката на пода, кимна:

— Да, за съжаление... Не бих имала нищо против да си побъбрим две-три вечери, но... Кей, запомнете какво ще ви кажа...

Той слуша седем минути. Кратки, максимално достоверни характеристики за всеки от нашествениците, проникнали в дома на Фискалочи.

...Лепкав, праволинеен, от стандартна ситуация ще изстиска всичко, но на нея ѝ трябваше само момчето, когато го взеха... Мелконецът — най-нови модификации, би те превърнал в прах, но в походна трансформация крайниците му се движат асинхронно. Сигурен признак за непълно срастване на органичните и механичните части, решавай сам как ще ти помогне това... Ако не се брои физическата сила, то тя е по-опасна от мелконец. Нейното честолубие...

— Да повторя ли? — попита Хенриета.

— Аз имам абсолютна памет.

— Ясно. В посоката съм сигурна — тръгнаха на югоизток, разстоянието сам ще го научиш. „Пчелата“ ти е в лехата с незабравките, взemi си я. Какво още, дано Бог ми помогне да си спомня... Тежко въоръжение?

Кей посочи с поглед стената.

— Всичко е заредено и работи. Но всичките модели са стари. Носталгия.

— „Доводът“ не се оказа особено убедителен — отбеляза Кей, разглеждайки оръжията.

— Добре щеше да е да си намериш „Ескалибур“. Уви, аз нямам... И бронята ми няма да ти помогне, много си широк в раменете. Не взимай „Ултиматум“! Дори и ти ще се изтощиш с него.

— Ще взема „Шанс“ — реши Кей, откачайки оръжието.

Хенриета кимна спокойно и произнесе:

— Приятно е да научиш, че не цялата младеж е изпаднала в маразм. Взemi го. Това е добър „Шанс“.

— Да — съгласи се Кей. — Един на сто.

Артур не помнеше как са го пренесли в кораба на Службата. Мелконецът или не беше преценил добре, или нарочно го бе поразил със зашеметяващо мощен заряд. Болката в гърдите накара момчето да дойде на себе си.

Малка квадратна стая — копие на дарлоксианска клетка, само че непрозрачна... отвътре. Тоалетна чиния, умивалник, дунапренов дюшек на пода. Той лежеше, облечен, а мъж в силова броня прикрепваше електроди към гърдите му.

— Свести ли се? — попита го Номачи, без да прекъсва работата си. Вкара под кожата на момчето поредната платинена игла, отгоре постави фиксираща ципа. — Интересно ти е какво правя ли?

Артур кимна.

— Много просто, приятелче. Това е реанимационен комплекс. Ако спреш сърцето си или престанеш да дишаш, то комплексът ще поеме управлението на тези функции. Ясно ли е?

Вратата на камерата се отвори. На прага стоеше Изабела Кал, жената, разпитала Артур на Инцедиос. В същата свободна синя пола и бяла блуза с широки ръкави. Къртис не я беше познал под силовата броня в къщата, но сега почувства странна гордост. Интуицията не го беше излъгала. Бяха избягали навреме от Инцедиос, но службата бе успяла да ги догони.

— Свърши ли, Луис?

— Ей сега.

— Приключвай и иди в командната зала. Тук е прекалено тясно.

— По-добре да се изпотя в бронята, но няма да позволя момчето да се измъкне — с лека обида изрече Номачи.

— Браво.

Луис прикрепил към кожата на момчето управляващата микросхема. Измъкна спрея с фиксатора и внимателно покри гърдите на Артур с прозрачна ципа.

— Готово.

— Върви!

Номачи се надигна, хвърли на Артур последен доволен поглед и трوماво излезе. Къртис-младши и Изабела Кал останаха насаме.

— Ето че отново се срещнахме — каза Кал почти нежно, заставайки на колене до Артур. — Нали знаеш какво ми е нужно?

— Добър психотерапевт.

Изабела се засмя. Гласът ѝ беше звънък, щастлив.

— Не, сега това няма значение. Ти си Артур Ван Къртис. Ще отречеш ли?

— Няма да отговарям на въпроси.

— Ние умеем да ги задаваме, Артур. Вие изгубихте и ти нямаш избор.

— Къде е Кей?

— Значи ти искаш да задаваш въпроси? Добре, ще ти отговоря. Кей скоро ще го доведат.

— Ха-ха — каза Артур с най-противния глас, на който бе способен.

— Уверен си в силите му? Няма да споря. При малко късмет добре трениран човек може да се спаси от бурлати... или дори да го убие. Но Кей не ми трябва особено. Той е пешка, прикриваща краля. А самият крал... — Изабела протегна ръка и потупа Артур по бедрото — ... кралят е в пат.

— Знаете ли — замислено каза Артур, — аз изобщо не се притеснявам от вас.

На лицето на Кал се мярна странно изражение, сменено с усмивка:

— Ти не си на дванайсет, приятелче. Хитрият ти татко те е подложил на аТан, за да заблуди всички. На шестнайсет си и мисля, че си имал достатъчно момичета, за да свикнеш...

— Не — Артур се усмихна и Кал не хареса усмивката му. — Аз съм стеснителен. Но от вас не ми пука. Вие вече сте мъртва. От момента, в който насъскахте против мен и Кей бандата си. Не се комплексирам от труповете.

— Ще се наложи да ти доказвам, че съм жива.

Гласът на Кал не обещаваеше нищо добро. Но ръцете ѝ, изглежда, живееха свой собствен живот.

— Вие няма да имате аТан, няма да имате работа, няма да имате роднини — продължаваше Артур. — Ще ви заточат в такава дупка,

която дори си няма име. По лично нареждане на императора... той... ще се... съгласи... с Ван Къртис...

— Е, как е, още ли съм жива? — Кал се засмя.

— На вас наистина ви трябва психиатър — каза Артур.

— Не, момче. На мен ми трябва „аТан“ и ти ще ми разкажеш как баща ти осъществява последния етап на монтирането. Трябва ми инструкция как се убиват хора с невронна мрежа. И последното, което ми трябва... — Кал се наведе над момчето и прошепна: — Истината за това накъде летеше. Каква е тази работа, че Къртис праща за нея сина си?

— Устата ви вонят — каза Артур.

— Ти ми омръзна — съобщи Кал. Вратата на камерата се отвори и жената се изправи. Маржан Мухаммади ги гледаше безизразно. — Добре е, че дойде. Поработи с момчето.

— До каква степен?

— До три „а“. — Кал намигна на Артур: — Ще ти хареса.

„Шансът“ не беше особено тежък. Шестцевната автоматична неприцелваема система с лазерен огън, иначе казано — ветрилната лазерна конструкция на Мартизенски, на езика на простолюдието — „дърворезачката“, приличаше най-вече на старинна многоцевна картелница. Шестте цеви бяха събрани в пакет около въртяща се ос. Всяка цев бе леко отклонена встрани. При работа въртящите се лазери се включваха за неопределено време в случаен ред, което им даваше време за охлаждане и осигуряваше обширна зона на поразяване. Това оръжие беше сродно с „Ултиматума“, оръжие от Смутната война, предназначено за зле обучени войници или за бой на единак с група.

На Кей му бе приятно да се смята за единак. Той не знаеше колко хора и извънземни ще излязат насреща му. Хенриета беше видяла четирима, но това още нищо не значеше. Впрочем мелконецът можеше да бъде броен за десетима, както и момчето-механистка.

Той вървеше през градината, внимателно опитвайки се да открие някакви следи. Противниците му също бяха професионалисти. Бе напълно вероятно корабът на Службата вече да е в орбита и да му остане само да се любува на оголеното от трева място, откъдето е стартирал корабът.

Сетне Кей почувства миризмата на изгоряло. Ветрецьт я донасяше от запад. Той едва не мина покрай целта си. Корабът се бе приземил съвсем близо до къщата.

— Надявам се, че градината ви е застрахована... Ванда Каховски — каза Кей, сваляйки предпазителя на „Шанса“. Цевите на лъчемета тихо запяха, завъртайки се. Нямаше вибрации, оказа се, че ветрилникът е отлично балансиран, и Кей кимна със задоволство.

Чен Чамри стоеше на дваайсет крачки от кораба, там, където изпепелената от двигателите почва преминаваше в редица овъглени дървета. Кал не бе наредила да се сложи охрана, но сержантът от Имперския десант изтръпваше при мисълта за подобна непредпазливост. Той изкара от кораба шестима редовни войници, подреди постове и сега просто си почиваше, разглеждайки околността.

Самият Чен беше роден на Ментар, гореща и сушава планета, макар и нелишена от странното очарование на безкрайната пустиня. Сега Чен се опитваше да реши дали му харесва на Таури, или не. Засега минусите бяха повече — излишно много дървета, прекалено тъмно небе, прохладен (за ментарец) климат.

Харесваше му само изобилието от плодове. Той откъсна от близкото дърво странен плод, изглеждащ като ябълка, но с вкус на градинска ягода, и тръгна към сребристия конус на кораба.

— Хей! — обади се някой зад гърба му. Чен се обърна.

Той веднага позна Кей Овалд. Оръжието в ръката му — лазерен многоцевник — също. Десантчиците умееха да си служат със старинна техника.

— Не полудявайте — помоли Чен. — Хвърлете оръжието и ще запазят живота ви.

Човекът, когото Кал толкова упорито бе преследвала, мълчеше. Чен се обля в пот. Шестте цевии на „Шанса“ се въртяха на празен ход, сочейки към корема му.

— Всичко е наред със сина ви — Чен пристъпи към Овалд. — Службата на Инцедиос има въпроси към вас. Пуснете оръжието, та вие сте просто търговец!

Кей Овалд се разсмя. Лекотата, с която държеше многоцевника, накара Чен да осъзнае нелепостта на собствените си думи.

— Нали не възнамерявате да щурмувате кораба сам?! — извика Чен. До най-близкия пост имаше петдесетина метра — те би трябвало да го чуят.

— Не, не възнамерявам — отвърна Кей, включвайки ветрилника.

Корабите на Службата не са предназначени за сражения, още по-малко пък за планетарни битки. От командната зала можеха да се подслушат телефоните на другия край на планетата, но не и да се сканира околността.

— Какво става? — Изабела се втурна в командната зала, където вече бяха Т/сан и Ралф Гордън.

— Изтребване — Т/сан обърна глава. — Заместник-командващ Кал, предполагам, че Кей Овалд има тежко въоръжение. Ще разрешите ли да изляза от кораба?

Кал мълчеше, гледайки екрана. Градините на Таури горяха лошо, само плазмените заряди на „Кобрите“ на редовните войски караха отделни дървета да пламтят. Затова пък повалените, отсечени ябълкови дървета бяха достатъчно, за да запълнят приличен по размери склад за дървени материали.

— Да си забелязал при старицата „Шанс“? — попита Кал.

— В колекцията ѝ на третия етаж. Предполагам, че Кадар и бурлатито са мъртви.

Т/сан се насочи към изхода.

— Остави!

Ралф гледаше неразбиращо към Изабела. Тъмната му кожа побеля.

— Аз ще изведа хората си.

— Не бива.

Не беше ясно дали Кал моли, или заповядва.

— Аз не съм ви подчинен — Гордън не се и опита да скрие презрението в гласа си. — Ние не изоставяме своите.

Изабела вдигна ръката си. Под маншетите ѝ проблесна метал.

— Поздрави Лемак — каза тя. — Скоро ще дойдем.

Плазменият заряд на „Стража“ хвърли Ралф на пода. Дланта му стисна дръжката на пистолета, но така и не успя да измъкне оръжието.

— Ххруз — каза мелконецът. Той също имаше граница на невъзмутимост.

— Т/сан, вземи Мухаммади и се заеми с останалите — нареди Изабела.

— Имам право да не се подчиня — отвърна студено мелконецът. — Като асоцииран работник на Империята, протестирам срещу опита за метеж.

— Това не е метеж — Кал отпускна ръката си. Да мери силите си с мелконец, при положение че оръжието ѝ е само маломощен „Страж“, беше глупаво. — Ще обясня всичко. Действията ни са в полза на Тера и Мелкон.

Т/сан се колебаеше.

— Ще стартирам кораба, а вие се заемете с войниците — повтори Изабела. — Те всичките имат аТан, това не е дори убийство. Трябва да си развържем ръцете, Т/сан.

Мелконецът мълчаливо излезе.

Кей лежеше в оросителната канавка, в черната от пепел вода, и гледаше излитания кораб. На петдесет метра над земята малкият конус увисна, люлеейки се над оранжевия венец на пламъка.

— Ще изравняваш земята? — попита Кей невидимия пилот. Водата би могла да го спаси от плазмено изригване и дори от гравитационен удар... при нечия голяма небрежност. Конусът започна стремително да намалява размерите си. Кей Дач полежа в канавката още няколко минути. Той не разчиташе сам да завземе кораба — това беше наивно. Преди всичко Кей се интересува как ще реагира Кал на атаката.

Реакцията беше най-неприятната — бягство. Дадох му да разбере, че Службата не се интересува от него. Разрешиха му да остане жив. Дори не обърнаха внимание на седемте трупа, без да се броят бурлатито и мъжът с полизарядника.

Русокосата жена от Инцедиос просто беше наблюдавала реакцията му.

— За теб наистина е важен процесът, а не резултатът — сядайки на брега, каза Кей. — В това си приличаме.

„Шансът“ му тежеше и той го положи на земята. Ще го намерят работниците от местната Служба, ще видят номера му и ще го върнат на Хенриета. Кей нямаше нито време, нито причина да чака появата им.

Каилис посрещна Кей с дъждовно сумрачно утро. Той почти беше забравил, че на света има и есен, но богатите планети като Таури или Тера, които можеха да си позволят пълна климатизация, не бяха много. Пътниците — по-малко от трийсет души — стояха под търбуха на лайнера в очакване на превоз. На четирийсет метра по-нататък, при товарния трюм, вече бяха разтоварили всички контейнери.

— Само дето не плюят по нас — промърмори стоящият до Кей мъж. — Не намирате ли?

Кей само сви рамене.

— И така е всеки път, когато долетиш с товарно-пътнически от Таури...

Дач гледаше дъжда. Сивият бетон, прострял се до хоризонта, бе покрит с деформираните огледала на локвите. Духаше влажен вятър, очевидно дъждът си валеше сериозно от дълго време. Топлината, прииждаща от горещата обвивка на кораба, само подчертаваше неуютността.

— Имперските кораби пристигат за три денонощия, а и цената... Случайно да сте в течение защо повишиха цените?

Лайнерът най-накрая съвсем се намокри и по него потекоха струи почерняла вода. Светът сякаш бе забулен с тъмна завеса.

— Аз съм тук случайно — каза Кей.

— Да, ама вдигнаха всичките цени — оживи се мъжът. — Всички посоки, всички видове превоз. Ето...

— Нещата вървят към война — сухо отвърна Кей. Случайният му събеседник млъкна, обмисляйки. После пресилено се засмя:

— Вие сте песимист! Разправят, че е имало поредица диверсии в заводите за гориво и...

— Нали ви казвам — война — търпеливо обясни Кей. Оранжевият автобус на космическото пристанище плавно спря под търбуха на лайнера.

— Вие сте песимист — тъжно повтори мъжът.

— А вие сте бърборко.

Кей вдигна сака си и тръгна към автобуса. Беше прекарал петте денонощия на полета, без да излиза от каютата си. Не се чувстваше добре. Провалил се беше... напълно се беше провалил като телохранител.

Макар че продължаваше да си бъде нелош убиец.

Таурийският лайнер се бе приземил не на местния космодрум, където Кей го очакваше хиперкатерът му, а на Имперския, построен по проект, типов за всеки свят. На Таури мрачните виолетови куполи изглеждаха високомерни и старомодни. На Каилис, обгърнати от дъжда, те си бяха съвсем на мястото. Автобусът се носеше по стартовата площадка, следвайки сложни дъги при заобикалянето на малобройните кораби. Кей, седнал до прозореца, наблюдаваше как в далечината стартира шлеп — стар и доста претоварен, ако се съди по бавното, тежко издигане. Местните чиновници не следяха прекалено строго какво е състоянието на корабите.

Но поне тук никой не се пъхаше под самите дюзи.

Митническата проверка също се оказа формалност. Стандартен тест за заразни болести, тънка книжка със закони — местните добавки към общоимперския кодекс, декларация, позволяваща да се превозва не повече от двуседмичен запас наркотици за лично ползване и строго забраняваща притежаването на неизвестния за Кей „Ангарски меморандум“ в каквато и да било възпроизводима форма.

За „Пчелата“ и „Конвоя“ на Кей му се наложи да плати малък данък, но оръжието не предизвика никакви въпроси. У него дори остана усещането, че биха му разрешили да вкара на планетата и „Шанса“.

Каилис му се бе сторила доста либерална планета и предишния път.

Той изпи едно кафе в ресторантчето на втория етаж и с мъка се справи с пържолата с вкус на синтетика. В бюрото за коли под наем му предложиха няколко автомобила. Той си избра „Мицан-торнадо“, местно производство, с което си спечели симпатията на служителите. „Мицанът“ не изглеждаше разкошно, но под пластмасовия капак се криеше мощен мотор и приятелски настроена система за управление, произведена по мелконски лиценз. На съседната площадка се даваха флаери под наем, но Кей нямаше намерение да се отправя на дълго

пътуване. Всичко, което му трябваше, беше в столицата на Каилис, Ангобад.

Нарасин Хан работеше в хотел „Лошо време“ вече шеста година. Достатъчно дълъг срок, за да може още при първия поглед към клиента да избере за него подходяща стая — най-скъпата, на която би се съгласил.

Но при този клиент портиерът не почувства нито пари, нито липсата им. Само големи неприятности.

— Трябва ми колегата ти.

— Кой? — Желанието на Нарасин да спори се изпари някъде.

— Набит, с моя ръст и къса брада.

— Ами... — Нарасин срещна погледа на мъжа и се запъна. Стойката, зад която приемаше клиентите, беше достатъчно висока, а за да се повдигне бронираното стъкло, бе необходимо само натискане на бутона. Но на Нарасин не му се вярваше, че това ще помогне. На колана на мъжа имаше много голям кобур, а самият той създаваше впечатление за човек, чупещ бронирани стъкла по време на сутрешната си разгривка. — Очевидно, Дъордж Саване?

— Ти ще кажеш. Къде е той?

Нарасин безпомощно погледна към хотелския детектив. Той седеше в далечния ъгъл на вестибюла, зад екрана на вътрешен контрол. Явно увлечен от ставащото в някоя стая.

— Не ме карай да убивам стареца — спокойно каза мъжът — Кое ти харесва повече: три трупа, включително и твоя, или един, който няма никакво отношение към теб?

Нарасин Хан направи отчаян опит да събере цялото си мъжество.

— В какво ме забърквате, мистър? Какви трупове? За съучастничество тук наказват по-строго, отколкото за убийство.

Неочаквано тези думи имаха ефект.

— Колкото по-бързо намеря колегата ти, толкова по-големи шансове има той да оцелее — спокойно съобщи мъжът. — Засега в нищо не си се забъркал.

— Той е в стая сто и седем — Нарасин взе решение. — Работил е през нощта, сега почива...

— Благодаря.

Мъжът се отдалечи от рецепцията, после се обърна и допълни:
— Имай предвид, че имам аТан.

В бюрото си Нарасин имаше старичък, но надежден лазерен „Стил“, а чрез комутатора би могъл да се свърже със стая сто и седем за две-три секунди. Но той седеше неподвижно, гледайки увлечения в шпиониране детектив. Притежаването на аТан е прекалено тежък довод за беден служител в скромнен хотел. С Дъордж никога не са били приятели, явно нямаше и да станат.

Кей чука на вратата три минути — тихо, но монотонно. За миг дори му се мярна мисълта, че портиерът го е излъгал.

После вратата се отвори.

— Това е служебна стая — запълвайки отвора, каза мургавият брадат човек. — Какво искате?

— Сега ще узнаеш — отвърна Кей, хващайки Дъордж за реверите на пижамата. Платът запраця, но той натика смаяния портиер в стаята.

— Ти, животно... — Саване се отскубна, разкъсвайки пижамата. И застина, вглеждайки се в лицето на Кей.

— Аз съм. Позна ли ме?

— Мистър... — По лицето на Дъордж се смениха всичките възможни емоции. — Изключително се радвам... вещите ви са невредими... аз се осмелих...

— А, ти освен всичко друго и крадеш?

Кей удари портиера в корема, чак в последната секунда съобразявайки, че му е нанесъл бурлатския удар със забавено действие. Дъордж Саване се строполи на пода, без да издаде обаче никакъв звук. Страшно го болеше, но очакваше и много по-лоши неща.

— Повече няма да те бия — обеща Кей, — ако проявиш благоразумие.

— Мистър... Кей Алтос? — Саване леко му се усмихна от пода. Явно не беше от глупаците, които ще се опитат да се бият. И усещаше разликата между любителя и професионалиста. — Не съм виновен, мистър Алтос. Ще ви върна вещите, всичко ще върна.

— Така ли? И с какво ще ме ощастливиш? — Кей не беше съвсем на себе си. Не възнамеряваше да убива портиера, особено пък с удар,

научен от извънземен.

— Дрехите, вещите, триста „хартийки“, „Пчела“, кредитна карта... — занарежда Саване.

— Дори и дрехите? В какво тогава са ме погребали?

Дъордж предпазливо се надигна. Нямаше опит в общуването с преминали през аТан — в „Лошо време“ не отсядаха богаташи.

— Не знам, полицията отнесе тялото, очевидно са го кремирали.

— Отвратително! — Кей се настани на разхвърляното легло, сложи възглавницата зад гърба си. — Постоянно не ми върви. Добре, остави всичко за себе си.

Дъордж пооправи разкъсаното горнище на пижамата си. Самоувереността му започна да се възвръща.

— Това беше трагедия за целия хотел, мистър Алтос. Не бяхме имали убийство почти две години. Изключително неприятно, повярвайте ми...

— О, я стига. Досещаш се кой ми трябва, нали?

Портиерът закима:

— Момчето?

— Момчето — съгласи се Кей. — Славното момче с алгопистолета.

— Той избяга през прозореца... втори етаж, нали разбирате...

Кей поклати глава:

— Не, не разбирам. На вашата скапана планета имам длъжник. Или онова момче, или ти.

По тялото на Саване изби пот.

— Почти нищо не знам, повярвайте ми! Той каза, че се е договорил с вас по телефона. Прибрах петарка, но откъде...

— Дори във вашата дупка не пускат толкова лесно в хотелите. Какви документи ти представи, освен петарка с портрета на императора?

— Училищен пропуск, но не помня името.

— А на мен ми се стори, че имаш отлична памет за имена.

Саване се предаде:

— Да, спомням си. Сигурно беше фалшификат, но...

— А, ти и на момчето искаше да му съдереш кожата? За мълчанието? — Кей Дач поклати глава — Камък ми падна от сърцето, благодаря ти. А сега — името!

Томи Арано, слушател на третия кръг от общообразователната програма, излезе от училището. Беше на тринайсет и по законите на Каилис нямаше право да управлява дори мотопед. Не можеше да се каже, че това особено го потискаше. Той обичаше дъжда. Квадратът на училищния двор, обикновено пращен и многолюден, сега беше измит и свеж. Светлолилавият сумрак, сменил пладненската горещина, бе направил опротивелите учебни корпуси тайнствени и непознати.

Ахмеди, негов познат от четвърти кръг, тъкмо вземаше от охраната мотоциклета си, паркиран на стоянката. Забеляза Томи и му махна с ръка:

— Хей, герой! Да те откарам?

Томи поклати глава. Ахмеди сви рамене и запали двигателя. Премина бавно покрай момчето, подхвърляйки:

— Да не се намокриш?

— Няма — слагайки качулката си, отвърна Томи.

— Правилно, аз ще те откарам — каза някой зад гърба му.

Томи се обърна. Дълъг шлифер с вдигната яка, нахлупена над очите шапка — всичко това му попречи да познае веднага човека, когото беше виждал само веднъж. Когато все пак си спомни — по-скоро по гласа, — вече беше късно.

Кей Алтос сложи ръка на рамото му, каза:

— Нали обещах, че ще се върна. Помниш ли?

Томи не успя да отговори — езикът не му се подчиняваше. Краката му също омекнаха, но той се задържа на тях. Това, от което момчето вече почти бе престанало да се страхува, това, което няколко пъти му се бе присънявало в кошмарите, се бе случило.

Убитият от него злодей бе оживял и се беше върнал да си отмъщава.

— Дай си сега лапката — каза Алтос. Томи вдигна ръка — като насън. Алтос щракна около нея, до евтиния електронен часовник, широка гривна, после показа на момчето, че има същата на своята китка. — Силови белезници. Сега сме неразделни, загриваш ли?

Томи мълчеше и Кей с бавни, ловки движения запребърква дрехите му. После надникна в папката с тетрадките.

Минаващата покрай тях кола намали скоростта си. Стъклото ѝ бавно се спусна и Данияр Вазаде, учителят по древна история, се взря с късогледите си очи в най-добрия си ученик.

— Томи, всичко ли е наред?

Без да бърза, Алтос извади от джоба на шлифера си пистолет. Прицели се в челото на Вазаде и каза:

— Всичко е супер. Ти ще се прибереш вкъщи и ще живееш дълго и щастливо.

Невидимата за света борба в душата на учителя продължи пет секунди и Кей реши, че той е храбър човек.

— Моля за извинение — отклонявайки очи от бледото лице на Томи, каза Вазаде. Не стана ясно дали думите му са предназначени за Кей, или за момчето. Стъклото плъзна нагоре, колата набра скорост.

— Когато става въпрос за живот и смърт, момче — замислено изрече Кей, — количеството на приятелите намалява. Какво да говорим за познатите — техният брой става дори по-малък от нула.

Той направи няколко крачки, сякаш забравил за Томи. Подръпването на силовите белезници хвърли момчето на колене, върху мократа неравна каменна настилка.

— Не се заплесвай — каза Кей и дръпна ръка, вдигайки Томи на крака с невидимата верига на силовото поле. — Не е приятно да си марионетка, нали?

От рязкото движение качулката падна от главата на момчето и сега дъждът се изливаше по лицето му. Той се радваше на това — не обичаше да плаче. Кей Алтос го наблюдаваше, мушнал ръцете си в джобовете.

— Аз също скачах ли скачах по чуждите конци, а сега реших да си направя собствен театър — съобщи той. — Ти ще си водещият ми актьор.

Кей отново закрачи, отдалечавайки се от училището, и този път Томи побърза да го последва. Гривната на ръката му беше топла, почти гореща, но тази топлина не го радваше.

Вече извън границите на училищния комплекс, покрай който се простираха редици безлични многоетажни сгради — тях дори дъждът не можеше да ги разкраси, — късметът реши да намигне на Томи

Арано. До „Мицана-торнадо“, към който го водеше Алтос, край пътя ревяха десетина мотоциклета. Ленивите пипала на лъчите на фаровете пълзяха през тъмнината, осветявайки капките дъжд.

— Момчета! — изкрещя Томи. Фаровете се обърнаха към тях, обливайки ги в дъгоцветна — заради дъжда — светлина.

— Напразно — каза Кей, спирайки. — Но се радвам, че не си онемял.

Към тях се приближиха, бавно, стараяйки се да не попаднат по пътя на светлината. Дрезгав, мутиращ глас попита:

— Проблеми с чичкото ли имаш, герой?

Кей изведнъж се усмихна и поверително съобщи на Томи:

— Знам как си заработил този прякор...

Момчето не отговори. Изведнъж му се стори, че е направил глупост. Алтос пристъпи настрани, в тъмнината.

— Стой където си! — извика момчешкият фалцет.

Кей се спря и почти добродушно произнесе:

— Той има проблеми, момчета. Но това са си само наши проблеми.

— Гресиш! — възрази притежателят на дрезгавия глас. — Проблеми сега имаш само ти... Томи, тръгни към колите!

— Обясни им — помоли го Кей.

Томи Арано вдигна ръка. При вида на силовите белезници тъмнината реагира с поток от псувни. Общо взето — това беше ефектът, към който се стремеше Алтос.

— Момчета... — Томи, на когото светлината пречеше не помалко, отколкото на Кей, безпомощно бе присвил очи. — Това е онзи, който... когото... той имаше аТан!

В този момент Кей започна да се движи. Той не бе разчитал, че споменаването на аТана ще спре тълпата тийнейджъри. Трябваше му само миг на объркване.

Останалото беше просто въпрос на техника. Пречеше му закаченият за дясната му ръка с двуметровата силова нишка Томи, но дори пълната загуба на един крайник не би извадила от строя телохранител от неговата класа. Той изгуби само секунда за приспособяване към тъмнината. После само се движеше — безмълвно и монотонно.

Те бяха седемнайсет — много от мотоциклетите през тази нощ носеха по двама ездаци. Три девойки, две момчета на десет години — тях Кей дори не ги удряше, а просто ги отхвърляше встрани. Може би прекалено твърдо — те не правеха опит да се изправят след това. Но двамата тийнейджъри с лазерници в ръце, безуспешно прицелили се в тъмнината, не оставиха на Кей свобода за маневриране.

Томи се влачеше след него в калта, като необикновена, но не прекалено ефективна котва — Кей се придвижваше между крехките тела на противниците си прекалено бързо. Тълпата го накара да пусне в ход рефлексите, придобити след години тренировки. Той чупеше ръцете със стиснатите в тях метални боксове, нанизваше момчетата на собствените им ножове, блокираше редките, неумели удари. Двамата най-големи — седемнайсетгодишни — младежи, които имаха пистолети, паднаха, така и не успели да стрелят нито веднъж. Кей ги обезвреди по начин, който може би отстрани изглеждаше щадящ.

Последно беше момче, връстник на Томи, с гравитационна палка. Той се въртеше на място, зашеметен от случващото се, вече не виждайки нищо наоколо. Кей просто се приближи до него, хвана го за тънката китка със стиснатото оръжие и удари момчето със собствената му палка.

Нощта крещеше, плачеше и стенеше с детски гласове. Кей повдигна Томи за реверите на якето и се развика:

— Е, какво постигна?

Момчето не отговори, задавяйки се в плач, който никога не би си позволил Артур Къртис. Кей го напъха в колата — мокър, омазан в кал от главата до петите — и включи двигателя. Виковете останаха назад, само Томи ридаеше на задната седалка, повтаряйки:

— Гадина, гадина, звяр, гадина...

Кей не му обърна ни най-малко внимание. Той набра двуцифрен номер на клавиатурата на телефона и бързо каза:

— Учебен център номер осемнайсет, на изхода. Младежко сбиване, много ранени, необходими са реанимационни коли.

— Кой се обажда? — Диспечерът на спасителната служба не изглеждаше прекалено шокиран.

— Очевидец — промърмори Кей, изключвайки се. Хвърли поглед към Томи и добави: — Неволен.

Кал мързеливо се протегна, прикривайки се с одеялото. Погледна към Номачи с насмешка.

— Ти си полудяла — каза той.

— Леле-леле... — Изабела млясна с устни. — Какви емоции, мой сдържани приятелю...

— Кал, армията ще ни изгори с все парцалите. Ако си решила да изтрепеш десантчиците... богове, та те всичките са с аТан... тогава защо се напъхваме направо в ръцете на Лемак?

— Сега той ще се отнесе по-сериозно към нас. Говорих с него, Лемак е съгласен да почака обясненията ни.

— Какви обяснения? Защо? При нас е синът на Къртис! Да поемем към Тера, към Ендория, към който и да е голям център... — Луис стана от леглото, заразхожда се из каютата. Кал се намръщи, но той не забеляза реакцията ѝ на голотата му. — Ще съобщим всичко, ще предадем момчето, ще ни отърват от всякакви неприятности... Кал, та ти имаш право да напишеш доклад до императора! Това е още по-добре! Ордени не ни мърдат.

— Напъхай си ордена в тлъстия задник — каза Кал. — Или се облечи. Постът на заместник на дива планета — това ли е венецът на мечтите ти?

— Засега — да! Но с течение на времето — ще видим! — гордо вдигнал брадичка, Луис посегна към дрехите си.

— Не, ти си тъпак! — Кал приседна. — Императорът е партия с Къртис, по принуда, естествено. Той не би се решил да рискува всичко. А ако ние сами накараме момчето да говори, ако аТанът стане държавен монопол — какво ще остане от Къртис-старши? Нищо.

— За какво тогава ни е Лемак? — истерично възкликна Номачи.

— Момчето издържа разпит три „а“ без нито един писък. Серумът на истината в кръвта му се разпадна след четири секунди, невропотискането предизвика дълбок и здрав сън. Можем да го убием, но нищо повече.

— А Лемак?

— Армията има свои лаборатории, свое контраразузнаване, своя школа за разпити. Обединим ли се, ще смачкаме момчето. По-добре награда за трима, отколкото каторга за мен и теб.

Номачи изсумтя, сега приличаше на тлъсто и противно дете. После се поинтересува:

— Защо за трима? Маржан, Т/сан...

— Те са редови изпълнители. Тях нищо няма да ги огрее, освен поредното звание или служебно наказание. Ние рискуваме, Луис, ние! Но и ние ще оберем каймака първи.

Номачи със съмнение кимна:

— Е, ще рискуваме. Нали вече сме започнали.

Кал с усилие сподави желанието си да строши врата на своя любовник.

Артур се събуди, когато Кал влезе в камерата.

— Здравей — каза жената. — Не изглеждаш зле.

Къртис-младши не я удостои с отговор.

— Добре подготвен си — продължаваше Кал. — Не ти пука от болката, така ли? С наркотиците в кръвта ти става нещо странно. Ваксиниран си още преди аТана, нали?

Артур мълчеше. Децата не се ваксинираха с наркопротектори, това би могло да спре израстването на тъканите. В кръвта му циркулираха бактерии-симбионти, охотно изяждащи всеки чужд химически препарат, дори токсина на биотерминатора. Но Артур не възнамеряваше да споделя и тази тайна на империята „аТан“.

— Какво ли да направим, а? — Кал пусна капака на тоалетната чиния и приседна. — Посъветвай ме.

Къртис-младши затвори очи.

— Искаш ли да ти разреша да вземеш душ? Ще отмиеш кръвта, ще се отпуснеш.

— А има ли видеодатчици в банята? — отговори с въпрос Артур. — Това ме забавляваше още на Инцедиос.

Кал се почувства унижена. Още по-лошо — тя излезе от равновесие. Трябваша ѝ няколко секунди, за да отпусне мускулите на гръкляна си и да отговори с предишния си тон:

— Разбира се, че има.

— Благодаря, ще помисля. Засега извъртете някой от старите записи.

Кал стана. Прииска й се да удари момчето, но след причиненото му от Маржан това би било просто смешно.

— Ще съжаляваш — прошепна тя. — Ще измъкнем от теб всичко... всичко...

— Вие сте стара и болна психопатка — каза Артур. — Дори механистката е по-човечна от вас.

Когато Мухаммади видя Кал, не се наложи да използва подсилените сензори, за да разбере колко е разярена жената.

— Иди при хлапето — нареди Изабела — Три „б“.

— Това нищо няма да ни даде — произнесе Маржан, вдигайки се от пода. Тя разговаряше с мелконецца, който като уродлив цербер лежеше в коридора пред камерата за разпити. — Разрешете да приложи три „в“ или да премина към осакатяване.

— Решенията ги вземам аз! — развика се Кал. — Имаме още три дни до Лайън, а интензивността трябва да се повишава непрекъснато!

Тя дори не забеляза, че дава обяснения пред механистката. Маржан наведе глава:

— Три „б“, заместник-командващ.

Когато жените тръгнаха в различни посоки — Маржан към камерата на Артур, а Кал в каютата си при Луис, мелконецът каза на глас:

— А защо веднага не го убием? Ефектът ще е същият.

Той избухна в дрезгав лаещ смях. Т/сан се гордееше с това, че е изработил в себе си истинско човешко чувство за хумор.

— Болеше ли те, като умираше? — попита Томи. Кей го погледна накриво и хладнокръвно продължи да шофира.

— А ти не видя ли?

Момчето продължаваше да се окуражава. Завладяло го беше онова безгрижно състояние, което често обхваща възрастните хора пред смъртта и почти никога не посещава децата.

— Видях. Пищеше като недоклан бик. Дори още по-противно.

— Много остроумно — съгласи се Кей. — Твоят глас едва ли ще се окаже по-силен.

Центърът на Ангобад беше останал далеч назад, после изчезнаха зловещите къщурки на покрайнините. Само от време на време покрай пътя се мяркаха високи дървени огради с богаташки къщи зад тях. Томи проследяваше с тъжен поглед светлината на прозорците им. „Мицанът“ се движеше на пълна скорост, понякога поемайки управлението — толкова деликатно, сякаш Кей сам се справяше с всичките трудни участъци на мокрото, неосветено шосе.

— Наел си къщичка в предградията? — попита Томи. Алтос не отговори. Момчето предпазливо се наведе напред.

— Не те съветвам — без да се обръща, каза Кей. — Нали ти самият си призна, че няма да можеш да ме удушиш.

Дъждът продължаваше да се лее, изтривайки последните следи от деня. Томи, свил се на задната седалка, гледаше в широкия тил на Алтос. Ако у него имаше нещо по-тежко от папката с тетрадките, щеше да рискува.

— Мислех, че ме лъжеш за аТана — неочаквано си призна той. — По филмите често се случва — бандитът пуска слух, че има аТан, и всички се страхуват от него.

— Животът не е кино. Нещата са много по-лоши, момче.

— Все едно, не съжалявам. Аз си отмъстих за Лъонка. А някой ще си отмъсти за мен.

— Твърде е възможно.

Томи настръхна.

— А защо извика лекар в училището? Нали не обичаш децата? И по телевизията го съобщиха, ти си наемен убиец със садистични наклонности.

— Те се застъпиха за глупав приятел. Това е достойно за уважение, не намираш ли? Между другото, пристигнахме...

Колата забави хода си, приближавайки се към бетонна стена. Символичната височина на оградата, зад която се простираха дълги редици хамбари, се компенсираше напълно от емитерите със силово поле, разположени покрай стената. Сега защитата беше изключена — в дъждовно време тя изразходваше прекалено много енергия, дори в режим на очакване. Кей спря колата до прозрачната портиерска будка — щитът над нея беше включен.

— Ще викам — бързо изрече Томи.

— Викай — съгласи се Кей, включвайки комуникатора.

— Вие сте в охраняваната зона на космическото товарно-пътническо пристанище на Каилис — произнесе нечий отегчен глас. — Каква е целта на появата ви?

— Помогнете! — изкрещя Томи. Кей каза, сякаш не го е забелязал:

— Катерът ми е на седемнайсета стоянка.

— Първична парола?

— Помогнете! Искат да ме убият! — дереше гърлото си Томи.

— Домино, трийсет, алфа, седем — издиктува Кей.

— Благодаря за използването на нашите услуги — отвърна охранителят. — Следвайте светлинния лъч.

— Ама... помогнете ми... — прошепна момчето. Без да бърза, Кей изключи комуникатора и пристъпи през отворилата се врата. Каза:

— Дъжд, киша, проверката не е задължителна... Комуникаторът на колата е настроен към гласа ми, глупчо. Той филтрира страничните шумове.

Колата бавно пълзеше покрай хангарите, следвайки петното оранжева светлина. Томи мълчеше.

— Вече возих така един тип — съобщи Кей. — Големи ядове ми създаде, рани клиента ми. А аз не съм убиец, телохранител съм. Има мъничка разлика... Оня господин обаче го закачих под дюзите на катера и излетях.

Момчето издаде хлипащ звук.

— Не се притеснявай, твоята съдба ще е по-интересна.

При седемнайсети хангар Кей продиктува още един код — този път на автомата. Широките врати се разтвориха и колата влезе вътре. Запали се осветлението — дълъг бял панел под покрива.

— Почти вкъщи сме си — каза Кей, настанявайки се в креслото. Той усети, че е успял да позабрави катера си и че му е домъчняло за него.

Хиперкатерите се появиха преди десетина години, с изобретяването на реаджекс-двигателя, заемащ по-малко място от поевтиния интерфазовик. Катерът на Кей дори бе успял леко да остарее. Но това беше здрав модел, излязъл от ендорианската корабостроителница, най-добрата в Империята. Жилищният отсек — десетметров овал, бе свързан с двигателното отделение — кръг с мъничко по-малък диаметър, чрез две дълги решетъчни подпори. Между тях се простираше цилиндърът на кварковия реактор. Някои боядисваха катера си с цветовете на своите планети или като двуцветния флаг на Империята. Кей предпочиташе простите бои — сива и черна. Но те бяха нанесени върху корпуса на кораба под ръководството на опитен дизайнер, придавайки на цивилната машина измамната външност на военен кораб.

— Здравей, приятел... — каза Кей, спускайки стъклото.

— Здравей, страннико — дочу се от кораба нисък контраалт. — Ти приличаш на моя собственик.

— Аз съм собственикът ти — отвърна Кей.

— А не ме ли лъжеш? — гласът повдигна тона си, придобивайки интонацията на свадлива жена.

— Не те лъжа!

— Може би ще ми кажеш и паролата? — с лукав тон се поинтересува корабът.

— Фасулска работа!

— Добре, влизай, скитнико — с чисто, лирично сопрано се съгласи корабът. От входа плавно се спусна стълба.

Кей отвори вратата и с гордост каза на Томи:

— Заслужава партия в „Аида“, не намираш ли? Гласът е дело на бивша певица... от любов към изкуството.

На момчето сега не му беше до вокалните способности на хиперкатера. Той се измъкна от колата и безпомощно се огледа.

Хангарът беше празен, само в далечния му ъгъл се издигаше разпределителен терминал. Жиците и кабелите бяха навити грижливо, но пултът светеше. Там сигурно имаше телефон, но белезниците не му даваха никакви шансове да се добере дотам.

— Недей да дремеш — каза Кей, насочвайки се към стълбата.

— И момчето ли да пусна? — поллюбопитства корабът.

— Да, ще се наложи...

— Аз, общо взето, не искам да се натрапвам — в последен пристъп на храброст изрече Томи. Кей се изхили.

В сравнение с жилищния отсек на товарния кораб, хиперкатерът беше върхът на комфорта и уюта, но Томи не можеше да оцени това, за разлика от Кей. Каютата по-скоро би прилягала на лайнер от средна ръка, отколкото на малко корабче. Мек килим на пода, кресла, кристални съдове върху рафтове от тъмно дърво, две чупливи масички. На едната от тях дори имаше цветя във ваза... увехнали.

— Дълго скитосва този път — съобщи катерът, когато Кей неодобрително изгледа букетчето. — Между другото, по местните мрежи съобщиха, че си убит.

— Да не би да е за първи път? — Кей измъкна букетчето и го хвърли в керамичен съд, разположен на пода. Отвътре се дочу бучене.

— Казаха още, че убиецът е момче на тринайсет години... връстник на госта ни, както разбирам?

— Ако не бях настройвал самият аз логиката ти, щеше да се наложи да те смятам за разумен — каза Кей.

— Благодаря — сухо отвърна корабът, за пореден път сменяйки колоратурата си — на баритон.

Кей погледна към Томи. Той стоеше при затварящия се вход, безпомощно дърпайки гривната върху китката си. Кей въздъхна и разкопча своята половина на белезниците. Гривната върху ръката на Томи изщрака и падна. Момчето потрепери.

— Какво ще правим... убиецо? — попита Кей. — Бавно да те натикам в утилизатора, да те закача под дюзите, да те нарежа на късчета, да те облъча с алгопистолет, да те разпоря?

Устните на Томи се разтрепериха. Той се разплака.

— О! — разочаровано каза Кей. — Съсипаха силикоида кислородните планети... Уж си е същият, но не е.

— Какво... какво искаш?

— Влез в онази стая, там има душ. Измий се, противно ми е да те гледам — мръсотия и сополи...

— Защо?

— Предпочитам да убивам чистички деца — каза Кей. — Понякога дори им давам да се нахранят. Върви. Дрехите ги напъхай в почистващия блок, ще си ги вземеш след десет минути.

Той се обърна и влезе през отворилата се пред него врата в малката командна каюта, огряна от светлинките на пробуждащите се пултове.

Когато Кей се върна в каютата, Томи тъкмо бе започнал да се мие. Той беше изгубил десет минути, преди да се убеди, че шлюзът няма да се отвори, а на кораба и през ум не му минава да повика полиция. Кей очакваше нещо подобно. Той приготви вечеря и успя да изпие чаша вино, преди Томи Арано да се пристраши да излезе от банята.

— Искаш ли да похапнеш? — дружелюбно попита Кей. — Вредно е да се яде преди лягане, но ние няма да заспим скоро.

Томи извърна поглед. Той беше успял да си състави свое мнение за действията на Кей и не очакваше нищо добро.

— Похапни — повтори Кей, пълнейки чашата си. — Или не, ела тук.

Момчето нямаше особено богат избор. Приблужи се. Кей измъкна от задния джоб на дънките си метален гребен и с усмивка прекара пръсти през остриите зъбци.

— Забравил си да се срешиш, Арти.

— Казвам се Томи Арано — отчаяно каза момчето.

— Забравих... Пътят е отляво, нали? Там има и сешоар, но не сме се събрали на представление...

Кей прибра гребенчето в джоба си и се зае да разкопчава още влажната риза на Томи. Момчето рязко се дръпна, но не рискува да се съпротивлява.

— Така и предполагам — със задоволство съобщи Кей, разглеждайки грубия белег на лявото рамо на Томи. — На косъм ти се размина... Какво, не ти достигнаха парите да се доизлекуваш? Или смяташ, че белезите украсяват децата? Те не красят и възрастните, приятелче. Сядай да ядеш.

Предпазливо поглеждайки Кей, Томи седна в креслото и бързо закопча ризата си.

— Сега ще направим експеримент с храносмилането ти — каза Кей, играейки си с чашата. — Какво си се вцепенил? Та това е просто

кренвирш. Яж, а аз ще ти разкажа приказка за лека нощ, нарушавайки отделянето на стомашен сок и работата на червата ти.

Той се намръщи, гледайки как Томи послушно започна да дъвче.

— Здравата са те изпуснали, момче. Смелостта ти е останала, но от волята — само късчета. Можеш да избухнеш, но не и да гориш... В сравнение с това, свилите се мускули и гърчавите ти рамене са дребна работа.

Томи остави нахапания кренвирш и за пръв път погледна Кей с проблясък на любопитство.

— Какво, спомняш ли си? Преди година си бил великолепно развит... за дете, разбира се. Но вече си се отучил да поддържаш форма.

— Аз раста — каза Томи.

— Аха. Навътре. Хапвай, трябва ти протеини. И престани да се страхуваш, няма да те убивам. Ти дори не се досещаш какви наказания си избегнал, ти си щастливец.

Томи недоверчиво гледаше Кей.

— Знаеш ли кой е Къртис Ван Къртис?

— Имам седем бала по политология — с нерешителна гордост каза Томи.

— А кой е Артур Къртис?

— Синът му... струва ми се.

— Засега ще смятаме, че е така. Яж! Приказката ни започва в мръсен хотел, където кротко си спял човек на име Кей Алтос. Предния ден, приземявайки катера, той преминал на ръчно управление и гравитационните двигатели убили момиче, занимаващо се с малкия си бизнес... — Кей остави чашата си и вече с друг тон изрече. — Ако има някакво значение за теб, то Кей Алтос не е имал никакво намерение да го убива. Той дори е готов да се извини на момчето, смятащо се за брат на девойката. И прощава на момчето за смъртта си.

— Ти нали си жив — каза Томи.

— Едва ли задълго. Аз вече никога няма да имам аТан. В известен смисъл, ти ме уби завинаги. Но аз те моля за прошка.

Кей стана, приближи се към Томи и сложи ръка на рамото му.

— Много съжалявам. Никога не съм убивал безцелно — нито деца, нито възрастни.

— Защо ми говориш всичко това? — попита Томи. Той плачеше тихо, почти беззвучно.

— Сега ще разбереш. Ти си умно момче, макар и лишен от предишните си знания. Изслушай историята ми, става ли?

— Става — каза Томи.

Когато Кей приключи разказа си, той допиваше бутилката мршанско, а Томи Арано почти бе доял първия си кренвирш.

— Не ти вярвам — каза момчето. — Всичко това е лъжа. Ти си разбрал, че преди година съм претърпял катастрофа, и си измислил... измислил си...

— Дълга-предълга история. Защо? Бих могъл да те заплуя и да се откажа от отмъщението, бих могъл и примитивно и дълго да измъчвам дребното ти тяло. Защо ми е да те лъжа, Арти?

— Казвам се Томи!

— Нека да е така. За какво ми е да те лъжа? И каква е тази катастрофа, в която си изгубил цялата си памет, но не си получил нито драскотина?

Неочаквано Кей се пресегна през масата и понечи да удари Томи по бузата. С движение на главата момчето избегна удара, а китката на Кей се озова в ръцете му.

— По-смело! — окуражи го Кей. — Продължи движението и ще ми счупиш пръстите. Това е похват от синтез-йодо, ти го владееш добре. Ти си една малка бойна машина, Арти-Томи. Твоята личност е била изтрита, но не са докоснали базовата ти памет... за да не се напишкваш в гащите си и да не се учиш да говориш отново. Не знам защо силикоидите са проявили такава мекота, но трябва да им благодариш поне за това. Един курс по йодо — и ти ще можеш да го употребяваш съзнателно. Ти си пълен отличник, макар и да не ти пука за училището, под влияние на всичките ти приятели. Знаеш ли защо? Ти не учиш, ти си спомняш. Ти дори и император Грей си виждал със собствените си очи, да не говорим за дребната паплач. Ти умееш да управляваш този катер, ще се справиш и с боен миноносец. Ти си Артур Ван Къртис, клонинг на Къртис-старши. Ти си бил принц, а си станал бедняк.

Томи Арано бавно разтвори длани. Ръката на Кей довърши движението си и леко потупа момчето по бузата.

— Ти не си от Каилис, от Тера си. Преминавал си през аТан десетки пъти и веднъж са пробвали да те спрат по нов начин. Отчасти са успели. Сега ти си Томи.

— Клонингите нямат душа... — прошепна момчето.

— Имат. Иначе аТанът не би сработил, нали? Може да се поспори имаш ли душа, с какво си останал, когато на Тера е оживял Артур Ван Къртис. Но аз не съм теолог. Не ми пука дали душата ти се е разделила на две половинки, умножила се е чрез деление, или Единната воля милосърдно те е дарила с нова душа. Ти не си зомби, ти имаш свободна воля, ти можеш да се снабдиш с аТан. Между другото, в главата ти и сега има невронна мрежа.

— За какво съм ти?

— За най-гнусни цели.

Томи се отдръпна.

— Не бой се, за още по-гнусни. Ти си моят шперц. Моето валекоз, което крия в ръкава си. Поп или асо щяха да са по-полезни, но ще ни се наложи да блъфираме.

— Не вярвам — упорито повтори Томи. — А дори и да си прав — защо да се забърквам във всичко това?

— Защо? Бедняк на Каилис или империята „аТан“, кариера на счетоводител или власт над Галактиката, тайните на „сапунените опери“ или планетата Граал — избирай!

— Това не е моя битка. В Галактиката вече има Артур Къртис, нали?

— Там ще се намери място и за теб, повярвай ми.

Момчето мълчеше. Кей уморено се отпусна в креслото си.

— Колко е часът?

Томи погледна часовника, но Кей не се обръщаше към него.

— Три и половина местно време — със сочен баритон съобщи катерът. — Кей, приятелче, аз съм потресен от разказа. В такава каша никой друг малоумник не се е забърквал!

— Млъкни... — обади се Кей с нещо средно между молба и заповед. — Отвикнал съм от теб. Бъди мила и грижовна дама.

— Разбира се, мили. Да почистят ли пистолетите ти? — нежно изрече корабът.

— Гадина — протягайки се, изрече Кей. — Изрод... Томи, чакаха ли те вкъщи тази вечер?

Момчето се усмихна.

— Тогава позвъни вкъщи. Кораб, свържи го!

Томи потрепери и погледна Кей.

— Диктувай номера — каза Алтос.

— Сериозно?

— Диктувай. Слушалката е на масата. Кажу ми, че ще се прибереш в къщи към обед. По-добре недей да казваш къде си, че ще ти се прекъсне връзката.

— Сериозно ли ми разрешаваш? — повтори Томи.

Кей уморено прикри очите си с длан и светлината в кораба моментално намаля.

— Момче, аз също съм имал майка. Толкова ли е трудно да го разбереш?

— Да — предизвикателно отвърна Томи.

Алтос търпеливо слушаше разговора на Томи с мисис Арано. Когато всичко, което според него бе важно, беше казано, той с един жест прекъсна връзката. Стана и побутвайки Томи, го поведе към затворена до този момент врата.

— Имам две спални — съобщи той. — Тази е твоята.

— Ще ме заключиш ли? — попита момчето.

— Разбира се, нали вече нямам аТан. Лека нощ.

Томи легна, без да се съблича, и заспа бързо. Страховете му бяха намалели само донякъде, но той беше прекалено уморен и напълно претоварен с информация.

Кей първо се застави да измие зъбите си и се събу.

ЧАСТ VI
БЕЗСМЪРТИЕ ЗА БЕДНЯКА

— Осмелих се да ви събудя — каза корабът.

Кей отвори очи. Беше в катера си — най-обичаното и родно място във Вселената. Не му бе останала родина, но той си я беше създал сам. Имперско гражданство и лична планета с десетметров диаметър.

— Случило ли се е нещо?

— Не, но е вече пладне по местно време.

Гласът на катера сега беше сух и превзет. Кей се намръщи, но не каза нищо.

Студеният душ премахна безсилието, а бръсначът — наболата брада. После Кей се облече, бавно и с вкус избирайки новите си дрехи — спортен костюм от бежова тъкан, който носеше само в първите месеци след аТан, бяла риза, двойно по-скъпа от обикновените, но способна да отрази лазерен лъч със средна мощност, обувки от мека кожа.

— Прекрасно изглеждате, шефе.

— Знам. Момчето събуди ли се?

— Още не. Във фазата на бързите сънища е. Да го събудя ли?

— Просто разблокирай вратата. Струва ли си да слагам вратовръзка?

— Разбира се. Да ви прочета ли нещо от класиката?

— Правиш ми се на дворянски слуга. А ти самият какво си прочел?

Корабът си замълча.

— Чети — съгласи се Кей. — Но не забравяй за закуската.

— Благодаря за доверието. Вчерашните ви кренвирши бяха отвратителни.

— Какво?!

— Нищо — бързо отговори катерът. — Позволете да ви предложа оригинален роман от края на двайсети век, разказващ за мистични събития, случили се в град...

— Почакай! — Кей замислено разглеждаше две вратовръзки, сякаш не можеше да реши коя да предпочете. — Спомняш ли си, че преди месец започна да четеш роман за пилот, претърпял катастрофа в пустинята. Продължавай.

— Вие наредихте да изтрия текста — студено заяви катерът.

— И ти послуша ли ме?

— Да.

— Значи текстът е в оперативната ти памет. Възстанови го и продължи.

— Добре. И така, бяхме стигнали до момента, в който пилотът се събуди на хиляда мили от най-близкото обитаемо място. Смея да отбележа — очевидно преувеличение. Неговият летателен апарат бил повреден...

— Спомням си, чети.

Кей се настани в креслото, след като най-накрая бе избрал тъмнорозовата вратовръзка. Гласът на катера се превърна в мек тенор:

— Всичко беше толкова тайнствено и непостижимо, че аз не посмях да се откажа. Колкото и нелепо да бе това тук, в пустинята, на косъм от смъртта...

Томи Арано се събуди и дълго лежа, без да става. Не знаеше колко ще продължи заточението му. Когато момчето най-накрая реши да побутне вратата и тя се оказа отключена, това го учуди почти толкова, колкото и фактът, че още е жив.

Кей Алтос седеше в креслото и сега приличаше по-скоро на млад преподавател, отколкото на наемна мутра. Корабът, чийто глас се стори на момчето удивително тъжен, замълча на средата на фразата:

— На звездата, на планетата — на моята планета, наречена Земя...

— Измий се — нареди Кей на Томи. — Виж пакета в банята, в него има четка за зъби и кърпа.

Томи кимна и премина през стаята, старайки се да не се приближава прекалено до Алтос. Не се сдържа и попита:

— Защо корабът ти през цялото време си променя гласа?

— Той още няма ясно самосъзнание — абсолютно сериозно каза Кей. — Не знае какъв е полът му, възрастта и общественото положение.

Момчето предпочете да не пита повече.

Дариан Арано, сътрудник на департамента по охрана на природата на Каилис, в този ден не отиде на работа. Струваше му се, че остатъците от природата на планетата няма да пострадат прекалено от този факт, а длъжността инспектор по контрола на водите му позволяваше подобни волности. Полуизлегнат на ниския широк диван, той равнодушно гледаше в телевизионния екран, похапвайки си солени орехи. Бирата в голямата пластмасова бутилка се беше затоплила и бе станала противна, но го мързеше да си вземе нова от хладилника. По обществения канал вървеше платената правителствена програма „Седем минути за красивия живот“.

— А ето какво мисля аз — пророкуваше от екрана възрастна дама. Облечена беше с разкошна, но не по нейната мярка биокопринена рокля, зад нея се виждаше лошо наложен фон, изобразяващ разкошна богаташка къща в планините. — Ще дойдат дни, много скоро, когато младежта ни няма да се стреми към други планети. Девойките и младежите ще престанат да лягат с първия срещнат таурийски турист, учените вече няма да напират да отидат на Ендория. Обратното! Ще стане мечта за хората от всички планети на Империята да имат наше жителство! Най-важното е да запретнем ръкави. И да работим, да работим, много да работим, а не да мечтаем. Така мисля.

От кухнята излезе жената на Дариан, Галя. Погледна мъжа си, мълчаливо извади от хладилника бутилка бира, остави я до него. Той възприе този знак на съпружеска грижовност и разбиране с мимолетна, но мила усмивка. Помоли:

— Кажи на Люк да намали музиката.

Галя кимна. Седна до него, гледайки в екрана, където за красивия живот разсъждаваше млад офицер на фона (лошо наложен) на спортен флаер. Попита:

— Ще дойде ли Томи? Как мислиш?

— Къде ще се дене? — промърмори Дариан, отваряйки бирата.

— Такова нещо още не му се беше случвало...

— Намерил си е приятелка. Или е полудувал с училищната компания. Чужда кръв...

— Дариан!

— Какво, мълча си... — Арано отпи от бирата. — Доброто дело... се възнаграждава.

Галя излезе, без да продума. Затръшна вратата в стаята на големия им син. Ревът на асинхронната музика неохотно стихна. Дариан гледаше в екрана — там обаятелна жена на фона на бюро, което не влизаше изцяло в кадър, разправяше:

— Не ни трябва чуждите красоти. Няма да тръгнем да гледаме в паниците на Тера или Галатея, това следва от общия манталитет на Каилис. Етапът на планетарно развитие е приключен, казвам ви го като социопсихолог. Пред нас е неизбежният разцвет.

Дариан търпеливо чакаше началото на обявеното ендорианско криминале. Би било несправедливо да се каже, че нашумелият филм, безбожно скъп на видеокасата, бе по-важната причина за оставането му вкъщи, отколкото изчезването на осиновения му син. Но два стимула винаги вършат по-добра работа от един, нали?

Пропя сигнал от вратата. Охранителната система от най-нов модел (този вид технология бе отлично развит на Каилис и дори се изнасяше) съобщи:

— Дойде Томи. Без оръжие. Придружава го мъж на средна възраст, добре развит физически. С оръжие.

Системата издаде предупредителен сигнал и млъкна. После добави:

— Оръжията са много, идентифицирането им е затруднено заради локален нулификатор. Не мога да му се противопоставя. Да извикам ли полиция?

Дариан скочи, разливайки бирата. Приблужи се към вратата, където вече стоеше Галя, безпомощно усмихвайки се на мъжа си. На екрана на системата се виждаше Томи — доста мрачен и сериозен. До него, изтупвайки невидими пращинки от костюма си, стоеше човек на около трийсет години.

— В какво се е забъркал? — Дариан се поколеба, изучавайки непознатия. Охранителната програма продължаваше да работи, всичко се записваше, Томи не изглеждаше особено изплашен.

— Може би е... сътрудник на Органа? — Галя плахо се вгледа в лицето на мъжа. Органът на реда на Каилис внушаваше значително по-голямо уважение, отколкото Имперската служба.

— Отвори — нареди Дариан. Вратата се плъзна встрани, демонстрирайки мръсното стълбище със синкавите бронирани врати на съседните апартаменти.

— Мамо... — каза Томи, когато Галя го прегърна. Мъжът удостои Дариан с леко кимване и попита:

— Мога ли да вляза?

— Кой сте вие? — Дариан не бързаше, фигурата на непознатия му напомняше с безпощадна откровеност за нарасналото му през последната година собствено шкембе и за редките посещения във фитнес-залите. Погледът на човека беше прекалено самоуверен.

— Приятел на Томи.

Момчето, притиснало се в майка си, се обърна и погледна мъжа — явно искаше да каже нещо, но си замълча.

— Аха — каза Дариан. — Интересно. Влизайте.

Мъжът не отказа нито бирата, нито цигарите, с което стана още по-антипатичен на Дариан. След като отпи глътка от бирата и остави запалената цигара в пепелника, непознатият се представи:

— Кей Алтос. Специалист по охрана и нападение.

Леко задавилият се с бирата Арано каза:

— Дариан, еколог.

— Прекрасно, ние сме почти колеги... — Кей погледна накриво Галя, която го зяпаше очевидно недобронамерено. — Извинявайте за нощните вълнения, трябваше да поговорим с момчето.

Дариан отчаяно се опитваше да запази светския тон:

— Районът ни е неспокоен, мистър Алтос. Снощи имаше инцидент и откараха двайсетина младежи в болницата.

— Много ли са убитите? — състрадателно се поинтересува Кей.

— Не... всички са живи.

— Явно е действал специалист, не може да е другояче.

Арано събра две и две и резултатът не му хареса.

— С какво можем да ви помогнем?

— Имам един малък въпрос — Кей беше самата любезност. — Колко получихте, за да осиновите Томи и да се представите за негови родители?

Дариан разбра, че е настъпил моментът да посочи вратата на Кей. Но произшествието с местната банда не му излизаше от ума.

— Що за бълнуване?

— Мисис... — Кей се обърна. — Мисля, че вие не сте били лоши родители за момчето. Но той си има истинско семейство и истинско място в живота.

— Аз съм неговата майка — бързо каза Галя. — Неотдавна загубихме дъщеря си, но сина никой няма да ни отнеме.

Кой знае защо, Кей Алтос извърна поглед. После отново се обърна към Дариан.

— Рано или късно големият ви син ще се разприказва, или ще го стори някой от старите ви познати. Или пък момчето ще се замисли защо нямате негови детски снимки и филми...

— Излез, Томи! — Галя повиши тон.

— Не може — Кей повдигна ръка, показвайки гривната на силовите белезници. Те бяха достатъчно популярен елемент от криминалетата и екшъните, за да може някой да ги обърка с нещо. Галя ахна, хвана Томи за ръката.

— В постъпката ви няма никакво престъпление, напротив даже — продължи Кей. — Но виж, работата за Основата на силикоидите...

— Какво? — изрева Дариан.

— Уви, момчето е лишено от памет от чужда раса. Вие сте техни неволни, надявам се, съучастници. Мога да убедя в това Службата или Органа на реда, ако се наложи. Но дали си струва? Дайте ми верния отговор и ще си тръгна. Честна дума. Колко получихте?

— Този апартамент и петстотин в имперска валута — Дариан не се поколеба. По въпроса за неприязънта към чуждите раси президентът на Каилис беше по-ревностен и от самия император.

— Не е много — кимна Кей. — Впрочем, истинското добро е безкористно, нали?

Той свали гривната от ръката си, хвърли я на пода. Хвана Томи за брадичката, погледна го в очите. Галя не се реши да се намеси.

— Сега знаеш, че ти казах истината — за Кей сякаш вече не съществуваха други хора в стаята. — Какво ще правиш с нея — решавай сам. Трябва ми партньор, а не роб на каишка. Ще те чакам три часа в колата долу. Решавай.

— Никъде няма да го пусна! — изкрещя Галя. — Той все едно е мой син! Ще заключа вратата, а вие можете да пукнете ако щете в колата си!

— Ако момчето не успее да излезе по своя воля, хич не ми е изтрябвал за помощник — сви рамене Кей. — Успокойте се, моля.

Той тръгна към вратата, която се разтвори толкова бързо, сякаш охранителната система с нетърпение е чакала излизането му. Вече от прага Кей, обръщайки се, каза:

— Томи! Галактиката, силата, животът. Решавай.

Кей, гледайки дъжда през стъклото, изяде два-три сандвича, направени на катера. Изпуши две цигари с лек наркотик от пакет, забравен от някого в колата. Цигарите не се харесаха на Кей, организмът му не възприемаше много от наркотиците — едно от свойствата на преустроената му още преди раждането нервна система.

След два часа и половина Томи излезе от многоетажната кутия, в която беше изживял единствената година от съзнателния си живот, и се приближи към колата. Беше със сак, праметнат през рамото, но без яке, със същите дънки и тънка черна риза, която се намокри само за две-три секунди. Кей пусна парното в колата и разблокира вратите.

— Алтос, искам да ти поставя едно условие — каза момчето, упорито стоейки под дъжда.

— За приятелите си съм Дач. Казвай.

— Закълни се, че няма да ме убиеш.

Кей само въздъхна.

— Това ще ми стане семейна клетва пред Къртисови. Няма да те убия, сядай.

Томи се настани на задната седалка, притискайки се към парното. „Мицанът“ набра скорост.

— Цицината боли ли те? — полюбопитства Кей.

Томи потърка прясната синина под окото си и поклати глава:

— Не... не много.

— Имаш висок праг на болката — каза Кей. — Единственото, което ме утешава, когато мисля за Артур.

— Кей, той... моят двойник... добър ли е?

— Той е много нещастен. Добър е, мисля.

— А...

— Къртис Ван Къртис вътре в себе си е човек. По-сложен е от аТана.

Кей замълча и едва когато Томи, отпуснал се на седалката, започна да задрямва, довърши:

— Бих искал да знам какво е намислил старецът и какво от случилото се е било планирано от него още преди месец или преди век.

Горра беше една от най-старите човешки колонии. Тук все още понякога наричаха Тера Земя, в два от университетите имаше факултети по археология, а управляващото семейство произхождаше едва ли не от Гагарин.

Император Грей гледаше на това със снизхождение. Планетата редовно си плащаше данъците, младежта ѝ охотно постъпваше в Имперските сили, а в сената никога не бе имало проблеми с фракциите от Горра.

Гордостта на Горра беше пълното ѝ самоосигуряване. Тера движеше науката на Империята и на нея живеяха милиони художници, писатели и други търтеи, Ендория строеше кораби, полугладният Инцедиос подхранваше околните суровинни планети, Таури осигуряваше плодове за половината Империя. Горра вършеше от всичко по малко. Сред местните жители упорито се разправяше, че резервният дворец на императора е разположен именно тук, а не на Ендория. Посочваха даже мястото — недостъпен район в Небесносините каньони, купен от частно лице още преди Смутната война.

Лика Сейкър знаеше, че в каньоните няма императорски дворец. Тя беше живяла и властвала там достатъчно дълго, за да сканира цялата околност.

Този ден започна за нея с посещение на началника на охраната. Според установения много отдавна ред, всички важни съобщения в каньоните се предаваха устно.

Лика вземаше сутрешната си вана, когато мелконецът се приближи към басейна. Водата беше прозрачна, придобила съвсем лек кафяв оттенък от ароматните масла, но човешката голота не правеше никакво впечатление на мелконец. Лика също не се смущаваше от присъствието на киборга, още повече че полът му беше по-скоро женски.

— Доклад — изрече мелконецът, застинал на безопасно разстояние от басейна. Водата вече не беше толкова опасна за

трансформирания му организъм, но инстинктите му още не бяха свикнали с новото положение.

— Слушам те, Кас/с/ис.

Лица се протегна, чувствайки как еластичните прохладни струи започват да масажират тялото ѝ.

— Кораб в орбита, траекторията на кацане води към нашата зона.

Лица се намръщи.

— Тип на кораба?

— Катер — гръдната броня на мелконеца се разтвори, показвайки видеотерминал. — Стар модел, слабо въоръжение, защитният блок е леко подсилен. Не представлява опасност, но се движи твърде уверено.

Най-младата за цялата човешка история Майка-покровителка на фамилията замислено гледаше катера. Той ѝ се струваше познат, сякаш вече ѝ се беше налагало да го вижда или да лети на него.

— Осигури коридор, Кас/с/ис — Сейкър все пак си спомни. — Това е приятел. Стар приятел.

Мелконецът се обърна към вратата.

— И нареди на камериера да дойде! — извика след него Лица. Отпусна главата си — облакът от пепеляворуси коси се разстла върху водата, бавно намокряйки се. Усмихна се на изографисания таван, докаран преди сто години от някаква земна катедрала. Полулегналата мъжка фигура на централната фреска винаги ѝ бе напомняла за Кей. — Все още помниш, да — прошепна Лица.

Мъжът на фреската, от хиляда години опитващ се да стане от земята, продължаваше да гледа в безкрайността. Него не го интересуваха странните игри на потомците му.

— Предпазливият, търпелив, умничък Кей — затваряйки очи, каза Лица.

Преминаха през къс коридор, издълбан чрез разтопяване на скалата. Отпред крачеше човек с две-три механични протези — или механист, или просто без аТан, след него — Кей и Томи. Процесията приключваше с мелконец, вървящ на задните си крайници, което беше един от вариантите на бойна трансформация.

Томи се придържаше близо до Кей. За изминалото денонощие съмненията му не бяха изчезнали докрай, но по-рано беше виждал киборги само по телевизията. Чуждите раси не се мяркаха прекалено често на периферните планети.

Коридорът завърши с дъгоцветната завеса на силово поле, включено сега само на декориращ режим. Зад него имаше кръгла зала със сводест таван, през заобиколения с мозайка прозорец струеше светлина.

— Чакайте — каза човекът. Долната част на лицето му се състоеше от тъмножълт метал, устните му едва се помръдваха, но гласът му все пак изглеждаше истински.

— Чакаме — съгласи се Кей. Залата беше почти празна, само в центъра, направо върху гладкия мрамор на пода, се виждаха десетина големи атлазени възглавници. Изглежда на тях се седеше тук, но покана не последва.

— Дач... — прошепна Томи.

— Отпусни се! — без да гледа към момчето, нареди Кей. Почакаха почти четвърт час в мълчаливата компания на мелконеца и човека-киборг. После част от стената безшумно се разтвори.

Томи видя жена, чиято възраст клонеше към петдесетте, в семпла рокля от черна коприна. Все още беше красива и стройна, но разцветът ѝ бе отминал. Тя не му направи никакво впечатление. Единственото, което се хареса на момчето, смятащо се за нелош познавач на имперските кинозвезди и манекенки, бяха пепеляворусите коси, меко спускащи се върху раменете.

Кей гледаше Лика Сейкър, която можеше да си позволи ежегоден аТан, но упорито живееше първия си живот.

Той забеляза и пълното отсъствие на козметика, и обикновената дреха.

— Приех поканата ти, Лика — каза Кей.

— Изобщо не бързаше, Дач.

Жената се приближи.

— Ти също.

Сейкър въздъхна:

— Така и никой не се зае с възпитанието ти, нали? Измих козметиката си, Дач. И потърсих по-семпла рокля.

Мелконецът изпита своя еквивалент на смайване, когато Майката-покровителка прегърна Кей и положи глава на гърдите му. Мъжът-киборг беше лишен от емоции — мозъкът му се състоеше наполовина от микросхеми. Той просто отбеляза, че вероятното равнище на опасност е намаляло.

Лика надигна глава, вглеждайки се в Кей. Попита:

— Неотдавнашен аТан, а?

— Да. Добре е, че успяваш да минеш без това.

— Лъжеш.

— Страшно се радвам да те видя същата, Лика — каза Кей.

Сейкър прехвърли погледа си върху Томи. Момчето неловко се усмихна.

— Мой клиент и партньор — съобщи Кей.

— Така ли? — със съмнение произнесе Лика. — Имаш измъчен вид, момче.

— Изминахме разстоянието от Каилис дотук за двайсет и два часа — отговори вместо него Кей. — Осъществихме хиперскок без подготовка, излязохме в пространството във фотосферата на вашата звезда. Седем коригиращи скока. Мислех, че мозъкът ще ми изтече през ушите, а за Томи това е първи полет.

— аТанът те е направил безразсъден — с леко учудване отбеляза Лика. — Андрей! Отведи момчето в стаята за гости, дай указания на слугите. И нека го прегледа лекар.

Киборгът тръгна към Томи, който изплашено погледна Дач.

— Върви — кимна Кей. — Не се бой.

Лика тихо се засмя, каза:

— На теб също ще ти окажат помощта, за която си долетял. Не се вълнувай, понастоящем съм способна на много неща.

— Страхувам се, че дори много ще е прекалено малко за мен.

Нощем Небесносините каньони придобиваха облик на приказна страна. Псевдокристалните друзи, гордостта на Горра, тук бяха прекалено бедни за промишлена преработка. Затова пък те излизаха на повърхността на скалите и всяка звезда в безоблачното небе ги даряваше с искрица от своята светлина. Изглеждаше, че наоколо се е разпрострял спящ град с причудливи тъмни силуети на сградите и слабите светлини от запердените прозорци...

— Фамилията си е намерила красиво местенце — каза Кей.

— Ние обичаме красотата — съгласи се Лика — Измръзнал ли си? Да включи ли екрана?

— Не е необходимо. По крайбрежието нощем често беше и постудено... — Кей Дач намери в тъмнината ръката на Сейкър, тихо попита: — Виждаш ли Шедар?

— Виждам го, сънароднико.

Лежаха един до друг, още разгорещени, след като се бяха любили, и блещукащите скали спореха със звездното небе над тях. Площадката, на която Сейкър беше разположила спалнята си, се намираше на върха на самотна канара и Кей мимолетно си спомни за Къртис с „кабинета“ му на върха на дома-игла.

— Ходила ли си там... след...

— Не.

— Аз бях веднъж. За три денонощия.

— Недей, Кей — помоли го Лика.

— Океаните все още кипят, но на централния архипелаг земята е престанала да гори. На По-голямата сестра Империята е поставила контролен пост, засега автоматичен. Тя си изпати най-малко.

— Защо ми говориш тези работи, Кей?

— Отдавна не бях виждал никой от нашите.

— Защо, Дач?!

Кей се обърна, вглеждайки се в лицето, на което тъмнината бе върнала младостта.

— Тук има ли системи за наблюдение?

— Има, ама да не ти пука от тях. Аз съм Майката-покровителка, Кей. Ще ръководя фамилията още две години.

— Лика, помниш ли клетвата ни?

Жената млъкна.

— Затвор, мръсотия, нарове до тавана, воня, чаша вода на денонощие, дебнеци те сакраски доносници...

— Всичко помня!

— Ти искаш да забравиш, Лика — в гласа на Кей се промъкна нотка на ярост. — Майка ти беше с теб и не конфискуваха сметката ви в ендорианската банка. На мен се падна приютът на Алтос. Ти си израснала в собствен дом, ходила си на училище и си се влюбвала в синеоки ендорианци. Благодаря за подаръците за Коледа и честитките за рождения ден!

— Кей! Ние се опитвахме да те измъкнем!

— Доста упорито сте се опитвали. Особено...

— Остави майка ми на мира. Тя почина преди три години. Отказа се от аТан. Знаеше откъде са парите.

— Прости ми. Но аз чаках четири години. Малко момченце, вярващо в обещанията на възрастните.

— Не ме измъчвай, Кей — прошепна Лика. — Четирийсет години си чакал да ме посетиш, и всичко — заради това...

— Не. Помниш ли клетвата ни? Аз реших да я изпълня.

Сейкър се разсмя — треперещ, измъчен смях.

— Всеки, който е виновен... ще живеем, докато не отмъстим. Кей! Сакра вече я няма!

— Не Сакра изгори бащите ни.

Жената от Втората планета на Шедар приседна на кревата. Попита сухо:

— На кого си решил да отмъщаваш? На живота? Дойдох тук, защото ненавиждам Империята. Но дори мафията е зъбно колелце в нейния механизъм. Грей би могъл да ни разбие на прах, но за какво са му на императора хиляди бесни плъхове вместо едно бясно куче? Говоря с него всеки месец, Кей! Баланс на силите и доходите. Такива са правилата.

— Разполагам с ключ към цялата сила.

Лика Сейкър млъкна три секунди. После каза:

— Момчето. Вероятност — седемдесет процента.

— Вярно е, колега супер — с удоволствие произнесе Кей. — Така са ти вързани невроните. Момчето.

Лика го потупа по гърдите.

— А аз си мислех, че си сменил ориентацията.

— Благодаря.

— Няма за какво. Кой е той?

— Няма да ти отговоря... засега. Ти ще узнаеш всичко, когато му дойде времето.

— Кей, никой не говори така с мен!

— Аз имам това право... сестричке.

— Дач! Ние сме от различни родове!

— От една и съща епруветка сме. Двайсет и девет процента общи гени са достатъчно за роднинска връзка. Помниш ли, че питаше майка си дали можем да се оженим?

— Сега вече не е необходимо да питам никого, Кей...

Жената стана, премина покрай ръба на площадката, над мъждукащата бездънна пропаст, и се наведе над масичката с напитките.

— На мен „Брут“, Лика.

— Спомням си. Аз също вече не обичам сладкото.

Сейкър се върна с две чаши шампанско. Подаде едната на Кей, попита:

— Искаш ли да мина през аТан? Матрицата ми е снета на дваайсет и две. Бях доста хубавичка... девойка.

— За всичко си има своето време, Лика.

— Ясно.

— Сега е време за припомняне на старите клетви.

— Не се извинявай, Кей, не го умееш. Какво ти трябва?

— Ще ми помогнеш ли без никакви условия?

— Да.

Кей Дач приседна, отпи глътка от шампанското.

— Най-добрите оръжия и броня, които могат да се намерят в Галактиката. Цялата ви информационна мрежа, подчинена на моите нужди. Бойци, способни да се противопоставят на мелконец. И никакви въпроси.

Сейкър мълча много дълго.

— Ще получиш всичко това, Кей Дач.

— Тогава иди и пусни компютъра. Трябва да знам местоположението на Изабела Кал, заместник-командващ на СИБ — Инцедиос. Тя използва корвет на Службата с бордови номер, започващ с шестица. Поддържат я имперски десантчици от групировката на Лемак, базирана на Догар.

— С вероятност петдесет и седем процента тя е на Догар.

— Кал обрече десетина десантчици на смърт, макар че на корвета имаше мелконец и механистка, пренастроена за оперативна работа.

— Две към едно — Инцедиос.

— Тя остави да умрат бурлати и редовен сътрудник от Инцедиос. Не ми трябва догадките ти, Лика. Точна информация!

— Ти ни противопоставяш срещу армията и СИБ.

— Да.

— Добре — каза Сейкър. — Почакай тук.

Кей се засмя, оставяйки чашата си на пода. Можеше да си отиде от площадката само чрез аТан... на Тера.

Когато след половин час Лика се върна, той вече спеше.

— Ти винаги си бил дебелокожа акула — каза Сейкър, сядайки до него. — Хап! — и лягаш да спиш...

— Акулите не могат да спрат дори за да подремнат — неочаквано ясно отговори Кей. — Те спят в движение.

— Тогава ме целуни в съня си. Бъди така добър.

— Когато позволиш да те опитомят, после се случва и да плачеш... — обръщайки се, каза Кей.

— Ти не умееш нито едното, нито другото, Дач.

— Звездите плачат вместо мен.

Рано сутринта Кей събуди Томи, накара го бързо да се измие и да закуси и го поведе към изхода от подземния комплекс. На входа дежуреха няколко души, но инструкциите вече бяха получени. Отведоха ги на площадка за флаери и Кей избра стандартен имперски модел.

Той реши да не рискува, излитайки от каньона на ръчно управление. Довери се на автопилота, който явно беше програмиран от човек с вкус. Отначало флаерът се издигна на равнището на платото, после описа кръг над скалите, в недрата на които те се бяха намирали до неотдавна.

— Кей, а кои са те? — попита Томи.

— Когато твоите приятелчета на моторите изтърбушат поредния апартамент, при кого отиват двайсет и пет процента от печалбата?

— При старшия на района.

— А той на кого плаща?

Момчето сви рамене.

— Та така, тук, в тази дупка, е върхът на пирамидата.

Флаерът влезе в курса си. Заредиха се каменисти хълмове, които при ярката бяла светлина на слънцето бяха изгубили цялото си неотдавнашно очарование.

— Не се крият особено — каза Томи.

— Защо им е изтрябвало — съществуването им не е тайна. Но планетарното правителство си има свои интереси, императорът — също.

Томи долепи лице до стъклото. Под тях вече се мяркаха заселените райони: квадратите на нивите, тук-там по някоя ферма, нишките на пътищата.

— Наистина ли съм се срещал с Грей? — попита той.

— Да, струва ми се... Какво видя там долу?

— Нищо. Просто никога не съм летял на флаер.

Отделът на „аТан“ на Горра беше голям — богатата планета изискваше немало безсмъртие. Въпреки традицията, той дори не бе особено изолиран и се намираше в покрайнините на столицата. Голяма част от службите бяха разположени в надземни здания — също признак на снизходителност от страна на Къртис.

Тамура се занимаваше с прием на вторични клиенти — рутинна и нископлатена работа. Но той бе търпелив, дребен японец, завоювал си място сред служителите преди пет години, и стоически спестяващ пари за първия си аТан (с полагащата се за сътрудници отстъпка, разбира се).

Денят беше започнал успешно — обслужени бяха: нервна жена, изложила му отегчителна история за неотдавнашната си смърт в автомобилна катастрофа; възрастен предприемач, починал от рак и подозиращ, че и в новото му тяло има предразположеност към неизлечими тумори; млад момък, невъзнамеряващ да разкрива каква е професията му, наградила го с лазерен лъч в тила. Младежът току-що бе минал през аТан и страшно бързаше — искаше да наблюдава собственото си погребение и да запомни изражението на лицата на приятелите си, незнаещи за безсмъртието му.

После към Тамура се насочиха едновременно двама клиенти — свободен търговец от Ендория и неговият син. Търговецът се стискаше, разсъждавайки за неравномерното разпределение на цените на различните планети, но в края на краищата се съгласи, че на Горра условията са достатъчно меки.

Тамура провери с ръчен скенер номерата на невронните мрежи — стандартна процедура, кой знае защо предизвикала най-жив интерес у момчето. Попълни формулярите на договорите, уточни особените моменти (моментално съживяване или с интервал от денонощие, уведомяване на роднините или не), после прие от Кей Овалд кредитната карта на „аТан“. На сметката нямаше много пари, след заплащането ендорианците останаха почти на нулата — не беше никак чудно, че търговецът се бе колебал толкова дълго.

— Поздравявам ви с безсмъртието — почти искрено усмихвайки се, каза Тамура. — Надявам се следващото ви посещение да е след дълги години.

— Имам една малка молба — рече мистър Овалд, стискайки ръката му. — Мога ли да оставя благодарност за мистър Ван Къртис?

Тамура предполагаше, че в разпечатан вид всичките ежедневни благодарности до Къртис са купчина, по-дебела от руло тоалетна хартия. Но в „аТан“ почитаха традициите, особено рекламните. Той подаде на ендориеца фирмена бланка.

— Скъпи наш Къртис, благодетелю — повтаряше на глас Кей Овалд плодовете на своето вдъхновение. — Живеем отново, което пожелаваме и на теб. Мисля, че удължаването на аТана ни няма да те учуди, а ще те зарадва. Линията на бляновете наши води към далечни пътища и напрегнат труд. Артур сега те смята едва ли не за роден баща, а аз мога да ти кажа само — благодаря! Ще имаме случай, надявам се, в който ще можем да ти се отплатим със същите откровеност и почтеност, която ти прояви към нас. Кей и Артур.

Сред клиентите на „аТан“ винаги бе имало достатъчно идиоти. Но идиотът с пари е много полезно и почитано нещо. Тамура се поклони и сложи запълнената бланка в специална папка — за хиперграмите, които щяха да потеглят към местоназначението си същата вечер.

Обратният път им се стори по-дълъг. Томи хрупаше твърдия сладолед, купен му от Кей в комплекса на „аТан“. Дач, включил радиото, слушаше емисията общоимперски новини. Предаването се водеше от четирима водещи едновременно, като на моменти се подхвърляха шеги и намеци, разбираеми само за местните жители. Говореха главно за зачестилите катастрофи в заводите на Империята. Някой даже ги сравни с дарлокския терор в годините на войната. После поклоукарстваха за новия вид проверки за имплантирано оръжие, които провеждали във всички големи предприятия сътрудниците на СИБ. С особени датчици се сканирали, кой знае защо, гърбът, областта на шията и тила. Понякога извършвали арести, без да се придържат към установените процедури, а направо стреляйки със станера без предупреждение.

Водещите така и не се досетиха да свържат диверсиите и проверките.

— Кей, а аз нали все едно бих оживял, така ли е? — попита Томи. — Дори без плащането на аТана?

— Разбира се — съгласи се Кей. — Къртис би приел смъртта ти за смърт на Артур.

— Ясно.

Томи замълча, обмисляйки нещо.

— Нещата не са толкова прости — каза Кей, гледайки момчето. — Първо — обещах ти да не те закачам. Второ — Къртис би те разкрил за две минути разговор.

— Второто е по-важно — рече Томи.

— То се знае.

През останалата част от пътя мълчаха.

Лика Сейкър си имаше достатъчно работа, която дори появата на Кей не би могла да отмени. Тя я сведе до минимум, но въпреки това успя да види Кей чак на обяд.

— Засега нищо — лаконично съобщи тя.

— Разбрах — още по-късо отвърна Кей.

Обядваха тримата — Томи също бе допуснат до малкия банкет на Майката-покровителка. Обслужването би задоволило и самия император, а менюто очевидно бе съставено по принципа на редуването на редки ястия с още по-редки.

Кей не беше голям почитател на гастрономичните експерименти, но не можеше да не отдаде дължимото на дълбоководната риба от Догар, салатата от снежно грозде и почти изчезналия в годините на Смутната война спанак. Идеята да се подхвърли на мелконците дезинформацията, че спанакът е най-важният и необходим елемент от човешкото меню, вероятно е била на човек с много странно чувство за хумор. Седем години мелконските биолози, едни от най-добрите в галактиката, се мъчили да създадат крайно летален вирус, поразяващ спанака. Около осем хиляди бомбардировача, разпръскващи над човешките планети С-вируса, станали лесна плячка за прехващачите. Когато Мелкон разбрал, че лишено от спанак човечество не възнамерява да измира, шокът бил прекалено силен. Киборгите се съгласили на мирните преговори, които довели до създаването на Тройния алианс.

Но от онзи момент насетне спанакът можел да вирее само в херметични помещения с напълно затворена екология. Коварният

вирус продължаваше да дебне жертвата си, окопал се в пшеницата, картофите и други, по-маловажни от спанака култури.

Томи, виртуозно служейки си със сребърните пръчици, ядеше тазианско желе.

— Ти си добре възпитан, малкият — отбеляза Сейкър. Томи, който рядко изкусно отделяше оранжевия от зеления слой желе, не я разбра. Той смяташе, че за пръв път опитва от това странно ястие.

— Какво става със снаряжението, Лика? — Кей предпочете да насочи разговора по-далеч от хлъзгавата във всяко едно отношение тема.

— След обяда ще посетим оръжейния ни майстор.

Сейкър мило се усмихна, подавайки на Томи незрял гурангов плод.

— Момент — каза момчето, безпогрешно избирайки от приборите на масата отварачка за тапи. С въртеливо движение проби плода при дръжката и върна подправката на Лика. Естествено, гурангата не се консумираше заедно с желето. Затова пък си пасваше идеално с бялото месо.

Вървяха почти двацет минути през тунела в частите на подземния комплекс, където се намираха оръжейните работилници. Достатъчно време, за да осъзнае Кей, кой сега работи за фамилията.

Севолд Мартизенски беше човек легенда. Той бе създал почти половината модели на оръжия за Смътната война. Напускаше лабораторията си три пъти годишно — когато наблизко имаше демонстрации на пацифисти. Изглежда той смяташе работата си върху смъртоносните оръжия и подчертано мирните си убеждения за две съвсем различни неща. Демонстрантите не бяха на същото мнение и независимо от добрата му охрана, пробвах да го линчуват. След безрезултатните опити да участва в демонстрациите, Мартизенски се връщаше в лабораторията си и създаваше още по-ужасяващи агрегати за унищожаване на живота във всичките му прояви.

Ако легендите не лъжеха, то в периодите на многобройните му творчески кризи СИБ инсценираше демонстрации на пацифисти.

— Мислех, че много отдавна се е оттеглил в някоя ферма на тиха планета — каза Кей. — Или работи под пълния контрол на СИБ.

— Замалко и това да стане — Сейкър обичаше да разказва за успехите си. — Когато армията се отказа от кварковите му бомби — заради излишната нехуманност, — Севолд се оттегли от работата. Наистина, СИБ не упражняваше натиск върху него — очевидно по нареждане на императора. Мартизенски се оттегли на Харизма и започна работа като художник. Оформяше детски книжки, особено за най-малките, стихосбирки. Винаги под чуждо име, разбира се. Склонихме го да продължи работата си като оръжеен майстор.

— А кои книги е оформял? — заинтересува се Томи.

— Сам ще си го питаш — Лика изглежда се забавляваше от неотдавнашното превъплъщение на Мартизенски. — Ако е в настроение — ще ти каже.

Севолд беше в настроение. Той бродеше из лабораторията, смайваща както с размерите си, така и с невероятния си безпорядък. В нея нямаше никой друг — геният предпочиташе да работи сам. При появата на посетителите той ги посрещна с дружелюбно помахване на ръката, която беше стиснала здраво сандвич с дебели резени салам.

— Влизайте — добродушно извика Севолд. — Това ли са клиентите, Лика?

— Да — каза Сейкър, сядайки на единствения стол, който се виждаше наоколо. За разлика от предишния ден, сега тя не беше пренебрегнала нито козметиката, нито скъпите дрехи. Обаче Севолд едва ли забелязваше какъв е външният ѝ вид.

— Подготвихме броня — съобщи Мартизенски. — „Серафим“, чували ли сте за нея?

Кей не беше чувал. Но Севолд не възнамеряваше да коментира подобни дреболии.

— За оръжието сега ще решим... — обикаляйки около Кей и Томи, мърмореше Севолд. Почеса наболата си брада. Геният беше пълен, леко непохватен и имаше вид на човек, който през живота си не е държал в ръце нищо по-опасно от вилица. — Момчето... с момчето е по-сложно... вие ще вземете всичко... Добре.

Той седна на масата, отрупана от колби с реактиви. Намръщи се. Протегна ръка, без да гледа, и хвана голям съд с тъмнокафява течност, отпи. Съобщи:

— Това е чай. Момче, какво си свикнал да използваш?

— Гравитак... — Томи погледна накриво Кей. — Стрелял съм и с алгопистолет.

— Отвратително — каза Мартизенски с мъченическо изражение. — Гравитационната палка и алгопистолетът са оръжията на изметта. Разбра ли?

— Да.

— Ще вземеш „Довод-17“ — реши оръжейният майстор. — Лек е и не е нужно да се прицелваш. Само че ще се наложи да въведеш разпознаване на всичките си съратници, иначе ще ги смелиш.

— Настройте го и на разпознаване на самото момче — обади се Кей. Севолд се замисли:

— Това е идея. Че може и да се застреля. Отвратително, нали? Докъде стигнах, да въоръжавам някого с интелектуалник... и то конструкция на Ашмарянц...

Той веднага изгуби интерес към Томи. Под внимателния му поглед Кей изпита рядкото чувство за пълна незащитеност. Опитвайки се да го прогони, каза:

— Неотдавна използвах „Шанс“.

— Е, и какво? Боклук, нали? Вехтория, само за музея става. Оръжие на отчаянието, когато учениците загиваха в боя... Какво не си използвал?

Кей разпери ръце.

— Къде предстои да се биеш?

— Не знам.

— О, богове... Лика, това е безобразие!

— Виновните ще бъдат наказани — обеща Сейкър.

— Работил ли си с „Ескалибур“?

— Виж, с него — не — призна си Кей.

— Ще се научиш. Лика, за него — „Ескалибур“, от леките — „Пчела-М“. Върху бронята — „Страж“ и „Диана“. Това е всичко, иначе ще изгуби подвижност.

— Нещо да ти трябва? — попита Сейкър, ставайки.

— Спо-кой-стви-е!

Томи така и не рискува да попита какви книжки е илюстрирал Севолд. Обаче ако можеше да наблюдава оръжейния майстор след излизането им, пред него щеше да се открие интересна картина. Мартизенски измъкна зад формовчика плътен лист хартия с вече

изрисувано заглавие „Игрите на дядо Руменко“, облегна го върху полуразработения стационарен излъчвател, заемащ половината бюро, и навеждайки глава, се зае да изучава празното засега поле.

През този ден настроението му беше твърде миролюбиво.

— Кучка — каза Ралф Гордън. В гласа му нямаше омраза, а по-скоро смайване. Сержантът от десантните войски се беше подмладил значително, но Изабела го позна без усилия. Усмихна се с едва доловима напрегнатост и го посъветва:

— Не се отвличай. Лемак чака, нали?

Погледът на Гордън още веднъж се плъзна по Кал и през ума ѝ премина мимолетната мисъл, че назначаването в конвоя на убит неотдавна от нея човек, естествено, не е било случайно.

— Напред — нареди Гордън.

През коридорите на орбиталната база ги водеше конвой от двайсет души в силова броня — разбираема предпазливост, като се имат предвид възможностите на мелконеца и механистката. Самата Кал демонстративно свали и бронята, и оръжието си. Артур вървеше до Маржан — инжекцията със стимулатор му позволяваше да се движи след разпита на равнище три „в“. Момчето само леко провлачваше десния си крак и примижаваше с болезнена гримаса, когато преминаваха покрай ярките лампи. Най-накрая ги вкараха в малка овална зала — с кръг от автоматични стационарни лъчемети под тавана и разтопени на места метални стени.

— Всички, освен Кал — в устата на Гордън името прозвуча като ругатня, — чакайте тук.

Придружена от двама конвоираци и Ралф, Изабела се придвижи с транспортна капсула до централния сектор на базата. Лемак възнамеряваше да я приеме в кабинета си, а не в затвора, и това вече беше победа.

Пред вратата на апартамента на Лемак дежуреше охранител. Кал се приготви да чака, но вратата се отвори веднага. Ралф, побутвайки я в гърба, я вкара в кабинета.

Адмиралът седеше с гръб към влезлите — на панорамния прозорец бушуваше море. Изглеждаше, че картината го интересува повече от всичко на света.

— Задържаната е доставена, адмирале.

— Оставете ни насаме.

Гордън дари Кал с още един пълен с омраза поглед и излезе. Адмиралът продължаваше да не се обръща, съсредоточен в гледката.

— Гласът ви доста се е подмладил, Лемак — каза Кал. Адмиралът бавно се обърна, заедно с въртящото се кресло и отвърна:

— И аз се подмладих заедно с него.

Няколко дълги секунди Изабела гледаше кумира на своята младост. Петдесетгодишният Лемак за миг я накара да се почувства ученичка.

— Благодаря ви, че се срещаме тук, а не в камерата за разпити — каза тя накрая.

— Това лесно може да се поправи — уведоми я Лемак. — От този кабинет излизат локални хипертунели — до контролните центрове, командната зала... затвора.

— В затвора трябва да отиде момчето.

— Него ли преследвахте? И какво е направил калпазанинът? Подпалил е министерството на образованието на Инцедиос?

— Прекалено много знаеше.

— Защо „знаеше“?

— Защото той не трябва да излиза оттук. Има аТан и това усложнява задачата, но ние трябва да се справим.

Лемак с досада цъкна с език.

— Ние? Великолепно. И как ще се справим с безсмъртието?

— Момчето ще обясни.

Адмиралът се изправи и Кал почувства подчертаната рязкост на движенията му. Лемак още не се беше наиграл докрай с новото си, поточно — забравеното старо тяло.

— Слушам те.

— Хлапето е Артур Къртис, синът на Къртис Ван Къртис.

Думите ѝ имаха очаквания ефект — смес от объркване и страх върху лицето на Лемак. Без да му даде да се опомни, Кал разясни:

— Баща му, изглежда, използва сина си в някаква извънредно важна мисия. Може би става въпрос за неща, в сравнение с които дори аТанът е играчка.

Лемак се разходи из кабинета. Попита рязко:

— Защо избихте хората ми?

— Не си струваше да ми лепвате конвой. Искрах да ви докажа, че сътрудничеството ми е основано на добра воля. Освен това всички те имаха аТан — ударих ги само по портфейлите и самолюбието им. Ако изтръгнем истината от момчето, безсмъртието ще стане толкова достъпно за нас, колкото е и за Къртис.

— Възможно е — Лемак се приближи към Кал и я погледна в очите. — Предлагаш ми авантюра, която може да ни погуби за няколко секунди — ако момчето умре и баща му разбере за случилото се.

— Но и наградата си я бива.

— А за какво ти е да я разделяш с някого? Шесторката с теб явно не влиза в сметките.

— Защото момчето има имунитет към наркотиците и понася три „в“ без сълзи и писъци. Необходим ми е силен съюзник, чиято школа за разпити се отличава от нашата — честно си призна Кал. И след като направи пауза, добави: — Освен това вие сте ми симпатичен, адмирале. Особено сега.

— Провървя ти двойно... в това тяло съм склонен към авантюри... — Лемак се върна при бюрото, впери поглед в невидим за Кал екран, после докосна някакъв сензор и нареди: — Момчето — в затворническия блок, под строг контрол. Останалите задържани — свободен режим на придвижване, без право да напускат базата. Дайте им каюти.

Той отново погледна Кал. Отбеляза:

— Всичко това е забавно, особено фактът, че Къртис е пратил малолетния си син в космоса. Имам добри специалисти, те ще пристъпят към работа незабавно. Момчето ще проговори.

— Благодаря ви, Лемак — Кал не се помръдна от мястото си.

— Предполагам, че странният ни алианс трябва да бъде заздравен с малък банкет — адмиралът разпери ръце, сякаш подчинявайки се на неизбежното. — Как се отнасяте към вечерята на свеци?

— Също толкова добре, колкото и към закуската в леглото — чувствайки как я напуска напрежението, откровено каза Изабела.

„Серафим“ беше най-добрият модел броня, с който някога бе работил Кей. Той тренира пет часа без прекъсване — не защото беше толкова необходимо, просто процесът му доставяше удоволствие. В другата зала с Томи се занимаваха инструкторите на фамилията — Кей не беше толкова самонадеян, че да се смята за велик педагог.

Сейкър се появи, когато той започна да се разсъблича. Обходи с критичен поглед помещението: потрошената ламперия по стените, стърготините върху металния под, прегънатите тръби на тренажорите, бронираната ламарина в държателите наред залата. В широката пет сантиметра титанова броня зееше отвор с разтопени краища и с формата на човешко тяло.

— Дай да ти помогна — каза тя на Кей.

Сиво-синкавите керамични пластини бяха тежки и горещи. Тя ловко откопчаваше отделните части една след друга и Дач започна да се появява от странната си черупка. Мокър от пот, уморен, с необичайно мек поглед.

— Свикна ли? — Лика сложи длани върху раменете на Кей. Той остана да седи на пода, сред разхвърляните сегменти на бронята, отметнал глава назад, отдаден на движенията на ръцете на жената.

— Сякаш съм се родил в нея. Само дето ме болят краката.

— Ще наредя да регулират усилвателите — Сейкър приключи с мачкането на раменете му и се зае с масажирането на врата.

— Недей, трябва да чувствам масата си. Разправяй, не протакай.

— Кал е при Лемак. С нея са мелконецът и жената-механистка. Момчето е в центъра за разпити в базата.

Кей се надигна. Внимателно хвана Лика за раменете и каза:

— Благодаря. Никога няма да забравя това. Нареди да подготвят кораба ми.

Сейкър помълча малко, разглеждайки Кей. Попита:

— Толкова много ли ти обеща Къртис, сънароднико?

Върху лицето на Кей не трепна нито един мускул.

— Работата вече не е в Къртис, сестричке.

— Ще ми разкажеш ли?

— Корабът!

— Подготвят го, Кей. Мога ли да науча поне част от истината?

Дач поклати глава.

— Кей, военната база на Империята не е провинциален затвор. Там ще се намерят оръжия за бронята ти, броня за оръжията ти и неколкостотин професионалисти.

— Знам. С колко време разполагам?

— Пет часа. Недей да правиш гримаси, монтират в коритото ти блокове за маскировка и малък спомагателен двигател. Ще достигнеш Догар за дванайсет часа, по-бързо просто е невъзможно. А и ми трябва време за разработване на план — логиката никога не е била най-силната ти страна.

Излязоха от залата заедно — Лика в дълга тясна рокля и полуголият Кей Дач. Техниците вече бяха започнали да се занимават с бронята — „Серафим“ изискваше прецизна проверка и презареждане.

— С теб ще дойдат Кас/с/ис и Андрей. Имам им доверие.

— Желязо срещу желязо?

— А нима има друг изход? Ще ти дам и двама бойци. На тях им е потиснат инстинктът за самосъхранение, така че ги използвай както намериш за добре.

— Добре. Лика, кой ви е касапинът?

Жената се намръщи.

— Какво искаш?

— Всичко, което можеш да ми дадеш.

Лекарят беше млад, с къса брадичка, вял поглед зад очилата и абсолютно флегматични движения. Той прегледа Кей, после го остави да лежи на кушетката за диагностика и дълго изучава пълзящите по монитора редове.

— Вие сте повече от здрав.

— Знам. Но това не е достатъчно.

— Разполагаме ли с много време?

— Съвсем не.

Лекарят се облегна назад в креслото, разглеждайки Кей със спокойно любопитство.

— А не ти ли е жал за себе си, човече?

— Не. Предлагай.

Сейкър, стояща в ъгъла, едва забележимо кимна. Лекарят въздъхна, намествайки очилата си. Предупреди:

— После няма да мога да те оправя.

— Разбирам.

— Еднократна акция ли имаш?

— Да, за два-три часа.

— Добре. Полимерни цитостимове в мускулите, керопластик подкожно, кардиоводач и хормономодулятор. Плюс обичайния боен коктейл.

— Действай — затваряйки очи, каза Кей.

Докато му правеха инжекциите в мускулите, Сейкър мълчаливо наблюдаваше случващото се. Мътната жълта течност влизаше неохотно — дори и през най-дебелите игли. После автохирургът, подобен на грамаден метален паяк, явно мелконска изработка, заби кухото си пипало в гърдите на Кей, между третото и четвъртото ребро отляво. Миниатюрната ампула на кардиоводача се плъзна през пипалото и се лепна за миокарда.

Сейкър излезе.

— Още много ли има? — попита Кей. Лекарят, задаващ програмата на формосинтезатора, поклати глава:

— Половин час.

Автохирургът всмукна от кожата капка кръв, пръсна фиксиращ спрей и се отдалечи. Лекарят извади от стъкления шкаф малък прибор — блестяща четка от тънки игли и прозрачен мехур с опалесцентен разтвор над нея.

— Ще боли — съобщи той, допирайки „четката“ към тялото на Кей.

Приборът издаде щракащ звук и иглите моментално се забиха в кожата.

— И сам щях да се сетя — каза Кей.

Той не издаде нито звук по време на операцията, с което предизвика лекото уважение на лекаря. Но не му беше лесно.

Хиперкатерът беше почти неузнаваем под снаряжението, с което го бяха накичили техниците на фамилията. Цилиндърът на допълнителния двигател го правеше подобен на древна совалка от края на двайсети век. Наложиха се контейнерите с маскировъчно оборудване да бъдат закрепени за жилищния отсек и Кей само поклати глава, представяйки си новата аеродинамика на кораба си.

— Това е всичко, което успях да направя — каза Лика.

В каньоните духаха ветрове — на южното полукуълбо на Горра настъпваше дъждовният сезон. Над скалите се носеха ниски кафяво-зелени облаци — вода и плодородна почва, вдигнати от ураганите в делтите на полярните реки. Гранитното поле на космодрума, достатъчно голямо, за да побере два-три крайцера, изглеждаше изоставено преди много години.

— Благодаря — каза Кей. Не се чувстваше добре — боляха го мускулите, напоени с клетъчни стимулатори, сърбеше го кожата, наситена с керопластик. Чувстваше бodeжи в черния дроб, мъчително опитващ се да обезвреди чуждите тъкани.

Кей Дач не беше свикнал да се чувства болен.

— Това наистина ли е толкова важно за теб? — попита Сейкър.

— Да.

Той погледна жената, управляваща фамилията. Едва доловимо се усмихна и срещна подобна неуловима усмивка.

— Не мога да ти кажа нищо.

— Не ми и трябва, Кей.

— Ще си имаш проблеми, Лика.

— Не мисли за тях.

Кей Дач докосна устните ѝ — мимолетна, прощална целувка, и отстъпи към катера. Вдигна ръка — пръстите бяха стиснати в юмрук, само палецът бе изпънат встрани, и каза:

— Шедар.

— Шедар.

Той тръгна към отворилия се люк, а жената стоеше, загърнала се в късото кадифено яке. Сейкър не излезе извън кръга на безопасност и катерът стартира на десет крачки от нея — сиво-черен метален стършел, въздигащ се върху невидимия стълб на гравитационното поле. Катерът се движеше вертикално и каменната настилка на космодрума изхрущя, надробявайки се. На стотина метра над земята корабът леко пропадна — пилотът изключи гравитационниците, преминавайки на плазмена тяга. Сейкър продължаваше да стои, наблюдавайки разтварящото се в небето огнено цвете. Едва когато катерът проби облаците и изчезна, тя си позволи да се обърне.

Съветничката ѝ стоеше до нея — младо момиче, измъкнато от нея преди пет години от хаксианските покрайнини. Обръчът на комуникатора върху главата ѝ изглеждаше като сложно украшение.

— Корабът на най-големия ви син ще се приземи след седем часа, Майко — каза момичето.

Сейкър кимна.

— Ще рискувам да ви предложа следното... — В погледа на момичето нямаше нищо освен обожание и тревога. — Командващият на Екваториалната база е под психоконтрола ни. Ако действа съгласно устава, корабът няма да достигне планетата.

Лика поклати глава.

— Големият ви син е разярен — тихо каза момичето. — Тръгнахме против СИБ и армията... той може да свика Семейния съвет.

— Майката не убива децата си — каза Сейкър. В погледа на момичето за пръв път се появи нещо, подобно на ирония.

— А децата могат ли да убиват майките си?

— Това е тяхно право.

Катерът на Кей не беше предвиден за шестима души — нито по площ, нито по ресурси, необходими за преживяване. За щастие и мелконецът, и киборгът изразходваха значително по-малко кислород, отколкото хората, а полетът не се очертаваше да бъде продължителен.

Обещаните от Лика бойци се оказаха две млади момчета, приличащи си като две капки вода. Или близнаци... или дяволски нагли клонинги. Кей поговори с тях две-три минути и понаблюдава как

управляват катера, след което с чиста съвест ги остави в командната зала. Момчетата бяха добре подготвени, жалко само, че бяха решили да влязат във фамилията.

Мелконецът и киборгът седяха на пода в каютата. Те или разговаряха — на честоти, недостъпни за човека, — или играеха на някоя игра във виртуалното пространство, до което можеха да се доберат по-лесно от всеки друг.

— Въпрос, Кас/с/ис — произнесе Кей. Уродливата глава на влечугото се обърна към него.

— Един от противниците ни ще бъде мелконец. Това не те ли смущава?

— А теб притесняват ли те противниците хора? — попита вместо отговор извънземният.

— Добре. Още един въпрос. Твоят съплеменник има асинхронно движение на крайниците в походна трансформация. Какво означава това?

Мелконецът помълча. Каза:

— Или по време на етапите на киборгизация е била допусната грешка в съединяването на нервните мрежи, или той съзнателно е подсилил основната функция.

— Не разбрах — призна си Кей. Мелконецът въздъхна почти по човешки:

— Хирургът е бил смотан, разбра ли? Това е първият вариант. А вторият е: противникът ни се е стремял да постигне максимална ефективност в една от трансформациите си. Например в бойната. Решил е да не обръща внимание на малките грешки при обичайните движения, на неудобствата в позата за почивка и на други подобни дреболии.

— И какво ни дава това?

— Първият вариант ми дава преимущество в евентуална схватка. Вторият — обратното.

— А за мен?

— За теб е все едно — уверено съобщи мелконецът. — Ако не успееш да стреляш пръв, той така или иначе ще те смачка.

— Благодаря.

— Няма за какво.

— Ще можете ли да отпочинете тук?

— Разбира се — Кас/с/ис, усещайки, че разговорът е свършил, се обърна към киборга, така и не отронил нито дума.

...В своята спалня Кей изкара Томи от кревата, свали тънкия дюшек на пода, извади от шкафа чисто бельо.

— Ще поспиш на пода, става ли?

Томи не беше учуден от недостатъците на гостоприемството. Но виж, намерението на Кей веднага да заспи го смая.

— Та нали ние скоро ще се бием?

— Ние? „Ние долетяхме“ — така каза мухата в товарния отсек — Кей се усмихна, настанявайки се по-удобно. — Твоята задача ще бъде да не попаднеш под обстрел. А до битката има още единайсет часа.

Томи изхъмка, послушно лягайки върху дюшека. Попита:

— Тебе изобщо ли не те е страх?

— Страх ме е. Катер!

— Слушам те, приятел — отвърна дрезгав глас от тавана.

— Как ти се струват тези пилоти?

— Стават. Този, който легна да спи, беше по-добър. Но и другият не е лош. Да не ревнуваш?

— Да, бе, умирам си от ревност... А тези тенекии, дето ги прикрепили към тебе?

— Двигателят е глупавичък, но послушен. Маскировъчният блок е много надут... ще видим как ще работи.

— Ще видим — съгласи се Кей. — Изключи осветлението. И ме събуди след седем часа... или ако момчето се опита да ме убие.

— Ще го „опитам“ аз него — мрачно обеща катерът. — Лека нощ, шефе.

Колкото и да е странно, Дач заспа едва след половин час, когато Томи вече отдавна дишаше равномерно, победен от умората. Кей се страхуваше и кожата прекалено силно го сърбеше.

Товарният кораб със замразено месо се приближи до орбиталната база с няколко часа по-рано от графика. Дежурният офицер мислено наруга пилота, който си беше въобразил, че е състезател — на палубата за кацане на кораби вече нямаше свободни места за акостиране. Но да се обяснява гражданският смисъл на думата „пунктуалност“ беше безсмислено. Наемникът пилот спокойно би могъл да хвърли товарния контейнер и да подкара древния си влекач надолу — към обикновените развлечения на Догар.

Офицерът нареди да се изгони от пристана пътническа совалка, втори ден чакаща пристигането на туристическа група от Ендория, и начумерено се вгледа в екрана. Десетилетията мир бяха превърнали военната станция в дявол знае какво — в пункт за пренатоварване на граждански кораби, орбитална гара, евтина стоянка за пилоти скъперници...

Товарният кораб се скачи с удивителна лекота. Сякаш огромният контейнер с агнешко месо беше празен... или изобщо го нямаше.

Офицерът погледна пулта за контрол — всичко си беше наред. Пилотът отговори на необходимите запитвания, съобщи номера си и стандартната парола, назова контролния код... и даже представи светлолилав пропуск. Повече от достатъчно.

След кратко колебание офицерът поиска червен пропуск. След кратко забавяне от кораба го представиха. Минута по-късно послушно показаха и бял пропуск.

Офицерът продължаваше да размишлява откъде екипажът на граждански кораб притежава информация, която се полага само за военни кораби от тип крайцер, и не е ли прекалено хубаво това, за да е истина, когато на палубата за кацане на кораби загърмяха изстрели.

Пръв от катера излезе мелконецът, след него — близнаците бойци, за чиито имена Кей така и не попита. Глупаво беше да си позволява дори и намек за човешко отношение към едни пешки.

Дач изскочи от люка и още преди да докосне протритите плочки на пода, дочу изстрел. Мелконецът, който не се нуждаеше от външни оръжия, беше задействал плазмения си генератор.

„Хук!“ — въздъхна намаляващият пламък, в който конвулсивно трепереше паякообразната машина. За съжаление на всеки пристан на военните бази имаше робот охранител. За нещастие, той явно бе успял да даде сигнал за тревога.

— Да тръгваме! — изкрещя един от близнаците. Старинният боен вик на пилотите-смъртници звучеше удивително нелепо, но подкрепилата го прекъсната линия на лазерните разряди изглади впечатлението. Боецът на фамилията грижливо обходи с лъча си ъглите на хангара — обикновено там се разполагаха датчиците за вътрешен контрол. Издигнаха се облачета пара — изпаряваше се влагата, кондензирана се при отварянето на шлюза.

Вторият боец делово обиколи бегом катера по периметъра му и застина. Цевта на фузионното оръжие в ръцете му леко потрепваше — изглежда моделът беше интелектуален.

— Кас/с/ис, вратата! — Нареддането на Кей беше излишно. Мелконецът, който сега приличаше на изправен на задните си крайници шестокрак кон, вече се бе надвесил над бронираната плоча.

От изглеждащия като стар контейнеропревозвач катер се появи Томи. Бронята му, чиято приоритетна команда бе да съпровожда Кей, се приближи до Дач и застана точно зад гърба му. Момчето се пулеше през синия лед на бронираното стъкло срещу догарящия робот.

Вратата запълзя към пода, сякаш без никакви усилия от страна на Кас/с/ис. Процепът едва бе достигнал половинметрова широчина, когато мелконецът, сменил трансформацията, се хвърли навътре. Дочу се лек шум.

Последен от катера излезе киборгът. Тръгна към вратата — без да бърза, но толкова целесъобразно, че я достигна точно в момента на отварянето ѝ. Зад вратата имаше широк светъл коридор, водещ към складовете на базата. Мелконецът стоеше на пет метра навътре в коридора, под предните му крайници лежеше неподвижно човешко тяло. Синкавите избухвания на работещия невроизлъчвател се бореха с бялата светлина, идваща от плафониерите на тавана. Кас/с/ис водеше преградна стрелба.

Нямаше нужда от обсъждания. Близнаците вече тичаха по коридора, мелконецът се движеше между тях като миниатюрен танк. Кей вървеше след тях — „Серафим“ носеше двестата килограма на теглото си с изяществото на млад бурлати. „Ескалибурът“, връчен на Кей преди самото излитане, беше като безтегловен в манипулаторите на силовата броня. На вид оръжието изглеждаше като най-обикновен излъчвател — на неутрино или тахиони; само чудовищно удебелената цев не подходеше на обичайния дизайн на човешките оръжия.

Дач искрено се надяваше, че не всичко, казано от Сейкър за „Ескалибур“, е било шега.

Последните кадри, предадени от камерите от хангара, доведоха офицера до лек шок.

Охранителният робот гореше, пред вратата беше застинал мелконец, облечени в силова броня хора стреляха по датчиците за наблюдение.

Офицерът удари клавиша за обща тревога и закрещя:

— Атака срещу базата! Проникване през седемнайсети товарен пристан!

От спомагателните пултове към него вече тичаше младшият диспечер на смяната. Това беше нарушение на устава, но нямаше време да се реагира на немарливостта на колегата. Офицерът бързо отговаряше на въпросите, появяващи се върху дисплея. Главният компютър на базата стартираше програмата за отразяване на агресията — и всеки бит информация можеше да реши всичко.

— Проникване чрез измама...

Насочилата се към базата пътническа совалка беше принудена да промени курса си, поради заплахата за незабавно унищожение.

— Мелконци и хора...

Каютите на извънземния бяха заключени. Мелконецът, занимаващ се в тренажорния център, получи по радиовръзката нареждане да заеме поза на покорност и автоматичният излъчвател го взе на мушката си.

— Тежко въоръжение, силова броня...

Разконсервиран бе червеният сектор на арсенала...

— Количество — неизвестно...

Всички, имащи право да носят оръжие, бяха вдигнати по тревога.
— Не се опитват да осъществят контакт с нас...

Вратата в контролната зала се взриви, заливайки пултовете с шрапнел от разтопена стомана. Офицерът успя да забележи човешка фигура, исполинска в своята силова броня, преди потокът огън да залее помещението.

Охранителният робот, чиято видимост бе закрыта от пламтящото тяло на младшия диспечер, взе единственото правилно решение. Плазменият заряд прекъсна мъченията на човека и удари в бронята на нападателя.

„Серафим“ издържа удара, но човекът не можа да устои. Той беше отхвърлен от вратата и след като се претърколи през пода, се удари в стената. За миг боецът на фамилията остана неподвижен. После, с тихо хихикане, той се изправи. Зад процепа на отворената врата бушуваше огън. Сервомоторите на бронята бучаха малко по-силно от обикновено и движенията на левия крак бяха станали едва доловимо по-тромави, но това беше дреболия, незаслужаваща внимание.

Интеркомът пищеше достатъчно силно, за да се събуди не само Лемак, но и Кал.

— Какво? — В тъмнината Изабела не виждаше движенията на адмирала, само шумоленето подсказваше, че мъжът неволно се е надигнал от кревата. Изглежда самият тон на сигнала обещавахе на Лемак неприятности.

— Червен квадрат.

Лемак скочи. Кал чу сподавена ругатня, попита:

— Неприятности?

— Въоръжено проникване в базата — отговори след кратко колебание Лемак.

Изабела включи нощната лампа. Лемак вече се бе облякъл и бързо закачваше за яката си диска на интеркома. Шепотът на говорещия едва се чуваше.

— Заради момчето е.

— Глупости. Къртис не би рискувал.

— Това е Кей Алтос.

Лемак мълчаливо изваждаше оръжие от личния си сейф. Закачи за колана си бластер, после измъкна непознат за Кал модел лъчемет — със странна, широка цев.

На подмладилния се адмирал явно му се искаше да постреля.

— Отивам в затворническия блок — каза Кал, намъквайки полата си. — Моите хора — също.

— Но само хората, Изабела. Сред нападателите има мелконец — всички извънземни на базата са изолирани. Можеш да използваш хипертунелите.

— Трябва ми Т/сан!

— Извинявай.

— Лемак!

— Това е смешно, Кал! — Лемак избяга от спалнята.

— Ксенофоб... — изсъска Изабела, събирайки косите си на тила и прихващайки ги с магнитна фиба. — Старец...

За първи път срещнаха сериозна съпротива, както се и очакваше, на границата между техническите и жилищните палуби на базата. Хвърлилият се зад завоя Кас/с/ис се изтъркаля обратно във формата на огнена топка. От непрозрачния мехур на защитното поле, прикриващ главата му, падаха капки разтопен метал. Лявата средна лапа беше притисната към корема.

— Много са — съобщи мелконецът.

Близнаците, без да се уговарят, скочиха към ъгъла на коридора. Този, който използваше интелектуалник, се опита да подаде цевта зад завоя. Оръжието изписка, отдръпвайки се, и Кей изпита странно чувство — състрадание към бездушното желязо. Частта от коридора, която беше в обсега на вражеската стрелба, приличаше на дюзите на стартиращ крайцер — разноцветни избухвания на излъчванията и убийствена жегата, която не се усещаше през бронята, но беше физически реална. Едва се дочуваше звукът от чупенето на стъклените капаци на плафониерите.

— Стената зад гърба ти, Кей — каза мелконецът. — Действай, аз се възстановявам.

За всеки случай Кей погледна Андрей — киборгът, подобно на мелконецата, пазеше в полуелектронната си памет точна схема на базата. Андрей кимна, без да откъсва поглед от Кас/с/ис. Повреденият крайник на мелконецата бе влязъл в корема му, сред люспите. Сякаш киборгът завиждаше на извънземното.

„Ескалибурът“ стреля. Виолетовото избухване разтопи част от стената, превръщайки я в яркочервена локва. Нищо особено, на Кей му се бе налагало да работи с тахионен излъчвател и по-рано. Новопоявилният се отвор водеше към тъмен, тесен коридор, запълнен с кабели и тръби.

— Няма опасни комуникации — любезно съобщи мелконецът.

Кей прескочи димящата, застиваща локва. Скъса с ръка някакъв кабел, опита се да прегъне тънък прешленест тръбопровод, оказал се неочаквано еластичен, и с движение на брадичката превключи бронята на боен режим.

„Серафим“ заблестя. По плочите на бронята затанцуваха малки бели огънчета, обгръщайки Кей с рязка, неприятна за очите светлина.

Упоритият тръбопровод се разтопи в ръцете му, от отворите изригнаха струи сгъстен газ.

— Усещам, че някой се приближава — отегчено съобщи Андрей.
— Трима в брони.

Кей тръгна напред. Тръбите се пръсваха и разтапяха, изтичащите течности съскаха, като фонтани избиваха газови потоци. Електрическите разряди допълваха илюминацията.

Мелконецът, издължил тялото си така, че заприлича на петкрака стоманена гъсеница, ситнеше подире му. Отзад се движеха и останалите. Струйка вода достигна до локвата от разтопената стена и се взриви в облак пара, карайки вървящия последен киборг смешно да подскочи.

— Как е лапата? — полюбопитства Кей след пет минути. Коридорът за техническа поддръжка, по който вървяха, леко криволичеше, но засега все още не ги водеше в правилната посока.

— Вече е по-добре. Не пипай тая тръба.

Кей се промуши под омотания с влакнеста изолация тръбопровод. Попита:

— Защо?

— Течен азот. Страх ме е да не се простудя.

Коридорът завърши с кръгла шахта. Върху стената мъждиво светеха пластмасови скоби — за съжаление строителите не бяха предвидили монтьори в силова броня.

— Нагоре — реши мелконецът. — Там трябва да е по-чисто и по-свежо.

Кей изключи бойния режим на бронята и внимателно се хвана за скобата. Тя издържа.

— По-рано имахте проблеми с хумора — каза той на мелконеца. Внимателно се набра, огъвайки с гърба си спускащата се надолу тръба.

— Просто нашето усещане за смешното не съвпада с човешкото. Но доколкото вашият хумор е бил един от факторите за военните ви победи, ние се стремим да го възприемем.

— Още две-три поколения — и ще се получи.

— И ние така смятаме.

Една от скобите не издържа и Кей едва не се срути върху главата на мелконеца. След това замълча, послушно завивайки на посочените

от Кас/с/ис места, чупейки и изгаряйки част от препятствията и внимателно заобикаляйки други.

Движиха се четиринайсет минути, след което последният в колоната Андрей съобщи, че преследвачите им се приближават.

Артур се събуди. Болезненият наркотичен унес не можеше да се нарече нормален сън, но от друго Къртис-младши беше лишен. Целият се тресеше, което вече бе станало обичайно за него, цепеше го главата.

Лекарят седеше до леглото — застаряващ мъж с ярко зелен халат и много сериозно, разбиращо лице. Той с нещо неуловимо напомняше за Хари Нерисян, лекувал Артур в детството, и това беше обидно.

— В съзнание е — каза лекарят, гледайки момчето. — Осъществихме цялостно преливане на кръвта и облъчихме костния мозък. Мисля, че имунитетът му е изчезнал, но по-добре да не бързате с въпросите.

— Благодаря ви. Свободен сте.

Артур видя Кал. Тя беше в лека броня, която беше толкова на място в белотата на болничната стая, колкото шепата тор върху клавиатурата на компютър.

— Ще ви убия — каза Артур. Лекарят, поглеждайки го накриво, излезе.

— Не мисля, че ще се получи, момче.

— Писна ми от вас.

Кал протегна ръка и го потупа по бузата. Артур нямаше сили дори да се извърне.

— Знаеш ли, приятелят ти се опитва да те освободи — съобщи тя.

— И какво?

— Мисля, че скоро ще го видиш. За малко — Изабела погледна над Артур, към някой, застанал до горната част на кревата: — Имаме още десет-петнайсет минути. Ще се опитам да измъкна Т/сан — ще имаме нужда от него.

Кей Дач не обичаше да убива, фактът, че един или друг човек е умрял, му доставяше удоволствие понякога, но самият процес — никога.

Начинът за убиване, който му предоставяше „Серафим“, категорично не се харесваше на Кей.

Той разпери ръцете си, обковани от люспи металокерамика. Плазмените огънчета за последен път докоснаха овъгленото тяло и се просмукаха в порите. Войникът седна на пода. Младо момче, неуспяло дори да облече броня, с някакъв слабомощен излъчвател, който така и не бе стрелял...

От коридора за техническа поддръжка излязоха по същия начин, по който бяха и влезли — като разтопиха част от стената. Озоваха се в казарма, в която нямаше никого, освен дневалния — целият личен състав бе зает с издирването им.

— Преследвачите се приближават — каза Андрей. Той приключваше с минирането на отвора — всъщност, това едва ли щеше да им даде нещо. По време на бягството си те бяха оставили след себе си десетина мини уловки, но нито една от тях не се бе взривила. Не само киборгите притежаваха чувствителни детектори.

— Минирай тялото — нареди Кей. Премина покрай грижливо оправените легла, предпазливо откряхна вратата. Пред него се откри голяма зала с обрасли с лиани стени, трева, издигаща се направо от мекия шуплест под, и не твърде убедителна, но симпатична холограма на небе, закриваща тавана.

— Рекреационната зона? — поинтересува се мелконецът. Той бавно измъкна от корема си повредената лапа и се опита да стъпи на нея.

— Да.

— До затворническия блок има двеста и четирийсет метра.

Приближи се и Томи, чиято броня продължаваше да се стреми да следва Кей. Момчето вече не държеше „Довода“ си готов за стрелба — очевидно бе решило, че няма да му се наложи да стреля. Дач, срещайки замисления му и въпросителен поглед, се извърна.

— Да тръгваме.

Андрей отстъпи от мъртвото тяло и бързо се насочи към Кей. В гласа на киборга нямаше емоции, само намек за гордост от добре свършената работа.

Те притичаха през рекреационната зона — от време на време Андрей спираше и закрепваше на дърветата, притискаше към пода или хвърляше през „небето“, към тавана, дребни дискове. Дисковете се

прилепваха, моментално променяха окраската си в зависимост от цвета на мястото около себе си и се разливаха по повърхността.

— Ще е разумно да оставим преграда, командире — неочаквано се обади единият от близнаците, този, който бе унищожил диспечерския пост. — Сервомоторите на десния ми крак са повредени, не мога да поддържам необходимата скорост.

— Ще се постараяш — отвърна Кей.

Към рекреационната зона излизаха вратите на двайсетина казарми. Сигурно там също имаше дневални — за тяхно щастие звукоизолацията не им даваше шанс да чуят трополенето и да умрат.

Изходът беше само един — широк коридор към транспортния възел на жилищния сектор на базата. Там излизаше и коридорът на затворническия блок.

— Ако използвахме десанти по-често, щяхме да победим хората — отбеляза мелконецът. Гласът му беше равномерен — влечугите-киборги вече отдавна бяха отделили говорните функции от функциите за газова обмяна — Базите ви са беззащитни.

Кей не си направи труда да отговаря — за разлика от мелконеца при него не бе все едно дали ще се задъха. На бегом се изнесоха в коридора — там беше безлюдно и тихо. Прекалено тихо. Преодоляха петдесет метра за седем секунди — и дори нишите в стените, където би трябвало да дежурят часовите, бяха празни. Квадратната зала на транспортния терминал изглеждаше изоставена. Вратите на асансьорите бяха отворени, ветрилото от коридори — абсолютно чисто.

Прекалено тихо. Прекалено безлюдно.

Смъртоносен късмет.

— Назад! — извика Кей, повдигайки „Ескалибура“. Мелконецът със звънтене изправи краиниците си, преминавайки в бойна форма. И в този миг чакащите ги в засада получиха заповед да атакуват.

Локалните свивания на пространството бяха абсолютно нова технология, недостъпна дори за фамилията. Изпукванията на изключените генератори се сляха в равномерен шум: и там, откъдето те току-що бяха преминали, и в другите коридори, и наскоро терминалната зала започнаха да се появяват хора в силови брони. Единият от тях се появи в точката, където стоеше Андрей, и киборгът

беше отхвърлен встрани, под корема на мелконеца, сега изглеждащ като огромен паяк.

Нямаха намерение да ги хващат живи. Уцелиха Кей на два пъти, преди той да открие огън — без да гледа в противника, тежко подскачайки от едно място на друго. „Серафим“ се държеше прекрасно. В точката, където попадна лазерният лъч, избухна облак от странен, огледален дим, в който се преливаха всички цветове на спектъра. Плазменият заряд сякаш не нанесе никаква вреда на бронята.

Нападателят бяха прекалено много. Те се страхуваха да използват тежко въоръжение, за да не се засегнат един друг. И малката групичка, стояща в центъра на залата, получи шанс.

Мелконецът, смешно подскачайки на тънките си лапи, тичаше по периметъра на помещението. Плазмената пушка, подава се от гръдния сегмент, не преставаше да стреля. Предните лапи без умора раздаваха чудовищни шамари на войниците.

Той беше най-опасният противник и, както често се случва, накара враговете да забравят за останалите.

Първи отговориха на огъня Андрей и Томи. Киборгът, лишен от емоции и притежаващ нечовешка реакция, вкара в употреба скорострелен лазерник, свързан директно с нервните му вериги. На момчето му бе достатъчно само да натисне спусъка — „Доводът“ замята дулото, изпращайки порции плазма на всички, които не фигурираха в списъка на „Своите“.

Осемте секунди на престрелката дадоха прекрасен урок на онзи, който ръководеше войниците. Кей забеляза как враговете започнаха да отстъпват към коридорите, а неуспелите, включвайки закрепените на коланите си прибори, просто изчезваха, отивайки в локалните изкривявания на пространството. Полесражението се освобождаваше за ново действащо лице, което би могло да се появи от прекалено много места.

— Към стените! — изкрещя Кей, отстъпвайки назад. Бронята засега се държеше прекрасно. Но Кей знаеше — идеална броня не съществува.

Кас/с/ис пусна кратък откос от заряди след отстъпващите и без да забавя скоростта на движенията си, се хвърли към стената. След миг той вече пълзеше по тавана, максимално удължил шията си и въртящ глава във всички посоки. Не беше сложно да се досетят кого ще вкарат

в бой войниците и сега можеха да им помогнат само реакцията на мелконеца и неговото неочаквано разположение.

Андрей, леко надигнат, прекарваше прицела на лазерника през цялото помещение. Нещо с бронята му не беше наред — тя димеше, по пластините ѝ танцуваха пламъчета. Това не прилягаше на бойния режим на „Серафим“; по-скоро някаква гадост се беше изхитрила да подпали металокерамичните плочки. Но нямаше време дори да се изгаси огъня.

Кей установи, че единият от близнаците лежи вляво от него — посмачкан, но невредим. Вторият лежеше до трупове на войниците — неподвижен и с овъглена броня.

На Томи изглежда засега му вървеше. Дори бронята му изглеждаше невредима.

— Контролирайте коридорите! — изкрещя Кей. Изкушаваше се да стреля след изчезналите зад завоите войници, но не си струваше да го прави. Врагът би могъл да се появи във всеки момент и той щеше да се нуждае от максималната скорост на реакция, която можеше да даде съзнанието на супер.

— Напразно наредихте на атакуващите да се оттеглят — каза Лемак. Комендантът на базата ги изгледа недоброжелателно.

— Шестима изобщо не можах да се оттеглят, адмирале. На своите кораби можете да изпрацате хората си на смърт, аз предпочитам да губя машини.

Екранът, чрез който се наблюдаваше терминалната зала, бе покрит с дребни вълнички — някой, най-вероятно мелконецът, създаваше смущения. Но да елиминира цялата система за вътрешно наблюдение, естествено, не му бе по силите.

— Не бих се доверявал прекалено много на техниката — каза Лемак. Той седеше зад гърба на коменданта, на дублиращия пулт. Почти със сигурност изпълнителните вериги бяха блокирани: отношенията между коменданта и адмирала далеч не бяха приятелски.

— Ами не се доверявайте — комендантът докосна клавиша на комуникатора: — Защо „Ловец“ се бави?

— Той си има своя логика — без особена почтителност отвърна невидимият събеседник. — Избира момента.

— Накарайте го да побърза!

— Напразно — каза Лемак. — Напразно.

Вече цяла минута той не откъсваше поглед от човека, който, изглежда, ръководеше нападателите. Ако можеше да се вярва на версията на Кал, то това беше Кей Алтос, телохранителят на Артур Къртис. Силовата броня (не просто броня — нов „Серафим“!) скриваше фигурата, включеният шлем — лицето. Обаче оръжието се виждаше ясно. „Ескалибур“.

Лемак с кимване повика ординареца си. Тихо прошепна:

— Отзови нашите от затворническия блок и от коридорите, водещи към пристаните.

Младичкият лейтенант неразбиращо зяпаше Лемак. Адмиралът въздъхна.

— Вътрешната охрана смята себе си за много яка. Но греши. Отзовете хората.

После той се настани по-удобно и се приготви да наблюдава спектакъла.

„Ловец“ беше робот за борба с тероризма, създаден специално за действия на космически кораби и станции. Всъщност бяха успели да го изработят максимално близък до идеала.

Трите независими лазерни оръдия имаха мощност на излъчване, достатъчна, за да пробие всяка броня. Системата му за прицелване осигуряваше почти стопроцентово попадение, реакцията му бе дори малко по-бърза от тази на мелконеца, а логическите му вериги притежаваха свободна програма на поведение.

Сега „Ловец“ бе притиснат с пряко нареждане — да ускори унищожаването на терористите. Това беше неправилно — хората още не се бяха отпуснали след схватката, те бяха готови за бой.

Тънкото като паяжина „око“ на робота, подало се зад ъгъла на коридора, изучаваше противниците. В съвкупност с данните на системата за вътрешно наблюдение то даваше пълна картина на случващото се.

Мелконец на тавана. Сегментът на главата е изтеглен и се движи в случайни посоки. Неприятно, но в момент, в който мелконецът ще изучава противоположните на „Ловец“ коридори, той няма да успее да реагира на атаката.

Мъж в броня с фузионен излъчвател. Гледа един от убитите. Слаба вероятност, че ще успее да реагира.

Нисък мъж с интелектуалник. Може и да успее, но излъчвателят му е маломощен.

Киборг (роботът чувстваше пулсирането на електромагнитните полета). Със скорострелен лазерен излъчвател. Опасен, но гледа в друга точка и бронята му гори. Работоспособността му не може да не е намалена.

Едър мъж с мощен тахионен излъчвател. Страшно бързи и точни движения. Изключително опасен.

„Ловец“ определи трите първоначални цели: мелконеца, киборга и мъжа с тахионния излъчвател. Евристичните вериги анализираха ситуацията — враговете нямаха дори минимален шанс.

Шестте мощни, копирани от мелконците лапи, се събраха, подготвяйки се за скок. Лазерните пушки се разтресоха, заемайки позиции за стрелба, и „Ловец“ скочи. Противникът нямаше шанс.

Роботът влетя в коридора, забелязвайки как закъсняло се прицелва с излъчвателя си човекът, как се обръщат мелконецът и киборгът. Те не се справяха — никак.

Поток от тахиони, забавен до скоростта на светлината, проникна в областта на основния му нервен център. Роботът просто игнорира този факт — като невъзможен. Той още се опитваше да даде команда за изстрел, независимо от това, че металното му тяло бе престанало да му се подчинява. Полуразумните му излъчватели търпеливо чакаха командата да стрелят.

После ударите на фузионното оръжие и плазмената пушка на мелконеца разбиха „Ловец“ на стотици разтопени отломки. Това беше разбираемо и обяснимо. Роботът прекрати функционирането си без излишни емоции, за които и без това не беше програмиран.

— Не! — изкрещя комендантът. — Не!!!

Лемак удържа смеха си. В гибелта на „Ловец“, естествено, нямаше нищо радостно, но самозабравилият се нахалник трябваше да получи урок.

— Защо?! — попита комендантът, леко успокоявайки тона си. Той се обърна към Лемак и умолително произнесе: — Как успяха да изпреварят робота?

— Никога не съм се доверявал на техниката — отмъстително отбеляза Лемак. Младото му здраво тяло жадуваше емоции, схватки, интриги. Отдавна трябваше да мине през аТан, отдавна...

— Как? — отчаяно попита комендантът.

— Очевидно единият от тях има „Ескалибур“ — съобщи Лемак.

— Е, и?

— Тахионното оръжие има особени отношения с времето — Лемак погали цевта на собствения си „Ескалибур“. — Знаете ли, тази пушка стреля почти секунда, преди да натиснете спусъка. Нима нямате достъп до информация с параф „Острие“? Съчуствам ви.

Оцелелият боец се беше пречупил. Кей веднага разбра това, макар че онзи не бе произнесъл нито дума, докато бързо оглеждаше трупа на брат си. Обаче бе реагирал прекалено бавно на появата на робота и прекалено равнодушно прие успеха им.

Вероятно премахнатият инстинкт за самосъхранение наистина правеше за боеца собствената му смърт незначителна. Обаче гибелта на неговия брат му беше оказала въздействие.

Нещата бяха зле и при Андрей. Бронята на киборга бе престанала да гори, но функционалността ѝ рязко се беше понижала. Най-лошото бе, че всичките му датчици, разположени върху бронята, се оказаха изгубени. Сега той продължаваше да се движи най-отзад, но това беше принудителна мярка, която не им носеше същата полза.

Единствено Томи беше опазен от съдбата... или от невидимия бог от машината. След като се беше настреляло на воля и не бе получило нито едно сериозно попадение, момчето бе изгубило всякаква критичност към случващото се. Кей мислено отбеляза това, но не беше моментът да вразумява Томи.

Впрочем, те се добраха лесно до затворническия блок. Няколкото престрелки на солидни разстояния и няколкото затворени люка, които Кас/с/ис отнесе с пушката си, не се брояха.

Наложи им се да разтапят последната врата с три от оръжията — затворът беше построен качествено. Но се оказа, че и зад нея няма никой. Кръгла зала с празни надзирателски кресла, работещи пултове...

— Всеки може да пхне лапа в плазмата — каза мелконецът, демонстрирайки добро познаване на поговорките на бурлатитата. — Но рядко се удава на някого да я измъкне обратно.

— Вече сме до уши... в плазма — каза Кей, приближавайки се до пултовете. Не стрелях в него. Нямах кой да стреля — бяха предали затвора без бой.

Проскърцвайки на всяка крачка и обсипвайки чистия пластмасов под с парченца от изгорялата си броня, Андрей го последва. След известни усилия свали ръкавицата от лявата си ръка и положи дланта си върху таблото на интерфейса. Помоли:

— Трийсет секунди за разбиване на паролата.

— Поне четирийсет — оглеждайки се, изръмжа Кей.

— Двайсет.

— Ако момчето го няма тук, ме застреляй, преди да ми го съобщиш.

— Забранено ми е да ви убивам. Десет.

— Кас/с/ис, унищожете детекторите — помоли Кей.

— И аз се занимавам с тях — отбеляза киборгът.

— Няма лошо.

Мелконецът, напрегнато изучавайки помещението, застана на задните си лапи, които се източиха почти до тавана. От брадичката му изскочи тънка цев. За миг Кас/с/ис продължи да изследва помещението, после лазерът заработи, грижливо разтапяйки участъци от стената и тавана.

— В локалната мрежа съм — каза Андрей. — Общ отдел... не... Дисциплинарен отдел... не... Особен отдел... не...

— По дяволите! — каза Кей, чувствайки как го връхлита предчувствие за неуспех.

— Лазарет... да.

— Лазарета?

— Разпитват го по категория четири „в“, формирам коридор.

Кей удържа проклятието си. Четири „в“. Дори не осакатяващи методи за разпитване, а методична вивисекция, на границата между живота и смъртта.

Каквото и да говореше за СИБ и армията простолудие, Кей още никога не беше чувал за разпит четвърта степен, приложен на дете.

— Ще се побереш ли в коридора? — попита той Кас/с/ис, гледайки отместващите се встрани стени.

— Вероятно.

— Ще отидем двамата — Кей погледна Томи. Изключването на програмата, водеща момчето след него, щеше да му отнеме много време. — Тримата. Чакайте ни, Андрей. Постарайте се да удържите прохода. И подгответе оттеглянето ни.

Лемак, преместил се зад главния пулт, проследяваше диспозицията на силите си. Затворническият блок беше надеждно блокиран — и от войници в броня, и от опозорилите се роботи. Кей Алтос щеше да получи клиента си, но това нямаше да промени нищо.

Единственото, което безпокоеше Лемак, бяха абсолютно блокираните системи за наблюдение на вътрешността на затвора. Или мелконецът се беше потрудил, или сред нападателите имаше киборг, способен да разстройва компютърните мрежи.

— Може би да изведем мелконците и бурлатитата? — плахо предложи комендантът. Лемак се ухили:

— Ще ги изведем.

— А... ако пуснем газ?

— Всички са с брони.

Лемак се свърза със сержантите на щурмовите групи и даде няколко нареждания. Обръчът около затворническия блок започна да се затяга. Загубите, естествено, бяха неизбежни, още повече, че щяха да хванат Алтос жив. Но момчетата щяха да се справят. Лемак познаваше хората си и не се съмняваше в подготовката им. Не разбираше само защо бе позволил на нападателите да влязат в затворническия блок.

— Адмирале...

Лемак се обърна в посоката, откъдето идваше гласът на ординареца му, но Изабела Кал, държейки жетона на СИБ в ръката си, вече го бе отстранила.

— Какво означава това?

— Ние ги поемаме — студено отвърна Лемак. Не беше редно да ѝ говори с такъв тон и Кал също промени своя:

— Адмирале, та нали в затворническия блок са моите хора!

— Маржан и Луис? Много съжалявам. Впрочем те имат всички възможности да изпълнят дълга си.

Кал, хапейки устни, гледаше адмирала. После поклати глава:

— В такива игри като нищо човек може да се увлече, адмирале. Не биваше да ги допускате до Артур... те може и да го убият.

— Не мисля.

Лемак се отпусна. Изведнъж той разбра към какво се стремеше. Към същинска дреболия — да смъкне от лицето на Кал маската на победителка. И малката жива награда да бъде завоювана от тях двамата... заедно.

Забавно, достатъчно беше да се подмлади, и започна да върши глупости като влюбен юноша.

— Вземи мелконеца си и тръгвай към затворническия блок — каза Лемак. — Ще бъда там след шест минути. Ще ги хванем всичките. Заедно ще ги хванем.

От такъв затвор беше невъзможно да се избяга. Камерите нямаха изход — той се формираше само при необходимост, по команда от пулта за управление.

Коридорът беше тесен, не бе предвиден за мелконеца, който за пореден път промени формата си, сплесквайки се.

— Защо ли не са блокирали пулта? — риторично попита Кей. — Сякаш нарочно ни пропускат.

— Възможно е — съгласи се вървящият най-отпред Кас/с/ис. — Но струва ли си да съжаляваме за това?

Оказа се, че вратата е заключена, но мелконецът дори и не си помисли да хаби от зарядите си за нея. Просто я натисна с предните си лапи и тя пропадна навътре.

На масата в бялата стая седеше лекар. При появата на мелконеца и на двамата човеци в броня той веднага се надигна.

— Аз съм наемник и имам аТан — бързо произнесе човекът. — Не е необходимо да ме убивате. Дори не съм задължен да се съпротивявам... и не възнамерявам да правя подобно нещо.

Кей обходи с поглед помещението. Три врати, редица затворени шкафове със стъклени врати. Лекарства, инструменти, полуразглобен химически робот върху диагностичното легло.

— Къде е пациентът ти, докторе? — попита Кей.

— Момчето? В реанимацията. Не бива да се транспортира, състоянието му е крайно неустойчиво.

Лекарят доброжелателно се усмихна.

— Благодарение на твоите старания ли е „неустойчиво“? — полюбопитства Кей. — Къде е?

Кимване към една от вратите.

— Сам ли е?

Отново кимване, но прекалено прибързано.

— Убий го, Кас/с/ис — помоли Кей.

Мелконецът замахна с внезапно удължилата се лапа и шията на лекаря изхрущя. С неестествено изкривена глава той рухна на пода.

Кей и мелконецът се спогледаха.

— Да опитаме — реши мелконецът, грациозно приближавайки се до посочената врата. Кей застана от лявата му страна, на два метра от него. Без да се обръща, нареди на Томи:

— Не прекрачвай прага. Наблюдавай какво ще се случи. Ако стане нещо непредвидено, се връщай при Андрей.

Той включи плазмения режим на „Серафим“ и предпазливо докосна стената. Пластмасата започна да се разтопява като лед, подложен на огън.

— Хайде — каза Кей.

С едно движение мелконецът изби вратата, наполовина прониквайки в стаята. Едновременно с него Кей премина през стената.

Артур, закрит с чаршаф до шията, лежеше върху високо, голямо легло с множество монтирани около него уреди. До главата му, криво усмихвайки се, седеше пълен мъж в крещящо ярка оранжева риза. Нямаше оръжие — само малък цилиндър, притиснат към главата на момчето.

— Здравсти — каза мъжът. — Пречукахте ли доктора? Имаше за какво, признавам си.

Кей и Артур мълчаливо се гледаха един друг. Кой знае защо Кей беше сигурен, че момчето го е познало — дори през нажежения капак на силовия шлем, в обгърнатата от пламъци и разтопена пластмаса броня.

— В ръката си държа шокова граната със свален предпазител — продължи мъжът — Ако умра, главата му ще се пръсне като орех. Ясно ли е?

Лицето на Артур беше зеленикаво-бледо, с хлътнали скули. Дори очите се бяха променили... бяха изгубили властния израз на малък принц.

— И ти ще умреш — каза Кей.

— Е, и какво? Имам аТан, благодарение на Къртис. А и момчето ви е нужно живо, нали? Да не говорим, че по някаква причина той самият не иска да умре.

— Кей... — тихо каза Артур. — Убий го... ще започнем отначало. Обещавам ти, че отново ще тръгнем заедно.

Лицето на дебелака трепна.

— Както виждаш, разполагаме с различни варианти — дружелюбно каза Кей. — Е, какво, ще направим ли размяна? Животът на момчето срещу твоя.

— Вече няма варианти — каза студено някой иззад гърба им. — Пуснете оръжието и можете да се обърнете, но много плавно. Особено ти, гущерче. Имай предвид, че ще реагирам при отварянето на бойните ти амбразури.

За пръв път през днешния ден Кей Дач почувства, че е изгубил. Той се извърна — плавно, както желаше невидимият враг, притежаващ смътно познат глас.

Под прицел ги държеше механистка със сребърно лице. При това и двамата — в лявата ѝ ръка имаше небрежно стиснат „Ултиматум“, в дясната — малък пистолет. Леката броня по-скоро подчертаваше, отколкото защитаваше изваяната фигура.

Томи лежеше в краката ѝ, пуснал оръжието си.

— Не бива да се изисква прекалено много от едно дете — каза механистката. — Той беше така увлечен от вашия разговор... а стан-излъчването спокойно преминава през металокерамиката. Знаеш ли, Кей, защо не ви обездвижих в гръб?

Кей поклати глава.

— Казвам се Маржан. Някога работихме заедно.

— Здравсти, Мухаммади — каза Кей. — Променила си се.

— Здравей, Алтос. Сега ще дойдат нашите хора и всичко ще бъде наред. А дотогава ще си побъбрим. Ти знаеш каква е реакцията ми и няма да се решиш да вършиш глупости. За гущера не ми пука — ако се помръдне, ще го изпепеля. Лошото е само, че и ти няма да оцелееш... Луис, не се отпусчай!

— И през ум не ми минава! — с по-бодър глас отвърна мъжът с шоквата граната. Мелконецът така и не се обърна — само изтегли едното си око така, че да може да вижда какво става отзад.

— Ти, общо взето, си голяма работа — продължаваше Мухаммади. — Работиш честно и не изоставяш клиента до края. Не си струваше да се напъхваш тук, естествено, но щом веднъж си подписал договора... Често ли си умираш?

— Случвало се е.

— Виждал ли си напоследък някой от нашите? Аз отдавна се отдръпнах от всички.

— Виждахме се с Ник — каза Кей. — Излязъл е от лигата, занимава се с търговия. Сега е на Култхос... оженил се е.

— Мекотело — реши Мухаммади. — А Динара?

— Не знам. Ще разрешиш ли да изключа плазмата?

— Какво, да не ти е топло? Изключвай.

Плазмените езици спаднаха. Кей продължаваше да стои, без да се опитва да вдига „Ескалибура“. Ако не е имало изстрел, значи той няма да успее да стреля. Нали така, господин Мартизенски?

Глупаво се насадиха. Позорно.

— Прекалено високо се прицели, Кей — продължаваше Маржан. — Не беше по силите ти. Да си беше охранявал богати старици и да беше печалбарствал...

Последваха две припламвания. Ръцете на Маржан се взривиха и се разпаднаха във фонтани метал и плът. „Ултиматумът“, стиснат в окървавената китка, отлетя в ъгъла, пистолетът просто беше разтопен. В следващия момент Кей вече бе скочил към механистката — полюляваща се, зашеметена, изгубила цялата си страховита красота.

Кей я удари в гърдите, с наслада усещайки мощта на бронята. Чупещите се ребра изхруцяха, жената полетя към стената.

Зад гърба на Кей нещо изгърмя и той чу два слели се в едно вика — тънкия, давящ се глас на Артур и писъка на Луис.

Ритайки Маржан в брадичката (отново хрущене, благодаря, сервомотори), Дач се хвърли към мелконеца. Андрей, стоящ на вратата, продължаваше да държи неподвижната механистка под прицела на лазерника. Вероятно имаше високо мнение за издръжливостта на себеподобните.

Кас/с/ис не се нуждаеше от помощ. Мелконецът приключваше с мачкането с предните си лапи на нещо, което до неотдавна е било човешко тяло. Една от средните лапи легеше върху главата на Артур. Над кревата се виеше дим, на стената се бе появила дупка.

— Много хора имат високо мнение за ролята на прическата в своята външност — каза мелконецът, без да прекъсва упражнението си с импровизираната топка — Ние смятаме, че косата е атавизъм, недостоен за нашите човешки приятели. Струва си момчето да приеме тази гледна точка.

Кей избута дланта на мелконеца от главата на Артур. Къртис младши вече не крещеше, най-вероятно заради това, че не му бяха

останали сили за викане. Косата му беше изгоряла почти изцяло, кожата му бе изгоряла, бяха започнали да се надигат мехури. Но като се имат предвид всички обстоятелства, изстрелът на мелконецца, изпарил шоквата граната, можеше да се нарече образцов. Луис не беше отчел простия факт, че шоквата граната не съдържа взривни вещества, а само генератор на инфразвук. Ако в ръцете му имаше нещо друго, мелконецът щеше да се окаже безсилен.

— Търпи, момче — каза Кей. Протегна ръка към лицето на момчето — и се спря — бронята все още беше прекалено гореща. — Търпи, кралете не плачат. Ще те измъкна.

— Възможно е, но засега ще се наложи да го нося аз — невъзмутимо отбеляза мелконецът.

— Накарай го да заспи.

Проблесна небесносиня светлина.

Кей извърна поглед от бавно отпускащото се лице. Каза:

— Аз ще взема втория.

— Изглежда се отклоняваме от плана? — осведоми се Кас/с/ис.

— Да.

— Мога ли да узная причината?

— Те вече не си приличат един с друг.

— Хайде-хайде — каза мелконецът с толкова човешка интонация, че Кей потрепери. Отиде в съседната стая, минавайки покрай мъртвия лекар, зашеметения Томи и наблюдаващия коридора Андрей. Наведе се над Маржан, лежаща в локва кръв. Към раните ѝ бе прибавена още една — дупка в гърдите, пробила цялото ѝ тяло.

— Застраховах се — съобщи киборгът. — Сърцето ѝ беше органично.

— Нима? А аз имам поръчка за къс сребро...

Ушите на механистката също бяха метални — майсторски изработена маска, която би подхождала на зла богиня. Кей Дач откъсна долната част на ухото и каза на неподвижното тяло:

— Може и да надценявам възможностите си, но ти сега ставаш само за вторични суровини.

Маржан не отговори. Не защото беше мъртва, както смятаха Андрей и Дач. Резервната система за изпомпване на кръвта, обикновено използвана само при силно физическо натоварване, отчаяно пулсираше, осигурявайки прихода на кръв към мозъка и

черния дроб. Прекъснатите артерии се заципваха от клапани, електродите, имплантирани в мозъка, потискаха непоносимата болка.

Андрей не подозираше, че за някои механисти сърцето вече бе престанало да бъде жизненоважен орган.

ЧАСТ VII
ЛЕГОВИЩЕТО НА БОГА

Т/сан беше бесен. След като двайсет и пет години беше работил в СИБ, доживя да го държат под ключ половин час! Да не му се доверяват! И всичко това, защото сред нападателите имаше още един мелконец.

Добраха се до затворническия блок навреме — Лемак все още не бе успял да започне атаката. По пътя се наложи Кал на три пъти да показва жетона си на постове: четирима човеци в силова броня плюс „Ловец“ — това си беше почти непреодолима преграда. Кал си помисли, че ако Лемак бе проявил такава енергия още от самото начало, щяха да хванат Кей и приятелите му по средата на пътя.

Адмиралът стоеше, обкръжен от няколко ординарци, пред триножника на полевия пулт. По-нататък по коридора, в края на който се виждаха разтопени врати, се групираха хора в броня.

— Ще тръгнете ли най-отпред? — поинтересува се адмиралът, извърщайки се от екрана. Изабела поклати глава. — Така е... Започвайте!

По коридора сякаш се търкулна метална вълна. Кал примижа, когато върху бронята на нападащите разцъфнаха огънчетата на плазмата, а в отворите на вратите се забиха лазерните лъчи.

Един от щурмоваците, откъснал се прекалено далеч напред, попадна под обстрела на приятелите си и падна на земята — или беше мъртъв, или бе решил да си полежи.

— Загубите са неизбежни — каза Лемак, поглеждайки с периферното си зрение Кал. — Но почти всички имат аТан.

Атакуващите нахлуха в затворническия блок. По-голямата част през вратите, а няколко групи — през пробитите в стената отвори. Кал разбираше, че войниците на Лемак сега проникват в затвора от всички посоки, но и тези около петстотин души, които в момента бяха пред очите ѝ, изглеждаха способни да сломят всякаква съпротива.

Изстрелите стихнаха.

— И това е всичко — каза Лемак, обръщайки се към Кал. Усмивайки се, сложи ръка на рамото ѝ. Лицето на Кал беше

изкривено от ярост:

— Всичко? А ако момчето е загинало?

— Моите хора... — започна Лемак.

Ординарецът, заел неговото място на пулта, пристъпи към адмирала:

— Извинете...

Лемак се запъна.

— В затворническия блок ги няма, адмирале. Три трупа на наши хора... и това е всичко.

Кал отстрани Лемак и се затича към разтопения отвор на вратата. Т/сан се хвърли след нея.

Кей никога не беше надценявал силите си. Още по-малко беше склонен да разчита на късмета си.

Обаче сега не му оставаше друг изход, освен да се довери само на тези две неща.

Излязоха от затворническия блок изключително просто — по същия метод, който ръководството на базата използваше при посещенията за разпити. Тази част от предложения от Сейкър план изглеждаше най-съмнителна на Кей, но хипертунелът наистина продължаваше да работи. Никой не беше предположил, че затворниците могат да избягат от един затвор в друг.

Но в дадения случай те получиха нищожен шанс, вместо никакъв.

— Приятно място — каза Андрей, когато Дач с Томи в ръце излезе от хипертунела.

Кей разбираше какво има предвид киборгът. Помещението беше работен кабинет — многофункционален пулт с удобно кресло, панорамен екран, вдлъбната стена, покрита със старинен гоблен, върху който бе наредена колекция от оръжия. Щеше да бъде интересно да се поровят тук... ако имаха време.

— Детектори? — попита Кей, слизайки от приемателната площадка.

— Вероятно не.

Кей погледна Томи. Момчето продължаваше да бъде парализирано, но клепачите му започваха да потрепват. Механистката

му бе отмерила пълна доза излъчване от станера.

Хипертунелът сработи и в кабинета се появи мелконецът. За да се вмести в габаритите на приемателната зона, той беше застанал на задните си лапи, превръщайки се в нещо подобно на паметник на изправения мелконец. Притискаше Артур към гърдите си и Кей отново усети болезнено убождане при вида на бледо-жълтеникавото лице.

— Ще се поровите ли в машините? — попита той веднага и мелконеца, и киборга.

Кас/с/ис отстъпи на крачка и отвърна:

— Аз няма да рискувам.

— Нито пък аз — отговори и Андрей. — Ние сме още по-далеч от пристана, отколкото преди, но от тук до там води доста хубав коридор.

Хипертунелът сработи за последен път. Боецът остана на мястото си, което беше доста разумно — оставайки в приемателната зона, той блокираше прохода.

— Ще се разсъбличаме — каза Кей, отпусайки Томи на пода — Кас/с/ис, заеми се с вратата.

Бронята беше дяволски тежка и макар че си помагаха един на друг, бяха изгубени седем скъпоценни минути. Преди да се измъкне от своя „Серафим“, Кей отпи от разположената срещу устата тръбичка. Течността беше стипчиво-горчива и от миризмата ѝ на гнило му се повдигаше, но „бойните коктейли“ никога не бяха заемали първо място в конкурсите за напитки.

— Сега разполагам с два часа — каза Кей.

— Достатъчни са и да умреш, и да се скриеш — счете за необходимо да изкоментира мелконецът, докато закрепваше със свободната лапа емблемата на ръководител от СИБ върху гърдите си. — Ако се съди по плана, тук ще има още три стаи, в последната е възможно да има охрана. После — транспортен терминал номер осем и коридорът към пристаните.

Кей оправи мундира си. Ушит преди денонощие, той не създаваше впечатление, че е нов, но това не беше и необходимо. Капитанските пагони и медалът „Слуга на Империята“, четвърта степен, прекрасно допълваха картината.

Боецът стана сержант, а киборгът — редови сътрудник на СИБ. Оказа се, че под бронята на Томи има само избледняла сива пижама,

доста напомняща тази, с която бе облечен Артур. Кей потупа момчето по бузите, но не последва никаква реакция.

— Да тръгваме — каза Кей, мятайки „Ескалибура“ на рамо. — Време е. Андрей, вземете Томи.

Излязоха през послушно разтворилата се врата. Бронята остана на пода във формата на четири сивосинкави купчини. Възможно е и Кей да каза „благодаря“ на безмозъчните плочи от металокерамика, но дори той не беше толкова сантиментален, че да произнесе това на глас.

Ян Думбовски остана на второстепенен пост не защото се смяташе за слаб войник. В най-близко бъдеще за него се очертаваха сержантски нашивки и прехвърляне в елитния първи полк, подчинен лично на Лемак.

Само фактът, че още не бе заработил достатъчно пари за аТан, го лиши от удоволствието да щурмува затворническия блок. За три години служба, при почти пълно въздържане от харчене, Ян би могъл да подсигури безсмъртието си, но родителите му живеяха на бедната планета Хаксия. Парите на сина им, който бе извадил късмет да го вербуват в армията, им позволяваха криво-ляво да съществуват на планетата, отдавна вече призната за безперспективна.

Ян носеше петнайсетте килограма лека броня с такава лекота, сякаш това беше риза от естествена коприна, каквато той не можеше да си позволи. Импулсният лъчамет, прикрепен на свивката на лакътя му, изглеждаше като продължение на дясната му ръка.

Общо взето, Ян беше напълно доволен от себе си и не смяташе, че ще извърши особено тежко престъпление, ако в писмото, което възнамеряваше да прати вечерта на родителите си, разкаже за произшествието с терористите така, сякаш самият той е участвал в залавянето им. Постът на Думбовски се намираше пред апартаментите на Лемак. Ян тъпчеше на едно място в ниша в стената, която му осигуряваше и добър обзор, и известно укритие, когато вратата се отвори. В коридора, без да бърза, излезе непознат капитан, отърсвайки ръкава на мундира си.

Ян оправи униформата си. Беше застъпил на пост преди два часа и не знаеше има ли някой в стаите на Лемак. Адмиралът често работеше нощем.

Но все пак се прицели с лъчемета си в непознатия, който се намръщи.

— Документите — с безизразен тон произнесе Ян. Капитанът мълчаливо бръкна в джоба на мундира си. Подаде удостоверението си — Ян го взе със свободната си ръка, хвърли му един поглед и каза: — Извинете, мистър Шиваки. Извънредно положение.

Ниязо Шиваки, специалист по водене на разпити, изпратен от ендорианския отдел, прибра документите си и попита:

— Какво, безредиците още ли продължават, войнико?

Обикновено Ян не понасяше такива офицери — снизходително-доброжелателни към редовите войници. Но сега му се искаше да си побъбри с някого.

— По общата мрежа предадох, че терористите са блокирани в затворническия блок. И самият Лемак е там.

Шиваки поклати глава, явно не одобрявайки стремежа на адмирала да бъде в центъра на събитията. С тон, изразяващ доверие, каза:

— Едва долетяхме и веднага загазихме... Как да отидем до лазарета? Тия хлапета се скапаха от първата ампула...

— Третото равнище — отвърна Ян. Той започваше да нервничи. Документите на капитана си бяха наред, но...

— Ей, сержант!

От вратата се подаде светлокос младеж с бледо, безизразно лице.

— Носете момчетата, ще вземат да хвърлят топа преди да дочакаме адмирала.

След младежа излезе човек-киборг с омекнало детско тяло в ръцете и мелконец — със същия товар. Момъкът носеше униформа на СИБ, сред люспите на гърдите на извънземното проблясваше служебен жетон.

— Длъжен съм да проверя документите ви — каза Ян. Изведнъж му стана непоносимо студено, а по гърба му кой знае защо се спусна струйка пот. Всички знаеха, че е задържан тийнейджър, притежаващ секретна информация, но Лемак не се занимаваше с разпити в своя кабинет, а сред нападателите, както бяха обявили, имаше мелконец.

— Проверявайте — съгласи се капитанът.

Без да знае защо, Ян беше сигурен, че документите на всички ще се окажат редовни, дори и на извънземния, и те ще преминат покрай

него, но ще отидат не в лазарета, естествено, а в транспортната капсула, която ще ги откара за две-три минути до палубата за акостиране на кораби.

Освен това Ян си помисли, че ако плюе на устава и ги пропусне (предупреждавайки поста на терминала), то няма да го дадат на трибунал, а просто ще го уволнят за нарушаване на правилата на караулната служба. Отново ще работи в шахтите на Хаксия, а по-малкият му брат ще е принуден да напусне колежа и след някоя и друга година ще се присъедини към него. Ян натисна спусъка.

Той изпревари мелконеца с половин секунда. Лъчът удари тялото на светлокосия младеж, ампутирайки ръката му до лакътя. После плазменият заряд на Кас/с/ис осигури на родителите на Ян Думбовски определената от Империята пенсия.

— По дяволите... — прошепна Кей Дач, гледайки как Андрей полага Томи на пода и се навежда над боеца. Той се бе озъбил, сдържайки вика си, но в лицето му нямаше страх. Лекарите на фамилията умееха да потискат инстинкта за самосъхранение. Мелконецът се приближи към Кей.

— Планът се провали. Щом дори този юноша разбра каква е работата, постове на транспортните възли в никакъв случай няма да ни пропуснат.

— Той заподозря нещо, защото излязохме от тези стаи.

— Заподозря нещо заради мен. Какво ще правим с боеца?

Кей мълчаливо се насочи към Андрей. Той отстъпи встрани и Кей погледна ранения. За миг погледите им се срещнаха и Кей извърна своя.

— Само гледай... да е по-бързо... — прошепна младежът.

— Прости ми — каза Кей, сваляйки от рамото си „Ескалибура“. Лъхна го горещата безшумна въздишка, после той натисна спусъка. Андрей вече повдигаше Томи.

— Минаваме на резервния вариант — реши Кей.

Белязаха пътя си до пристана с трупове. Постът при транспортния терминал още не беше уведомен, че терористите са се измъкнали извън затворническия блок, така че не им създаде проблеми. Но когато капсулата ги понесе през пространството на базата, Лемак вече знаеше къде са — двата поста, неотговарящи на повикванията, недвусмислено показваха посоката на отстъплението им. Концентрираните при затвора отряди се понесоха към пристаните — всяка секунда беше ценна. Кал и Т/сан бяха изчезнали някъде — Лемак дори не забеляза това. Той остана на пулта — точните нареждания сега бяха по-важни от личното присъствие. Всички боеспособни сътрудници на базата, озовали се в района на пристаните, бяха събрани в терминалната зала. Трябваше да бъдат именно тук, защото късият коридор, излизащ от залата, водеше към кораба на терористите.

Лемак много добре разбираше каква е основната му грешка — беше позволил на Кей да отмъкне момчето. Така се лишиха от възможността да използват тежко въоръжение от страх да не засегнат Артур. Оставаха им само станерите и интелектуалното оръжие с включени вериги за хуманност — не чак толкова малко, но далеч не това, което се искаше на Лемак.

Оставаше им да разчитат на количественото преимущество. Двайсет души, разположени по цялата площадка на терминалната зала, бяха прекалено много, за да може някой да ги унищожи с първите залпове.

Побраха се в транспортната капсула без проблем, включително и мелконецът. Малкият вагон с огледални стени се носеше през базата върху еластичната възглавница на магнитното поле. Тя имаше независимо енергозахранване и управление — изискванията за боевата надеждност сега се бяха обърнали против стопаните на орбиталната станция. Невъзможно беше да се спре капсулата.

Кей гледаше в чистото огледало, поправяйки мундира си. Той вече бе изиграл ролята си на безобидна маскировка, приспала бдителността на момчето на първия пост и тримата войници на втория. Сега отново би им свършила работа бронята, но уви — нея в момента я ритаха в безсилна ярост десантчиците, втурнали се в кабинета на Лемак.

— Двайсет секунди до пристигането — съобщи мелконецът. Той стоеше до широката врата, старателно прикривайки по-крехките. — Започвай.

Кей измъкна от джоба си малък предавател за еднократна употреба и натисна бутона. Някой и друг рентген отгоре нямаше да им навреди кой знае колко, но животът им зависеше от мощността на сигнала.

— Ако корабът ти ни чуе — каза Кас/с/ис, — това ще е изумителен късмет.

Хвърляйки предавателя си, Кей хвана „Ескалибура“, готов да стреля. Андрей, върху чиито метални рамене се клатушкаха двете детски тела, сега бе толкова ограничено боеспособен, колкото и в повредената броня.

Хиперкатерът все още пазеше външния вид на товарен кораб. Обвивката около люка беше леко разтопена, а малката купчина пепел отдолу бе целият резултат от нечий опити за проникване вътре. Сега катера го бяха оставили на мира, само два „Ловеца“ дебнеха за хипотетичните врагове, които биха могли да се крият в кораба. Тяхната автоматика беше способна да съперничи на механизмите на катера и те нямаше да пропуснат ново отваряне на амбразури.

Когато във вътрешността на кораба забучаха включващите се машини, излъчващите кръгове на роботите потрепнаха, проследявайки източниците на звука. Но катерът не се опита да започне лазерен дуел с тях. Той просто бе пуснал двигателите.

Бойните роботи не бяха обучавани да воюват с космически кораби.

Пръв заработи гравитационният двигател. Векторът на движещата сила бе насочен в противоположната на роботите посока и те не се опитаха да предприемат нищо. Масивните прегради на шлюза потрепнаха, огъвайки се заради виртуалната маса, но издържаха. Катерът се задвижи бавно към товарния коридор.

Движението продължи само част от секундата, докато не се включи плазменият ускорител — чудовищно нарушаване на правилата за поведение на борда на станцията. След неуловимо колебание „Ловците“ приеха това за атака и шест лазерни лъча удариха дюзите.

Навярно, ако имаха повече време, щяха да успеят да пробият тританиума. Но огнената буря, клокочеща в дока, беше безпощадна.

...Отначало в терминалната зала се разнесе бучене. Някои от войниците, замръзнали в очакване на капсулата с терористите, рискуваха да се обърнат. Те видяха маранята на горящия въздух, течащ по коридора. После, в оранжевите отблясъци на приближаващите пламъци, в залата се търкулнаха два разтопени метални куба. Само лазерните лъчи, изскачащи от по чудо оцелелите излъчватели, показваха, че това са „Ловците“.

После дойде смъртта.

Вратата на капсулата се отвори неохотно, на тласъци. Когато ширината на процепа достигна десет сантиметра, в капсулата замириша на изгоряло. Кас/с/ис пхна предните си лапи в пролуката и отвори първо вратата на капсулата, а после и външната, на вагона, която бе разтопена и напълно заяла. Зад нея цареше вонящ полумрак.

— Богове — неочаквано каза киборгът.

Въздухът беше горещ и задушлив — в терминалната зала беше изгоряло всичко, което може да изгори, и се бе разтопило всичко, способно да се разтапя. Решетките на климатизаторите, подаващи се от лишилите се от декоративните си ламперии стени, с хлипане всмукваха струите гъст остър дим. Това беше и единственото, което позволяваше да се диша.

А още миришеше и на изгорен белтък.

Те излязоха от капсулата — първо мелконецът, после Кей и последен — Андрей с момчетата на рамене. Подметките им засъскаха при докосването на пода и дори Кас/с/ис подви нагоре лапите си. Обгорените човешки тела, част от които притиснати от димящи, несправили се със задачата си брони, бяха натрупани на купчина в ъгъла на залата, където ги бе нахвърлял огненият ураган. Някои все още бяха обхванати от пламъци.

Кей се разтресе от пристъп на кашлица. Киборгът вече вървеше по коридора, водещ към техния пристан, мелконецът се оглеждаше, сякаш оценявайки ефективността на нетрадиционното оръжие.

— Няма да ти го простят — тихо произнесе той. — Кей, ти изигра самия себе си.

Изкарвайки от лапите си тънки нокти, той заситни по разтопения под. Спря се, разглеждайки купчината метал, от която излизаше тънък, едва забелязващ се сред кълбата дим лъч, удрящ в тавана. Горе с тънък звън се пръсна един от оцелелите осветителни панели и стана още по-тъмно.

Кей се затича след мелконеца. Андрей вече се бе скрил в коридора и слабият детски стон показва, че някое от момчетата идва на себе си. Температурата там бе стотици градуси — най-голямата фурна в историята, ако не се броят планетите, изпепелени с мезонни бомби.

Пред самия коридор Кей се спря, вдишвайки с пълни гърди горещия въздух. „Бойният коктейл“ вече бе започнал да действа и подсилените от химикалите мускули щяха да му позволят да премине разстоянието за две-три минути, но не му се искаше да диша през това време.

В този момент зад гърба му се разнесе гръм.

Той се обърна точно навреме, за да види как плазменият заряд отнася една от вратите към терминалната зала. Поразеният сектор на станцията беше изолиран, но това не спря нападателите.

Възможно беше Ванда Каховски да е забелязала асинхронността на движенията на мелконеца от СИБ, но на Кей противникът му се стори абсолютно съвършен. Най-странното нещо в облика му беше жената — познатата светлокоса жена в лека броня, възседнала гърба на извънземния. На Кей по-рано не му се беше случвало да среща мелконци, позволяващи подобни волности.

Той повдигна „Ескалибура“ толкова бързо, колкото можа, и даже успя да изпревари мелконеца. Виолетовото избухване накара извънземния да подскочи и той насмалко не хвърли от гърба си гротескната ездачка. После Кей натисна спусъка.

Изключително неприятно е да стреляш, след като вече си видял, че няма да уцелиш.

— Хвани ги, Т/сан! — изкрещя Изабела Кал, скачайки на пода — Живи!

И плазменят заряд на преминаващия в бойна трансформация мелконец разкъса цевта на „Ескалибура“ на пръски бял метал.

Целта засега беше само една — човекът на име Кей Алтос. Т/сан тичаше към него на задни лапи като исполинска богомолка, обгърната от метал и пластмаса. Очите, значително по-сложни от човешките, следяха всяко движение на Кей.

Човекът едва не го бе уцелил. Техниката, проклетата техника, ето в какво хората се бяха изхитрили да изпреварят мелконците. Да се усложняват устройствата, вградени в тялото, беше значително по-трудно, отколкото да се усъвършенства външното оръжие. Хората компенсираха бавната реакция с полуразумно оръжие, а сега и с тахионните излъчватели, нарушаващи причинно-следствената връзка. Мелконците вече отдавна не смятаха хората за врагове — така бяха решили Съвършените, така и стана. Но Т/сан знаеше прекрасен изход от положението — да ненавижда отделни хора, а не човечеството като цяло. Някога тази мисъл му бе подсказана от Ахар и той я счете за впечатляваща.

Сега бе намерил достоен обект за омраза — мъжът в армейски мундир, стискащ приклада на повредения тахионник. Той явно възнамеряваше да го използва като палка, но нямаше как да хване разтопените остатъци от цевта.

Т/сан скочи, прелитайки над човека, и пусна пълен заряд с отдавна вече приготвения за стрелба станер.

За пръв път мелконецът срещаше човек, чиято реакция не отстъпваше на неговата. Кей започна движението си в момента на скока на извънземния, с неочаквана скорост отдръпвайки се встрани. Зарядът на станера премина покрай него, а човекът нанесе удар с осакатеното си оръжие. Силата му бе достойна за бурлати, а приложен върху скачащия с голяма скорост мелконец, ударът имаше потресаващ ефект. Гръдните люспи хлътнаха, повреждайки редица органични органи и разрушавайки извадения в бойна позиция станер.

Сваленият по средата на пътя си мелконец моментално се обърна, контролирайки противника си. Човекът явно имаше ненормална реакция — работа на генните инженери на Империята,

чиято дейност така ловко бе компрометирала мелконското разузнаване преди много години. Не беше минало вероятно и без химически стимулатори — в инфрачервения спектър тялото му беше ненормално топло. Човекът се самоизгаряше, превръщайки се в бойна машина, почти толкова свършена, колкото е и един киборг.

Мелконецът нанесе удар — предните му лапи се кръстосаха, за да прережат като исполински щипки краката на Кей. Човекът не бе в състояние да се изплъзне, затова просто пристъпи напред, така че по колената го удариха не острите нокти, а само метализираната плът. Това би означавало счупвания на костите при обикновен човек, но лапите на мелконеца отскочиха от кожата на Кей като от излети гумени колони. В следващата секунда Кей се гмурна под извънземния и го ритна в бронирания търбух. Т/сан почувства как тристакилограмовото му тяло се издига във въздуха. Тласъкът беше не толкова силен, колкото неочакван. Той се търкулна към димящата метална купчина в ъгъла на залата и издаде хриптящ звук, когато лапите му се допряха до разтопения метал. А после болка, внезапна и ярка, опърли предната му лапа. Т/сан се отдръпна, осъзнавайки, че е изгубил крайника си. От полуразрушения робот, върху когото беше налетял, към тавана излизаше лазерен лъч, изчезващ в дупка от разтопен метал.

Кей понечи да посегне към пистолета на колана си, но срещайки устремения към него поглед на мелконеца, благоразумно спря движението на ръката си.

— Искам да го убия — каза Т/сан.

Кал, държаща Кей на мушката си, поклати глава.

— Не! Докато той е жив, катерът му няма да излети.

— Искам... — отново започна мелконецът.

Кас/с/ис се изтръгна от нажежения пъкъл на коридора. От човешка гледна точка беше почти неотличим от Т/сан, дори фалшивият жетон на СИБ проблясваше в същата точка.

Моментално губейки интерес към Кей, Т/сан се хвърли срещу сънародника си. Кей беше точно на пътя им, но Кас/с/ис достигна до него пръв и с едно замахване на лапата го отпрати в коридора.

Кал успя да стреля два пъти — безрезултатно, — преди мелконците да се вкопчат един в друг в смъртоносна схватка. Амбразуриите на плазмените пушки бяха отворени и при двамата, но никой не рискуваше да стреля, сигурен, че ще последва същият

смъртоносен отговор. Изабела се хвърли към търкалящите се по пода влечуги, опитвайки се да определи кой от двамата е запазил всичките си крайници, но поредица изстрели от тъмнината на коридора я накараха да се скрие в мрачната компания на обгорелите трупове.

Оставаше ѝ да чака появата на прехвалените лемакови десантчици.

Кей преодоля коридора за минута и половина. Системата за вентилация работеше с пълна мощност и температурата тук беше успяла да спадне. Той не чувстваше болки в краката от ударите на мелконеца, но знаеше, че вечерта (ако доживееше до вечерта) цялото му тяло ще се подуе.

Люкът на катера беше отворен. Кей се втурна към командната зала — там беше Андрей. Момчетата вероятно бе привързал към леглата.

— Двайсет секунди — бързо каза Кей, виждайки, че ръката на Андрей лежи върху интерфейса на пулта. — Дай шанс на Кас/с/ис.

— С плазмения двигател ли да стартирам? — попита киборгът след четвърт минута. Дач гледаше към един от екраните, където чернееше обгорелият отвор на коридора. Едва ли Кал ще успее да се измъкне, смъртта щеше да я задържи за известно време.

— С гравитационните — нареди Кей. — Кораб, отдели маскировъчния блок след старта. Нека имат две цели.

— Тази база има достатъчно излъчватели и за двацет цели — увери го Андрей. — Самият аз съм служил на такава...

Лазерният лъч прецизно разреза външния люк и сред вихъра на замръзващия въздух катерът излетя в космоса.

— Две цели — съобщи операторът. — Катерът, отдалечаващ се по седемнайсети координата, е менте. Масата му е с порядък по-малка от стандартната.

Лемак гледаше в екрана.

— Да ги поразя ли? — нетърпеливо попита офицерът.

— Можеш ли да отстраниш двигателите, без да разрушаваш кабината?

— Полето им си го бива, ще се наложи да използвам тахионни излъчватели. Ще ги превърнат в прах.

— Унищожете ментето.

В погледа на оператора имаше всичко друго, но не и разбиране.

— Изпълнете заповедта.

Лемак се обърна към ординареца си. Той беше обучен добре — на лицето му не се бе появила дори и сянка на съмнение.

— Нека подготвят „Гореща следа“ и миноносеца ми. Започвайте ремонта. Информацията за случая да се засекрети. Това е всичко.

Ординарецът се извърна.

— Чакайте. Колко са необратимо загиналите?

— Двайсет и седем души, адмирале. Останалите си имат аТан.

— Индивидуални съболезнования до роднините им. И не забравяйте да ми ги дадете преди изпращането. Аз ще ги разпиша лично.

За своя дълъг живот Лемак бе успял да се убеди колко ценена е по света искрената човечност.

— Вода — каза Томи. Кей, без да престава да пръска тялото на момчето с аерозол против изгаряне, му подаде чаша вода. Краката на Томи още не го слушаха, обаче ръцете си вече владееше.

— След час ще ти излязат мехури — без особено състрадание съобщи Кей. — Но неголеми.

— Измъкнахме ли се?

— Да, вече сме в хипера. Обличай се.

Томи приседна на кревата и предпазливо започна да намъква ризата си. Попита:

— А къде е Артур?

— В каютата си, с Андрей. Той е по-добър като лекар дори отколкото аз като убиец.

На самия Кей преминаването през „фурната“, изглежда, не бе навредило. Имплантираният в кожата керопласт го бе защитил не само от ударите на мелконеца, но и от високата температура. Неизбежният канцерогенен ефект явно не вълнуваше Кей.

— Много ли ви подведох? — попита Томи.

— Умерено — Кей приседна на креслото, замислено наблюдавайки момчето. Между тях имаше ледена стена, която можеше да усетят само те двамата.

— Да пусна музика, шефе? — хитро попита корабът.

— Пусни си тапи в ушите! Питай, Томи.

Момчето внимателно пусна краката си от леглото на пода. Опитва се да стъпи и отново се отпусна върху възглавницата.

— Кей, защо размисли? Защо не ме остави там?

— Как се сети? — осведоми се Дач.

— С главата. От мен нямаше полза, не би могло и да има. Ако за щурма ти трябваше още един боец, ти щеше да помолиш фамилията да ти го даде. Нали?

— Да.

— Значи съм ти трябвал за друго. След като спасявахме мой двойник, логично е да е трябвало да го заменя. Тялото си е на мястото,

никой нямаше да се втурне да ви гони.

— Браво — съгласи се Кей. — Но не съм възнамерявал да те убивам. Нали ти обещах? Само щях да те упоя.

— Благодаря.

— Разпознавам семейната учтивост. Моля! — Кей стана. — Отивам при Артур. Той е значително по-зле, момче.

— Ти не ми отговори — произнесе Томи и Кей изведнъж наистина разпозна интонацията на Къртис.

— Добре. Ако ти кажа, че ми е дожаляло за тебе, ще ми повярваш ли?

— Не, разбира се.

— Тогава не вярвай.

Луис позвъни на Кал направо от догарския отдел на „аТан“. Съобщи, че е удължил безсмъртието си и помоли да пратят катер за него. Изабела прекъсна връзката. Достатъчно ѝ бяха грижите с Маржан, над която се трудеше екип от лекари и техници, и с Т/сан, който след схватката със сънародника си се бе озовал заедно с него на операционните маси на мелконските хирурзи. Номачи и сам можеше да се добере до станцията — жетонът на СИБ му позволяваше достатъчно много.

Освен това беше бясна от безгрижието на Лемак. През целия ден адмиралът обикаляше из станцията, контролирайки възстановителните работи, водеше безкрайни преговори с администрацията на планетата и главния щаб, разтревожени от случилото се. Неговата репутация и събитията от последните седмици му позволиха да потуши скандала. Кал не се съмняваше, че накрая цялата вина щеше да бъде хвърлена върху дарлоксианските терористи.

Адмиралът я повика чак през нощта — достатъчно недвусмислен жест. Кал се появи в кабинета му, зачервена от бяс, и беше посрещната с чаша мартини.

— Трябва малко да се поотпуснем — съобщи Лемак. — Армията и СИБ не получават всеки ден такова първане по носа, нали?

— На някой носът му беше доста разбит — каза Кал, поемайки чашата. В дадената ситуация не можеше да се кара с Лемак, но не възнамеряваше да сдържа язвителността си.

— Не споря — адмиралът беше настроен миролюбиво. — Какъв нагъл тип, а? Възхитен съм от вашия Алтос.

— Той не е мой!

— И мой не е, за съжаление — Лемак отпи от виното. — Кал, напразно се нервираш. С какво разполагахме? Момче, в което се препъна цялата система на дознание. Умеещо да издържа всякаква болка и да усвоява наркотиците. Не съм сигурен, че докторът ни знае каква е причината за издръжливостта му. Освен това Артур има аТан и едва ли го бяхме лишили от всички възможности за самоубийство. Просто той беше сигурен в себе си.

— А сега с какво разполагаме? — с ирония попита Изабела.

— Сега имаме ярката следа на катера, който носи момчето право към целта. Ще стартираме сутринта и ще тръгнем по петите им. Къртис-младши няма да издържи дълго, сама го знаеш. Но той явно е решен да изпълни задачата на баща си. Има само един изход — да бърза.

— Ще стартираме сутринта — гледайки през Лемак, произнесе Изабела. — Сутринта...

— Добре ли си?

Кал се сепна. Усмихна се на адмирала — и на лицето ѝ изведнъж се появи безпомощната наивност на онази някогашна ученичка, която лепеше над леглото си портретите на героите от Смутната война.

— Уморих се, Лемак — извини се тя. — Трябваше да убия Алтос — на Таури. Момчето се държеше, защото вярваше в него. Не бива да се оставя на хората вярата в приятелите им — с нея те стават по-силни.

— Какъв приятел му е той? Много добър наемник, на когото са обещали планини от злато и безплатен аТан.

— Ти не видя как се би с Т/сан. Един наемник щеше да се предаде или да загине, прикривайки оттеглянето на останалите. А той имаше стимул и се измъкна.

Дори киборгът изглеждаше уморен. Той излезе от малката спалня (в катера не беше предвиден отделен медицински блок) и намирайки Кей на масата, седна до него.

— Разправяй — каза Кей, допивайки втората си чаша кафе.

— Той ще умре.

— Разбирам. Кога и от какво?

— До седмица. Работата не е в изтезаването, засегнат е костният му мозък. Изглежда, някой се е опитал да стерилизира напълно кръвта му.

— Никакви шансове?

Андрей поклати глава.

— Май си огорчен от нещо? — попита Кей. В погледа на киборга се мярна смайване.

— Разбира се. Операцията е провалена. Мелконецът загина.

Братята бойци дори не бяха удостоени със споменаване.

— Момчето има аТан.

Киборгът се замисли за секунда.

— Тогава защо ни трябваше да го мъкнем до катера?

Кей се наведе към гротескната глава на киборга и с тон, внушаващ доверие, прошепна:

— За да умре на подobaващо място.

Андрей плавно се изправи.

— Аз поемем управлението. Накъде да насоча катера?

— Към Урса.

— При бурлатитата?

— Да. В Имперския анклав, разбира се. Доколкото знам, тамошната СИБ си има достатъчно вътрешни проблеми, за да контролира транзитните кораби. Ти ще се прехвърлиш на някой лайнер за Горра, а ние ще продължим пътя си.

— Добре.

— Андрей! — произнесе Кей, неочаквано за самия себе си. — Ние наистина изпълнихме задачата. Всичко е наред. Предай на Лика, че ще се свържа с нея... при първа възможност.

Киборгът кимна и попита:

— Ти не се ли нуждаеш от медицинска помощ?

Кей така и не успя да разбере какво беше това — неочаквана ирония или отведен знак на симпатия.

— Не, благодаря.

Когато Андрей изчезна в командната зала, Кей се надигна и предпазливо влезе в каютата на Артур.

— Здравсти — тихо каза момчето. Кой знае защо, Дач бе сигурен, че преди излизането си Андрей му беше дал сънотворно, и думите на

Артур го завариха неподготвен.

— Здравсти — също толкова тихо отвърна той. — По-добре ли си?

Почти цялото тяло на Артур беше покрито с пласт розов желеподобен мехлем. На лявата му ръка проблясваше автоинжектор, върху гърдите му, впил в кожата му разперените си паякови лапички, беше застинал дискът на кардиоводача.

— Аха. Но скоро ще съм още по-добре.

Кей предпазливо приседна на ръба на леглото. Докосна косите на момчето — лека, сякаш случайна ласка.

— Кое е това момче? — попита Артур.

— Ти.

— Ясно. Заради него ли толкова напираше да отидеш на Каилис?

— Да.

— Може ли да си поговоря с него?

— Утре. Имай търпение до утре. Искаш ли да поспиш?

— Аз само с това се занимавах... в паузите между разпитите.

— Извинявай, че толкова се забавих.

— Ще извадим сто години от безсмъртието ти... за наказание.

Кей, скоро ли ще умра?

— След седмица — без колебание съобщи Дач.

— Ще дойдеш ли с мен? Всичко ще обясня на баща ми, ще видиш.

— След седмица ще сме на Граал.

Артур се усмихна и мехлемът върху лицето му затрепери като пача.

— Кей, аз съм почти труп.

— Някога да съм те лъгал?

Момчето млчеше.

— Всичко ще бъде наред.

— Сигурен ли си?

— Шансовете ни са петдесет на сто. Наполовина.

— Доста големи са — сериозно каза Артур.

— Разбира се. А сега спи — ще ти трябват сили. Ако не издържиш една седмица, ще се наложи отново да започнеш от нулата.

— Ще се постарая.

— Постарай се. Аз ще поседя, докато заспиш.

Той наистина поседя до леглото на Артур още час. После се върна в своята каюта, мрачно погледна легналия на леглото му Томи и се настани в креслото. Впрочем след два часа, когато действието на аналгетиците от „бойния коктейл“ свърши, на него все едно му се наложи да се събуди.

— Те наистина отиват при бурлатитата — замислено каза Лемак. Хиперпространствените координати бяха в достатъчна степен условни, но курсът на преследвания катер се оказа поддаващ се на изчисление.

— Ще успеем ли да стигнем до Урса преди тях? — Кал нервничеше. Тя не се чувстваше твърде уверено в командната зала на миноносеца. Тук властваше техниката, а тя предпочиташе да работи с хора. Екраните на радарите, кратките доклади на операторите, наситени със сленг — всичко това ѝ говореше несравнимо по-малко, отколкото на адмирала.

— Не — Лемак поклати глава — Явно има допълнителен двигател, преимуществото ни в скоростта е минимално. Ще закъснеем с пет-шест часа.

— Ако Къртис има някаква игра с чужди раси... макар и да са членове на Алианса... — Кал преглътна появилата се в гърлото ѝ буца. — Ще бъде принудена да предупредя СИБ на анклава. Ще бъде измяна, ако не го направя.

— Успокой се. Твоята планета, Инцедиос, има ли си вземане-даване с бурлатитата?

— Естествено, те са един от основните ни партньори. Нашите условни координати са близки...

— Изпращате ли често лайнери до Урса?

— Почти всекидневно.

— Защо тогава на Къртис и Алтос им е изтрябвало да отиват на Волантис?

Кал сви рамене.

— Целта им е друга.

Лемак превключи нещо на пулта и върху екрана му разцъфна условна, плоска карта. Мънички флагчета отбелязваха колонии на една или друга раса. До известна степен тази примитивна схема отразяваше и разстоянията между звездите, но не абсолютните, нищо не означаващи на практика, а условните хиперпространствени разстояния.

— Новите граници — Лемак докосна картата и последва уголемяване на онази част от екрана, в която звездите бяха боядисани в двата цвята на Империята, почти неразличими на тъмновиолетовия фон. — Двайсетина полувоенни свята. Ако Артур Къртис се е насочил натам, то изборът на Урса като междинен пункт е оправдан.

— Каква работа би могъл да има там?

— Ти ме надценяваш. Ако можех да се досетя, нямаше да позволя да изтезават детето.

Лемак последователно докосваше с пръст флагчетата, при което излизаха малки тестове: най-общата информация за планетите.

— Кита, Рейън, Селия, Граал... Би могла да е всяка от тях. Ако не успеем да ги прехванем и те стартират от Урса, ще може да се каже по-точно.

— И какво?

— Ще ги настигнем, когато влязат в орбита. И това е всичко. Просто разговорът ни с момчето и верния му охранител ще се осъществи при самата цел на пътешествието им.

— Ако не избягат чрез аТан.

Лемак сложи ръка на рамото на Кал, уверено, покровителствено, но тя не възрази.

— Не, няма да избягат. Не знам защо, но те се страхуват от аТана. Странно за сина на Къртис, но толкова полезно за нас.

От височина стотици километри Урса приличаше на Тера повече, отколкото по-голямата част от човешките колонии. Същото съотношение между водата и сушата, същите спирали на облаците...

Кей беше идвал на планетата — прародина на бурлатитата, само веднъж и не можеше да се лиши от удоволствието лично да осъществи кацането. Той отговори на запитванията на орбиталните бази (куриерски катер на корпорацията „Сетико“, минава транзит, кацане с цел почивка и дозареждане, на борда няма стоки и тежко въоръжение, не се планира излизане извън анклава на Империята). Дадоха им коридор за кацане и очевидно изгубиха всякакъв интерес към малкия кораб.

Анклавът на хората се намираше на малък архипелаг, далеч от централния континент. Бурлатитата не обичаха особено водата и бяха

извлекли максимална полза от поместването на половин милион авантюристи в слабонаселената зона: междурасовите контакти бяха изключени и отпадна необходимостта от поддържане на риболовен флот. Хората, които първи бяха рискували да се появят на планетата на неотдавнашния враг, за няколко години бяха понатрупали прилично състояние от търговията с риба.

До границите на стратосферата Кей управляваше катера с плазмените двигатели, после премина на енергоемките, но екологично чисти, гравитационни двигатели. Бурлатитата бяха смахнати на тема екология — нормално за раса, чиито планети никога не са били щурмувани, но за сметка на това са били засипвани с всички известни видове отрови.

В анклавата имаше само един космодрум — Имперския, както и предвиждаха условията на договора. Дадоха им зона на кацане в най-отдалечения ъгъл на площадката, сред подобни на катера дребосъци: земни и мелконски яхти, катери, малотонажни товарни кораби. На Кей му се стори, че забеляза и малък диск с характерното оцветяване на Съюза на алкарисианите — рядък гост в световите на Алианса. Военни кораби нямаше — те се обслужваха в орбиталните бази.

— Ще поостанеш ли? — попита Андрей, когато катерът докосна бетона. Кей поклати глава. С допълнителния двигател биха могли да достигнат Граал за три денонощия и дано Артур Къртис оцелее през този кратък срок.

Горещата обвивка едва доловимо праснеше: спускането с включено защитно поле беше все едно директно да обидиш бурлатитата. Кей погледна екрана за външен обзор — между корабите лъкатушеше, приближавайки се към тях, отворената кола на сервизната служба. Времето беше топло, а от редките облаци — дело на старанията на метеоролозите на бурлатитата — рядко валеше дъжд.

— Ако искаш, аз ще се погрижа за всички формалности — предложи Андрей. — Разходи се из територията... не бързам.

Кей потисна желанието си да се откаже. Без него катерът не можеше да излети, едва ли дори киборгът беше способен да заобиколи заложените в компютъра правила.

— Три часа — наполовина предложи, наполовина помоли Кей.

— Пълното зареждане и ремонтът ще заемат двойно повече време.

— Можеш ли да почакаш?

— Да.

— И ще ме дочакаш?

Андрей извърна глава. Имаше нещо жалко в едва доловимото шумолене на синтетичните псевдомускули — шията и почти целият торс на киборга бяха изкуствени.

— Когато все още можех да чувствам — каза той, — Лика Сейкър ми беше любовница. Не мога да върна предишните си емоции, но ги помня. Майката на фамилията ми нареди да ти помогна, с каквото мога. Кас/с/ис имаше негови си причини да бъде предан, аз си имам свои. Ако й вярваш, можеш да си напълно спокоен.

— Кажй й, че си ми оказал много ценна помощ.

— Ще й кажа. Не притежавам нито тщеславие, нито скромност. Но ми е приятно да знам, че все още съм й полезен.

Кей излезе от командната зала с лек студ между плешките. Какъвто и боклук да беше Къртис-старши, аТанът, избавящ човечеството от подобен път към безсмъртието, изкупваше всичките му грехове.

Освен още неизвършените, разбира се.

— Благодаря — каза Артур. — Ще се постарая да не ставам досаден с подобни молби.

Томи сви рамене. Техните отношения за денонощие „запознанство“ придобиха доста странен характер и биха накарали всеки психолог да изпадне във възторг. Артур беше осакатен физически, а Томи — духовно. Понякога се разбираха от половин дума, понякога опитите за обяснение не даваха нищо, освен взаимното им озлобяване.

— Стига, бе, нали киборгът влиза тук, няма да викаш Кей, я!

— Ти знаеш ли какво е замислил той?

Томи поклати глава.

— Ама че охранител е избрал татко... — Артур тихо се засмя.

— Аз го избрах пръв — със същия тон отвърна Томи.

Те още се кикотеха, когато вратата се отвори и обектът на разговора им влезе в каютата. Кей беше в бял костюм с бродиран на гърдите лотос — емблемата на „Сетико“.

— Забавлявате ли се? — любопитства той, с което предизвика само нов пристъп на смях. Артур, вече избавил се от регенерацията мехлем, беше полулегнал върху възглавниците. Томи седеше до него. Ако по-рано на Кей му се струваше, че Томи е в доста окаяно състояние в сравнение с Артур, сега момчето му изглеждаше като олицетворение на здравето.

— Дълго ли ще бъдем тук? — попита най-накрая Томи.

— Най-много половин ден... — Кей разглеждаше своя питомец. Артур изглеждаше прекалено безгрижен — или Андрей бе прекалил с транквилизаторите, или Къртис-младши наистина беше повярвал в обещанията на телохранителя. — Арти, ще пуснеш ли приятеля си с мен?

— В анклав ли? Какво пък ще прави там? — Артур бе искрено учуден.

— Представи си, никога не е бил там. Изобщо, за пръв път е на планета на чужда раса.

— А... Ще отидеш ли?

— Ще отида.

Томи нямаше намерение да се колебае или да натрапва компанията си на Артур. Мислено Кей отбеляза, че момчетата грижливо избягват да се обръщат един към друг по име. Тази безличност на обръщенията можеше да бъде или признак за детско взаимно презрение, или обратно — странна, недетска деликатност. По-скоро второто — Томи, ставайки, леко потупа Артур по дланта, сякаш опитвайки се да го ободри.

— Купи *руеп* от пристанището — посъветва го Артур.

6.

Колата на ремонтната служба напомняше джип — с големи колелета, масивни кресла, здраво купе. Тя изглеждаше нелепо върху гладката равнина на космодрума. Кей не можа да съобрази веднага, че колата е била предвидена за бурлатита.

Шофьорът — гол до кръста (небесносиньото фирмено яке бе захвърлено на свободната седалка) младеж от азиатски тип, доброжелателно ги погледна, после се поинтересува:

— По работа или за да си починете?

— Ще съчетаем двете дейности — отвърна Кей.

— Правилно — съгласи се шофьорът. — Хвърлете един поглед в „Утро“. Там днес пее Алла.

Дач кимна, сякаш името на местната певица му говори нещо. Шофьорът ги свали при павилиона на митническия контрол и отлетя наобратно към джунглата от кораби.

— Прилича на Тера — плахо предположи Томи, придържайки се близо до Кей. — Нали?

Без Артур той веднага изгуби голяма част от новопридобитата увереност. Светлата риза на гърба му беше подгизнала от пот — прохладният климат на Каилис бе успял да стане обичаен за момчето.

— Не съвсем — побутвайки Томи към вратата, каза Кей. — Тук рядко вали дъжд. Не е много приятно да ти е мокра козината, нали?

— А аз откъде да знам?

Служителите нямаха никакви претенции към тях. През Урса преминаваха немалко транзитни рейсове на имперски кораби и митничарите си имаха достатъчно работа. Офицерът бурлати, озъбил муцуна, бързо провери документите им с ръчен скенер, повъртя в лапите си „Пчелата-М“ и я върна на Кей. „Сетико“ беше уважавана компания и нейните чиновници имаха право да носят оръжие.

— Защо имаме различни фамилии? — тихо попита Томи, когато излязоха от павилиона. — Мислех, че ще се правя на твой син, като Артур.

— Понякога легендите трябва да се променят. Какво, не ти ли харесва вероятният ти статут?

— Определено не!

— Когато беше тръгнал да ме убиваш, това не те смущаваше! — не можа да се сдържи Кей.

Поеха по сенчест булевард, на който бяха засадени местни видове дървета — със сини сочни листа и здрави стъбла. По редиците високи здания — тук земята беше скъпа — проблясваха поляризиращите полета, отразяващи инфрачервената част на слънчевата светлина. За съжаление, от това на улицата ставаше още по-задушно.

Градчето живееше с интересите на космическото пристанище. В другите човешки селища на анклава хората можеха да се занимават с риболов или със съвместни с бурлатитата научни разработки. Дружба, както бяха нарекли първите заселници града на планетата на новия съюзник, се беше ориентирала само към туристите и екипажите на корабите. Пълно беше с лавки с фалшиви сувенири, разкошни супермаркети, където можеха да се намерят истински деликатеси на извънземните раси, имаше и неизброимо количество евтини барове, в които предлагаха не толкова алкохол и наркотици, колкото разхладителни напитки.

След десет минути те просто бяха принудени да се мушнат в едно от магазинчетата. Оказа се, че вътре е прохладно, а персоналът, за радост на Кей, не досаждаше — похват, сработващ още по-добре от прекалената вежливост.

Томи се залепи за подобната на стъклен гроб витрина, където беше изложен „Истински боен екип на бурлатитата от епохата на Смутната война“. Според Кей в екипа имаше прекалено много бронирани елементи, за да са го носили самонадеяните бурлатита от онези години, и прекалено много декоративна резба, за да е служил за боен. Оставяйки момчето да се любува на екипа, намъкнат кой знае защо върху манекен-човек, Кей се приближи към стената, където висяха ритуалните ножове на различни кланове. Разбира се, фалшиви, но изработени много майсторски. Един от продавачите изникна като сянка зад гърба на Кей.

— Интересуват ли ви?

— Да. Трябва ми нож на клана Шивуким Ахар. Но истински.

— Нямаме право да търгуваме с истински ножове — учтиво съобщи продавачът, но без да бърза да се оттегля.

— Никой няма такова право. Обаче ги продават.

Върху лицето на продавача се бореха алчност и предпазливост.

— Ще можете ли да дойдете утре вечерта?

Кей поклати глава.

— Тогава... уви! — Изглежда, продавачът изпитваше истинско облекчение. Законите на Империята бяха строги към нарушаващите междурасовия мир.

Томи, откъснал се най-сетне от витрината, се приближи към тях.

— Имате ли *руеп*, мистър?

Продавачът се оживи.

— *Руеп*? Разбира се. Отличен сувенир от Урса за млад човек. Ще има какво да си спомняш, нали?

Кей мълчаливо плати — сумата се оказа не чак толкова голяма — и Томи стана притежател на десетсантиметрово кълбо от дъгоцветно стъкло.

— Предмет на един от религиозните култове на бурлатитата — каза продавачът с такава гордост, сякаш е централна фигура на този култ — Доста добър психостимулатор... макар и нашите учени да отричат това. Занимавате ли се с „джен“, младежо?

— Занимавал съм се.

— Прекрасно. Погледът към *руеп* в състояние на медитация позволява да преживееш отново приятни спомени, да се върнеш назад във времето... ако вярваш, естествено.

— Благодаря — мрачно каза Томи, разглеждайки цветното кълбо. Кей положи ръка на рамото му, тихо попита:

— Какво, неуместна шега на Артур?

Томи вдигна поглед:

— Не, напротив. Мистър, а имате ли бурлатски тренажори? За да стана силен?

Продавачът се усмихна широко:

— Разбира се, младежо.

На Кей му се наложи да плати и за сплетен на плитчица еластичен шнур, чиито единствени достойнства бяха сочният зелен цвят и възможността да се носи вместо колан. Той така и не разбра за

какво отидоха парите му — за издевателство на двете момчета едно над друго или за плахи жестове на зараждащо се приятелство.

След като излязоха от магазинчето, Томи въпросително погледна Кей, който предложи:

— Да намерим „Утро“ и да послушаме местната звезда?

— Аха — с явно удоволствие се съгласи момчето. — И ще ми вземеш к'ола. Две бутилки.

Намериха бара без проблеми — всъщност се оказа, че не е бар, а уютен малък ресторант. Кей дълго се смя на входа, след като прочете пълното име на заведението: „Утро в борова гора“^[1]. Томи не разбра причината за веселието му. Чак вечерта Артур му разказа за древната картина и дори намери репродукция в компютърната енциклопедия на изкуствата.

Тогава Томи беше принуден да признае, че Дач е имал известно основание да се кикоти при вида на сглобената от груби греди естрада, върху която под съпровода на две бурлатита в юношеска възраст пееше Алла — млада самка-бурлати.

Някой в „Утро“ имаше тънко чувство за хумор.

---

[1] Класическа картина на руския художник Шишкин, изобразяваща семейство мечки в борова гора. — Бел.прев. ↑

На Артур му стана зле през второто денонощие след старта от Урса. Сутринта се чувстваше добре, бърби си с Томи, после помоли за *руена* и дълго се взира в дъгоцветната дълбина на кълбото. На Кей му се наложи да прегледа всички данни на кибердиагностика, за да се убеди — чудо няма да има. Момчето умираше бавно, защото повече от половината му кръв бе заменена с универсален хемоликвос, и то необратимо — експериментите на военните лекари бяха разрушили не само костния мозък, но и бъбреците.

Но у Кей поне се появи лека увереност, че ще успеят да се доберат до Граал. Той си позволи да се наспи хубаво и прекара два-три спокойни часа в командната зала — насаме със сивата тъмнина на хиперпространството върху екраните и равномерния глас на кораба, дочитащ стара книга.

Томи нахлу в каютата, когато корабът, прекъснал четенето, съобщаваше:

— Имаме неприятности, Кей. Момчетата...

— Артур умира! — хващайки Дач за ръката, изкрещя Томи. — Кей, той съвсем умира.

— Той не може да умре съвсем — отбеляза Кей, отърсвайки се от ръката му. — Успокой се.

Но момчето беше право за себе си.

Вероятно Андрей, бил през живота си и лекар, и убиец, би могъл да обясни случващото се. Кей нямаше неговия опит, а кибердиагностикът само излагаше симптомите, без да рискува да посочва причините. Масирано разпадане на еритроцитите — сякаш остатъците от собствената кръв на Артур се бяха разбунтували срещу съседството с полимерния хемоликвос.

Зелената бледност на кожата, така поразила Кей на орбиталната база, се бе появила отново. Артур не стенеше и не плачеше — само жадно гълташе въздух, приповдигнат на леглото, сякаш стремящ се към нещо невидимо и изплъзващо се от него.

— Дръж се, кралю — каза Кей, хващайки момчето за ръката. — Не смей да се предаваш, чуваш ли?

Това, което би могъл да препоръча компютърът, вече се осъществяваше. Помпата хлипаше, прогонвайки кръвта на Артур по лабиринта на филтрите, почиствайки я от продуктите на разлагането. Успоредно с това в момчето се вкарваха нови и нови ампули хемоликвос — вече нямаше друг изход, освен да се замени цялата кръв. В каютата се повиши съдържанието на кислород — корабът изпълняваше указанията на медицинския компютър, на Кей леко му се зави свят.

— Чуваш ли ме, Арти?

Устните на момчето потрепнаха:

— Да.

— Издръж още денонощие, малкият. Издръж, моля те...

Отново движение на устните, беззвучен шепот:

— А после?

— После всичко ще бъде наред. Обещавам ти. Помниш ли, че искаше чудо? Знак, че имаш право да стигнеш до края на пътя? Това чудо ще се случи. Само не умирай. Арти!

Момчето отвори очи.

— Не заспивай!

— Той ще умре ли? — попита тихо Томи иззад гърба му.

— Излез навън — нареди Кей, без да се обръща. — Арти, разбираш ли какво се случва с тебе? Това вече не е последствие от облъчването, нали? Какво още може да се направи?

Артур се досещаше какво се случва. Бактериите-симбионти, невидимият му вътрешен щит, пазещ го и от наркотиците, и от отровите, и от дум-вируса, не бяха убити от облъчванията. Те се бяха стаили — в дълбината на тъканите, в нишките на капилярите, в клетките на мозъка. Изчакали бяха и отново се заемаха със запълването на съдовете, предано унищожавайки чуждите примеси.

А сега собствената му кръв беше само примес в разтвора хемоликвос. Иронията на съдбата беше в това, че сега на Артур можеше да помогне нова порция бактерицидно облъчване. Но Кей нямаше необходимата техника за това, а на Артур не му достигаха сили, за да обясни всичко.

— Не заспивай — повтори Кей. — Докато се бориш, ще продължаваш да живееш.

— Дач, да увеличи ли скоростта? — поинтересува се корабът.

— Това възможно ли е?

— Ако пусна допълнителния двигател, ще мога да изстискам още пет процента — увери го корабът.

— Десет.

— Пет, Кей. Ще се постарая.

Кей кимна, без да откъсва поглед от лицето на Артур. Изглежда беше започнал да диша по-леко — въздухът в каютата беше сладък и опияняваше като силно вино. Денонощие. Само още денонощие или дори по-малко, ако корабът изпълни прибързаното обещание.

— Арти, помниш ли Рашел?

„Да“ — отговори момчето само с очите си.

— Каза ми да ти предам поздрав. Хубаво момиче, нали? Дори ми помогна... мъничко.

Лека усмивка.

— Ей, момче... не заспивай. Искаш ли да отлетим на Таури, когато си уредиш сметките със своя бог? Ако Ван Къртис те пусне... а може и да се отбием по време на обратния път.

Артур поклати глава — слабо, със съмнение.

— Какво, няма ли да ти разрешат? Или са ти възложили задачата тържествено да се принесеш в жертва на висшите сили? Имай предвид, че няма да се съглася — това си е безсмислено нещо.

Той разговаря с момчето през цялата нощ, условната корабна нощ, която така или иначе не стана по-кратка. Кей си имаше свои отношения с малката смърт — съня, който така обича да преминава в истинска смърт. Дач ту разтърсваше момчето, ту го люлееше в ръце, само и само да не заспи. И говореше, говореше, говореше...

— Знаеш ли, на твоята възраст, малко над шестнайсет, бях най-големият лакомник на планетата. Точно тогава започна преустройство на тялото ми, както бяха планирали генетиците, и аз от хилка се превърнах в планина от мускули. Всичко, което припечелвах, отиваше за шоколади и същия този кашкавал, който ти не обичаш...

...Терор-групите изпепелили града за три часа. Когато алкарисианите се върнали в кокошарника си, от него вече не било

останало нищо, освен пепел и препечени яйца. А наред града — пътен знак от Ксендала, с надпис „Гедеон“. За да знаят за какво е всичко това. В града имало зидария на Небесния лорд. По техните закони той би могъл да има следваща чак след четирийсет години. Половината от офицерите им, виновни за пробива, били хвърлени в пропаст с подрязани криле. Лордът бил освирепял и избивал собствената си армия. Ето каква е била старицата. А аз я баламосвах с риба и планктон...

...Забавна броня, аз не обичам силовите системи, но да разтапяш стени със собственото си чело...

Артур не заспа и не умря. На сутринта Кей му позволи да задреме, пускайки за гаранция една от най-дисонансните мелодии на мршанците. Десет часа, десет часа до Граал... Той излезе от спалнята и намери Томи, спящ в креслото, с нахапана ябълка в ръка. При появата му момчето се събуди.

— Засега се държи — отговори Кей на безмълвния въпрос. — Не се сърди, че те изгоних. Но смъртта е като съдия — много обича двойката свидетели. Смятай ме за суеверен.

— Да отида ли при него? — попита Томи.

— Иди. Говори му, разтърсвай го. Помогни му, ако нещо се наложи... Впрочем, бърбреците му вече не работят.

Момчето пристъпи към вратата.

— Почакай. Томи, вие лесно свикнахте един с друг, това е много хубаво. Какъв е за теб Артур?

Томи сви рамене:

— Брат, предполагам.

— Какъв брат?

— По-малък — сериозно каза Томи.

Влизайки в командната зала, Кей си помисли, че ако Артур започне пътешествието си към Граал още веднъж, той вече никога няма да излезе от тази роля. По-малкият брат, кралят, търсещ Бога...

Той още се опитваше да разбере какъв е станал за него Артур. И не намираше отговор.

Луис Номачи, човекът, идентифицирал Артур Къртис, се промени след преминаването през аТан. Кал, която сега живееше в постоянно напрежение и продължаваше да спи с Лемак, не забеляза това.

А Луис си умираше от страх. Той проклинаше мига, когато започна да преглежда запис на паметта на Кей. Ненавиждаше се за необмисления съвет, който бе дал на Изабела — да не постъпват по обичайния начин, а да прехванат момчето на Волантис. С проклетия си спомняше за постоянната си разточителност. Как можа така да обърка всичко...

Мухаммади, вече възстановила се, не общуваше с него. Изглежда, тя се беше изхитрила да обвинява за провала Луис, макар и вътре в себе си. А Кал не бързаше да прави никакви изводи.

Когато миноносецът на Лемак навлезе в пространството на неизвестната жалка планета Граал, Луис с шестото си чувство усети някаква опасност. Той никога не беше страдал от прекалена интуиция и леденият студ под лъжичката го ужаси.

Затворен в каютата си, Номачи наблегна на евтиния коняк — сега вече избягваше излишните разходи. Чакаше сигнала за тревога, който щеше да се превърне в негов погребален звън. Той не разбираше как може да му навреди Кей Алтос — на него, скрития в недрата на могъщия космически кораб. Луис просто чувстваше приближаването на смъртта, като набеязана жертва, която не е успяла да се скрие никъде.

Кей пренесе Артур в командната зала. Стимулаторите подействаха и той беше в ясно съзнание, въпреки че на външен вид това почти не си личеше. Корабът леко се разтресе — той прекалено бързо намаляваше скоростта, излизайки от хиперпространството. Томи тревожно поглеждаше Кей — изглежда, загубата на паметта не бе повлияла на семейния нюх към неприятностите.

— След четвърт час ще сме при планетата — каза Дач. — Искаш ли да знаеш какво ще се случи по-нататък?

Артур кимна и тихо отвърна:

— Проблеми. Не знам какви ще бъдат, но ще ги има.

— Възможно е. Арти, ние с Томи, в ролята на твой заместник, възобновихме аТана.

Момчето обмисляше думите му няколко секунди, после кимна.

— Разбираш ли какво искам да направя?

— Да. А Томи?

— А за него ще останат катерът, космосът и дълъг живот.

— А може би ще попиташ и мен?

Двамата с Кей се вгледаха един в друг за секунда — сякаш се виждаха за пръв път. После Дач поклати глава:

— Мислил съм по въпроса. Но тук дори Ван Къртис не би могъл да предвиди резултата. Ако не ми вярваш, попитай Артур.

Трясъците престанаха и сивата мъгла върху екраните се смени с бездънна чернота. В този момент гласът на кораба — сух и официален — сложи край на спора.

— Кей, струва ми се, че ни посрещат.

Миноносецът плуваше над планетата — стометрова метална грамада, настръхнала заради стърчащите излъчватели. Той беше предназначен за прехващане на вражески изстребители близо до слабо защитени планети — идеалният кораб за улавяне на малък катер, току-що излязъл в обикновеното пространство.

— Той няма шансове — каза Лемак. — Толкова близо до планетата няма да има мощност, за да избяга в хипера.

— А ако просто си кацне, без да му пука от пушките ти? Ние не можем да го унищожим — и Кей знае това.

— Абордажните групи са готови — искаш ли да ги подсилиш?

Кал погледна хората си. Номачи беше леко пьян и трепна след предложението на Лемак като от токов удар. Маржан кимна — поне тя се стремеше да пообщува с Кей Алтос. Механистката отново беше във форма — само откъснатата част на ухото, който знае защо, си оставаше невъзстановена.

— Нека се потрудят твоите спецчасти — реши Кал. — Можем ли да се свържем с катера?

— Ако пожелаят да отговорят.

Изабела кимна:

— Ще пожелаят, довери този разговор на мен.

Кей беше очаквал неприятности от друг вид. Нещо, излизащо извън рамките на реалността, недопускащо Артур до планетата толкова успешно, колкото и бойните кораби на Основата на силикоидите.

Но миноносецът на няколко хиляди километра от тях не приличаше на рожба на неизвестна свръхсила. Обикновен имперски кораб, способен да сваля изстребители като мухи, а понякога и да ги завзема — когато му трябва екипажът им.

— Няма да успеем да им се измъкнем — съобщи катерът.

Кей дори и не помисли да отговаря. Измъкна се от дълбокото пилотско кресло и погледна момчетата. Артур не изглеждаше учуден, а Томи даже беше зарадван.

— Катер, космос и живот? Ха! — с удоволствие изрече той. — На тях ли ще ме оставиш? Тогава ще се самоубия.

Кей измъкна от кобура си „Пчелата“. Погледна въпросително Артур.

— Не знам — отвърна момчето. — Наистина не знам. Нека всичко стане... както стане.

Да се прицели в момчето кой знае защо се оказа доста трудно. А да натисне спусъка — съвсем немислимо. Кей насочи пистолета към Томи — той зажумя и се вкопчи в страничните облегалки на креслото, без обаче да пророни нито звук.

— Поех отговорността да променя курса и да увеличи скоростта — произнесе катерът и Кей отпусна пистолета — Струва ми се, че това ще бъде най-добрият вариант.

Артур тихо се засмя.

— Ти, изглежда, си решил, че също имаш аТан? Лягай в дрейф. Все още имам нужда от катер — Кей неволно погледна към пулта.

— В Империята е забранено съществуването на изкуствен интелект, Дач. Аз също нямам избор.

— Ти си просто имитация — каза Кей, чувствайки, че нещо стиска гърлото му. — Събеседник за самотници. Престани да се превземаш.

— Глупчо — каза катерът и млъкна. Но не промени курса си.

Кей Дач остави пистолета си в креслото. На пулта трептеше светлинката за повикване, за което катерът, въпреки всички правила, дори не си бе направил труда да съобщи. Кей натисна бутона и се усмихна на Изабела.

— Очертава се гореща среща между нас — съобщи й той и изключи връзката, преди жената да успее да произнесе дори една дума.

Момчетата го гледаха. Кей се доближи до Артур, застана зад гърба му, сложи длан върху рамото му. Миноносецът върху екрана растеше — обгърнат от леката мъгла на защитното поле, сиво-синкав, дребен на фона на планетата.

— Граал е красив — каза Кей. — Обичам планетите, на които все още няма градове.

— Хвани Томи за ръката. Страх го е.

Кей успя да хване момчето за дланта, мокра от пот, но студена като лед. И даже попита Артур:

— А теб?

Но време за отговора не им остана.

Когато катерът се удари в защитното поле, Кал закрещя. На екраните пламна бял огън, в който изгоряха всичките й надежди.

— Не! Не! — повтори Кал.

Лемак сякаш остаря отново; застина прегърбен над пулта, без да реагира нито на докладите на екипажа, нито на пробягващите върху екрана съобщения на главния компютър.

— Изпрати хора! — разтърсвайки Лемак за раменете, крещеше Кал — Какво се бавиш!

— Къде да ги изпратя? Да ловят фотони? — Адмиралът бавно се обърна към нея. — Те са се превърнали в енергия и се е задействал аТанът им. След час Къртис Ван Къртис ще узнае за нашия малък лов на сина му, след два часа ще разговаря с императора. Те вече са на Тера, глупачке!

Кал обходи командната зала с безумен поглед. После се спря върху планетата, плуваща под кораба.

— Задействал се е аТанът им. Но нали тук също има офис на „аТан“, Лемак! Те може и да са на Граал! За тях беше важно само да се доберат до планетата, съживяването се извършва в най-близкия филиал на компанията. Лемак, приземи кораба!

— Това не е катер, Кал. Той не може да кацне на планетата — в гласа на Лемак се появиха нотки на оживление. — Могат да се използват десантните ботове, но те са консервирани.

Изабела трепна, сякаш представяйки си часовете, които ще отидат за осъществяване на процедурата, а в това време Артур Къртис вече ще е на планетата, към която толкова се бе стремил.

— Да тръгнем след тях, Лемак.

Адмиралът бързо повдигна глава.

— Кал, ти полудяваш.

Изабела се извърна, хвърляйки поглед на Маржан — колко жалко бе, че механистите отхвърлят аТан. Прехвърли погледа си върху Луис и разкопча кобура си. Гласът й беше мек като кадифе.

— Номачи, ще ни се наложи да ги догонваме. Чрез аТан.

Луис отстъпи назад, бързо вдигайки ръка, сякаш искаше да се защити от лъча. Замърмори бавно, сякаш насън:

— Кал, имам малко пари, на Догар цените бяха толкова...

— Аз ще ти платя следващия аТан — каза Кал, натискайки спусъка. Номачи падна на пода, след миг се строполи и Изабела, повалена от удара на Лемак.

— Ти си се побъркала, глупачке! Да стреляш в командната зала!

— Железата ти са надеждни... по-здрави са от хората... — Кал се закикоти, прехвърляйки поглед от Лемак на двамата офицери, вече държащи я на мушка. — Помогни ми, адмирале.

В Лемак се бореха яростта и разсъдък. Той погледна сержанта десантчик, който тичаше към тях от поста си, и нареди:

— Застреляйте я. За опит за метеж на кораб по време на бойна операция.

— С удоволствие — каза Ралф Гордън. Първият му изстрел изпепели краката на Кал, вторият раздробил гърдите ѝ и едва третият попадна в главата ѝ.

— Нещо лошо съм започнал да стрелям — отбеляза Ралф Гордън, прибирайки пистолета си. — Простете, адмирале.

— Три денонощия карцер — каза Лемак, гледайки все още потрепващите останки. — За ниско равнище на подготовката.

Ралф изкозирува и се обърна. Дори и адмиралът да бе чул фразата му: „Ако щеш ми дай и трийсет и три...“, той изобщо не реагира.

Мухаммади продължаваше да стои до трупа на Луис. Лемак се вгледа в механистката за секунда, после произнесе:

— Помогнете да се подготви десантен бот. Мисля че разбирате от техника, Маржан.

— Ще се радвам, ако мога да помогна.

Прекрачвайки през тялото на Луис, механистката тръгна към изхода.

Тя наистина ускори разконсервирането на бота. С нейна помощ техниците биха се справили за три часа, но след два часа и половина с миноносеца се свърза оперативният щаб на догарската групировка. Лемак изслуша доклада на заместника си, даде нарежданията си и корабът се оттегли от планетарна орбита. Ускоряването не отне много време, миноносецът не го сковаваха особено никакви ограничения в

мощността. Той осъществи хиперскок, когато планетата все още се виждаше като малък диск.

Граал не можеше да претендира за пълноценно отделение на „аТан“. Тук компанията бе изградила минимален комплекс — „трилистна детелина“. Впрочем на Граал не се случваше често да има и двама клиенти едновременно. Освен погребани под камъните миньори-партньори, успели да припечелят за безсмъртието си от някоя жила дзот-кристали.

Персоналът задълго запомни този ден.

— Дойде сигнал!

Карън Брауди едва не затанцува на пулта. Кей Овалд, търговец от Ендория — какъв ли вятър го бе довял по тези краища? Сънародник на самия император. Разправят, че всички ендорианци са смайващо красиви и наистина аристократични. Като в сериала „Леденият трон“.

Тя беше родена на Граал, много млада и все още незагубила нито наивността, нито оптимизма си. Сигналите на паралелните дисплеи, на които дори никой не дежуреше, Карън забеляза чак след минута. И се хвърли към видеофона — да вика втората смяна.

...Кей Дач разбра, че още е жив. Осмата му смърт беше лека — не като предишните. Просто миг тъмнина.

И вече ги нямаше нито болката в претоварените на базата мускули, нито сърбежа в превърнатата в броня кожа. Останал беше само страх. Той отвори очи.

— Всичко е наред, вие сте жив — каза крехката девойка в аТанска униформа. — В безопасност сте, не се вълнувайте.

На самата нея не би й било излишно да се успокои малко. Кей погледна с периферното си зрение светещото табло. „Граал“.

Беше се промъкнал. Неговият аТан беше платен, и въпреки замисъла на Къртис бяха включили репликатора не само на Тера. Сега той имаше две тела, в замяна на изгубеното в пламъка на атомния разпад. Едното — при Къртис Ван Къртис, другото — на планетата, където, според Артур, живееше Бог. Но само едното тяло можеше да придобие пълноценен разум — създаденото първо.

— Благодаря ви за оперативността — каза Кей. Момичето се изчерви. После, веднага станала сериозна, започна с официален тон:

— Как се казвате?

— Кей Овалд. Ендория, код: три, девет, шест, три, едно, четири, девет, едно. Всичко е наред с мен. Паметта ми е ясна, умът ми работи.

Пускайки ръка долу от студения диск, Кей, както обикновено, напипа евтините парцали и започна да се облича. Момичето го гледаше объркано.

— Наистина, благодаря — Кей признателно се усмихна, намъквайки панталоните си. — Аз не съм новак, мис. За втори път ми е.

Девојката кимна, малко поуспокоена.

— Не бях сам — каза Кей, чувствайки как се учестява биенето на сърцето му. — Всичко ли е наред?

Нищо не би могло да е наред, нищо. Две невронни мрежи с еднакви номера щяха да предадат едновременно два различни сигнала. Естествено, никой няма да тръгне да проверява структурата на номера — дълга редица от нищо не означаващи цифри. Само че как би възприел такъв сигнал компютърът? Като грешка? Но при аТан няма грешки. Като един сигнал? Вероятно.

Артур и Томи, как ще се съживите в една черепна кутия?

И на кого ще се падне да научи това — на Къртис Ван Къртис или на Дач?

— Момчетата ви са живи — момичето изглеждаше дълбоко трогнато. Естествено — децата рядко имат аТан.

— Момчетата?

— Процесът сега приключва, ако вече не е приключил. Извинявайте, мистър Овалд, това ендориански обичай ли е — да давате на близнаците еднакви имена?

— Вероятно — прошепна Кей.

Машины. Просто машини, неумеещи да грешат. Никой никога не е искал от тях да сравняват сигналите един с друг. Артур Овалд, дванайсет години, аТанът е платен. И още веднъж Артур Овалд, дванайсет години, аТанът е платен. Номерата са правилни. Могат да бъдат съживени. Нали така?

Кей почувства, че има логическо противоречие. Не, не е възможно...

Но нали се беше случило? Картите са раздадени, на масата има две валета купа. И никой не е учуден.

Само че при кого са отишли картите близнаци?

— Вие сте много мила. Как се казвате? — попита Кей.

— Карън — момичето отново се смути. Господи, що за планета е това... резерват за невинност.

— Отведете ме при децата, Карън. Много се безпокоя за тях.

За разлика от жената на Инцедиос, Карън не си направи труда да споменава за правилата.

— Да вървим, мистър. Вие загинахте... извинявайте, неприятността в космоса ли се случи?

— Да, врязахме се в астероид — мрачно каза Кей. За момиче, запознато с космоса само от телевизионните програми, тази причина трябваше да е не по-лоша от всяка друга.

Излязоха от реанимационния модул и се озоваха в малка квадратна зала. Трите еднакви врати на всяка стена очевидно водеха към служебни помещения.

— Там и там — посочи Карън. С извинителен тон добави: — Имаме само три модула, жената ще се наложи да почака.

— Жената?

— О, не сте ли заедно? Аз си помислих... Почти веднага след вас имаше още два сигнала. Мъж и жена от СИБ. Но мъжът не си беше платил аТана. Знаете ли, много жалко е, когато човек е могъл да продължи живота си, но не е успял да си плати...

Кей, без да я доизслуша, пристъпи към една от вратите. Какво пък, Кал все така продължаваше да ги следва по петите. Добре поне, че беше сама.

— Почакайте, тук бравата е тактилна... — Карън притисна дланта си към сензорната пластина и Кей, изпреварвайки я, влезе в модула. Навреме — решетката на аТан-емитера вече се вдигаше нагоре, откривайки малкото голо тяло, неподвижно лежащо върху белия диск. Сътрудничка, значително по-възрастна от Карън, но с нещо подобна на нея, им хвърли бърз поглед и се наведе над момчето.

За миг на Кей му се стори, че все пак е загубил. Тялото (Артур? Томи?) оставаше неподвижно. После жената каза:

— Не се притеснявай, приятелче. Всичко е наред. Ти си жив. Тук е компанията „аТан“.

Момчето се повдигна на лакти и Кей срещна погледа му. Артур? Томи? Сътрудниците ще приемат само един отговор.

— Синко! Артур! — хвърляйки се към момчето, закрещя Кей. — Артур, ти... Ти, Артур!

— Татенце, излизайте! — в гласа на жената имаше раздразнение. — Момче, всичко ли помниш? Как се казваш?

— Артур — и Томи едва забележимо намигна на Кей. Дач бързо заотстъпва назад, хвана за ръка Карън и двамата изскочиха от модула.

— Ще си имам разпавии с мама — каза момичето, въпреки без особена паника. — Виждате, аТанът е безупречен.

— Моля ви.

Карън мълчаливо отвори втората врата, обаче заставайки на прага. Ала Кей и без това изобщо нямаше намерение да влиза — той беше видял, че Артур, седейки на края на диска, говореше нещо на ниския маслиненомургав аТановец.

— Благодаря — каза Кей. — Вие сте много мила.

Той хвана Карън за раменете и я целуна по устата. Това не смути момичето — тя още беше опиянена от странния еротичен заряд, обгръщащ отново живеещите, който привличаше на работа в „аТан“ толкова много сексофили.

— Сега ще дойде психологът ни — каза Карън, бавно освобождавайки се. — Той едва ли ви е нужен, но...

— Ние страшно бързаме! — Кей поклати глава — Нали е наше право да си тръгнем веднага?

— Да, но на повърхността...

— Да няма война?

— Какви ги говорите? Просто е нощ!

Кей се закикоти, все още не пускайки момичето. Нощ. Просто само нощ. Да, той не би се отказал от вечеря и от нормален сън. Това без съмнение важеше в още по-голяма степен за Артур.

Но след няколко минути тази наивна девойка щеше да се заеме със съживяването на Изабела Кал, която имаше право да носи тежко въоръжение и бе способна да вдигне на крака цялата СИБ на Граал, колкото и провинциална и тромава да бе тя.

— Извинявайте, Карън, но ние наистина бързаме — каза Кей. — Толкова много, че ще рискуваме да пожертваме съня си и забележителната ви безплатна закуска.

Джипът беше стар и Кей не би се доверил на автошофьора му и на градска улица. А пътят ставаше все по-лош и по-лош — ако първите километри явно бяха строени от „аТан“ заедно с комплекса на сградите им, то по-нататък се бяха хванали за работа планетарните власти.

— Ще преминем покрай столицата — каза Артур. — Тук на картата е отбелязан мотел, в който можем да купим храна. После в планините... докато моторът издържи.

Противно на очакванията на Кей, заспа само Томи, загърнал се в одеяло на задната седалка. Артур седеше отпред, до Кей, бодър и доволен. Той много рядко поглеждаше в картата — вероятно я знаеше наизуст.

— Нямаме време да сменяме колата.

— Ясно.

Бяха купили джипа от кантората за коли под наем покрай сградата на „аТан“, събуждайки възрастен пазач, който не прояви ни най-малко любопитство. Кей честно заплати пълната стойност на трошляка, разбирайки, че едва ли ще го върне обратно. Дрехи и оръжие („Конвой“ и станер) си купиха в аТанския магазин. Продавачът, естествено, не си беше на мястото, обслужи ги Карън. Независимо от нишката симпатия, която ги свързваше, Кей така и не се осмели да помоли за „Пчела“.

Впрочем, той не възнамеряваше да воюва. Спасението им беше в бягството и Кей успяваше да изстиска от износения, раздрънкан мотор скорост сто километра в час.

— Да си взема ли шоколадче?

— Вземи...

Момчето се беше изхитрило да се изтегне в седалката, изпружило крака към страничния прозорец. В момента, шумолейки с тънката обвивка, гледаше към нощния пейзаж. Жълтите ветрила на фаровете тичаха по празния път.

— Ако спра внезапно, ще излетиш през стъклото — предупреди го Кей.

— Няма, сложил съм си колана. А ти намали скоростта, настилката скоро ще свърши и ще започне черен път. А може и да пропуснем мотела.

— Гладен ли си?

— Ужасно. Заради спомените е. Две седмици нищо освен инжекции... писна ми.

— Бързах, колкото можах.

— Остави, Кей, нали всичко свърши. И двамата направихме грешки на Таури.

Кей Дач погледна косо Артур, който дояждаше шоколадчето си, прекарвайки предната част на маратонките си по стъклото. Кой знае защо, си беше избрал същите дрехи като на Инцедиос, а Томи просто бе повторил поръчката му.

— Пораснал си, кралю — каза Кей.

— Така ли? Това пък защо?

— Не ти пукаше от смъртта, която винаги е била лесен изход от бедите за теб.

— Все едно, нали ми се наложи да умра?

— Да, но дори смъртта си я избрахме сами.

В далечината заблещука слабо оранжево огънче — табелата на мотела. Кей намали скоростта. Каза:

— Само едно нещо не мога да разбера: защо оживяхте и двамата? На компютъра не му пука, че един и същи човек е умрял два пъти, при това едновременно. Добре, да допуснем. Но нали аТанът беше платен само веднъж?

Артур се засмя:

— Кей, ти просто забравяш една подробност. В помещенията на „аТан“ оживелите притежават временно безсмъртие.

— По дяволите...

— Когато компютърът е потвърдил, че единият от нас има право на съживяване, той е попаднал под действието на закона за временното безсмъртие. И разглеждайки втория сигнал, компютърът е разрешил да бъде съживен именно поради това. Този случай ще влезе в статистиката като „смърт в помещенията на компанията по неизяснени причини“. Рядко се случва... но ако бяхме не двама, а седем, все едно — щяхме да се съживим всичките.

В мотела — ниско дървено здание, около което бяха паркирани няколко фургона, Кей събуди собственика и още веднъж нанесе удар по спестяванията си. Местните продукти не бяха скъпи на Граал, но за продадената в нарушение на закона фузионна карабина го одраха с тройна цена.

— Искаш ли аз да покарам колата? — попита Артур, когато Кей се върна с тежкия си сак.

— Хайде.

Дач се прехвърли на задната седалка, достатъчно широка, за да събере и него, и Томи. Тук беше топло — по гладкия път Кей беше шофирал, пускайки мотора само на задните колела. Томи промърмори нещо насън и се облегна на Кей.

— Между другото, договорът ти вече е изпълнен — отбеляза Артур. — Аз съм на Граал... и даже в два екземпляра.

— Сигурен ли си, че моите услуги повече няма да ти потрябват?

— Напълно.

— Аз все пак предпочитам да те придружавам до края. Помниш ли малката ни уговорка?

— Помня я.

Артур караше колата доста уверено и Кей скоро заспа. Той все пак беше уморен, страшно уморен. Клиентът му смяташе договора за изпълнен, но Дач не вярваше в наградата. Той вече нямаше нито пари, нито катер, нито безсмъртие.

Струваше си поне да запази силите си.

На площадката за коли под наем, малка и неосветена, Кал бързо премина покрай десетина коли, чакащи своя час, в който ще се появят богати безсмъртни. После влезе в къщичката на собственика, прекара няколко минути вътре и отново излезе на чист въздух.

Тук наистина се дишаше леко и нощната прохлада беше ободряваща като силно кафе. Кал седеше на капака на спортно „Тореро“ и разглеждаше небето в търсене на бърза и ярка звезда — миноносеца на Лемак. Млечният път блещукаше над Граал като брилянтни трошици.

— Късметлия — каза Кал на небето. — Защо толкова му върви? А?

Небето не отговаряше и само искриците на метеорите избухваха над главата ѝ.

— И на глупаците, кой знае защо, не им върви понякога — продължи Кал. — Точно когато трябва да са умни. Това тлъсто говедо не си е платило аТана, кой би могъл да предположи.

От далечината, откъм града, който на Граал се наричаше столица, се дочу равномерно бучене. Изабела изчака флаера на медицинската служба да се приземи, след което скочи от капака. Лекарят се опитваше да извади от машината чантичката си — тя се беше закачила за седалката.

— Какво се е случило? А? — попита той, бегло поглеждайки жената. На слабата светлина от кабината небръснатото му лице изглеждаше още по-сънено, отколкото бе в действителност.

— Старецът умря — каза Кал.

— Сигурни ли сте, че застраховката... Какво? Аз да не съм ви гробар? — Лекарят се обърна, оставяйки чантичката си на мира. Жената се приближи достатъчно близо, за да може да види той очите ѝ.

Там имаше само безумие и смърт.

— Не, не си гробар, а клиент на някой гробар.

Скорострелният лазерник в ръцете ѝ избухна. Тя премести прицела върху пилота и видя как трепери лицето му.

— Мис...

— Излизай.

— Защо?

— Бързо.

Пилотът напусна креслото си с вдървени крака. Той беше толкова послушен, че дори се отдалечи от флаера, подчинявайки се на кимването на жената. На стотина метра от тях сияеха лампите на входа на подземния център на „аТан“ — празничният блясък на безкрайния живот, забравените страхове, новите надежди. Това беше последното, което той видя.

— Флаерът много ми трябва — настанявайки се в още топлото кресло, каза Кал, неясно дали на небето, или на убитите хора. Тя би могла да реквизира всяко превозно средство на Граал, но жетонът ѝ бе останал на миноносеца.

Черният път свърши скоро — той се разтвори в каменистите хълмове, където колелата на джипа вдигаха фонтани от дребен бял прах. Артур кара до разсъмване, след което спря колата и събуди Кей и Томи. Похапнаха пушено месо, опаковано в груби найлонови пакети, после Артур заспа, а Кей седна зад волана. Той шофира още десетина километра, говорейки си с Томи за всякакви дреболии и слушайки радио. На Граал, изглежда, имаше само два канала — планетарен и имперски. На обяд музикалното предаване по имперския прекъсна и те чува изявление на императора. Грей каза само това, което Кей очакваше през последните десетина дни — започнала е война с Дарлок. Поводът бил взрив в имперското посолство на Нардия, централната планета на Дарлокското единство, но Дач само се усмихна, спомняйки си за Вячеслав от спецгрупата „Щит“. Той не очакваше особени проблеми с тази война — единственият съюзник на Дарлок, Съюзът на алкарисияните, си имаше достатъчно свои проблеми. Тройният алианс, базиращ се върху Имперския флот, десантните отряди на бурлатитата и мелконската техника, сега беше еднозначно най-силният в Галактиката. Вероятно, ако императорът си поставеше задачата да унищожи напълно древната раса, в играта биха се включили силикоидите, би се размърдала Конфедерацията на псилонците и пламъкът на нова война би погребал мира. Но този път всичко щеше да се ограничи с унищожаване на вражеския флот и окупиране на десетина планети — Кей беше почти сигурен в това.

Кал, кръжаща във флаера на стотина километра от тях — съдбата я накара отначало да тръгне по грешен път, — също чу речта на императора. Тя разбра, че най-вероятно миноносецът на Лемак вече отдавна се движи през хипера, за да се съедини с ескадрата си. Но ѝ беше трудно да повярва — съзнанието на Кал, на която никога не беше достигала твърдост, стремително се потопи в собствения си, изкривен свят. В този свят вече ги нямаше нито императора, нито Лемак, нито планетата Инцедиос, където вече бяха обявили поста ѝ за вакантен. Съществуваше само Граал — изумруденозелен в низините,

неплодородно-каменист в планините, съществуваша наредко разположените селища, където можеше да разпитва за стар джип с трима пътници, съществуваша Кей Алтос и Артур, раздвоил се по някакъв чудовищен начин.

Колата им върши работа до вечерта — докато хълмовете не се смениха с плато, обсипано с морени. На Кей неволно му хрумна мисълта за ледник — но по камъните нямаше и следа от остъргване, а само многобройни остри ъгли и откъртени парчета. Той изключи двигателя и тишината обгърна древния джип като погребална пелена.

— На картата това място е наречено Злата земя — каза Артур. — А местните жители предпочитат нецензурна дума.

— Защо? — любопитства Кей.

— Прекалено много нещастни случаи с тези, които идват тук. Почти сто процента. Изостряне на хроничните заболявания, непредпазливо отношение към оръжията, падания от скалите. Още пет-шест години, и местните власти щяха да се заемат сериозно с тази местност. Точно затова толкова бързахме.

— А ти как би нарекъл Злата земя?

— Праг. Не се страхувай, Кей, ти си имаш ключ. Даже два. И ти самият го знаеше, иначе не би се хвърлил да търсиш Томи. — Артур се измъкна от колата, отиде зад най-близката морена и извика: — Но се опитай винаги да бъдеш близо до някой от нас двамата, става ли?

Оставиха джипа и тръгнаха на юг — по безжизнената пустош, прескачайки дребните морени и заобикаляйки едрите. Кей раздели продуктите на три части и момчетата мълчаливо разпределиха пакетите по джобовете на якетата си. За разговор не им бяха останали нито сили, нито желание, и Дач забеляза, че е започнал да бърка Артур и Томи. Идентичността на телата и дрехите им сега бе подкрепена с плашещо сходство в поведението им. Или Томи неволно се правеше на Артур, или, колкото и да бе странно, ставаше обратното.

Вечерта Томи падна от неустойчива морена и одраска бузата си. Кей почувства странно облекчение. Вече се стъмваше и те спряха да нощуват, разстилайки върху камъните скъсаните калъфи от седалките на джипа. Полимерното „кадифе“ почти не пропускаше топлината и Кей моментално заспа.

На сутринта той установи, че засъхнали драскотини украсяват бузите и на двете момчета.

— Отидох да се изпишкам през нощта и се спънах в един камък — разясни Артур.

— Очевидно пред огледалото — бе единственото, което каза Кей.

Закусиха и продължиха пътя си. Водеше Артур, пътеката му беше толкова позната, сякаш вървеше по нея за стотен път. Двукратно им се наложи да свърнат встрани, за да напълнят манерката си със студена вода от малки изворчета.

Кей мълчеше почти през цялото време. За пръв път през последния месец се почувства безполезен — усещане, обичайно при приключване на работа, но неочаквано станало до болка остро.

— Дач, а корабът ти наистина ли беше разумен? — попита го Томи по време на една от кратките почивки.

— Бях програмирал псевдосвобода на поведението.

— И какво означава това?

— Той се стараеше да изглежда като личност. Всеки един свещеник или програмист ще ти докаже, че това няма никакво отношение към разума. Просто неразличима имитация.

— И каква е тогава разликата?

— Ами никаква...

До малката гладка площадка между скалите достигнаха вечерта, когато бе започнало да се стъмва. Артур се спря и погледна към Кей с лека ирония, каквато се бе забелязвала в погледа му само на Тера.

— Добре ли е да нощуваме тук, Дач?

Кей гледаше камъните под краката им. Те бяха малко по-тъмни, отколкото бе редно, и изглеждаха като загладени от водата или от вятъра... или от огън.

— Не е добре, мисля. Едноместните корвети имаха доста страшен двигател. Басирам се, че камъните излъчват.

— Разбрах — констатира Артур.

— Къртис се е приземил тук — продължи Кей. — Той е избирал точно такива с нищо незабележими планети, където не е имало риск да попадне на врага. Винаги е бил на „ти“ с компютрите и бордовият му дневник не е предизвиквал никакви съмнения. Свободните ловци не са признавали заповеди и пред никого не са се отчитали — доста удобно.

— Спри.

Дач продължаваше да разглежда разтопените камъни.

— Плазмено торпедо, с което да стреля по вражеските кораби, два излъчвателя на неутрино — за да се измъква от изстребителите, три грама антихелий в магнитен капан, които да се хвърлят върху чуждите планети. Много успешни кораби, оказали се по-полезни от линейните. Хиляди кораби, хиляди пилоти — сред тях имало и немалко страхливци. Не се комплексирай, Арти.

— Какво иска да каже? — Томи хвана Артур за ръката. Те стояха пред Кей — сякаш отражения в невидимо огледало.

— Че татко е страхливец.

— Артур, Къртис Ван Къртис не ти е баща. Това си ти самият, лишен от преживения друг живот. Тогава Ван Къртис е бил само на деветнайсет години. Не е имал аТан, пари и власт. А не е искал да умира.

Артур криво се усмихна. Съвсем не по детски. И каза:

— Сигурно ти искаш. Да продължим по-нататък, там има горичка и река.

Реката беше тиха, не приличаше на планинска, бреговете ѝ бяха обрасли с бодлив храсталак. Обещаната горичка се оказа струпване от десетина дървета — ниски, обсипани със сочни оранжеви шушулки.

— Отрова — съобщи Артур. — А бодливите храсти могат да се ядат, но не са вкусни.

Кей разпали огън от счупени сухи клони. Те похапнаха месо и корави питки, посипани с горчиво-пикантна подправка. Томи почти веднага заспа, без да задава въпроси, без да се интересува от утрешния ден, и на Дач му се мярна мимолетната мисъл, че момчето е започнало своя собствена игра.

— Имахме уговорка — каза той на Артур.

Къртис-младши го гледаше през пламъка на огъня.

— Ти наистина ли искаш да ме убиеш?

— Ако няма друг изход. Искам истината.

— Можеш ли да почакаш до утре?

— Защо?

— През нощта дори думите имат друг цвят.

— По-малко трябва да се играе с тях.

— Разкажи ми приказка, Кей. За последно.

Дач разстла на земята калъфката, легна върху тъмната тъкан. Небето на Граал плуваше над тях — студена блещукаща покривка. Артур се настани до него.

— Много отдавна — каза Кей, — момчето, което се страхувало да умре, намерило Бога. Бог бил много стар и му било страшно скучно. Някога той бил създал света и в този свят не останало място за самия Бог. Той попитал момчето какво иска и то му отговорило — искало да бъде господар на живота и смъртта.

— Знам тази приказка — каза Артур. — В нея няма нищо интересно.

— Най-смешното било — продължаваше Кей, — че момчето не вярвало в Бога. То вярвало само в машините, които го слушали. И затова неговият Бог бил машина, и дори животът и смъртта, дадени му, за да властва над тях, се оказали машини.

— А защо Бог направил този подарък?

— Защото безкрайната власт и знания не оставят място за желанията. И желанията на момчето станали желания на Бога. Малчуганът си тръгнал с кремъчни скрижали, върху които били изобразени чертежите на живота и схемите на смъртта. Той остарял, преди да успее да им намери приложение... Спи, Артур. Ще почакам до утре.

— Защо така изведнъж?

— Защото и нощта си има свой цвят и аз искам да го запомня. Утре един от нас ще умре, нали?

— Да — съгласи се Артур.

— Жалко. Успях да се привържа към теб.

— И аз към теб. По-добре си върви, Кей. Вземи Томи и си вървете.

— Аз съм отговорен за теб.

Кал дори не си и помисли да каца при изоставения джип. Флаерът описа кръг, обливайки колата с конуса на светлината на прожектора, после отново се издигна в небето.

— Идвам — съобщи Изабела. — Нима си мислеше, че ще се измъкнеш?

В кабината на флаера нетърпимо вонеше. Вече от денонощие Кал не си правеше труда да каца за санитарни нужди и това ѝ се струваше напълно естествено.

— Ти изобщо не ми трябваш — говореше си Кал. — Хич не ми пука за аТана. И за това, което търсиш тук. Нали, Лемак? На теб не ти пука, значи не си струва усилията...

Лемак, съществуващ само във въображението на Кал, кимна от второто кресло. Той отново беше стар, какъвто и трябваше да бъде, защото аТанът не е необходим на героите от детските сънища.

— И как да убия безсмъртния също знам — не спираше Кал, вече обръщайки се към Луис, някак неусетно сменил адмирала. Номачи виновно наведе глава. — Глупакът ще умре сам — продължаваше Изабела, вглеждайки се в малкото екранче за нощно виждане. — Трябва само да се държиш с него като с умен и той ще умре. А умният може да бъде сломен. Той самият няма да иска да живее. И ти няма да искаш, момче...

Тя погледна накриво креслото — но Артур не се появи там. Палето я чакаше някъде там, долу, със своя двойник, появил се от нищото, и с вярното си псе телохранител.

— Аз бързам — нежно каза Кал, хвърляйки флаера към земята. — Бързам...

Невидимата нишка, изтъкана от разпадащия се разум на жената, ги свързваше почти толкова здраво, колкото са свързани влюбените. Без да знае това, Кал притежаваше ключ, и флаерът ѝ не падаше над Злите земи, където случайните произшествия бяха станали закономерност.

Вече в розовата светлина на утрото Кал видя върху инфрачервения екран едва забележимо петно — следа от догорял огън. Изхили се, оправяйки косата си, и се приземи на стотина метра, така че бученето на моторите да не разтревожи дори и най-лекия сън. Измъкна се от кабината, влачейки лазерника за ремъка, не забелязвайки нито болката в отслабналите крака, нито студения вятър, проникващ под тънката рокля.

Над рекичката плуваше мъгла на парцали, в светлолазурното небе все още светеше някаква упорита звезда. Кал се приближи до водата, жадно се напи, заставайки като куче на четири крака и лочейки направо от реката. Подчинявайки се на внезапен порив, се разсъблече и се изми до кръста.

Внезапно ѝ стана по-добре. Тя бързо намъкна роклята си, приближи се до флаера и гнусливо мръщейки се, свали от носилката, закрепена в товарния отсек, топло вълнено одеяло. В чантата на убития от нея лекар Кал намери флакон със спирт и отпи две големи глътки. После седна на брега и зачака.

Артур се събуди пръв. В съня си се беше търколил до Кей, който го бе прегърнал с едната си ръка. Томи, със своите придобити на Каилис познания за отношенията между възрастните и децата, сигурно веднага би се отдръпнал. Но Къртис-младши за всичките години на своя път се беше научил да чувства разликата в чуждите докосвания. Той полежа минута, гледайки в лицето на Кей, където сега нямаше нищо, освен пропита в плътта умора, после внимателно махна ръката му. Кей продължаваше да спи. Артур тихичко стана и тръгна към реката.

Кал седеше неподвижно, като изваяние, загърнато от някой шегаджия в одеяло. Артур премина на десетина крачки покрай нея, без да я забележи сред дърветата в измамната утринна светлина. Изабела безшумно стана и тръгна след него, запазвайки същата дистанция.

За миг съзнанието ѝ се проясни. Тя дълго гледа как момчето се мие, пръхтейки от студената вода, и насила се смее, сякаш

преструвайки се пред самия себе си. В очите ѝ сега имаше копнеж — нежен, като майчина любов.

Момчето се обърна и я видя.

— Ти ми причини толкова беди, Артур — каза Кал.

Той не отговори. В момента не бе в състояние да говори.

— Разбирам, аз също не те щадих — продължи жената. — Но това беше игра, която започна ти. Трябваше да се предадеш по-рано, а ти все се бореше, побеждаваше. И сега какво?

— Аз победих — каза момчето. — Пораснах.

— Така ли? Това ли беше целта на пътуването ти? Ритуалът на инициация на Къртисови включва победи на СИБ и армията? Добре, няма значение... Все още не си пораснал.

Тя направи крачка към Артур и той отстъпи, влизайки до глезените в ледената вода. Кал вдигна лазерника. Съобщи:

— Не ми трябва твоите тайни. Запази си ги за себе си. В тукашния „аТан“ има толкова добри момичета, беше им тъжно, че Овалд не е продължил безсмъртието нито на себе си, нито на своите деца... Ти така или иначе няма да умреш, нали? Татенцето ще те съживи на Тера. Живей. Пътуешествай отново.

— Не бива — каза Артур. — Моля ви.

— Значи съм права — Кал се усмихваше с чистата усмивка, умряла в нея преди десетилетия. — Можеш да бъдеш пречупен. Пречупвай се. Ще убия и второто ти „аз“. А Кей нека живее. Ще бъде интересно.

Тя докосна спусъка и тънкия бял лъч удари Артур в гърдите.

— Първият — каза Кал.

Артур продължаваше да стои. От якето му се вдигаше пара, сякаш е изгладено с ютия. Кал отново натисна спусъка и лъчът удари момчето в лицето.

Артур все така си стоеше на мястото.

— Падай! — каза Кал. — Падай, ти си убит!

Безумието отново закипя в нея като яростен черен водовъртеж. Тя стреля още веднъж.

Артур се засмя.

— Единият е готов — съобщи Кал, пускайки в момчето цял откос. — Вторият.

После остави лазерника върху земята и замислено погледна към горичката.

Къртис-младши престана да се смее, когато тя премина покрай него. Спря се за миг, докосна рамото му и допря устни до челото му в лека прощална целувка.

— Така трябваше... Спи.

Течението беше бавно. Кал премина десетина метра, преди да бъде съборена и повлечена през камъните. Нямахте да ѝ е трудно да изплува, но на Артур му се стори, че тя дори не се опитва да се бори с потока. За миг се мярна вдигнатата ѝ над водата ръка — и това беше всичко.

Артур дълго стоя във водата. Само тялото се изцеляваше от аТана, болният разум си оставаше проблем на лекарите. Разбира се, не му беше мъчно за Кал, но не почувства и радост.

После ръката на Кей докосна дланта му.

— Да настинеш ли искаш?

— Кал беше тук — каза Артур. — Тя полудя... и се самоуби.

— Върви ти, кралю.

Артур погледна телохранителя си.

— Да тръгваме, Дач. Ще ти разкажа всичко. И Томи трябва да слуша.

Къртис-младши се събу и уви босите си крака с якето. Кей сложи маратонките да се сушат при отново разпаления огън.

— Татко намерил тази планета пръв — с някаква странна гордост каза Артур. — Можеш да го смяташ за страхливец, но за откриването на кислороден свят от клас „А“ са прощавали и по-големи престъпления.

— А той съобщи ли координатите на колониалната служба?

Артур сведе поглед.

— Продължавай.

— Той прекарал в кораба само една нощ. На сутринта сякаш нещо го повикало. Татко даже не взел оръжие със себе си. Просто тръгнал към реката, точно към това същото място...

...Къртис Ван Къртис, призован във флота по новия закон на Империята, отменящ всички предишни льготы, стоеше на брега. Той не знаеше какво го е довело тук. Трябваше да отлети — на Тера го чакаше награда за откриването на подходящ за заселване свят. Не си струваше да рискува, скачайки по камъните в търсене на местни зверове.

Той прегази реката и се насочи към една от скалите, която с нищо не се отличаваше от останалите — безжизнена гранитна отломка. Сега Къртис не изпитваше страха, станал спътник на неговия живот. Той сигурно щеше да се порадва на това — ако все още можеше да изпитва емоции.

Като двукрак автомат Къртис Ван Къртис се доближи до камъка. И светът наоколо изчезна, превърна се в заслепяваща тъма, без време и пространство. Дори тогава не почувства страх. Той стана част от нещо, толкова огромно, че пред него двата килограма неврони в крехкия череп имаха по-малко значение, отколкото прахта, носена от вятъра. Той беше абсолютно открит и не предизвикваше нито учудване, нито осъждане, нищо. Той беше прекалено малък.

И в същото време стана единственият стимул за това, което го заобикаляше.

За миг той видя себе си през чуждия поглед — поглед, който идваше от всички посоки. Човече, достатъчно силно, за да си измисли цели, и прекалено слабо, за да ги има.

Къртис Ван Къртис усети погледа на Бога.

А после мъглата се разсея и той Го видя.

— Татко не знае — каза Артур. — Може би там има планета, а може би — цял свят. Светът на Бога... той не би могъл да създаде Вселената, ако не е равен на нея.

— Желязна планета със заводи за запалване на звезди.

Кей погледна от другата страна на реката. Там имаше много скали и сред тях не можеше да се види Вратата.

— Не, разбира се. Баща ми Го наричаше машина само защото е реален физически. Той не ми обясни подробностите, но аз сам ще видя за какво става въпрос.

— Къртис не би могъл да види друг Бог. Нужна му е била почва под краката и нещо, което е можело да говори, нещо, умеещо да слуша. Той е намерил само своя Бог.

— Да. И какво от това, Кей? Нека е видял само част и само онова, което е можел да види. И какво от това? За да видиш всичко, трябва да си равнопоставен.

— Прав си — съгласи се Дач. Погледна към седналия до него Томи. Какво би видяло това момче — сияние в безформен облик като на фреските в църквите на Единната воля или човек, надарен с нечовешка сила?

А какво би видял самият Кей?

— Татко твърди, че Той няма никакви желания — продължаваше Артур. — Тук твоята приказка казва истината. Той е създал света и е престанал да му влияе. В това просто няма смисъл за Бога. И когато татко преминал през Вратата, станал тази част от Вселената, която умее да желае. Бог му предложил света.

Имаше прекалено много скука в думите му, за да може Кей да се усъмни в тях. Артур Къртис беше израснал с тези знания. На неговия баща — на него самия — Бог беше подарил Вселената.

А той се беше отказал от подаръка, така ли?

— Все пак не бих казал, че този свят е светът на Къртис — отбеляза Кей.

— Не този. Този свят вече е създаден и неизменен. Даже това, което още не се е случило, тук е предопределено. Бог е открил път, татко го нарича „Линията на бляновете“. Това е път, който може да се види и който може да се извърви. В края на пътя баща ми би получил нов свят, нова вселена — създадена за него. Вселената на неговите блянове.

— И той се е отказал?

— Помогнал е за време, през което да помисли. Безкрайно време, за да осъзнае бляновете си. И получил аТана. Сега той реши да получи и „Линията на бляновете“.

Кей се засмя. Облегна се назад на студената каменна лежа, гледайки в сътвореното от някого небе. На сто метра от него, зад свещената Врата, дремеше флегматикът Бог, правещ подаръци на първия поклонник. На далечната Тера Къртис Ван Къртис чакаше чертежите на мечтата си.

— Бог му казал, че трябва да се върне — продължаваше Артур, леко обиден. — Казал му, че трябва да дойде — нямало значение дали ще е по-млад или по-стар. И той дойде. Аз дойдох при Бога.

— Ти ли ще мечтаеш вместо Къртис? — попита Кей. Напрежението го напусна — драмата се беше превърнала във фарс. Напълно го устройваше един Бог, който не се меси в човешките дела, и не го вълнуваше светът на мечтите, който бе измислил за себе си Къртис Ван Къртис.

— Всеки си има свои мечти. Татко ще ги избира сам, аз също. — Артур се пресегна към огъня и свали маратонките от забитите в земята колчета. — Помисли си какво искаш ти.

— На първо място не исках да те убивам — каза Кей. — И се радвам, че няма да се наложи.

— Аз също, защото ти не би могъл да ме убиеш.

Артур отпусна ръката си в огъня. Бавно загреба шепа въглини. Томи нададе вик.

— Опитай, ще се получи същото — каза му Артур, измъквайки ръка от огъня. — Това е Праг, където могат да стоят само избраните.

Тук бдят над нас. Татко го предполагаше, макар и да не беше напълно сигурен.

Въглените тлееха върху дланта му — червено-черна купчинка, над която се издига тънка струйка сив дим. Кей го плесна по ръката, отърсвайки въглените, и усети убожданията от изхвърчалите от тях искри.

Дланта на Артур си остана чиста, недокосната от жаравата. Кожата дори не беше почервенияла.

— Не го взимай навътре, Кей. В света на своите мечти ти можеш да бъдеш също толкова неуязвим. Това ще бъде твой свят, отговарящ на твоите желания. Ако поискаш, там ще изгорят корабите на Сакра по пътя към Шедар. Ако пожелаеш, там изобщо няма да има чужди раси.

— „Линията на бляновете“ не е подарена на мен — каза Кей, без да пуска ръката на момчето. — Дойдох твърде късно.

— Но Линията е дадена на нас.

Едва сега Кей разбра.

— Това ще бъде като с аТана?

— Да. Светове на тезгяха. Плати си и върви. Истински свят, не бълнуване на наркоман, нито пък виртуална реалност. Свят, в който можеш да станеш император или роб, безсмъртен или пеперуда-еднодневка. Това, което искаш. Без никакви граници.

— Сега разбирам Седмин — каза Кей. — аТанът беше еволюция-плюс... най-добрите оставаха живи. „Линията на бляновете“ е еволюция с три минуса. Първо ще си отидат най-талантливите, които са реализирали мечтите си. После слабите и нетърпеливите, уморилите се да се борят. Всички, които имат някаква стойност и могат да си платят.

— Татко ще дари на хората свобода.

— Той ще продаде на човечеството деградация.

Дач повдигна от земята карабината си и без да откъсва поглед от Артур, свали предпазителя.

— Не мисля, че ще се получи — каза момчето.

— Аз също. Но си струва да опитам.

— Не си прав, Кей — Артур не изглеждаше уплашен. Силата, предпазила го от лазерния лъч, едва ли щеше да направи изключение за плазмата. — Поговори с баща ми, той дълго е мислил върху това.

— Прекалено силно ще се наложи да викам.

— Не е задължително. Това е Праг, Кей. Оттук тръгват много пътища...

Дач не забеляза почти нищо — нито движение на устните, нито напрежение в погледа. Само сянка на отчужденост върху лицето на момчето.

И Къртис Ван Къртис, облечен в строг костюм, се озова до тях. Кей дори не успя да се учуди. Нямаше време за това.

— Радвам се да ви видя, шефе — каза Дач. — Говорим за бляновете. Не правете резки движения и всичко ще бъде наред.

Къртис Ван Къртис беше чакал този миг четири години. От най-първия път, когато Артур, още наистина дванайсетгодишен, беше поел чрез аТана към Граал. Тогава го водеше човек, който във всяко отношение превъзхождаше Кей Алтос. Генетично модифициран убиец, способен да пребори бурлати и да изпревари мелконец. Загинаха на космическото пристанище на Култхос, веднага след като купиха кораб. Терористичен акт, чиято случайна жертва стана Артур.

После случайностите прераснаха в закономерности, също като в Злата земя, където не можеха да попаднат недостойни. Ако Къртис не беше толкова сигурен, че Бог не се намесва в хода на събитията във Вселената, би приел това като знак свише и би тръгнал сам на път. Ако съществуваше поне малък шанс, че в отдалечените отдели на „аТан“ няма вражески агенти, той би плюл на собствените си правила и би наредил Артур да бъде съживен на Граал.

Всичко това бе станало невъзможно след първия опит да се отвлече момчето, след като съживеното тяло се оказа лишено от личност. Някой беше научил за случващото се и единствената надежда на Къртис си оставаше случайността — невъзможно беше да се предвиди на коя планета ще се съживи човек, загинал на Тера. Не могат да бъдат затворени всички пътища, така че той наемаше все нови и нови придружители. Алтос беше добър, но нищо повече. Къртис очакваше да се провалят веднага, още щом разбра, че са се съживили на Инцедиос. Но времето си минаваше, а сигналите на невронните мрежи не се прекъсваха. После дойде странната постъпка на Алтос, който бе възобновил аТана си и бе изпратил на Къртис писмо. Сетне — трите зомбита. И Граал.

Къртис Ван Къртис стоеше на планетата, на която не беше стъпвал повече от век. Не при самата Врата, но вече на Прага. Впрочем до Вратата трябваше тепърва да стигне. Кей Алтос, най-успешният от слугите му, се беше прицелил в господаря си със стара плазмена карабина. До него седяха две момчета, приличащи си като отпечатъци от един и същи негатив. С еднакви драскотини на лицата, облечени в

евтини парцали... сякаш Къртис се беше върнал в собственото си детство. Единият го гледаше сериозно и спокойно, другият се усмихваше, явно очаквайки реакцията му.

— Не ставайте глупав, Кей — каза Къртис.

— Нямам намерение... — Алтос отмести карабината, но само едва-едва.

Къртис Ван Къртис премести погледа си върху момчето със сериозно лице и каза:

— Здравсти, сине. Виждам, че имаме неприятности.

Отвърна му другият:

— Здравсти, татко. Беше ми много интересно дали ще ме познаеш.

Къртис седна до Артур. Погледна накриво Кей, който, изглежда, се интересуваше повече от течението на водата в реката.

— Променил си се — призна си Къртис и ободряващо се усмихна на второто момче. — А ти сигурно си от Сигма-Т? Артур с изтритата памет?

— Браво — каза Кей. — Казва се Томи, но също е ваш клонинг.

— Много неща ли му разказа? — попита Къртис сина си.

— Всичко. Така трябваше.

Кей Дач чакаше отговора на Томи. Но той мълчеше. Заговори Къртис:

— Какво пък, преизпълнихте задачата. И вероятно искате да уговорим новите цени?

— Да. Искам да знам две неща.

— Питайте.

— Какво има отвъд Прага?

— Бог.

— Машината, създала света, все още не е Бог.

— Кей, щяхте да ме разберете, ако можехте да минете през Вратата. Но пътят е отворен само за мен, Артур и Томи.

— А аз нужен ли съм ви? — за пръв път от появата на Къртис се обади Томи.

— Естествено! — Къртис сякаш изгуби всякакъв интерес към Алтос. — Вълнува те съдбата ти, момченце? Разбирам. Очевидно Кей е провел с теб редица разговори за моята циничност. Нужен си ми. Дори ако новата ти личност е абсолютно различна от предишната, това

не променя нещата. Ти си моя плът и кръв. Повече, отколкото ако ми беше просто син. Имам нужда от съратници.

Томи кимна и Къртис го потупа по рамото. Попита:

— Какво още, Кей?

— Защо искате човечеството да загине?

Къртис се намръщи.

— Не ме гледайте така. Преди сто години, когато Империята се е пръскала по шевове, пограничните планети били обхванати от пламъци, а в изстребителите-камикадзета слагали пилоти деца, вие сте се отказали от най-щедрия в историята подарък. Вие сте отхвърлили един свят — истински свят, въплътил всичките ви мечти. Аз очевидно бих изминал „Линията на бляновете“. А вие сте се върнали в армията, скрили сте координатите на планетата и превъзможвайки страха си, сте продължили бойните полети.

— Алтос, вие си противоречите.

— Не мисля, че сте били воден от патриотични подбуди. Вие бихте се върнали за „Линията на бляновете“ след сключването на Алианса. Но дори сега тя не ви трябва за вас самия, а за да я продавате.

— Аз вече създадох света на своите мечти — сериозно отвърна Къртис. — Това е и отговорът на загадката. На мен Линията не ми трябва, но ако има възможност да се спечели от нея и да бъдат ощастливени милиони...

— Не ме размивайте, Къртис. През „Линията на бляновете“ от Вселената ще си отиде цветът на човечеството. Ще се приключи с науката, ще изчезне изкуството, глупаци полковници ще командват войници дебили. Може би тогава ще си отидете и вие. След което сигурно ще излезе от строя апаратурата на аТана и на „Линията на бляновете“. И нашите приятели бурлатита ще си спомнят за старите амбиции, псилонците ще прекратят самоизолацията си, алкарисианите ще се интересуват не от съседната галактика, а от отнетите им някога планети. Империята, цялата човешка раса, ще загине. Защо?

— Няма да получите отговор, Алтос — на скоропоговорка каза Къртис. Погледна към Артур, сякаш очаквайки подкрепа, но момчето изглеждаше прекалено объркано.

— Длъжен съм да опитам... — изрече Кей, вдигайки карабината. Лицето на Къртис се сгърчи, той понечи да се изправи и тогава Дач натисна спусъка.

Оръжието беше много стар модел и изхвърлянето на плазмения заряд проехтя като взрив. Върху гърдите на Къртис разцъфна огнено цвете и той отхвъркна върху камъните.

Най-смаян от всички бе самият Дач. Артур само леко трепна, гледайки падналия си баща, и попита:

— Какво, сега аз ли съм на ред?

— Прости ми — каза Кей.

— Хайде, давай — окуражи го момчето. — Говорили сме за такъв вариант и ти си свободен от всякакви обещания.

Къртис Ван Къртис се размърда, застана на четири крака, после се изправи в цял ръст. Лицето му беше станало бяло като тебешир, а вратовръзката беше измачкана. И само толкова.

— Трябваше да изчакаш малко, татко — отбеляза Артур. — Така и не разбрах ще ме убие ли Кей, или не.

Дач внимателно остави карабината до накладения огън и се изправи. Къртис вече беше дошъл на себе си, но гневът му беше насочен по-скоро към Артур, отколкото към неуспелия да го убие убиец.

— Ти... ти знаеше, че сме защитени... сополанко... експериментатор...

— Тате, по мен са стреляли стотици пъти. Усещането е интересно и ми се щеше да го споделя с теб.

Томи се пресегна и взе карабината.

— Дай това насам! — сръза го Къртис. Момчето послушно подаде оръжието и Кей Дач реши, че е избрало ролята си. Вероятно същото си помисли и Къртис. Той потупа Томи по бузата. И насочи оръжието към Кей.

— Недей! — Артур се изпречи между Кей и дулото на карабината.

— Артур, сега синовете ми са двама — сухо отбеляза Къртис. — И забелязвам, че единият е доста по-послушен.

— А другият е по-благодарен. Кей ме доведе дотук, татко. Това е най-важното, не намираш ли?

Къртис отпусна карабината. Измери Кей със замислен поглед. Озлоблението, изписано върху лицето му, започна да изчезва.

— Алтос, съгласен ли сте и занапред да работите за мен? Аз умея да прощавам.

— Ако Бог Ви прави такива подаръци, ще е по-добре да започна да се кланям на дявола.

— Това си е ваше право — Къртис се извърна, губейки всякакъв интерес към Кей. — Да вървим, момчета, прекалено дълго тъпкахме на едно място.

— Знам защо желаете смъртта на Империята — каза Кей. — Тя е възплъщение на чужда, но не и на вашата мечта, нали така?

Никаква реакция, но Кей не беше и очаквал друго. Къртис Ван Къртис имаше здрави нерви. Дач очакваше от Артур да го погледне поне веднъж. Поне един поглед за сбогом, в знак на съжаление или за окуражаване. Но Артур го беше загърбил и не се обръщаше.

Кей сви рамене и ги загледа как се отдалечават. На брега Къртис спря и извика:

— Успешно завръщане, Алтос!

— Внимавайте да не си намокрите краката — отвърна Кей.

Къртис не си намокри краката. Той тръгна по водата. След него, трогателно хванати за ръце, поеха Артур и Томи.

Кей Дач стоеше насред Злата земя и чакаше. Ако аТанът му беше платен, щеше да се застреля. Но сега се беше превърнал в същия бедняк, какъвто беше в началото на кариерата си.

На сиромасите не им се полага аТан. Както и бъдещата „Линия на бляновете“.

Затова Кей Дач предпочете да се надява.

Насред реката и тримата се спряха. Кей не чуваше звука, но виждаше жестовите на Ван Къртис. Разговорът не трая дълго, после Къртис замахна с ръка.

Звукът от шамара достигна до Кей.

Докато едно от момчетата се връщаше обратно, Кей събираше сухи клони. Той разръчка гаснещия огън и наниза остатъците от месото върху откъснатите клонки. Нямаше доверие на качеството на местните консерванти, месото трябваше поне да се изпече.

Момчето спря на няколко крачки от него.

— Знаех, че ще се върнеш — каза Кей.

— Нима?

— Не се съмнявах... почти. Честно казано, разчитах, че и Артур ще разочарова Къртис, но той прекалено много ме мрази. И има за какво, признавам си. Пък и новият статут е твърде примамлив...

Хапваме и си тръгваме. Кал не ни е догонила пеша, колата ѝ трябва да е наблизно.

Момчето мълчеше.

— Къртис така и не разбра, че си пораснал — продължи Кей. — Той не прави разлика между двама ви.

— И наистина няма разлика.

Кей Дач остави настрана шишчето. Отиде при Томи и го хвана за раменете.

— Защо се върна?

— Ако ти кажа, че ми е дожаляло за теб, ще ми повярваш ли?

— Не.

— И ще си прав. Аз също разбрах защо Къртис иска да прекара цялото човечество. Това не ми харесва.

— А разбра ли какъв е начинът ние да прекараме Къртис?

— Твоя грижа е да го откриеш.

Дач се захили. В далечината Къртис Ван Къртис и Артур вървяха към Вратата — вече по суша, не по водната огледална повърхност. На Кей даже му се стори, че се досеща при коя скала ще завърши пътят им.

— Томи, ти избра не най-добрия партньор. И прекалено трудна цел. Защо?

— Ако бях останал, щяхме да станем врагове с Артур.

— А така приятели ли сте?

— Сега — да.

По каменното плато на планетата Граал, изгубена в покрайнините на Империята на хората, вървяха двама души. Кей Дач, супер от втората планета на Шедар, и Томи Къртис, лишен от памет клонинг на властелина на живота и смъртта. Те не се възползваха от флаера на Кал — прекалено смърдеше на смърт и изпражнения. В края на краищата това не беше най-трудният път, а само началото му.

На стотици парсеци от Граал ескадрата на адмирал Лемак, влязла в пространството на Дарлок, прикриваше десантните кораби на бурлатитата. Това бе добра и почтена работа. Маржан Мухаммади, формално числяща се към СИБ, беше останала на борда на флагмана.

Тя притежаваше търпението на покойния Номачи и значително по-здрав разум от Кал.

Изабела Кал, облечена в сива, прекалено широка пижама, бе настанена в малка болнична стая в единствената на Граал психиатрия. Лекарите още не бяха изгубили интерес към нея, въпреки че вече не вярваха в успеха на лечението. Кал просто не желаше да се върне в реалния свят. Беше ѝ хубаво в света на собствените блянове — където Артур Къртис и неговият двойник лежаха на брега мъртви, мъртви завинаги.

Кас/с/ис и Т/сан, разделени от прозрачна преграда, си разменяха погледи. Може би разговаряха помежду си. Но още никой не бе успял да подслуша разговор между мелконци, водещ се по директен лъч. Единият тепърва щеше да се изправи пред междурасовия съд на Алианса, а другият щеше да се отчита пред управлението на СИБ. Не личеше това да ги вълнува.

Лица Сейкър стоеше пред огледалото. Андрей, равнодушен към козметичните ѝ усилия, както и към голотата ѝ, държеше тънката паяжина на копринения плат. През този ден фамилията щеше да се срещне със своята Майка. Мнозина от Синовете копнееха да станат сираци.

Джипът дочака своите стопани — на границата със Злата земя никога нямаше излишък от шляещи се. Кей изгуби половин ден, докато излязат на пътя, но после нещата потръгнаха далеч по-лесно. Привечер успяха да стигнат до мотела.

Кей изгаси двигателя и двамата с Томи слязоха от колата. На светлината на догарящия ден мотелът изглеждаше дори привлекателно — здрачът бе скрил нерендосаните дъски и пукнатините по вратите, оцветил беше в синкаво мръсните стъкла и бе хвърлил дълбоки сенки върху купчините боклук. От отворения прозорец долиташе добре школуван глас: някой слушаше имперския канал.

— ...Разпадът на тританиума беше предотвратен и броят на жертвите на диверсията не надхвърли петдесет хиляди. Хуманитарната помощ от Демократичния съюз на бурлатитата продължава да пристига на Ендория. В своето изявление император Грей каза...

— Всичко това е било нечия мечта — каза Кей. — Много ми се иска да узная кой е изминал „Линията на бляновете“, създавайки

нашия свят. Искам да му разкажа за Трите сестри. За Инцедиос и затворите на Дарлок.

— А аз искам топла супа и купчина сандвичи.

— Да вървим, лакомнико — Кей сложи ръка на рамото на Томи.

— Колкото за една вечеря, все ще имам пари...

Той се обърна при самата врата и погледна светлинките на малкото градче, водещо се за столица на Граал. Тук беше тихо и спокойно — корабите на Империята загиваха далеч от никому ненужната планета. И някъде вече горяха градове, а щурмоваците бурлатита, родени, за да убиват, вече се хвърляха в битки.

Ако Къртис Ван Къртис дадеше на хората „Линията на бляновете“, всичко това щеше да се повтори още милиони пъти. Вместо Шедар щеше да изгори Таури, вместо Сакра хората щяха да унищожат Мелкон. Същността нямаше да се промени. Бог правеше своите подаръци, но човешките мечти бяха само за едно.

Сила и власт. Живот и смърт. Любов и подлост.

Който и да премине през Линията, новият свят ще стане щастлив само и единствено за него. Също както не бе станал щастлив този свят — вече сбъднал нечии блянове.

— Ще ви отуча да мечтаете — каза Кей Дач.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.